

PATRICIA D. CORNWELL

SREDIŠTE POZARA

Deveni slučaj doktorice Kay Scarpetta

Patricia Cornwell
Središte požara

...svačije će djelo izaći na vidjelo. To
će pokazati onaj Dan, jer će se očitovati
vatrom, a ta će vatra otkriti kakvo je
čije djelo.

(Prva poslanica Korinćanima, 3:13)

ŽENSKI ZATVOR KIRBY WARDS ISLAND, NY

Hej, DOKTORICE

Tika -Taka Prepiljena kost i vatra.

Još si sama doma, ti i FIB lažljivac?

Pazi Na sat, VELIKA DOKTORICE!

Šikni mračnu svjetlost i prestraši

VLAKOVEVLAKOVEVLAKOVE. GKSFWFY želi
fotke.

Posjeti mi. Na katu tri. TI se mijenjati
s mi.

TIKA TAKA DOKTORICE! (Hoće li progovoriti
Lucyno lice?)

LUCY-BUUU na TVu. Leti kroz prozore.

Svrši s mi

Pod pokrivače. Svrši do zore. Smije se i
pjeva. Istu staru pjesmu. LUCY LUCY LUCY
i mi!

Čekaj, pa vidi!

Carrie

OSJEĆAJUĆI KAKO MI SRCE ZASTAJE OD
STRAHA, MRŽNJE I SJEĆANJA na užas,
potrčala sam k Bentonu Wesleyju koji je
upravo izuvao tenisice nasred moje
kuhinje. Pismo Carrie Grethen nalazilo se
menu gomilom pošte i ostalih papira što
sam ih prije nekoliko trenutaka krenula
pregledati, odlučivši popiti čaj od
cimeta u intimi svoga doma, u Richmondu,
u Virginiji. Bilo je pet sati i trideset

dvije minute. Subota poslije podne. Osmi lipnja.

"Pretpostavljam da ga je poslala u tvoj ured", rekao je Benton. Sagnuo se da svuče bijele Nike čarape. Uopće nije izgledao uznemireno.

"Rose ne čita strogo povjerljivu poštu ili pisma naslovljena na mene osobno", spomenula sam detalj koji mu je već bio poznat, osjećajući pritom tvrdo udaranje bila.

"Možda bi trebala. Čini se da imaš mnogo obožavatelja." Njegovе sarkastične riječi rezale su poput oštrog ruba papira.

Promatrala sam ga kako sjedi s golim nogama na podu, laktovima naslonjen na koljena i pognute glave. Znoj mu je klizio niz ruke i ramena, lijepo

oblikovanih za čovjeka njegovih godina. Nastavila sam spuštati pogled duž njegovih koljena i listova, sve tanjih prema gležnjevima, gdje se još vidio otisak tkanja sportskih čarapa. Provukao je prste kroz vlažnu srebrnastu kosu i naslonio se na naslon stolice`

"Isuse", promrmljao je, brišući ručnikom lice i vrat. "Prestar sam za ovakva sranja."

Duboko je udahnuo pa polako ispustio zrak iz pluća, postajući sve l~ući. Ručni sat od nehrnajućeg čelika marke Breitling Aerospace, koji sam mu poklonila za Božić, ležao je r1a stolu. Uzeo ga je i za.kopčao oko zapešća.

"Dovraga. Ti su ljudi gori od karcinoma. Daj da vidim pismo", rekao je.

Bilo je napisano rukom, bizarnim velikim crvenim štampanim slovima, a na vrhu je imalo grubo nacrtanu pticu s krijestom i dugim perjem na repu. Ispod nje, nalazila se načrčkana zagonetna riječ na latinskome, ergo ili dakle, koja mi u ovom kontekstu nije značila ni.šta. Držeći za kutove preklopljeni list običnog bijelog papira za pisaći stroj, raširila sam ga i položila ispred njega na antikni kuhinjski stol od hrastovine. Benton je pažljivo proučavao neobične riječi Carrie Grethen, tumačeći ih s pomoću baze podataka iz bogate riznice

osobnog iskustva, pazeći pritom da ne dodirne dokument koji bi mogao poslužiti kao dokazni materijal.

"Poštanski žig je iz New Yorka, a tamo, naravno, njezino sune.nje ima velik publicitet", rekla sam, pokušavajući racionalizirati i zavaravati se. "Prije samo dva tjedna objavljen je senzacionalni novinski članak iz kojeg je svatko mogao doznati njezino ime. A da i ne spominjem da je moja službena adresa javna informacija. Ovo pismo vjerojatno uopće nije njezino. Vjerojatno ga je napisao neki drugi lunak."

"Vjerojatno je njezino." Nastavio je čitati.

"Misliš da bi mogla poslati ovakvo što iz forenzičke psihijatrijske bolnice a da nitko prije ne provjeri što šalje?"

usprotivila sam se, dok mi se srce stezalo od straha.

"U institucijama poput Saint Elizabeth, Bellevuea, Mid-Hudsona, Kirbyja", nije podizao pogled, "tamo su sve Carrie Grethen, svi Johnovi Hinckleyji Juniori, svi Mark Davidi Chapmani -pacijenti, a ne zatvorenici. Dok sjede u kaznionicama i centrima za forenzičku psihijatriju, kreiraju pedofilske oglasne ploče na računalu. Prodaju savjete za serijske ubojice putem pošte. Uživaju ista grananska prava kao i mi. Dakle, i pravo

da pišu podrugljiva pisma glavnim sudskim patolozima." Glas mu je bio sve zajedljiviji i odsječniji. Kada je Benton konačno podigao pogled prema meni, oči su mu gorjele mržnjom.

"Carrie Grethen ti se ruga, velika doktorice. Kao i FBI-u. I meni", nabrajao je.

"FIB'-u", promrmljala sam. Drugom bi mi prilikom ta igra riječima možda bila smiješna.

Wesley je ustao i prebacio ručnik preko ramena.

"Recimo da je pošiljatelj doista ona", počela sam ponovno. "Ona je." Uopće nije sumnjao u to.

"OK, ako je ona, onda to pismo nije samo rujanje, Bentone." "Naravno. Carrie se brine da ne zaboravimo kako su ona i Lucy imale ljubavnu vezu za koju široka javnost ne zna, još uvijek ne zna", rekao je. "Carrie Grethen nije prestala s uništavanjem tuih života, to je očito."

Nisam mogla podnijeti izgovaranje njezina imena. Dovodilo me je do bijesa što je i sada, u ovom trenutku, prisutna u mojem domu na West Endu. Mogla je isto tako sjediti s nama za kuhinjskim stolom, zaganujući zrak svojom prljavom, zlom nazočnošću. Zamislila sam njezin prezirni, nadmoćni smiješak i plamteće

oči i upitala se kako li sada izgleda, nakon pet godina provedenih iza čeličnih rešetaka i druženja s umno poremećenim kriminalcima. Carrie nije bila luda, o ne, nikada. Ona je bila karakterno poremećena ličnost, psihopat, nasilna jedinka bez savjesti.

Pogledala sam van, prema japanskim javorima u dvorištu. Njihali su se na vjetru, titrali ispred nedovršena kamenog zida što me jedva skrivao od pogleda susjeda.

Odjednom je zazvonio telefon. Nevoljko sam se javila.

"Doktorica Scarpetta", rekla sam u slušalicu, gledajući kako Benton ponovno prelazi pogledom niz crveno ispisanu stranicu.

"Ej", poznati glas Petera Marina začuo se kroz slušalicu. "Ja sam."

Marino je bio kapetan u policiji u Richmondu i ja sam ga vrlo dobro poznavala. Štoviše, tako dobro da sam mogla po tonu njegova ~lasa prepoznati što me čeka` Pripremila sam se da čujem loše vijesti.

"Što se dogana?" upitala sam ga.

FIB-(igra riječima), fib = lagati,
govoriti neistinu,

"Sinoć je u Warrentonu potpuno izgorjela farma konja. Možda si već čula o tome na vijestima", rekao je. "Staje, dvadesetak papreno skupih konja i kuća. Skroz naskroz. Sve spaljeno do temelja."

Ovo što je do sada ispričao nije baš imalo smisla. "Marino, zašto me zoveš zbog požara? Kao prvo, Sjeverna Virginija nije tvoj teren."

"Sada je", rekao je.

Dok sam čekala da čujem ostatak, kuhinja mi se nekako čudno smanjivala i pretvarala u zrakoprazni prostor.

"ATF2 je upravo pozvao NIT." Nastavio je. "Znači nas", rekla sam.

"Pogodak. Moramo tamo dovuć' dupe najranije ujutro."

NIT ili Nacionalni Intervencijski Tim Ureda za sprečavanje zlouporabe alkohola, duhana i vatrenog oružja, pozivao se kada su gorjele crkve ili poslovne zgrade, ili eksplodirale bombe, odnosno u slučaju bilo kakve nesreće nad kojom je ATF imao nadležnost. Marino i ja nismo bili u ATFu, ali nije bilo neobično da nas ATF ili

neka druga služba za čuvanje zakona pozove, kada se za tim ukaže potreba. Radila sam na slučajevima kada su eksplodirale bombe podmetnute u Svjetskom trgovačkom centru u Oklahoma Cityju, kao i kada se srušio avion kompanije TWA na

letu broj 800. Pomagala sam pri identificiranju leševa pripadnika vjerske

sekte Davida Koresha³ u Wacou i pregledavala unakažena tijela ljudi kojima je Unabomber' donio smrt. Znala sam iz vlastita stresnog iskustva da mi je ATF uručivao poziv samo kada je bilo mrtvih, a ako bi i Mari.no bio pozvan, sumnjalo se na ubojstvo.

"Koliko ih je?" posegnula sam za podloškom s obrascima za upisivanje podataka o smrtnom slučaju.

"Ne kol'ko, doktorice, nego `ko. Vlasnik farme je medijski glavonja, Kenneth Sparkes, glavom i bradom. Za sada izgleda da se nije izvuk'o."

"O Bože", promrmljala sam, a pred očima mi se odjednom smračilo. "Jesmo li sigurni u to?"

z ATF -Ured za sprečavanje zlouporabe alkohola, duhana i vatrenog oružja.

3 Branch Davidians-vjerska sekta koju je osnovao i vodio David Koresh; izvršili masovno samoubojstvo u Wacou, Teksas.

° Unabomber -Theodore Kaczynski, serijski ubojica koji je od 1978. podmetao bombe u poštanske pošiljke sve do 1996. godine kada ga je policija napokon uhitila.

"Pa, nestao je."

"Možeš li mi objasniti zašto tek sada doznajem za to?"

Osjećala sam kako mi ljutnja polako, ali sigurno raste. Malo mi je nedostajalo da se ne iskalim na Marinu. Sve neprirodne smrti u državi Virginia bile su u mojoj nadležnosti i nije me on trebao obavijestiti o tom slučaju, nego moj ured

u Sjevernoj Virginiji. Bila sam bijesna što me nisu nazvali doma.

"Nemoj sad početi urlati na svoje doktore gore u Fairfaxu", rekao je Marino, kao da mi čita misli. "Okrug Fauquier zatražio je od ATF-a da preuzme kontrolu. Išlo je tim putem."

To mi se još uvijek nije svinalo, ali trebalo je odmah početi raditi.

"Pretpostavljam da još nisu otkrili nikakvo mrtvo tijelo", rekla sam, brzo pišući bilješke.

"Ma kakvi. Tim poslom ćeš se ti zabavljati."

Zastala sam, odloživši olovku na blok s obrascima. "Marino, za. palila se privatna rezidencija jednog čovjeka. Čak i ako se sumnja da je požar podmetnut i radi se o medijski iznimno atraktivnom slučaju, još ne razumijem zašto se ATF zanima za to."

"Whisky, automatsko oružje, da ne spominjem trgovinu skupim konjima. Dakle, radi se o velikom biznisu", odgovorio je.

"Super", promrmljala sam.

"O, da. Radi se o proklesnoj noćnoj mori. Zapovjednik gradske vatrogasne službe nazvat će te do kraja dana. Bolje se spakiraj. Helikopter će nas pokupiti prije zore. Znam da je ovo došlo u krivom trenutku, zapravo, nikad nije pravi trenutak. Mislim da se možeš oprostiti sa svojim godišnjim odmorom."

Benton i ja smo se večeras trebali odvesti u Hilton Head i tamo provesti tjedan dana na moru, uz ocean. Ove godine još nismo imali prilike biti sami. Bili

smo iscrpljeni i nismo se baš slagali. Nakon što sam spustila slušalicu, ne mogu baš reći da sam gorjela od želje za suočenjem s Bentonom.

"Žao mi je", rekla sam mu. "Sigurno si već shvatio da se radi o velikoj nesreći."

Promatrala sam ga, oklijevajući. Nije me želio pogledati, samo je

Nastavio S proučavanjem Carriena pisma.

"Moram otići. Odmah ujutro. Možda ću ti se moći pridružiti sredinom tjedna", nastavila sam.

Nije me slušao, jer uopće nije želio čuti te riječi. "Shvati, molim te", rekla sam mu.

Činilo se kao da me nije čuo. Znala sam da je strašno razočaran. "Radila si na onim slučajevima tijela bez udova", rekao je, čitajući pismo. "Sakaćenja u Irskoj, a ovdje piše - 'Prepiljena kost'. Ma.šta o Lucy i masturbira. Postiže orgazam ispod pokrivača, više puta tijekom jedne noći. Navodno."

Preletio je pogledom preko pisma, činilo se kao da razgovara sam sa sobom.

"Kaže da su još u ljubavnoj vezi. Carrie i Lucy", nastavio je. "Ovim korištenjem prvog lica množine pokušava se prikazati kao rascijepljena ličnost. Ona nije prisutna u trenutku zločina, nego to čini neka druga osoba. Sindrom višestruke ličnosti. Predvidljiva i uobičajena obrana na temelju neuračunljivosti. Mislio sam da će biti barem malo originalnima."

"Ona je savršeno prisebna da joj se može suditi", odgovorila sam, osjećajući dolazak novog vala ljutnje.

"To znamo ti i ja." Ispio je par gutljaja vode iz plastične boce. "Odakle joj Lucy Buuu?"

Obrisao je nadlanicom kapljicu vode što mu se kotrljala niz bradu.

Isprva sam se zbunila. "To je bilo ime od milja za Lucy, dok nije krenula u dječji vrtić. Onda više nije željela da je tako

zovem. No, još mi se katkad omakne." Opet sam zastala, sjetivši je se kad je bila mala. "Pretpostavljam da je rekla Carrie za nadimak."

"Pa, znamo da je Lucy jedno vrijeme povjerala Carrie vrlo intimne stvari." Wesley je navodio poznate nam činjenice. "Ona je bila Lucyna prva ljubavnica. A svi znamo da se prvo ljubavno iskustvo nikada ne zaboravlja, ma kako šugavo bilo."

"Većina ljudi ne bira psihopata za svog prvog ljubavnika", rekla sam. Još nisam mogla vjerovati da je Lucy, moja nećakinja, učinila upravo to.

"Psihopati smo mi, Kay", rekao je, kao da nikada prije nisam čula predavanje na tu temu. "Atraktivna, inteligentna osoba koja

sjedi pokraj tebe u avionu, stoji iza tebe u redu" prilazi ti iza pozornice, spetlja se s tobom preko Interneta. Braća, sestre, prijatelji iz razreda, sinovi, kćeri, ljubavnici... Izgledaju

poput tebe ili mene. Lucy nije imala šanse. Nije bila dorasla Carrie Grethen."

Trava u mojem dvorištu iza kuće imala je previše djeteline, ali ovo neprirodno hladno proljeće bilo je savršeno za moje ruže. Savi.jale su se i drhtale pod udarima zraka, a njihove blijede latice

padale su na zemlju. Wesley, sada umirovljeni voditelj FBI-eve jedinice za izradu profila zločinaca, nastavio je s analizom.

"Carrie želi fotografije Gaulta. Slike s mjesta doganaja, slike autopsije. Ako joj ih doneseš, u zamjenu će ti reći detalje iz istrage, forenzičke bisere za koje pretpostavlja da si ih propustila. To bi moglo pomoći u kaznenom postupku kada sljedeći mjesec slučaj done na sud. Podruguje ti se da si možda nešto propustila, nešto što bi moglo, na neki način, biti povezano s Lucy."

Njegove naočale za čitanje nalazile su se složene na stolu, pokraj podloška za tanjur na mjestu gdje je inače sjedio. Stavio ih je na nos.

"Carrie želi da je doneš vidjeti. U Kirby." Proučavao me, napeta izraza lica.

"Ona je ovo napisala." Pokazao je na pismo.

"Carrie izranja na površinu. Znao sam da hoće." Govorio je kao čovjek umorna duha.

"Što joj znači `mračno svjetlo'?" upitala sam ustajući od stola, jer više ni trenutak nisam mogla sjediti.

"Krv." Izgledao je siguran u ovo tumačenje. "Kada si ubola Gaulta u bedro

i prerezala mu natkoljenu arteriju, pa

je iskrvario do smrti. Ili bi iskrvario, da vlak nije dovršio stvar. Temple Gault."

Ponovo je skinuo naočale i time odao svoju prikrivenu uznemirenost.

"Dok god je Carrie Grethen u blizini, i on je. Poput zlih blizanaca", dodao je.

Zapravo, nisu bili blizanci, ali su jako slično izgledali jer su oboje izbijelili kosu i izbrijali je zamalo do glave. Kada sam ih zadnji put

vidjela u New Yorku, bili su prepubertetski mršavi i jednako odjeveni, androgina izgleda. Zajedno su ubijali, sve dok nju nismo uhvatili u Boweryju, a njega sam ubila ja, u tunelu podzemne željeznice. Nisam ga namjeravala ni dotaknuti, ni vidjeti, niti izmijeniti s njim ijednu riječ. U svoju životnu misiju nisam ubrajala privonenje kriminalaca, a još manje izvršenje zakonski opravdanog umorstva tijekom lova na zločinca. Ali Gault je tako htio. Sam je doveo do toga, jer umrijeti od moje ruke značilo je vezati me zauvijek za sebe. Nisam mogla pobjeći od Templea Gaulta, iako je bio mrtav već pet godina. U mojem sjećanju živjeli su krvavi komadi njegova tijela ra.zasuti duž sjajnih čeličnih tračnica i štakori koji su se otkidali od guste sjene da navale na njegovu svježu krv.

U ružnim bih snovima vidjela njegove oči boje leda sa šarenica.ma što su se širile

poput molekula u raznim smjerovima i čula bih tutnjavu vlakova, čija su svjetla bila poput zasljepljujuća mjeseca. Nakon što sam ga ubila, nekoliko godina izbjegavala sam raditi obdukciju žrtava koje je pregazio vlak. Kako sam ja bila šef virginijskog sustava sudskih patologa, mogla sam dodjeljivati slučajeve svojim zamjenicima, što sam i radila. No, još nisam bila u stanju pogledati noževe za disekciju s onim čistim kliničkim poštovanjem prema njihovu hladnu oštru čeliku. Gault me je bio doveo u situaciju da sam jednog morala zabiti u njega, što sam i učinila. Kao rezultat, u mnoštvu nepoznatih muškaraca i žena vidjela sam rasplinuta lica koja su sva mogla biti njegova. Osim toga, noću sam spavala bliže oružju.

"Bentone, daj se otuširaj, pa ćemo poslije još pričati o našim planovima za ovaj tjedan", rekla sam, odbacujući ta nepodnošljiva sjećanja. "Nekoliko dana samoće u kojima možeš čitati i šetati plažom upravo je ono što ti treba. Znaš koliko voliš biciklističke staze. Malo slobodnog prostora moglo bi ti dobro činiti."

"Lucy mora saznati za pismo." I on je ustao. "Iako je Carrie trenutno u

zatvoru, izazvat će još više problema u koje će biti upletena Lucy. To ti Carrie obećava u svom pismu."

Išetao je iz kuhinje.

"Kojih se to i koliko više problema još uopće može izazvati?" po.vikala sam za

njim, osjećajući navalu suza u grlu.

"Uvlačenje tvoje nećakinje u sunenje",
zastao je da mi odgovori. "I to javno.
Objavljeno preko čitave naslovne stanice
The New York Timesa. U izvješćima
Associated Pressa. U emisijama poput Hard
Copy, Entertainment Tonight. Po cijelom
svijetu~Agentica FBI-a bila je lezbijska
ljubavnica poremećene zločinke, koja je
serijski ubojica... "

"Lucy je napustila FBI, a s njim i sve
predrasude i laži te službe, čija je
glavna briga bila samo kako moćni Ured
izgleda u očima svijeta." Oči su mi se
napunile suzama. "Potpuno su je uništili.
Nema više ničega čime joj mogu zdrobiti
dušu."

"Kay, radi se o puno više toga od samog
FBI-a." Rekao je iscrpljenim glasom.

"Bentone, nemoj..." nisam mogla završiti.

Naslonio se na dovratnik ulaza u dnevnu
sobu u kojoj je gorjela vatra, jer se
temperatura ni danas nije digla iznad 16
stupnjeva. Oči su mu bile pune bola. Nije

volio kada sam ovako govorila, niti je
želio zaviriti u onu tamniju stranu
vlastite duše. Nije želio prizivati
zloćudna djela koja bi Carrie mogla
izvesti i, naravno, bio je zabrinut za
mene. Pozvat će me da svjedočim kada
sunenje Carrie Grethen bude u fazi
izricanja presude. S obzirom na to da sam
Lucyna tetka, sud će me vjerojatno
proglasiti nevjerodostojnim svjedokom, a
uspūt će biti uništeni i moj iskaz i moja
reputacija.

"Izanimno večeras", reče Wesley nježnijim tonom. "Kamo bi željela ići? U restoran La Petite? Ili u Benny's, na pivo i meso na žaru?" "Podgrijat ću malo juhe." Obrisala sam oči, dok me glas izdavao. "Nisam jako gladna, a ti?"

"Doni", nježno me pozvao.

Privinuo me na grudi, u zagrljaj iz kojeg nisam željela izroniti. Kada me poljubio, osjetila sam da su mu usnice slane. Uvijek me iznenanivala gipka čvrstoća njegova tijela. Naslonila sam mu glavu na prsa i osjetila na kosi njegovu kratku oštru bradu, bijelu poput plaže koju ovaj tjedan neću vidjeti. Neće biti dugih šetnji po vlažnom pijesku, ni dugih razgovora uz večeru u restoranu La Polla's ili Charlie.

"Mislim da bih trebala otići vidjeti što želi", napokon sam prozborila, lica uronjena u toplinu njegova vlažnog vrata.

"Ni u ludilu."

"Gaultovo tijelo obducirano je u New Yorku. Ja nemam te fotografije."

"Carrie prokleta dobro zna koji je mrtvozornik obducirao Gaulta."

"Zašto onda pita mene, ako zna?" promrmljala sam.

Zatvorenih očiju, stajala sam naslonjena na njega. Zastao je, ponovno poljubio vrh moje glave i pomilovao me po kosi.

"Znaš zašto", rekao je. "Zbog manipulacije, da te maltretira. To je ono što ljudi poput nje znaju najbolje. Želi da joj nabaviš fotografije, tako da može vidjeti Gaulta izmrcvarena poput

narezanog mesa, tako da može maštati i svršavati na taj prizor. Ona nešto smišlja i najgore što bi ti mogla učiniti jest da joj na bilo koji način odgovoriš."

"A taj GKSWF'S -ili nešto tako? Možda potpis pod šifrom iz nekakvog oglasa?"

"Ne znam."

"A Trg fazana broj jedan?" "Nemam pojma."

Dugo smo tako stajali na do vratku kuće, koju sam ja i dalje smatrala samo i

jedino mojom. Kada nije radio kao savjetnik na nekom velikom, atipičnom slučaju u ovoj ili nekoj drugoj zemlji, Benton je stanovao sa mnom. Znala sam da ga je smetalo to što sam upornic govoriла ja ovo ili moje ono, iako mu je bilo jasno da nismo vjenčan: i da ništa što smo on ili ja posjedovali nije pripadalo oboma. Prevalila sam sredinu svojeg života i nisam željela zakonito dijeliti svoju zaradu ni s kim, ni sa svojim ljubavnikom, pa ni s vlastitom obitelji. Možda sam zvučala sebično. Možda i jesam bila sebična.

"Što ću raditi sutra, nakon što odeš?"

Wesley se vratio na om temu.

"Odvest ćeš se u Hilton Head i kupiti namirnice", odgovorila sam. "Pobrini se da uzmeš puno Black Busha i Scotcha. Više nc obično. I kremu za sunčanje sa zaštitnim faktorom 35 i S0, južnokarolinske orahe, rajčice i vidalijski luk."

Oči su mi se ponovno napunile suzama. Pročistila sam grlo. "Ć`im budem mogla,

kupit ću avionsku kartu i pridružiti ti se, al ne znam u kojem će se smjeru razvijati ovaj slučaj u Warrentonu Ah, već sam izgovarala ove riječi u životu. Već nam se to doganalo

SWF-Single White Female, slobodna ~ena, bjelkinja; koristi se u američkim oglasima usam ljenih srdaca kao šifra u potpisu.

Dio vremena ti ne možeš ići sa mnom, drugi dio ja ne mogu s tobom."

"Čini se da nam je život sranje", prozborio mi je u uho.

"Sami to tražimo, na neki način", odgovorila sam, osjećajući iznad svega nezaustavljivu potrebu za snom.

"Možda."

Sagnuo je glavu do mojih usana i skliznuo rukama do omiljenih mjesta.

"Prije juhe mogli bismo otići u krevet."

"Nešto će se vrlo ružno dogoditi tijekom ovog sudenja", rekla sam, želeći da moje tijelo odgovori na njegova milovanja, ali nije imalo snage.

"Opet ćemo se svi naći u New Yorku. Ured, ti i Lucy, na njezinu sunenju. Sigurna sam da u posljednjih pet godina Carrie nije razmišljala ni o čemu drugom osim o osveti i stvorit će sve moguće probleme."

Odmaknula sam se jer je odjednom Carrieino oštro, suho lice iskočilo iza mračnog ugla mojega uma. Pamtila sam je iz vremena kad je bila iznimno lijepa. Sjetila sam se kako je pušila s Lucy za

izletničkim stolom, noću, blizu streljana FBI-eve Akademije u Quanticu. Još sam ih mogla čuti kako se menusobno zadirkuju, prigušenih nestašnih glasova. Vidjela sam njihove duge i duboke erotične poljupce i isprepletene prste u kosi. Sjetila sam se neobičnog osjećaja što mi je strujao žilama, dok sam se brzo i tiho udaljavala, pazeći da ne saznaju kako sam ih vidjela. Carrie je tada počela s uništavanjem života moje jedine nećakinje, a sada, sada je nastupio groteskni završni stavak.

"Bentone," rekla sam. "Moram pripremiti opremu."

"Tvoja oprema je odlično. Vjeruj mi."

S požudom je skidao slojeve moje odjeće, očajnički tražeći kožu. Uvijek me je više želio u trenucima kada mu nisam mogla uzvratiti na isti način.

"Ne mogu te sada umirivati", prošaptala sam. "Ne mogu ti reći da će sve biti u redu, jer neće. Odvjetnici i mediji progonit će Lucy i mene. Provlačit će nas kroz blato i Carrie će na kraju možda biti oslobonena. Eto!"

Uzela sam mu lice u svoje ruke.

"Istina i pravda. Na američki način", zaključila sam. "Prestani." Potpuno se umirio i gledao me prodorno u oči.

"Ne počinji opet", rekao je. "Prije nisi bila ovako cinična." "Nisam cinična. I nisam ja ta koja je počela", odgovorila sam mu, s rastućom ljutnjom. "Nisam ja počela s jedanaestogodišnjim dječakom, izrezala s njega komade mesa i ostavila

ga golog pokraj kontejnera za smeće s metkom u glavi. I onda ubila šerifa i zatvorsku čuvaricu. I Jayne -Gaultovu vlastitu sestru blizanku. Sjećaš li se toga, Bentone? Pamtiš li? Sjeti se Central Parka na Badnju večer. Tragova bosih nogu u snijegu i smrznute krvi na fontani!"

"Naravno da se sjećam. Bio sam tamo. Poznati su mi isti detalji kao i tebi."

"Ne, nisu ti svi poznati."

Sada sam već bila bijesna. Udaljila sam se od njega i pokupila odjeću.

"Ti ne stavljaš ruke u njihova raspadnuta tijela i ne diraš, niti mjeriš, njihove rane", rekla sam. "Ti ne čuješ što govore nakon smrti. Ne gledaš lica njihovih najmilijih kako čekaju u jednoj, bezličnoj čekaonici da čuju neizrecivo okrutnu vijest. Ti ne vidiš što ja vidim. O ne, ti, Benton Wesley, to ne vidiš. Ti vidiš čiste dosjee slučajeva i sjajne fotografije i hladna mjesta zločina. Provodiš više vremena s ubojicama nego s onima koje su oni lišili života. I možda spavaš bolje nego ja, takoner. Možda ti

još uvijek imaš snove, jer se ne bojiš sanjati."

Izašao je iz moje kuće bez ijedne riječi. Zaista sam pretjerala. Bila sam nepravedna i zlobna, nisam čak ni rekla istinu. Wesley nije znao za miran san. Baca se i govorio u snu, natapao plahte hladnim znojem. Rijetko je sanjao ili je barem naučio ne sjećati se svojih snova. Postavila sam bočice za sol i papar na

kutove pisma Carrie Grethen da se ne savija duž pregiba. Njezine podrugljive riječi od kojih čovjek gubi živce sada su bile dokazni materijal koji nije tre.balo dirati niti pokvariti.

Ninhidrinom⁶ ili Luma Litrom~ mogli bismo otkriti otiske njezinih prstiju na ovom jeftinom bijelom papiru, a možda bi se i uzorak rukopisa mogao usporediti s ovim što je naškrabala meni. Time

5 Ninhidrin -sredstvo za otkrivanje otisaka prstiju. Luma Lite-naprava za otkrivanje otisaka prstiju.

bismo dokazali da je vlastitom rukom napisala ovu bolesnu poruku prije samoga početka sunenja za umorstvo na Vrhovnom sudu grada New Yorka. Porota bi uvidjela da se nije promijenila ni nakon pet godina psihijatrijskoga tretmana, koji su, usput budi rečeno, sami plaćali putem poreza. Carrie nije osjećala nikakvo kajanje. Uživala je u vlastitim djelima.

Bila sam potpuno sigurna da je Benton negdje u susjedstvu, jer nisam čula njegov BMW kako odlazi. Požurila sam niz novoasfaltirane ulice, prolazeći pokraj velikih ožbukanih domova od cigle, dok ga nisam pronašla kako stoji ispod drveća i zuri u stjenovito korito rijeke James. Voda je bila ledena, boje stakla, a oblaci poput nejasnih poteza krede na sve bljenem nebu.

"Čim se vratim kući, zaputit ću se u Južnu Karolinu. Pripremit ću nam stančić i nabaviti tvoj Scotch", rekao je, ne okrećući se. "I Black Bush."

"Ne trebaš ići večeras na put", rekla sam, bojeći se prići bliže. Kose zrake svjetlosti obasjavale su njegovu kosu, a vjetar je mrsio pramenove. "Sutra moram rano ustati. Možeš krenuti kad i ja."

Šutio je, zureći gore u bjeloglavog orla koji me pratio otkad sam izašla iz kuće. Iako je obukao crvenu vjetrovku, činilo se da mu je hladno. Još je bio u vlažnim kratkim hlačama za trčanje. Ruke je držao čvrsto prekrižene na prsima. Grlo mu se micalo kako bi progutao, a njegova bol zračila je iz skrivenih zakutaka koje sam samo ja smjela vidjeti. U ovakvim trenucima nisam znala zašto me trpi.

"Ne očekuj od mene da budem stroj, Bentone", tiho sam rekla po ne znam koji put otkad sam ga zavoljela.

Još uvijek nije govorio ništa. Rijeka je jedva imala snage kotrljati se prema središtu grada, stvarajući monoton šum vode, dok se ne.svjesno, poput žrtve, približavala nasipu.

"Podnosim koliko mogu", objasnila sam. "Više no što bi većina ljudi mogla podnijeti. Ne očekuj previše od mene, Bentone."

Orao je kružio iznad vrhova visokog drveća. Kada je Benton na.pokon progovorio, izgledao je mirnije, pomirenije sa sudbinom.

"I ja podnosim više no što većina ljudi može", rekao je. "Djelo.mično zato što ti to možeš."

"Da, funkcionira u oba slučaja."

Prišla sam mu s leđa i provukla ruke oko njegova struka pod glatkim crvenim najlonom.

"Točno. Znaš to vraški dobro", rekao je.

Čvrsto sam ga zagrlila i zakopala bradu u njegova leđa.

"Gleda nas jedan od tvojih susjeda", rekao je. "Vidim ga kroz pomične rolete. Jesi li znala da imaš voajera u ovom finom elitnom susjedstvu?"

Položio je ruke na moje. Igrao se mojim prstima, podižući jedan po jedan i ne misleći ni o čemu osobito.

"Naravno, da živim ovdje i ja bih te potajno promatrao", dodao je s osmijehom u glasu.

"Ti živiš tu."

"Ma ne. Tu samo spavam."

"Pričajmo o jutru. Pokupit će me, kao i obično, kod Instituta Eye oko pet", rekla sam mu. "Tako da pretpostavljam, ako ustanem do četiri..." Uzdahnula sam, pitajući se hoće li život uvijek biti ovakav. "Trebao bi ostati tu preko noći."

"Ja ne ustajem u četiri", rekao je.

SLIJEDEĆE SE JUTRO OKRUTNO I BEZ MILOSTI SPUSTILO NA GOLO polje, jedva naziruće u plavičastom svjetlu rane zore. Ustala sam u četiri sata, kao i Wesley, koji je odlučio da bi radije krenuo iz kuće zajedno sa mnom. Dok smo išli prema automobilima, kratko smo se poljubili i jedva izmjenili poglede. Lakše se kratko pozdraviti nego odugovlačiti s rastankom. No, dok sam vozila niz ulicu West Cary prema mostu Huguenot, nekakva težina

ispunila je svaki djelić moga tijela i odjednom sam se rastužila i izgubila snagu.

Znala sam na temelju teško stečenog iskustva da najvjerojatnije neću vidjeti Wesleyja cijeli ovaj tjedan, da neće biti nikakva odmora, ni čitanja, ni jutarnjeg spavanja do kasna. Zgarišta nikada nisu bila lak posao. Ako ništa drugo, bit ću zauzeta politikom i papirologijom, s obzirom na to da slučaj uključuje važnu ličnost iz bogate rezidencijalne četvrti Washingtona, D.C. Iskustvo me poučilo i tome da što više medijske pozornosti slučaj privuče, to mogu očekivati veći pritisak javnosti na mene.

U Institutu Eye sva su svjetla bila ugašena. Neobično ime za ustanovu u kojoj se nisu provodila medicinska istraživanja, niti je postojao nekakav dobročinitelj ili važna ličnost po imenu Eye, u čiju bi je čast tako nazvali. Tamo sam odlazila nekoliko puta na godinu da mi promijene naočale ili provjere vid i uvijek mi je bilo čudno parkirati pokraj polja s kojih sam se često odvajala od zemlje i kretala prema kaosu. Otvorila sam prozor automobila, dok se iz daljine približavao poznati zvuk, valjajući se preko tamnih krošnji. Zamisljala sam izgorjele kosti i zube razasute u vodenom crnilu ruševine. Predočila sam si Sparkesa u jednom od njegovih elegantnih odijela, čvrstog lica i naježila se od šoka, kao od ledenog dodira magle.

Dok je silueta oblika punoglavca letjela pod načetim mjesecom, ja sam pripremala torbe od vodootpornog podstavljenog materijala i izgrebeni srebrnasti kovčežić od lakog aluminija marke Halliburton. U tom sam kovčežiću držala različite sudskomedicinske instrumente i pomagala, uključujući i fotografsku opremu. Dva automobila i kamionet usporili su vožnju Huguenot Roadom. Njihovi ranojutarnji putnici bespomoćno su popustili znatiželji i promatrali helikopter, koji se nalazio već dovoljno nisko da se prizemlji. Znatiželjnici su skrenuli na parkiralište i izašli te buljili u oštrice rotora što su rezale zrak sporim zamasima, pazeći na električne vodove, lokvice i blato ili pijesak i prašinu koje bi mogli uzvitlati.

"Ovo sigurno dolazi Sparkes", reče jedan postariji čovjek, koji je stigao u zahrdaljoj željezariji od Plymutha.

"Možda dostavljaju neki organ za transplantaciju", oglasio se vozač kamioneta, skrenuvši nakratko pogled prema meni.

Njihove su se riječi razletjele poput suhog lišća u grmljavini crnog Bell LongRangera, koji se pod odmjerenim nagibom i savršeno osvijetljen polako spuštao na zemlju. Moja nećakinja Lucy, pilot

helikoptera, lebdjela je u oluji svježe pokošene trave, bijele pod jakim svjetlom reflektora, te se graciozno prizemljila. Pokupila sam svoje stvari i uputila prema

izvoru udara vjetra. Prozori heli.koptera bili su napravljeni od pleksiglasa dovoljno tamnog da kroz njega nisam mogla vidjeti, barem ne dok sam otvarala stražnja vrata, tko sjedi unutra, no prepoznala sam veliku ruku koja je posegnula van da dogradi moje torbe. Popela sam se u letjelicu. Vani se promet sve više usporavao, kako su vozači uganali vlastitoj želji da proma.traju izvanzemaljce. Zlatne niti prodrle su kroz krošnje drveća.

"Već sam se pitala gdje ste", nadglasala sam lopatice rotora što su cijepale zrak, zatvarajući vrata.

"Na aerodromu", odgovorio je Pete Marino, dok sam sjedala do njega. "Bliže je."

"Ne, nije", reko.

"Tamo barem imaju kavu i zahod", rekao je, a ja sam znala da ne misli tim redom.

"Pretpostavljam da je Benton krenuo na odmor bez tebe", dodao je, učinka radi.

Lucy je spustila polugu do punog gasa i krakovi elise počeli su se okretati sve brže.

"Mogu ti sad odmah reć' da imam onaj specifični predosjećaj", dao mi je do

znanja na svoj gunnavi način, dok se helikopter, postajući sve lakši, polako počeo dizati. "Čekaju nas gadne nevolje."

Iako je Marinova specijalnost bila istraživanje smrti, brojne mogućnosti da i sam izgubi život posve su ga izbacivale iz takta. Nije volio letjeti, osobito ne u nečemu što nije imalo ni stjuardese ni krila. Zgužvane novine The Richmond

Times-Dispatch držao je u krilu i odbijao pogledati dolje prema zemlji koja se ubrzano udaljava od nas, dok se daleki gradski neboder dizao s horizonta kao da ustaje neki visoki čovjek.

Naslovnu stranicu novina vrlo je uočljivo ispunjavala priča o požaru. Na fotografiji koju su novinari Associated Pressa snimili iz zraka, vidjele su se u daljini ruševine kako tinjaju u mraku. Pažljivo sam čitala, ali nisam saznala ništa nova, jer je novinski izvještaj uglavnom prepričavao već poznatu priču o moći Kennetha Sparkesa, njegovu životu na visokoj nozi u Warrentonu i navodnoj smrti. Nisam znala da je imao konje, ni da je jedan, po imenu Vjetar, jedne godine dojedrio posljednji do cilja na Kentucky Derbyju, a vrijedio je milijun dolara. No, time nisam bila iznenadena. Sparkes je oduvijek bio poduzetan čovjek, s egom golemim koliko i ponosom. Odložila sam novine na sjedalo preko

puta i primijetila da Marinov sigurnosni pojas nije zakopčan, već skuplja prašinu na podu.

"Što će se dogoditi ako naglo uđemo u jaku turbulenciju, a ti nisi vezan?" glasno sam govorila da nadjačam turbinu.

"Prolić ću si kavu." Namjestio je pištolj na boku, a njegovo prljavo osmeh odijelo izgledalo je kao da će svakog trenutka prsnuti poput ovoja prekuhane kobasice. "U slučaju da još to nisi skužila, nakon svih onih tijela koje si izrezala, ukoliko ova ptica počne

pa.dati, doktorice, sigurnosni pojas neće te spasit'. A ni zračni jastuci, kad bi ih bilo."

U biti je mrzio imati išta oko struka. Čak je došao do toga da nosi hlače pripasane tako nisko da sam se uvijek čudila kako ih njegovi kukovi uopće mogu držati da ne padnu. Papir je zašuškao dok je kopao za keksima po vrećici sa sivim masnim mrljama i izvukao dva. Cigarete su mu bile spljoštene u džepu košulje, a lice mu je poprimi.

Io tipično hipertenzivno rumenilo. Kada sam se preselila iz svojeg rodnog grada Miamija u Virginiju, Marino je bio detektiv u odjelu za umorstva, nepodnošljiv koliko i nadaren. Sjetila sam se naših

prvih susreta u mrtvačnici, kada mi se obraćao s Gospoc~o Scarpetta i gnjavio moje osoblje, poslužujući se bez pitanja kojim god bi doka.zom htio. Uzimao je metke prije no što bih ih mogla označiti naljep.nicom, tek toliko da me razbjesni. Pušio je u krvavim rukavicama i pričao viceve na račun tijela koja su jednom bila živa ljudska bića.

Gledala sam kroz prozor oblake što su klizili nebom i mislila kako vrijeme brzo prolazi. Nisam mogla vjerovati da Marino ima već skoro pedeset i pet godina. Štitili smo se međusobno i istovre.meno išli jedno drugome na živce gotovo svakodnevno već duže od jedanaest godina.

"Hoćeš jedan?" Pružio mi je biskvitni kolač umotan u voštani papir.

"Ne želim ga ni vidjeti", rekla sam nezahvalno.

Pete Marino je znao da su me duboko brinule njegove iskvarene prehrambene navike i jednostavno je pokušavao privući moju pozornost. Pažljivo je umiješao još šećera u plastičnu šalicu s kavom, ljuljajući je gore-dolje ovisno o turbulenciji te koristeći svoju mesnitu ruku kao polugu za amortizaciju.

"Što kažeš na kavu?" upitao me. "Ja ću ti je natočiti."

"Ne, hvala. Imaš li kakve nove informacije?" Prešla sam na stvar, dok je u meni rasla napetost. "Znamo li išta više no sinoć?"

"Vatra još tinja na nekim mjestima. Uglavnom u stajama", rekao je. "Ošlo je puno više konja no što smo mislili. Speklo ih se sigurno dvadeset, uključujući punokrvne, kratkoprugaše i dva ždrebeta s pedeset trkaćih konja. A za onog što je trčao Derby, naravno, znaš. Koja je to samo lova od osiguranja. Takozvani svjedok rekao je da su vrištali k'o ljudi."

"Koji svjedok?" Ovo mi je bio prvi glas.

"Ma, svakakvi besposličari nazivaju i govore kako su vidjeli ovo, znaju ono. Isto sranje, kao i uvijek kada slučaj privuče puno pozornosti. I ne trebaš biti očevdac da bi znao da su konji vrištali i pokušavali kopitima srušiti vrata staja." Glas mu je postao tvrd. "Uхватit ćemo kurvinog sina koji je to napravio. Pa da vidimo, `oće li mu se

svinat' kad njemu bude gorilo pod petama."

"Ne znamo postoji li kurvin sin, barem ne zasigurno", podsjetila sam ga. "Nitko još nije rekao da se radi o paležu, iako mi je potpuno jasno da ni ti ni ja nismo pozvani samo radi društva."

Skrenuo je pogled kroz prozor.

"Mrzim kad su u pitanju životinje."
Prolio je kavu po koljenu. "Sranje."
Bijesno me pogledao, kao da sam ja na neki način kriva. "Životinje i djeca. Zlo mi je i od same pomisli."

Činilo se da ne mari za slavnog čovjeka koji je možda poginuo u požaru, ali dovoljno sam dobro poznavala Marina da bih razumjela kako preusmjerava svoje osjećaje tako da ih može podnositi. Nije mrzio ljudska bića ni upola toliko koliko je navodio druge da u to vjeruju. Predočivši si to što je upravo opisao, vidjela sam punokrvne konje i ždrebad s užasom u njihovim očima.

Nisam mogla ni zamisliti vriske ili kopita što udaraju o pregrade cijepajući krhotine drveta. Plamenovi su tekli poput rijeka lave preko warrentonske farme, njezine goleme kuće, staja, zalihe starog whiskeyja i kolekcije pušaka. Vatra nije pošteđjela ništa doli zjapeće kamene zidove.

Pogledala sam pokraj Marina u kokpit, gdje je Lucy govorila u radio. Komentirala je nešto svojem ATF kopilotu i oboje su glavom pokazivali na Chinook helikopter ispod linije horizonta i avion

toli.ko udaljen da je izgledao kao krhotina stakla. Sunce je sve više oba.sjavalo naše putovanje i bilo mi je

teško koncentrirati se. Promatrala sam svoju nećakinju i stara se rana ponovno otvorila.

Povukla se iz FBI-a, zato što su u FBI-u napravili sve što se moglo napraviti da je natjeraju na odlazak. Ostavila je računalni su.stav umjetne inteligencije koji je sama osmislila i robote koje je programirala i helikoptere koje je naučila voziti za svoj ljubljani Ured. Lucy je napustila ono što joj je srcu bilo najdraže i ja više nisam mogla doprijeti do nje. Nisam željela pričati s njom o Carrie.

Šuteći sam se naslonila na.svoje sjedalo i počela pregledavati pa.pire warrentonskog slučaja. Davno sam naučila poput lasera usmje.riti svoju pozornost na željenu točku, bez obzira na dotok drugih misli i usprkos neraspoloženju. Osjetila sam kako me Marino opet pažljivo motri. Pipavao je paketić cigareta u džepu košulje, pro.vjeravajući da nije ostao bez svojeg omiljenog poroka. Zvuk rezanja zraka i okretanja elise pojačao se kad je otvorio prozor i kucnuo pr.

stom po kutiji da istrese jednu cigaretu.

"Nemoj", rekla sam, okrećući stranicu.

"Ni pomisliti."

"Ne vidim znak Zabranjeno pušenje"; odgovorio je, trpajući Marl.boro u usta.

"Nikada ga ne vidiš, ma koliko ih bilo postavljeno." Nastavila sam dalje pregledavati svoje bilješke, mozgajući oko jedne osobite izjave koju mi je jučer telefonski dao zapovjednik vatrogasaca.

"Palež zbog zarade?" komentirala sam i podigla pogled. "Sum.nja na vlasnika, Kennetha Sparkesa, koji se nekim slučajem mogao naći uhvaćen u vatri koju je sam podmetnuo? Na temelju čega?"

"Sparkes iliti iskre, već mu i samo ime upućuje na palikuću, zar ne?" Marino upita. "Ziher je kriv." Udahnuo je dim duboko i s po.žudom. "U tom slučaju, dobio je što je zaslužio. Znaš onu, mo's ih maknut' s ulice, ali ne mo's maknut' ulicu iz njih."

"Sparkesa nije odgojila ulica", rekla sam. "Usput budi rečeno, bio je student s Rhodes stipendijom."

"Road8 i ulica, po meni, znače istu prokletu stvar", Marino je nastavljao. "Sjećam se vremena kad se kurvin sin bavio jedino kriti.ziranjem policije putem svih dnevnih novina koje posjeduje. Svi su znali da je trošio kokain i žene, a mi to nismo mogli dokazat' jer nitko nije htio riskirat' svoju kožu da nam u tom pomogne."

"Točno, to nitko nije mogao dokazati", rekla sam. "I ne možeš zaključiti da je

netko palikuća na temelju njegova imena ili urednič.ke politike."

"Pa, slučaj je htio da upravo sada pričaš s ekspertom za munjena imena i kako ona odgovaraju zvjerkama koje ih nose."

Marino si je natočio još kave, pušeci svoju cigaretu. "Ugruščić, mrtvozornik. Pokoljević, serijski ubojica. Bebovski, pedofil. Gospodin Pokapalo, pokapao svoje žrtve na grobljima. Zatim imamo suce 1 Ješalova i Pr.žića. I tu je još Freddie Kocka. Taj je baš izvlačio brojeve ilegalne dnevne lutrije u svom restoranu, kad su ga koknuli. Dr. Guzman, ubio pet homoseksualaca. Izbio im oči. Sjećaš se Hrsravog?" Pogle.dao me. "Njega je udario grom. Raznio mu odjeću po cijelom parki.ralištu pokraj crkve i magnetizirao kopču na remenu."

Nisam mogla slušati sve ovo tako rano ujutro, pa sam posegnula iza sebe i zgrabila slušalice. Nadala sam se da bih tako mogla utišati Marina i početi pratiti što se govori u kokpitu.

s Igra riječima: Road -cesta ; Rhodes i road jednako se izgovaraju.

"Ne bi' želio da me pogodi munja pred kakoom crkvom i da svi počnu u tome tražit' nekakvo znamenje." Marino se nije gasio.

Uzeo je još kave, kao da nema prostatu, ni problema s mokre.njem.

"Sve ove godine ja sam radio popis. Nikad nikom nisam rek'o za to. Čak ni tebi, doktorice. Ako ne zapišeš takva sranja, zaboraviš ih." Srknuo je malo kave.

"Mogao bih to i objavit'. Mislim da bi se našlo tržište. Možda u obliku onih malih, dobro prodavanih knjižica koje vidiš uz blagajne."

Stavila sam slušalice na glavu i promatrala kako se seoske farme i neobrađena polja polako pretvaraju u kuće s velikim sušama i dugim popločenim puteljcima. Krave i telad na ograničenim travnjacima izgledali su kao crno-bijeli grozdovi, a kombajn je vitlao prašinu, kotrljajući se polako pokraj polja prekrivenih razbacanim sijem.

Gledala sam dolje u krajolik što se postupno preobličavao u bogatstvo Warrentona, gdje je stopa kriminala bila niska, a stotine jutara zemlje okruživala imanja s gostinjskim kućama, teniskim igralištima i bazenima. I vrlo lijepim stajama. Letjeli smo preko privatnih pisti i jezera s patkama i guskama na manjoj visini. Marino je radoznalo buljilo u pejzaž ispod nas.

Naši su piloti neko vrijeme šutjeli, čekajući da uđu u domet NIT.-ove kontrole na zemlji. Lucy je promijenila

frekvenciju i počela s prijenosom, pa sam uhvatila njezin glas.

"Echo jedan, helikopter devetka jedandevetka Delta Alpha. Teun, čuješ li me?"

"Potvrдно, devetka Delta Alpha", T.N. McGovern, vođa tima, uzvratila je poziv.

"Nalazimo se deset milja južno od cilja, slijеćemo s putnicima", reče Lucy. "ETA9 oko osam sati."

"Primljeno. Tu je gotovo zima i ne postaje ništa toplije."

Lucy je prebacila prijem na frekvenciju automatskog servisa Ma.

nassasova centra za meteorološka promatranja, odnosno AWOS-a.

9 ETA -Estimated Time of Arrival (očekivano vrijeme dolaska).

Slušala sam dug mehanički izvještaj s najnovijim podacima za današnji dan o vidljivosti, vjetru, atmosferskim uvjetima, temperaturi, vlažnosti zraka i prema visini u vremenskoj zoni Sierra°. Nije me oduševilo saznanje da se temperatura spustila za pet Celzijevih stupnjeva otkad sam otišla od kuće. Sjetila sam se Bentona koji putuje prema toplini sunca i mora.

"Tamo je kiša", rekao je Lucyin kopilot u svoj mikrofon.

"Najmanje je dvadeset milja zapadno i vjetrovi su zapadni", odgovorila mu je Lucy. "Toliko o lipnju." "

"Čini se da nam se približava još jedan Chinook, ispod linije obzora."

"Ajmo ih podsjetiti da smo ovdje", reče Lucy, prebacujući opet na novu frekvenciju. "Chinook iznad Warrentona, ovdje helikopter devetka jedan-devetka Delta Alpha, povećavaš li visinu? Mi smo vam točno zdesna, dvije milje na sjever, visina tristo metara."

"Vidimo vas, Delta Alpha", odgovorio je dvorotorni vojni helikopter, nazvan po indijanskom plemenu Chinook. "Vrlo dobro." Moja je nećakinja dvostrukim pritiskom uključila prekidač za ra-

dioprijenos. Njezin mi se se smiren, dubok glas nije činio poznatim dok se tako širio radijskim valovima i odbijao

od antena stranaca. Nastavila sam prislušivati i prvom se prilikom umiješala u razgovor.

"Što je to s vjetrom i hladnoćom?" pitala sam, buljeći u Lucyin zatiljak.

"Udari vjetra jačine dvadeset do dvadeset pet sa zapada", odzvanjalo je u mojim slušalicama. "Bit će i gore. Vi se, društvo tamo iza, dobro snalazite?"

"Dobro smo", odgovorila sam, sjetivši se opet Carrieina premećenog pisma.

Lucy je letjela u plavom ATF-ovu radnom odijelu, a par crnih Cebe sunčanih naočala potpuno joj je skrivao oči. Kosa joj je narasla i ljupko se uvijala na ramenima, te me bojom podsjetila na crveno drvo australskog eukaliptusa, ulašteno i egzotično, nimalo nalik na moje kratke svijetloplave pramenove. Zamislila sam njezin lagani

~~ Sierra-vremenska zona prema vojnom računanju, na 90° zapadno i 6 sati od Greenwicha.

dodir na upravljačkim polugama, dok je nožnim komandama održavala helikopter u istom kursu.

Posvetila se letenju kao i svemu drugom na što se odvažila u životu. Svladala je stupanj upravljanja letjelicom u privatne i komercijalne svrhe nakon minimuma obaveznih sati letenja, a zatim je položila i ispit za instruktora letenja, jednostavno zato što joj je pružalo veselje prenositi drugima vlastitu nadarenost.

Nisu me morali obavijestiti da se naš let bliži kraju, jer smo letjeli nisko i brzo preko šuma išaranih oborenim drvećem, nasumično razbacanim poput granevnih balvana. Zemljane staze i puteljci usko

su krivudali, a s druge strane blago zaobljenih brdašaca, sivi oblaci odjednom su postali okomiti i pretvorili se u nejasne stupove umor.nog dima što ga je za sobom ostavio pakao koji je ubijao. Farma Kennetha Sparkesa bila je šokantna crna jama, komad spaljene zemlje tinjajućeg pokolja.

Vatra je za sobom ostavila trag svog krvavog mahnitanja i ja sam ga slijedila pogledom iz zraka: od uništenih veličanstvenih kamenih građevina preko staja i suše do širokih pougljenjenih otkosa trave pod kojima je ostala ogoljena zemlja. Vatrogasna kola srušila su dijelove bijele ograde što je okruživala posjed i prerovala prostranstvo njegovane trave. Miljama u daljinu pružali su se pašnjaci i uska asfaltirana javna cesta. Još dalje vidjela se trafostanica virginijske elektrokompanije, a nakon nje drugi domovi.

U područje Sparkesove povlaštene farme u Virginiji zašli smo malo prije osam sati ujutro. Helikopter se prizemljio podalje od ruševina, da ih vjetar rotora ne bi poremetio. Marino je bio prvi na redu za izlazak te se ispentrao iz letjelice i nastavio dalje bez mene. Ja sam, pak,

pričekala pilote da zaustave glavni rotor i ugase sve ko.mande.

"Hvala na prijevozu", rekoš specijalnom agentu Jimu Mowe.ryju, koji je pomagao Lucy pri današnjem letu.

"Ona je vozila."

Potezom ruke otvorio je vrata prtljažnika.

"Ja ću vezati helikopter, ako vi društvo želite odmah ići dalje", dodao je, obraćajući se mojoj nećakinji.

"Izgleda da postaješ sve spretnija s tim helikopterima", lagano sam zadirkivala Lucy, dok smo se udaljavale.

"Snalazim se najbolje što mogu", odgovorila je. "No, daj da ti poneseš jednu torbu."

Oslobodila me mojeg aluminijskog kovčežića, koji u njezinoj čvrstoj ruci nije izgledao jako težak. Hodale smo jedna pokraj druge, jednako odjevene, jedino što ja nisam nosila pištolj ni ručni radio. Naše čelikom pojačane čizme bile su toliko pohabane da su od guljenja postale gotovo sive. Dok smo se dovlačile do sivog šatora na napuhavanje, crno blato kao da je željelo usisati naše potplate. Odmah do šatora, koji će idućih nekoliko dana biti naš glavni stožer, nalazio se parkiran veliki, bijeli superkamion marke Pierce s oznaka

Ministarstva financija i rotirajućim svjetlima te natpisima ATF i JEDINICA ZA

EKSPLOZIVE, istaknutima u živoj plavoj boji.

Lucy je bila korak ispred mene. Lice joj je prekrivala sjena ta.mnoplave kape. Prebacili su je iz D.C. ja u Philadelphiju, kamo će se uskoro potpuno preseliti, a ja sam se od pomisli na njezin odlazak osjećala nekako starom i iscrpljenom. Bila je odrasla, jednako us.pješna i svestrana kao i ja u njezinim godinama. Nisam željela da se još više udalji. No, nisam joj to rekla.

"Ovaj je slučaj prilično gadan."

Potaknula je razgovor. "Podrum nije dubok, a1i postoje samo jedna vrata. Voda se uglavnom slila dolje, kao u bazen. Stiže nam kamion s pumpama."

"Koliko je dubok?"

Pomislila sam na tisuće galona vode iz vatrogasnih crijeva i za.mislila crnu juhu prepunu opasne raspadne mase.

"Ovisi gdje staneš. Na tvom mjestu, ne bih prihvatila ovaj po.ziv." Osjetila sam se nepoželjnom, zbog načina na koji je ovo rekla.

"Bi, prihvatila bi", povrijeneno sam odgovorila.

Lucy se nije previše trudila prikriti svoje osjećaje oko našeg sura.nivanja na slučajevima. Nije bila neljubazna, ali u

društvu svojih ko.lega često se ponašala kao da me jedva poznaje. Sjetila sam se rani.jih godina kada bih je posjećivala na Virginijskom sveučilištu, kako nije željela da nas studenti vide zajedno. Znala sam da me se nije sramila, ali znala sam i da se osjećala kao da živi u mojoj nadmoćnoj sjeni. Sa svoje strane,

očajnički sam se trudila da je ničim ne zaki.nem ili prekrijem.

"Jesi li završila s pakiranjem?" upitala sam je s hinjenom opušte.nošću.

"Molim te, ne podsjećaj me", rekla je. "Ali još želiš otići."

"Naravno. To je izvrsna prilika."

"Da, jest, i jako mi je drago zbog tebe", rekla sam. "Kako je Janet? Sigurno je teško..."

"Nije kao da ćemo biti na različitim polutkama zemaljske kugle", drsko mi je odgovorila.

Znala sam, kao uostalom i ona, da nije tako. Janet je bila agenti.ca FBI-a. Njih su dvije bile ljubavnice još od prvih dana obuke u Quanticu. Sada su radile za dvije različite federalne agencije za ču.vanje zakona, a uskoro će živjeti i u različitim gradovima. Velika je vjerojatnost da im karijere neće dopustiti da više ikad budu zajedno.

"Što misliš, možemo li danas pronaći minutu za razgovor?" po.novno sam progovorila, dok smo nabadale put između lokvi. "Naravno. Kada završimo tu s poslom, otići ćemo na pivo, ako uspijemo u ovoj selendri pronaći neki kafić koji radi", odgovorila je. Vjetar je sve jače puhao.

"Nema veze i ako bude kasno", dodala sam.

"Pa da počnemo", Lucy promrmlja s uzdahom, kad smo se pri.bližile šatoru.

"Ej, ekipo," uzviknula je. "Gdje je tulum?"

"Tebi pred nosom."

"Doktorice, idete u kućne posjete ovih dana?" "Ma ne, čuva malu Lucy."

Osim Marina i mene, u ekipi NIT-a na ovom je zadatku bilo još devet muškaraca i dvije žene, od kojih je jedna bila voda tima, McGovernova. Svi smo bili jednako odjeveni u dobro nam poznata tamno~lava radna odijela -pohabana, pokrpana i iznošena, baš kao i naše čizme. Neumorni i preglasni agenti okupili su se oko otvorenih zadnjih vrata super-kamiona, čija je blistava aluminijska unutrašnjost bila podijeljena na police i sklopiva sjedala, a vanjski odjeljci bili su natrpani rolama žute trake za označavanje mjesta istrage, lo.patama za smeće, motikama, snažnim svjetiljkama,

četkama, šipkama za obijanje i specijalnim pilama za rezanje metala. Naš pokretni stožer bio je opremljen i računalima, fotokopirkom i faksom, kao i hidrauličkim raspršivačem, maljem, čekićem i rezačem. Potonja oruna koristila su se za krčenje puta kroz ruševine ili spašavanje

ljudskog života. Zapravo, ne znam što taj kombi nije imao, osim, možda, kuhara i nešto još važnije: WC.

Neki od agenata započeli su s dekontaminacijom čizama, grablji i lopata stavljajući ih u plastična vjedra sa sapunastom vodom. To je bio posao bez kraja, a na oštroj hladnoći, ruke i stopala stalno su bili mokri i smrznuti. Čak su se i ispušne cijevi morale čistiti zbog taloga petroleja, a sva pogonska

pomagala pokretala su se na struju ili hidrauliku, umjesto na benzin. Sve se pripremalo za onaj dan na sudu kada će se ispitivati i sumnjati u svaki detalj i o svemu prosunivati.

McGovernova je sjedila za stolom u šatoru, s otvorenim zatvaračem na čizmama i podloškom s blokom na koljenu.

"U redu", obratila se svojoj ekipi.

"Pretresli smo veći dio još u vatrogasnoj stanici, gdje ste vi dečki propustili dobru kavu i krafne." Drugi dio rečenice

bio je upućen nama, koji smo tek stigli. "Ali, slušajte me još jedanput. Ono što do sada znamo jest da je požar vjerojatno počeo prekjučer navečer, sedmoga, u dvadeset sati."

McGovernova je bila otprilike moje dobi i radila je u philadelphijskom područnom uredu. Pogledala sam je i ugledala u njoj Lucyinu novu mentoricu, od čega mi je neobična hladnoća prodrla sve do kosti.

"Odnosno, u to se vrijeme u kući uključio protupožarni alarm", McGovernova je nastavljala. "Kada su stigli vatrogasci, kuća je bila potpuno zahvaćena plamenom, staje su gorjele i vatrogasna se kola zapravo nisu mogla dovoljno približiti. Preostalo im je jedino da je okruže i ugase požar vodom. To jest, pokušaju ga ugasiti. Očekuje se oko trideset tisuća galona" vode u podrumu. Trebat će oko šest sati rada da se iscrpi sav sadržaj, pod uvjetom da rade četiri crpke i da se ne začepi bezbroj puta. I osim toga, nema struje, pa će naši domaći vatrogasci

biti toliko ljubazni i uvesti nam unutra svjetla."

"Koliko im je trebalo da stignu?" upitao ju je Marino.

"Sedamnaest minuta", odgovorila je. "Morali su pozvati ljude od kuće. Tu su svi dobrovoljci."

Netko je zastenjao.

~~ 1 gaion = 3,81itara.

"Nemojte biti previše oštri prema njima. Iskoristili su svaki spre.mnik u okolini da donesu dovoljno vode, tako da to nije bio problem", McGovernova je korila svoju vojsku. "Stvar je izgorjela poput papira, a za pjenu je bilo previše vjetra, iako mislim da ni to ne bi pomoglo." Ustala je i krenula prema super-kamionu. "Činjenica je da se radilo o brznoj vatri visoke temperature. To znamo sigurno."

Otvorila je crveno obložena vrata i počela dijeliti grablje i lopate. "Što se tiče središta požara ili što ga je izazvalo, nemamo blage veze", nastavila je, "ali vjeruje se da je vlasnik Kenneth Sparkes, no.vinski tajkun, bio u kući zavrijeme požara i da nije izašao. Zbog toga je doktorica s nama."

MeGovernova je pogledala ravno u mene prodornim pogledom kojemu nije moglo ništa promaknuti.

"Zašto se misli da je bio u kući u to vrijeme?" pitala sam.

"Kao prvo, izgleda da je nestao. I Mercedes iza kuće je izgorio. Još nismo provjerili tablice, ali pretpostavljamo

da je njegov", odgovorio je požarni istražitelj. "Potkivač koji je potkivao

njegove konje bio je ovdje samo dva dana prije požara, u četvrtak, petoga, kada je Sparkes bio kod kuće i ničim nije pokazao da namjerava ikamo otići."

"Tko se brinuo o njegovim konjima dok je on na putu?" pitala sam.

"Ne znamo", reče McGovernova.

"Željela bih dobiti ime i broj telefona tog potkivača", rekla sam. "Nema problema. Kurt?" obratila se jednom od istražitelja. "Naravno. Imam ga." Listao je spiralno uvezanu bilježnicu ruka.

ma koje su, iako još mlade, bile krupne i grube od godina posla. McGovernova je zgrabila svijetloplave šljemove iz drugog od.

jelji~a i poel~ ih bae~ti ljudima, istovremeno podsjećajući svakoga što mu je zadatak.

"Lucy, Robby, Frank, Jennifer, vi ste u rupi sa mnom. Bill, ti imaš opća zaduženja, a Mick će mu pomoći, s obzirom na to da je ovo Billov prvi zadatak u NIT-u."

"Blago tebi." "Oooh, djevica."

"Pusti me na miru, čovječe", reče age~lt Bill. "Danas moja žena slavi četrdesti rodendan. Više nikad neće ni riječi prozboriti sa mnom."

"Rusty je zadužen za kombi", McGovernova je nastavila nakon prekida. "Marino i doktorica su tu u slučaju potrebe."

"Je 1' Sparkes dobivao ikakve prijeteće poruke?" Marino je pitao. Njegov je posao ipak bio misliti na mogućnost ubojstva.

"Znate o tome koliko i mi u ovom trenutku", reče požarni istražitelj Robby.

"Što je s tim navodnim svjedokom?" ja sam pitala.

"Dobili smo izjavu putem telefonskog poziva", objasnio je. "Muškarac, nije želio ostaviti svoje ime, i nije zvao iz ovog okruga, tako da nemamo pojma. Nemamo pojma ni je li izjava vjerodostojna."

"Ali rekao je da je čuo konje dok su umirali", bila sam uporna.

"Da. Vrištali su kao ljudi."

"Je li objasnio kako se mogao naći toliko blizu da ih čuje?" opet sam se počela živcirati.

"Rekao je da je vidio vatru iz daljine i dovezao se da pogleda iz bliza. Kaže da je gledao oko petnaest minuta i zbrisao kada je čuo vatrogasna kola."

"E, pa ja to nisam znao i to mi smeta", reče Marino zlokobno. "To što je rek'o se slaže, vatrogascima je trebalo petnaestak minuta. A znamo kol'ko se te zvjerke vole

motat' uokolo i gledat' kako gori njihova vatrica. Ste skužili koje je rase?"

"Nisam pričao s njim duže od trideset sekundi", odgovorio je Robby, "ali nije imao nikakav prepoznatljiv naglasak. Pričao je tiho i vrlo smireno."

Nastupio je trenutak tišine u kojem su svi izlazili na kraj s vlastitim razočaranjem što nisu saznali tko je bio

taj svjedok i je li uopće bio pravi svjedok. McGovernova je nastavila čitati popis zaduženja tko što danas radi.

"Johnny Kostylo, naš ljubljani ASAC'Z iz Philadelphije, obrani.vat će medije i lokalne moćnike, kao što je gradonačelnik Warrento.

~2 ASAC-Assistant Special Agent in Charge; pomoćnik glavnog specijalnog agenta zaduženog za vodenje određenih odjela FBI-a, npr. za medije i odnose s javnošću, itd.

na, primjerice, koji je već zvao jer ne želi da njćgov grad ostavi loš dojam u novinama."

Podigla je pogled s podloška s blokom, proučavajući naša lica. "Jedan od naših revizora je na putu ovamo", nastavila je. "I Pep.per će se uskoio pojaviti da nam pomogne."

Nekoliko agenata zazviždalo je u znak poštovanja prema Peppe.ru, psu tragaču za paleže.

"I hvala Bogu da Pepper ne reagira na alkohol." McGovernova je stavila svoj šljem na glavu. "S obzirom na to da ovdje ima oko tisu.ću galona burbona."

"Znamo li išta više o tome?" upitao je Marino. "Je li Sparkes proizvodio i prodav'o piće? Mislím, to je stvarno vraški velika količi.na žestice za jednog tipa."

"Kako se čini, Sparkes je bio kolekcionar onih finijih stvari u ži.votu."

McGovernova je pričala o Sparkesu kao da je mrtav. "Bur.bon, cigare, automatsko

vatreno oružje, skupi konji. Ne znamo
koli.ko je bio u okviru zakona, što je
jedan od razloga zašto ste vi dečki tu, a
ne FBI-evci."

"Žao mi je što ti moram reći, ali FBlevci već njuškaju uokolo. Žele
znati kako
mogu pomoći."

"Nisu li divni?"

"Možda nam mogu pokazati što da radimo."

"Gdje su?" McGovernova je upitala.

"U bijelom Suburbanu, oko milju niz
cestu. Njih trojica, čuče u pancirkama.
Već daju izjave za javnost."

"Sranje. Gdje god su kamere..."

Čuli su se uzdasi negodovanja i
prijezirni smijeh na račun Feebo.vacal-;
kako su ATF-ovci bezobrazno nazivali FBI.
Nije bila tajna da se te dvije savezne
službe nisu menusobno simpatizirale i da
je FBI rutinski prisvajao priznanja i kad
nije bio zaslužan za rješavanje slu.ca~a.

"Kada već govorimo o gnj avaži", oglasio
se drugi agent, "Budget Motel ne prima
AmEx, šefice. Ubijamo se od posla i još
bismo tre.bali koristiti vlastite
kreditne kartice?"

~' Feeb -glupa osoba, slaboumnik (amer,
slang).

"I još posluga u sobu prestaje raditi u
sedam." "Bilo kako bilo, ne valja."

"Ima li kakve šanse da promijenimo
motel?" "Ja ću to srediti", obeća
McGovernova. "Zato vas toliko i volimo."

Svijetlocrvena vatrogasna kola s crpkom
tandrkala su uz neasfal.tirani put,
dižući prašinu i kamenčiće. Kad je

pristigla pomoć, moglo se započeti s crpenjem vode s mjesta požara. Dva vatrogasca u rad.noj opremi i visokim gumenim čizmama sišla su s kola i kratko vijećala s McGovernom, prije no što su odmotali crijeva, promjera nekoliko centimetara, spojena na filtere. Prebacili su ih preko rame.na, dovukli u unutrašnjost kamene ljuštore kuće i

ubacili u vodu na četiri različita mjesta. Potom su se vratili do kola, tamo postavili teške Prosser crpke na zemlju i utaknuli produžni kabel u generator. Uskoro je buka motora postala užasno glasna, a crijeva su se počela nadimati pod tlakom prljave vode što je nadirala kroz njih i izlijevala se preko trave.

Navukla sam vatrogasne rukavice od teškog platna i zaštitni ogr.tač te prilagodila veličinu šljema svojoj glavi. Zatim sam počela s čišćenjem vjernih mi Red Wing čizama, uranjajući ih u kabao pjenuša.ve hladne vode iz slavine. Voda je prodirala u čizme uz stari kožni jezik i natapala vezice. Nisam se sjetila odjenuti svileno donje rublje ispod tamnoplavog radnog odijela, jer je bio lipanj i to se pokazalo kao pogreška. Puhao je jak vjetar sa sjevera i činilo mi se da se sa svakom kapljicom vlage toplina moga tijela spušta za još jedan stu.panj. Mrzila sam hladnoću. Mrzila sam kada su me ruke izdavale, jer su bile ukočene ili od hladnoće ili od teških rukavica. Dok mi se McGovernova približavala, dahom sam

zagrijala prste i zakopčala teški zaštitni ogrtač sve do brade.

"Ovo će biti dug dan", rekla je, stresavši se od hladnoće. "Što se dogodilo s ljetom?"

"Teun, propuštam svoj godišnji odmor zbog tebe. Uništavaš mi privatni život."

Otežavala sam joj situaciju.

"Ti ga barem imaš." McGovernova je takoner počela čistiti svoje čizme.

Nadimak Teun bio je zapravo neobičan hibrid inicijala T.N. od nekog očajnog južnjačkog imena poput Tina Nola, odnosno barem su mi tako rekli. Odkad sam postala članom NIT-a, svi su je zvali Teun, pa sam i ja prihvatila taj nadimak. Bila je sposobna žena. I raz.vedena. Još je imala čvrsto tijelo i bila u dobroj kondiciji, a ljepota njezina lica i sivih očiju bila je više nego dojmljiva. Imala je žestoku narav i vidjela sam kako može pocrvenjeti od ljutnje kao soba u pla.menu. No, isto je tako znala biti velikodušna i ljubazna. Njezina su specijalnost bili paleži i kružila je legenda da može točno pogoditi uzrok vatre samo na temelju opisa mjesta požara.

Navukla sam dva para rukavica od lateksa, a McGovernova je is.pitivala okolinu oštrim pogledom, zadržavajući ga dugo na pocrnje.loj jami unutar uspravne ljeske od granita. Slijedila sam njezin pog.led do spaljenih staja i u mislima čula vrištanje i panične udarce kopita po drvenim pregradama staje. Grlo mi se na

trenutak sti.snulo. Vidjela sam ranjene,
izgrebene ruke ljudi koji su bili živi

za.kopani i ozljede koje bi žrtve
zadobile u pokušaju obrane tijekom
smrtonosne borbe s njihovim ubojicama.
Znala sam što znači borba za goli život i
nisam mogla podnijeti žive slike što su
se jedna za dru.gom smjenjivale u mojem
sjećanju.

"Prokleti novinari." McGovernova je
pogledom pratila mali he.likopter u letu
iznad nas.

Radilo se o bijelom Schweizeru bez
identifikacijske oznake ili postavljenih
kamera, barem koliko sam mogla vidjeti.
McGovernova je istupila korak-dva i
otvoreno pokazala prstom na svakog od
predstavnika medija u krugu osam
kilometara oko nas.

"Onaj kombi tamo", objasnila mi je.
"Nekakav lokalni seljački radio s Jezabel
kao zvijezdom programa, ženom koja priča
potresne priče o životu, svojem sinu
bogalju i njegovu tronožnom psu Švrći.
Tamo je još jedan radio. A onaj Ford
Escort, u onom smjeru, taj je od nekakvih
jebelih kretenskih novina. Zatim imamo
Post. " Poka.

zala je na Hondu. "Čuvaj je se, one
brinete u minici. Moieš li zami.

sliti da itko nosi suk~ju po ovakvom
vre~nenu? Vjerojatno si umišlja

da će naši dečki zbog toga pričati s
njom. No, nisu glupi, za razliku od
Feebovaca. "

Vratila se i zgrabila punu šaku rukavica od lateksa iz super-ka.

miona. Ukopala sam ruke dublje u diepove svoje radne uniforme.

Bila sam se navikla na Teunine tirade o pristranim, lažljivim mediji.ma, pa sam je jedva i-slušala.

"A tek je počelo", nije prestajala. "Ovi će se medijski crvi razmi.ljeti svuda uokolo, jer meni je već jasno kako je do ovog požara do.šlo. Ne trebaš biti Sherlock Holmes da bi shvatio kako je izgorjela ova kuća i kako su svi oni jadni konji izgubili život."

"Zvučiš kao da si bolje volje nego obično", rekla sam suho.

"Uopće nisam dobre volje."

Stajala je podbočena nogom na sjajni stražnji ulaz super-kamio.na, kad je stigao stari karavan s Pepperom, psom tragačem za pale.že. Pepper je bio lijep, crni labradorski retriver. Na ogrlici je nosio ATF-ovu značku. Udobno sklupčan, smjestio se na suvozačevu sje.dištu, gdje je trebao čekati dok ga ne pozovemo.

"Kako mogu pomoći?" upitala sam je. "Osim tako da ne smetam dok me ne zatrebate."

Zagledala se u jednu točku. "Na tvom mjestu, družila bih se s Pepperom ili sjedila u kombiju, to jest, bila tamo gdje se grije." Budući da smo već prije radile zajedno, McGovernova je znala da mi neće biti ispod časti ako trebam uroniti u rijeku, provlačiti se kroz vatru ili ostatke eksplozije. Znala je da znam držati lopatu i ne volim tratiti

vrijeme. Zasmetao mi je njezin komentar i osjećala sam kao da me uzela na zub. Kada sam se okrenula da je još nešto pitam, našla sam je kako stoji potpuno napomična, poput psa ptičara kad spazi lovinu. Izraz nevjerice prekrivao joj je lice i netremice je gledala neku točku u daljini.

"Isuse Bože", promrmljala je u bradu.

Slijedila sam njezin nepomični pogled i ugledala crno ždrijebe, možda stotinjak metara istočno od nas, tik iza ruševina staja što su se dimile. S mjesta gdje smo stajale veličanstvena je životinja izgledala kao istesana iz ebanovine i mogla sam razaznati kako joj poskaakuju mišići i igra rep, dok nam je, po svemu sudeći, uzvraćala pozornost.

"Pokraj staja", reče McGovernova, u zaprepaštenju. "Kako li je, dovraga, pobjegao?"

Bacila se na svoj radio primopredajnik.

"Teun zove Jennifer", rekla je~

"Samo naprijed."

"Baci pogled nekamo iza staja. Vidiš li što i ja?" "Potvrдно. Imam četveronožni subjekt na vidiku."

"Obavezno obavijesti mjesne stanovnike. Trebamo saznati je li subjekt preživjeli iz požara ili je pobjegao nekome drugome." "Razumijem."

McGovernova ode dugim koracima, s lopatom na ramenu. Gledala sam kako ulazi u smrdljivu jamu i izabire mjesto pokraj kojeg su se nekada, kako se činilo, nalazila široka ulazna vrata. Voda joj je

dopirala do koljena. U daljini je lik odbjeglog crnog konja titrao kao kroz vatru. S mukom sam napredovala u kaljavim čizmama, a prsti su mi sve više trnuli. K tome, bilo je samo pitanje vremena kada ću trebati ići na zahod umjesto kojeg će, kao i uvijek, poslužiti drvo, br.dašce ili komad polja za koji će me uvjeriti da je zaklonjen od pogle.da svih muškaraca u okolici.

Nisam odmah ušla u ostatke kamene olupine, nego sam polako hodala oko nje s vanjske strane. Na mjestima masovnih razaranja uvijek postoji jasna i izuzetno velika opasnost od urušavanja pre.ostalih struktura, pa iako su zidovi jednokatnice izgledali dovoljno čvrsto, radije bih da

su ih potpuno srušili kranom i preostalu hrpu kamenja odvezli kamionima. Nastavila sam svoju ispitivačku op.hodnju po oštrom, hladnom vjetru, tražeći odakle početi i sa svakim korakom sve više klonući duhom. Ramena su me boljela od težine aluminijskog kovčežića, a već i sama pomisao da vučem grablje kroz vodom natopljene ostatke ruševina izazivala mi je bol u lenima. Bila sam sigurna da me McGovernova prati da vidi koliko ću izdržati.

Kroz zjapeće rane prozora i vrata mogla sam vidjeti čanavi be.zdan i tisuće plosnatih čeličnih obruča od bačvi za whiskey kako se sporo okreću u crnoj vodi. Zamislila sam kako eksplodiravaju plam.teće bačve od bijele hrastovine s rezervama burbona, koji poput va.trene

rijeke istječe kroz vrata pa niz brdo sve do staja što su udom.

Ijavale dragocjene konje Kennetha Sparkesa. Istražitelji su počeli od~e~iv~ti odakle je vatra krenula i što ju je moglo i~a~vati, a ja sam

za to vrijeme koračala kroz lokve stupajući na ono što je izgledalo dovoljno čvrsto da izdrži moju težinu.

Čavli su ležali posvuda i uz pomoć Buckman alata koji mi je po.

konila Lucy, iwukla sam jedan primjerak koji mi s~ zabio u lijew

čizmu. Zastala sam ispod savršenog kamenog pravokutnika -ostat.ka nekadašnjeg dovratka na pročelju bivšeg imanja. Minute su pro.lazile, a ja sam stajala i gledala. Za razliku od većine istražitelja, nisam radila novu fotografiju sa svakim centimetrom ulaska u prizo.rište zločina. Naučila sam čekati povoljan trenutak i dati prednost vlastitim očima. Obazirući se tiho i pozorno oko sebe, otkrila sam mnoge stvari.

S pročelja kuće nekoć se pružao spektakularan pogled, što i nije bilo iznenanujuće. Iz sada nepostojećih prostorija na gornjem katu, trebalo se vidjeti drveće i pitomi brežuljci, kao i razne aktivnosti konja koje je vlasnik kupovao, razmjenjivao, uzgajao i prodavao. Vjerovalo se da je Kenneth Sparkes bio kod kuće te noći, sedmog lipnja, kada je planuo požar i ja sam se sjetila da je vrijeme tada bilo vedro i

nešto toplije, s blagim povjetarcem i punim mjesecom.

Proučavala sam praznu ljusku onoga što je nekada bilo luksuzno imanje, gledajući razmočene dijelove kauča, komade metala, stakla, rastaljene utrobe televizora i ostalih kućnih aparata. Bilo je na

stoti.ne djelomično izgorjelih knjiga i slika, madraca i namještaja. Sve je to propalo kroz pod iz gornjih prostorija i rasporedilo se u kašastim slojevima u podrumu. Razmišljajući gdje je Sparkes mogao biti te večeri, kada se uključio alarm za požar, zamislila sam ga u dnevnoj sobi s onim prekrasnim pogledom ili u kuhinji -možda je kuhao. No, što sam više razmišljala gdje se mogao nalaziti, to sam manje ra.zumjela zašto nije pobjegao. Možda je bio onesposobljen alkoh.o.lom ili drogom. Možda je pokušavao gasiti vatru, pa ga je svladao ugljični monoksid.

Lucy se s kolegama nalazila s druge stane jame, otvarajući sa za.nimanjem razvodnu kutiju koja je u kontaktu s toplinom i vodom u trenutku zadržala.

"Samo naprijed", odzvanjao je glas McGovernove dok sam im se približavala. "To neće biti uzrok ovog požara."

Nastavila je pričati i zavitlala pocrnjeli okvir daske za peglanje na jednu stranu, a za njim je uslijedila i pegla s onim što je preostalo od pripadajućeg joj kabla. Udarila je nogom još nekoliko obruča bačvi što su joj se našli na putu, kao da se ljuti na onoga

koji je napravio ovaj nered, tko god to bio.

"Primjećujete li prozore?" nastavljala im je' govoriti. "Staklo je puklo prema unutra. Navodi vas na pomisao da je netko provalio u kuću?"

"Ne mora biti." Lucy je odgovorila, čučnuvši da pogleda. "Dobiješ utjecaj topline na unutarnje staklo, pa se ono zagrijava i širi više i brže od vanjskog, što uzrokuje nejednaki pritisak i stvaranje toplinskih pukotina, koje se jasno razlikuju od onih kod mehaničkog loma."

Dodala je okrhnut komad slomljenog stakla McGovernovoj, svojoj mentorici.

"Dim izlazi iz kuće", Lucy je produžila, "a zrak ulazi. Dolazi do izjednačavanja tlaka. Tako da ovo ne znači da je netko provalio u kuću."

"Imaš četiri plus iz usmenog", reče joj McGovernova. "Ni slučajno. Imam peticu."

Nekoliko se agenata nasmijalo.

"Moram se složiti s Lucy", reče jedan od njih. "Za sada ne vidim nikakav znak da je netko nasilno ušao u kuću."

Voditeljica njihove ekipe nastavila je mjesto nesreće pretvarati u učionicu budućih službenih požarnih istražitelja, ili SPI-ja.

"Sjećate se da smo pričali kako dim prolazi kroz ciglu?" nastavljala je,

pokazujući na kamena područja uz rub krova, koja su izgledala kao da su

izribana čeličnom četkom. "Ili je to erozija od udara vode?"

"Ne, žbuka je djelomično izjedena. To je od dima."

"Tako je. Od dima što se probijao između spojeva." McGovernova se držala činjenica. "Vatra sama sebi stvara put ventilacije. A nisko uz zidove ovdje, ovdje i ovdje", pokazala je prstom, "kamen je potpuno spaljen od nepotpunog izgaranja ili čadi. Imamo rastaljeno staklo i rastaljene bakrene slavine."

"Počelo je nisko, u prizemlju", rekla je Lucy. "U dijelu kuće gdje se najviše boravilo."

"Meni se tako čini"

"A plamen je lizao i do tri metra uvis da bi, na kraju, zahvatio i gornji kat i krov."

"Što je zahtijevalo prilično veliku količinu gorive tvari."

"Lakozapaljive tekućine. No, možeš xaboraviti da ćemo u svom ovom sranju pronaći gdje ih je palikuća izlio."

"Nemojte ništa propustiti", McGovernova je rekla svojoj ekipi. "Osim toga, ne znamo je li zapaljiva tekućina bila

neophodna, jer ne znamo vrstu gorive tvari na gornjem katu."

Pljuskali su po vodi i radili uz razgovor, a svuda uokolo čulo se neprestano kapanje vode i brujanje crpki. Zainteresirala sam se za krevetni madrac koji se ulovio u moje grablje i čučnula da rukama izvučem iz njega kamenje i pougljenjelo drvo. Uvijek treba

razmotriti mogućnost da je žrtva požara umrla u krevetu, pa sam zaškiljala prema gore u ono što je nekada bio pod gornjeg kata. Nastavila sam iskopavati, ne nalazeći ništa ni približno ljudsko, samo gnjecave ot. patke kiselkastog mirisa svega što je bilo uništeno na krasnom ima.nju Kennetha Sparkesa. Hrpe njegova bivšeg imetka virile su iznad vode i još se pušile pri vrhu, ali veći dio onoga što sam pograbljala bio je hladan i prožet odvratnim mirisom sprženog burbona.

Naše pažljivo ispitivanje trajalo je cijelo jutro. Dok sam se pre.mještala s jednog kvadrata razmočene mase na drugi, radila sam ono što sam najbolje znala. Rukama sam opipavala i ispitivala sve na što bih naišla i kada bi me neki pronaneni oblik zabrinuo, skinula bih teške vatrogasne rukavice i opipala ga bolje prstima, zaštićenima tek tankim slojem lateksa. McGovernine trupe

raspršile su se i izgu.bile menu ruševinama slijedeći vlastitu intuiciju. Bilo je gotovo pod.ne kada mi je mahnula.

"Kako se držiš?"

"Još sam na nogama."

"Nije loše za sobnog detektiva."

Nasmiješila se. "To ću primiti kao kompliment."

"Vidiš kako ovo izgleda jednoliko?"

Pokazala je čanavim prstom u rukavici.

"Znači da je vatra bila vrlo visoke temperature, konstan.tna od jednog kraja kuće do drugog. Plamen toliko vruć i

visok da je spalio gornji kat i potkrovlje i gotovo sve u njima. Ovdje se ne radi o nekakvoj električnoj iskri ili uvijaču za kosu na koji se zaboravilo da je uključen, ili zapaljenom ulju u tavi. Iza ovoga se skriva velika i lu.kavo složena vatra."

Primijetila sam tijekom godina da ljudi koji su se borili protiv vatre govore o njoj kao da je živa, to jest, kao da ima vlastitu volju i

osobnost. McGovernova je počela raditi pokraj, mene. Sve na što je naišla, a nije mogla nekamo zavitlati, stavljala bi u kolica. Ja sam la.štala nešto za što se ispostavilo da je kamen, iako je mogla biti i kost prsta. Onda je McGovernova

drvenom drškom svojih grablji poka.zala kroz prazninu iznad nas na tmurno nebo.

"Najgornji dio pao je posljednji", rekla mi je. "Drugim riječima, ostaci krova i prvog kata trebali bi biti na površini. Pretpostavljam da sada kopamo upravo po tome." Zabila je grablje pod iskrivljenu potpornu gredu od čelika, što je nekada podupirala krov. "Tako je," nastavila je, "zato posvuda ima izolacijskog materijala i crepova."

Ovo je trajalo i trajalo i nitko nije uzeo stanku dužu od petnaest minuta. Mjesna vatrogasna stanica opskrblijvala nas je kavom, vo.dom i sendvičima, a postavili su i kvarcne svjetiljke tako da možemo vidjeti dok radimo u našoj vlažnoj rupi. Na svakom je kraju crpka marke Prosser sisala vodu kroz crijevo i

bljuvala je izvan granitnih zidova, no i nakon što je nestalo na tisuće galona vode, naši uvjeti rada nisu bili puno bolji. Prošli su sati prije no što je razina vode vi.dljivo opala.

U pola tri više nisam mogla izdržati i ponovno sam izašla. Pogle.dom sam tragala za najneupadljivijim mjestom i našla ga ispod širo.kih grana velike jele blizu staja koje su se još dimile. Dok sam tako čučala i stalno se navirivala provjeravajući da netko kojim slučajem ne doluta do mene, znojila sam se pod

težinom zaštitne odjeće, iako od hladnoće više nisam osjećala ni ruke ni stopala. Nakon uspješno obavljenog ovog malog zadatka, psihički sam se pripremila da obi.nem svaku pougljenjenu staju. Zadah smrti gurao se u nosnice i ne.kako lijepio za šupljine u mojoj lubanji.

Konji su bili žalosno nagomilani jedan na drugom, s ukočenim nogama u zgrčenom položaju poput ruku boksača i kožom raspu.klom zbog bubrenja i skupljanja prokuhalog mesa. Kobile, pastusi i

uštrojani konji bili su spaljeni do kosti, a tračci dima još su se dizali s njihovih pougljenjenih lešina, Nadala sam s~ da su uginuli od trova.

n~a ugl~ični~ manoksidom prije na što ih je zahvatio plamen. Izbro.jila sam devetnaest lešina, uključujući dva jednogodišnjaka i ždri.

jebe. Dok sam hodala travnjakom natrag prema ljušturi imanja, otrovni ~litia~i

od s~aljer~e koajske dlake i smrti gušili su me i obavi.

jali poput teškog ogrtača. Jedini preživjeli, konj ponovno me je pro.matrao, stojeći mirno na obzorju, sam i žalostan.

McGovernova je još šljapkala po ostacima, razgrćući ih lopatom i bacajući s puta.

Mogla sam primijetiti da postaje umorna i to mi je pružilo nekakvo perverzno zadovoljstvo. Nebo je postalo tamnije, a vjetar je jačao.

"Ždrijebe je još ovdje", rekla sam joj.

"Da bar može govoriti." Ispravila se, masirajući križa.

"Postoji razlog zašto je na slobodi", rekla sam. "Nije logično da je samo uspjelo pobjeći. Nadam se da netko ima namjeru pobrinuti se za njega?"

"Radimo na tome."

"Ne bi li tko od susjeda mogao pomoći?" Nisam odustajala, jer me taj konj počeo mučiti.

Uputila mi je dug pogled i pokazala prema gore.

"Glavna spavaonica i kupaonica nalazile su se točno iznad", ob.znanila je, podižući slomljenu pločicu od bijelog mramora iz prljave vode. "Mjedeni elementi, mramorni pod, mlaznice iz jacuzzija. Ok.vir krovnog prozora koji je, usput rečeno, bio otvoren u vrijeme po.žara. Ako posegneš na dolje petnaestak centimetara lijevo od sebe, naići ćeš točno na ostatak kade."

Dok su crpke isisavale vodu, oblikujući male rijeke u travi, razina joj se i dalje spuštala. U blizini su agenti

izvlačili antikni parket od hrastovine, koji je odozgo pougljenio gotovo čitavom debljinom, tako da je samo mali dio drveta ostao netaknut. Posao se nastavljao gomilajući dokaze da je požar nastao na prvom katu u području glavnog stana, gdje smo otkrili mjedene drške ladica i namještaja od mahagonija, kao i stotine vješalica za robu. Kopali smo kroz izgorenu cedrovinu te ostatke muških cipela i odjeće iz velikog zidnog ormara.

Do pet popodne, razina voda spustila se za još trideset centimetara, otkrivajući ruševni krajolik sličan spaljenom odlagalištu za smeće, sa sprženim oblogama kućnih pomagala i ostacima ležajeva. McGovernova i ja još smo raskopavale ostatke na području glavne kupaoznice i dok smo tako izvlačile bočice s lijekovima, šampone i losione za tijelo, ja sam napokon otkrila prvi potresni znak smrti. Pažljivo sam obrisala čad s velike okrhnutе ploče stakla.

"Mislím da smo našli nešto", rekla sam, a kapanje vode i srkanje crpki kao da mi je gutalo glas.

McGovernova je usmjerila svjetiljku prema mojim rukama i ukočila se.

"Isuse", prozborila je u šoku.

Mliječnobijele mrtve oči nepomično su gledale prema nama kroz mokro slomljeno staklo.

"Prozor ili možda staklena vrata tuša pala su na tijelo i sačuvala jedan dio da ne izgori do kosti", rekla sam.

Uklonila sam dio slomljenog stakla, dok je McGovernova, posve zaprepastena, samo buljila u groteskno truplo za koje sam odmah znala da nije Kenneth Sparkes. Gornji dio lica bio je pritisnut debelim napuklim staklom, a ispod spaljene kosti luka obrve, prema nama su zurile mutne plavosive oči. Prvobitna boja iskuhala im se u vrelini požara. Osloboneni pramenovi duge plave kose nekako su je zovito visjeli i s njih je curila prljava voda. Na licu nije bilo ni usta ni nosa, samo bijela kalcinirana kost i zubi koji su gorjeli dok ništa organskoga nije u njima preostalo.

Vrat je bio djelomično netaknut, tijelo prekriveno s još slomljenim staklom, a tamna tkanina bluze ili košulje, čije se tkanje još moglo raspoznati, rastalila se po ispečenom mesu. Bedra i zdjelica bili su također pod staklom i pošteneni vatre. Žrtva je nosila traperice. Noge su bile spržene do kosti, ali kožne čizme zaštitile su stopala. Podlaktica i šaka nije bilo i nisam mogla pronaći nikakav trag kostiju koje su im pripadale.

"Tko je, dovraga, to?" upita McGovernova začuneno. "Je li Sparkes živio s nekim?"

"Ne znam", rekla sam, grabeći vodu pred sobom.

"Možeš li prepoznati radi li se o ženi?"
pitala je McGovernova, naginjući se bliže
da pogleda truplo, još uvijek ga
osvjetljajući svjetlom baterija.

"Ne bih se baš zaklela u to na sudu prije
no što bolje pregledam. Ali da, mislim da
je žensko", odgovorila sam.

Pogledala sam prema praznom nebu,
zamišljajući kupaonicu u kojoj je ta žena
možda umrla. Zatim sam izvadila
fotoaparate iz svog kompleta, a hladna mi
je voda okruživala stopala. Pepper, pas
tra.

gač za paleže i njegov vodič pojavili su
se na~ do vratku, a Lucy i ostali agenti
gacali su prema nama. Vijest o tome što
smo pronašli tu dolje tiho se širila od
usta do usta. Pomislila sam na Sparkesa i
na to kako ovdje ništa nije imalo smisla,
osim činjenice da je neka žena bila u
njegovoj kući u noći požara. Bojala sam
se da su i njegovi ostaci negdje u
blizini.

Agenti su se približili, a jedan od njih
mi je donio vreću za truplo. Raširila sam
je i napravila još fotografija. Meso se
zapeklo za staklo i trebalo ih je

odvojiti. To sam mogla učiniti samo u
mrtvačnici, pa sam naložila da se sav
raspali materijal pošalje tamo zajedno s
mojim tijelom.

"Treat će mi pomoć", objavila sam svima.
"Donesimo nosila i nekakve plahte ovamo,
a netko bi trebao pozvati mjesno pogrebno
poduzeće koje je nadležno za odvoženje
mrtvaca. Treat će nam ka. mion. Pazite,

staklo je oštro. Želim je takvu kakva je, in situ. Licem prema gore, upravo kako sada leži, tako nećemo previše opteretiti tijelo, ni oderati kožu. Tako je dobro. Sada raširite vreću još više. Koliko god ide."

"Neće stat'."

"Možda bismo mogli odlomiti višak stakla oko rubova ovdje", McGovernova je predložila. "Ima li netko čekić?"

"Ne, ne. Samo je pokrijmo tako kako je." Davala sam naredbe, jer sam sada ja bila vona akcije. "Prebacite ovo preko i oko rubova stakla da zaštitite ruke. Imaju li svi rukavice na rukama?"

"Da."

"Vi koji ne pomažete u ovome! Postoji mogućnost da se tu nalazi još jedno tijelo. Zato nastavite tražiti."

Napeto sam i nervozno čekala dva agenta da se vrate s nosilima i plavim

plastificiranim plahtama kojima ćemo prekriti tijelo.

"O.K.", rekla sam. "Dižemo je. Na tri."

Voda je bućkala i prskala, dok se nas četvero borilo da ne izgubimo ravnotežu i održimo truplo u ravnini. Bilo je grozno tapkati na slijepo, tražeći čvrsto tlo pod nogama i istovremeno stiskati vlažno staklo, dovoljno oštro da prereže kožne rukavice.

"Idemo", rekla sam. "Jedan, dva, tri, diži."

Smjestili smo tijelo po sredini nosila. Pokrila sam ga plahtama što sam bolje mogla i dobro ga pričvrstila pojasovima.

Koračali smo sitnim i nesigurnim koracima, napipavajući put kroz vodu koja nam je sada bila ispod ruba čizama. Noseći naš morbidni teret prema praznini nekadašnjih vrata, više nismo ni primjećivali stalno i ne.umno brujanje crpki i generatora. Udisala sam smrad izgorjelog mesa i smrti, kiselog mirisa istrunule tkanine, hrane, namještaja, svih stvari što su izgorjele u domu Kennetha Sparkesa. Kad sam se konačno pojavila na blijedom svjetlu dana koje se brzo povlačilo, bila sam bez daha i otupjela od stresa i hladnoće.

Spustili smo tijelo na zemlju. Ja sam ostala čuvati stražu, a ostatak je ekipe

nastavio s iskopavanjima. Otvorila sam plahte te dugo i pažljivo motrila to jedno izobličeno ljudsko biće. Izvadila sam baterijsku svjetiljku i povećalo iz aluminijskog kovčežića. Staklo se rastalilo oko glave preko hrpta nosa žene, a komadići ružičastog materijala i pepela ulovili su joj se u kosi. Upotrijebila sam svjetlo i povećalo da proučim područja mesa koja su bila pošteđena vatre. Nisam mogla vjerovati vlastitim očima kada sam otkrila tragove krvarenja u pougljenjenom tkivu lijeve sljepoočne regije, na otprilike tri centimetra od oka.

Odjednom se Lucy stvorila pokraj mene, a u sjajnom tamnoplavom kombiju stiglo je pogrebno poduzeće "Wiser".

"Si našla nešto?" upita Lucy.

"Nisam potpuno sigurna, ali ovo mi izgleda kao krvarenje, za razliku od sušenja koje se nane kod pucanja kože."

"Pucanja kože od vatre, misliš."

"Da. Meso se peče i širi, i tako razdire kožu." "Ista se stvar dogana kada pečeš pile u pećnici."

"Shvatila si", rekoh.

Ako niste upoznati s djelovanjem vatre, oštećenja kože, mišića i kostiju prouzročena plamenom laka ~no~ete

zamijeniti s ozljedama od nasilja. Lucy je čučnula bliže meni i nastavila gledati žrtvu.

"Je li se išta drugo pojavilo tamo unutra?" upitala sam je. "Nema drugih tijela, nadam se`"

"Ne do sada", rekla je. "Uskoro će se smračiti i više nećemo moći napraviti ništa, osim osigurati mjesto i nastaviti s poslom slje.dećeg jutra."

Podigla sam pogled prema čovjeku u prugastom odijelu koji je izašao iz kombija pogrebnog ureda i navukao lateks rukavice. Buč.no je potegnuo kolica kroz stražnja vrata vozila. Moglo se čuti škljo.canje metala kad im je rasklopio noge.

"Počet ćete još večeras, doktorice?" upitao me je. Znala sam da sam ga već negdje vidjela.

"Odvezimo je sada u Richmond, a ja ću početi s obradom uju.tro", odgovorila sam.

"Zadnji put sam vas vidio kada je bila ona pucnjava, ono s Mose.rom. Cura oko

koje su se tukli još uvijek stvara probleme u ovom kraju."

"O, da." Nejasno sam se sjećala, jer bilo je mnogo pucnjava i mnogo ljudi koji su

stvarali probleme. "Hvala vam na pomoći", rekla sam mu.

Podigli smo tijelo hvatajući za krajeve tešku vreću od vinila, spustili ostatke na kolica i gurnuli ih natrag u kombi. Podigao je vrata i s treskom ih zatvorio.

"Nadam se da se unutra ne nalazi Kenneth Sparkes", rekao je.

"Tijelo još nije identificirano", rekla sam mu. Uzdahnuo je i skliznuo na vozačevo sjedalo.

"Dakle, dajte da vam kažem nešto", reče on paleći motor. "Nije me briga što drugi ljudi govore. Bio je dobar čovjek."

Gledala sam kombi kako odlazi i mogla osjetiti Lucyne oči na sebi. Dotakla mi je ruku.

"Iscrpljena si", rekla je. "Zašto ne prenoćiš ovdje? Ja ću te ujutro odvesti natrag helikopterom. Ako još išta nademo, odmah ću ti javiti. Nema smisla da ovdje čekaš."

Čekao me težak posao i bilo bi razumno sada krenuti u Rich.mond. Ali istini za volju, nije mi se ulazilo u prazan dom. Benton je sada već bio u Hilton Headu, Lucy je ostajala u Warrentonu, a za posjet nekom od prijatelja bilo je prekasno. Osim toga, bila sam od već iscrpljena za uljudan razgovor. Ovo je

bio jedan od onih perioda kada se nisam mogla sjetiti ničega što bi me moglo umiriti.

"Teun nas je premjestila na bolje mjesto i dobila sam još jedan krevet u svojoj sobi, teta Kay." Dodala je Lucy sa smiješkom, izvlačeći ključeve od auta iz džepa.

"Aha, sada sam opet teta Kay." "Dok god smo same."

"Moram nešto pojesti", rekla sam.

SVRATILE SMO U DRIVE-THRU BURGER KING UZ CESTU BROADVIEW i kupile hamburgere s prženim krumpirićima. Pao je mrak i bilo je jako hladno. Svjetla automobila iz suprotnog smjera bila su mi oči. Nikakva količina analgetika nije mi mogla ublažiti vruću bol u sljepoočnicama i tjeskobu u srcu. Lucy je ponijela svoju kolekciju CD-a. Glazba koju smo glasno slušale klizeći kroz Warrenton u iznajmljenom crnom Fordu LTD, bila je njezin izbor.

"Što ovo slušaš?" zamaskirala sam prigovor pitanjem.

"Jima Brickmana", rekla je umilno.

"Ni blizu", odgovorila sam kroz zvuk flauti i bubnjeva. "Zvuči mi previše

indijanski. I možda bismo mogle malo stišati?"

Umjesto toga, pojačala je.

"David Arkenstone. Spirit Land. Moraš proširiti svoje poglede na život, teta Kay. Ova se stvar zove 'Sudbina'."

Lucy je vozila brzinom vjetra, a meni je titralo pred očima.

"Čini mi se da si malo pošasavila", rekla sam, zamišljajući vukove i logorske vatre u noći.

"Njegova glazba govori o povezanosti svega i nalaženju puta i si. lama dobra", nastavila je, dok je glazba postajala sve živahnija, a pridružile su se i gitare.

"Ne misliš li da tema odgovara situaciji?"

Nisam mogla a da se ne nasmijem njezinu kompliciranom objašnjenju. Lucy je uvijek morala znati kako nešto funkcionira i zašto. Glazba je, zapravo, bila opuštajuća i osjetila sam kako nestaje mrak i napetost u zastrašujućim zakucima mojega uma.

"Što misliš da se dogodilo, teta Kay?" Lucy je odjednom razbila čaroliju.

"Mislim, onako iskreno, da iskrenije ne možeš."

"Za sada ne mogu još ništa reći", odgovorila sam joj kao što bih i svakome

drugome. "I ne trebamo ništa naganati, ni kojeg je spola, ni tko je mogao biti u kući."

"Teun već ozbiljno sumnja da je požar podmetnut. A i ja", prozaično je izjavila. "Čudno je što Pepper nije ni na što upozorio na mjestima gdje smo očekivali da bi mogao reagirati."

"Kao u glavnoj kupaonici na prvom katu", rekla sam.

"Tamo nije našao ništa. Jadni Pepper, umorio se k'o pas i još ostao bez večere."

Još otkad je bio štene, labradorskog su retrivera dresirali tako da dobije hranu za nagradu kad nanjuši ugljikovonične destilate nafte poput kerozina, benzina, punjenja za upaljače, razrjenivača za boje, raznih organskih otapala, petroleja za rasvjetu. To su sve bili mogućći, ako ne i uobičajeni, izbori palikuća koji

žele zapaliti veliku vatru malim potezom šibice. Kada se lakozapaljive tekućine izliju po mjestu zločina, stvaraju lokve i razlijevaju se, dok njihova isparavanja gore. Natapaju tkaninu, posteljinu ili tepih, cijede se pod namještaj i izmenu pukotina na podu. Nisu topive u vodi i teško ih je oprati, tako da ako Pepper nije naišao ni na što što bi uznemirilo njegov nos, šanse da ničega i nema bile su velike.

"Moramo točno saznati što se nalazilo u kući tako da možemo početi s izračunavanjem količine gorive tvari", Lucy je nastavila. Glazbu su preuzele violine i ton struna i bubnjeva postao je tužniji. "Tek onda možemo dobiti bolju sliku o tome čega je sve i koliko bilo potrebno da se takav požar razmaše."

"Bilo je rastaljenog aluminija i stakla. Velike opekline tijela u području natkoljenica i podlaktica i svih dijelova tijela koji nisu bili zaštićeni staklenim vratima govore mi da je žrtva već bila srušena na pod, vjerojatno u kadu, kada je vatra došla do nje", rekla sam.

"Bizarna pomisao da je takva vatra mogla početi u mramornoj kupaonici", reče moja nećakinja,

"Što misliš o električnom uzroku? Postoji li takva mogućnost?"

upitala sam, a crvena i žuta svjetla znaka našeg motela ~ju~jala su se iznad autoceste, možda milju naprijed.

"Glenaj, kuća je imala odlično provedene električne instalacije.

Kada je vatra doprla do iica 1 izoiacija se rastopila od topline, žice uzemljenja došle su me~usobno u dodir. Prekinuo se strujni krug,

izmenu žica stvorio se električni luk i osigurači su iskočili", rekla je. "Očekivala bih isto, bila vatra podmetnuta ili ne. Teško je reći. Još puno toga treba provjeriti i, naravno, laboratoriji će napraviti svoj dio posla. No, što god da je izazvalo požar, to isto je pomoglo i da se strahovito brzo proširi, što se može primijetiti po nekim dijelovima poda. Postoji oštra demarkacijska crta izmenu zaista duboko izgorjelog i neizgorjelog drveta, a to znači vruće i brzo."

Sjetila sam se drveta pronanenog pokraj trupla, koje je izgledalo upravo kako je opisala. Bilo je oprženo pri površini, izrezbareno vatom tako da je izgledalo poput kože aligatora, za razliku od drveta koje je gorjelo polako i izgorjelo čitavom debljinom.

"Opet prvi kat?" upitala sam, dok su moje intimne sumnje oko ovog slučaja bivale sve crnje.

"Vjerojatno. U svakom slučaju, znamo da se cijela stvar odvijala jako brzo. Od vremena kada se uključio alarm do vremena kada su stigli vatrogasci prošlo je sedamnaest minuta." Na trenutak je zašutjela, a zatim nastavila.

"Kupaonica, eventualno krvarenje blizu njezina lijevog oka... Što se zbilo? Možda se kupala ili tuširala? I onda se

onesvijestila od ugljičnog monoksida, pala i udarila glavom?"

"Čini se da je bila potpuno odjevena u trenutku smrti", podsjeća sam je.

"Uključujući čizme. Ako se protupožarni alarm upali dok si u kadi ili pod tušem, sumnjam da ćeš trošiti vrijeme na oblačenje kompletne garderobe."

Lucy je još više pojačala glazbu i namjestila basove. Zvona su zvonila u društvu bubnjeva i ja sam se, začudo, sjetila mirisa tamjana i mirte. Željela sam ležati na suncu s Bentonom i spavati. Željela sam da mi se ocean kotrlja preko stopala dok istražujem plažu za jutarnje šetnje. Sjetila sam se Kennetha Sparkesa kakvog sam ga posljednji put vidjela i zamislila kako će izgledati kad se pojavi slijedeći put, to jest ono što je ostalo od njega.

"Ova se zove 'Lov na vuka'", reče Lucy, skrećući prema bijeloj ciglenoj zgradi Shell Food Marta. "Možda njega tražimo, ha? Goni mo velikog zločestog vuka."

"Ne", rekla sam, dok je parkirala auto. "Mislim da tražimo zmaja."

Prebacila je Nike vjetrovku preko pištolja i službene plave uniforme.

"Ovo što sada radim - nisi vidjela", rekla je otvarajući vrata auta. "Teun bi me lansirala na Mjesec."

"Predugo se družiš s Marinom", rekla sam, jer je on rijetko mario za pravila. Štoviše, bio je poznat po tome da redovno vozi kući pivo u prtljažniku svog

službenog automobila bez policijskih oznaka.

Lucy je ušetala u Shell Food Mart u prljavim čizmama i izblje. djelim plavim hlačama s puno džepova. Miris vatre tvrdokorno se zadržao u svakoj njezinoj pori. Sumnjala sam da je ikoga mogla pre.variti tko je i odakle dolazi. Dok sam čekala u autu i čeznula za snom, klavijature i kravlje zvono s CD-a otpočeli su s drugačijim rit.mom. Kad se Lucy vratila s paketom od šest Heinekena, nastavile smo vožnju. Prepustila sam se ugodnom zvuku flaute i udaraljki, sve dok me nije prenuo užas slika koje su mi se iznenada pojavile pred očima. Vidjela sam zube bijele kao kreda i mrtve oči sivoplave boje, koje su nalikovale na tvrdo kuhana jaja. Kosa je bila raščupana i plu.tala u crnoj vodi poput prljave svile kukuruza, a sitno raspucalo ras.taljeno staklo činilo je gusto isprepletenu bljeskavu mrežu oko os.tatka tijela. Naglo sam se uspravila na sjedištu.

"Jesi li dobro?" Lucy je zabrinuto upitala, pogledavši prema meni.

"Mislim da sam zaspala", rekla sam.
"Dobro sam."

Motel Johnson bio je točno ispred nas, s druge strane autoceste, napravljen od kamena, s crveno-bijelim limenim krovom i crveno.žutim upaljenim znakom ispred zgrade koji je uvjeravao putnike da motel radi dvadesetčetiri sata dnevno i da su sobe klimatizirane. Lampice znaka koje su

oblikovale NEMA, bile su ugašene. Dobar znak za one koji traže prenoćište. Izašle smo iz auta. Na otiraču pred ulazom u predvorje pisalo je ZD~z,9 v0 i Lucy je pritisnula zvonce. Na vratima se prvo pojavila velika crna mačka, a zatim se niotkuda ma.terijalizirala neka golema žena i pustila nas unutra.

"Trebale bismo imati rezerviranu sobu za dvije osobe", reče Lucy.

"Morate se odjaviti do jedanaest sati ujutro", izjavi žena zaobila.zeći pult da bi došla na pravu stranu. "Mogu vam dati petnaesticu, dolje na kraju hodnika."

``Mi st~o ATF", reče Lucy,

"To sam već shvatila, zlato. Ona druga dama je upravo bila ovdje. Za sve je plaćeno."

Na znaku iznad vrata pisalo je da ne primaju čekove, ali da su MasterCard i Visa dobrodošle, te sam se sjetila McGovernove i nje.zine snalažljivosti.

"Trebate dva ključa?" upitala nas je recepcionarka otvarajući la.dicu.

"Da, gospono."

"Evo izvoli, zlato, imate dva krasna kreveta u sobi. Ako me nema u blizini kada odlazite, samo ostavite ključeve na pultu."

"Drago mi je da imate osiguranje", Lucy se našalila. "Naravno da imamo. Dvostruke brave na svim vratima." "Do kada radi poslugu u sobu?" Lucy se opet igrala s njom. "Dokle onaj automat za Colu, tamo ispred, ne otkáže", žena je odgovorila, namignuvši.

Imala je barem šezdeset godina, crveno obojenu kosu i obraze, a nabijeno joj je tijelo napinjalo svaki centimetar žutog pulovera i hlača od smeđega poliestera. Bilo je očito da jako voli crno-bijele krave. Njihove skulpturice od drveta i keramike ispunjavale su police i stolove i visjele na zidu. Mali akvarij bio je naseljen neobičnim izborom punoglavaca i klenova i ja se nisam mogla suzdržati:

"Domaći uzgoj?" pitala sam.

Plaho mi se nasmiješila. "Lovim ih u ribnjaku iza hotela. Jedan se nedavno pretvorio u žabu i udavio. Nisam znala da žabe ne mogu živjeti pod vodom."

"Idem do telefonske govornice", rekla je Lucy, otvarajući zaslon vrata. "Nego, gdje je Marino?"

"Mislim da je izašao nekamo van jesti s još nekim ATF-ovcima", odgovorila sam.

Otišla je s vrećicom Burger Kinga u ruci. Pretpostavljala sam da je zvala Janet i da će se naši hamburgeri ohladiti kad napokon dodu na red. Naslonjena na pult, primjetila sam s druge strane nered na radnom stolu recepcionarke i mjesne novine na čijoj je naslovnoj stranici velikim slovima pisalo: FARMA MEDIJSKOG MOGULA UNI.ŠTENA U POŽARU. U svom tom metežu prepoznala sam sudske pozive, kao i razne obavijesti o novčanoj nagradi za informacije o uboj.

stvu s priloženim fotorobotima silovatelja, kradljivaca i ubojica. No ipak, Fauquier je bio tipično miran dio

zemlje u kojem su ljudi živjeli
uljuljkani u osjećaj sigurnosti.

"Nadam se da noću niste sami na radnom
mjestu", rekla sam recepcionarki iz
svoje neobuzdane navike da dijelim
drugima savjete o sigurnosti, htjeli oni
to ili ne.

"Imam Kiselu", rekla je s ljubavlju
pokazujući na svoju debelu crnu mačku.

"Zanimljivo ime."

"Samo ostavite staklenku s ukiseljenim
krastavcima otvorenu! Odmah će se baciti
na nju i uroniti šapu. To radi još otkad
je bila mala maca."

Kisela je sjedila na pragu sobe za koju
sam pretpostavljala da pripada
recepcionarkinim privatnim odajama. S
očima poput dva zlatnika, netremice me je
promatrala trzajući svojim napuhanim
repom. Izraz dosade nije ju napustio ni
kada se oglasilo zvonce, a njezina
vlasnica otključala vrata čovjeku u
potkošulji, koji je u ruci držao
pregorenu električnu žarulju.

"Čini se da se opet dogodilo, Helen."
Pružio joj je dokaz.

Otišla je u radnu sobu i iznijela kutiju
žarulja, a ja sam za to vrijeme čekala
Lucy, dajući joj dovoljno vremena da se
makne od telefona i prepusti ga meni.
Pogledala sam na sat, sigurna da je
Benton do sada već stigao u Hilton Head.

"Evo izvoli, Veliki Jime." Zamijenila je
pregorenu žarulju novom. "Je li ta od
šezdeset watta?" Zaškiljala je u brojčice
na žarulji. "A-ha. `Si tu još malo?"

Zvučala je kao da se nada da će odgovor biti potvrđan.

"Vraga znam."

"O, joj", reče Helen. "Znači situacija još uvijek nije ništa bolja." "A kada je

bila dobra?" Odmahujući glavom, izašao je u noć.

"Opet se svađa sa svojom ženom", objasnila mi je recepcionarka Helen, također odmahujući glavom. "Naravno, znao je prenoćiti u

ovom hotelu, što je djelomično i razlog zašto se toliko svanaju. Ni sam ni sanjala da ima tako mnogo ljudi koji se međusobno varaju. Pola poslovanja ovog hotela otpada na narod koji živi tri milje niz cestu."

"A vas ne mogu prevariti", rekla sam. ~

"Ni pod razno. No, ne tiče me se što rade, dok god su kreveti čisti."

"Niste daleko od farme koja je izgorjela", dodala sam.

Na to je živnula. "Te noći sam radila. Vidio se plamen kao da je proradio vulkan." Pokazala je širokim pokretima ruku. "Svi gosti su izašli pred hotel, gledali i slušali sirene. Svi ti jadni konji. Ne mogu prežaliti."

"Poznajete li Kennetha Sparkesa?" zanimalo me je. "Ne mogu reći da smo se osobno sreli."

"A žena koja je možda boravila u njegovoj kući?" upitala sam. "Jeste li čuli što o tome?"

"Samo naklapanja." Helen je gledala prema vratima, kao da bi se na njima svake sekunde netko mogao pojaviti.

"Na primjer", poticala sam je.

"Pa, vjerujem da je gospodin Sparkes prilično veliki džentlmen, znate", reče Helen. "Nije da se ljudima ovdje svina njegov način ži.vota, ali prilično je ugledan. Voli mlade i lijepe."

Razmišljala je na trenutak i onda me pogledala ravno u oči. Moljci su prelijetali s vanjske strane prozora.

"Neki bi se uznemirili kada bi ga vidjeli s najnovijim komadom", rekla je. "Znate, ma što rekli, ovo je još uvijek stari zatucani Jug." "Netko bi se posebno uznemirio?" pitala sam.

"Pa. Jacksonovi. Dečki su uvijek u nekakvoj nevolji", rekla je, još pazeći na vrata. "Jednostavno ne vole obojene. Tako da to što se za.bavljao s nekim lijepim, mladim i bijelim, a često je to radio... Pa, govorkalo se. Da tako kažem."

Zamislila sam Ku Klux Klanovce sa zapaljenim križevima i bijele rasiste hladnih očiju s oružjem u rukama. Već sam vidjela mržnju u životu. Uranjala sam ruke u leševe njezinih žrtava veći dio života. Osjećajući stezanje u prsima, poželjela sam Helen laku noć. Pokušala

sam ne donositi preuranjene zaključke o vezi između predrasu.da i paleža i da je u tom slučaju odabrana meta mogao biti samo Sparkes, a ne žena čije je tijelo sada bilo na putu za Richmond. A

postojala je, naravno, i mogućnost da je zločinca zanimalo samo Sparkesovo golemo imanje i možda nisu znali da je netko u kući.

Kada sam izašla, u telefonskoj je govornici bio čovjek u potkošu. Iji. Odsutno je držao u ruci novu žarulju i govorio napetim, tihim glasom. Dok sam prolazila pokraj njega, primijetila sam kako plamti ljutnjom.

"Prokletstvo, Louise! To i kažem. Nikada ne začepiš", zarežao je u telefon, a ja sam odlučila nazvati Bentona kasnije.

Otključala sam crvena vrata sobe broj petnaest. Sjedeći u stolici za ljujanje nagnuta nad bilježnicom, pišući bilješke i računajući, Lucy se pretvarala da me nije čekala. No, svoju večeru nije ni do.takla, a znala sam da umire od gladi. Izvadila sam hamburgere i pr.žene krumpiriće iz vrećice, te postavila papirnate ubruse i hranu na obližnji stolić.

"Sve se ohladilo", samo sam rekla.

"Čovjek se navikne na takve stvari." Glas joj je bio dalek i odsu.tan.

"Želiš li se otuširati prva?" pristojno sam pitala.

"Samo ti izvoli", odgovorila je, nabirući obrve, zadubljena u ma.tematiku.

Soba nam je bila dojmljivo čista s obzirom na cijenu, ukrašena smenim zastorima i televizorom starim gotovo kao i moja nećakinja. Bilo je tu kineskih svjetiljki i lanterni s resastim sjenilima, porculan.skih figurica,

beživotnih ulja na platnu i prekrivača cvjetnog uzorka. Tepihe su predstavljali debeli čupavci indijanske izrade, a na fototapetama vidjeli su se prizori šume. Namještaj je bio premazan tako debelim slojem boje da se nije moglo razaznati da li je od plastike ili od drveta.

Pogledala sam kupaonicu. Bila je obložena ružičasto-bijelim pločicama vjerojatno još iz pedesetih, sa šalicama od stiropora i

malim LisR Luxury saptinama zamotanim u papir na umivaoniku. No, plastična crncna ruža na prozorl najviše me je dirnula, letXo sc

zaista potrudio da iz sitnice izvuče najviše i tiri-fe tibštig-ie tja še štrn.nac osjeti posebnim gostom. Većina mušterija vjerojatno nije ni primjećivala, ili barem nije marila, za takve detalje. Prije četrdeset godina,

kada su se ljudi činili civiliziranijima nego danas, snalažljivost i pažnja ove vrste možda su i mogle nešto značiti.

Spustila sam poklopac zahoda i sjela da skinem prljave mokre čizme. Borila sam se s pucetima i kukicama sve dok moja odjeća nije završila kao beživotna hrpa na podu. Tuširala sam se sve dok se nisam ugrijala i potpuno isprala sa sebe zadah dima i smrti. Kada sam se ponovno pojavila u staroj majici kratkih rukava virginijskog medicinskog fakulteta, Lucy je još radila na svojem laptopu. Otvorila sam bocu piva.

"Što se dogana?" upitala sam, sjedajući na kauč.

"Samo tratim vrijeme. Ne znam dovoljno da bih mogla išta bo.lje", odgovorila je.

"No, to je bila prokleta velika vatra, teta Kay. I izgleda da nije bila zapaljena benzinom."

Nisam imala ništa reći.

"I netko je poginuo u tom požaru? U glavnoj kupaonici? Možda? Kako se to dogodilo? U osam sati na večer?"

Nisam znala.

"Mislim, ona je u kupaonici, pere zube i odjednom se uključi si.rena alarma?"

Lucy me je gledala prodornim pogledom.

"I što radi?" pitala je. "Jednostavno stoji tamo i umire?" Napravila je stanku da protegne bolna ramena.

"Reci mi, šefice. Ti si stručnjak."

"Nemam objašnjenja, Lucy", rekla sam.

"I eto nam ga, dame i gospodo. Svjetski poznati ekspert, dr. Kay Scarpetta, ne zna." Postajala je razdražljiva.

"Devetnaest konja", nastavljala je. "Tko se, onda, brinuo o njima? Sparkes nema konju.šara? I kako je jedan od konja pobjegao? Mali crni pastuh?"

"Kako znaš da je muško?" rekla sam dok je istovremeno netko pokucao na vrata. "Tko je?" pitala sam kroz drvo.

"Ej. Ja sam", Marino gundavo odgovori.

Pustila sam ga u sobu. Po izrazu njegovog lica znala sam da ima loše vijesti.

"Kenneth Sparkes je živ i zdrav", objavio je. "Gdje je?" Ponovno sam bila zbunjena.

"Navodno nije bio u zemlji i kad je čuo novo~ti, doletio je odmah natrag. Nalazi se u Beaverdamu i izgleda da nema pojma ni o čemu, pa ni tko je žrtva", rekao nam je Marino.

"Zašto Beaverdam?" upitala sam, računajući koliko bi trajao put do tog udaljenog dijela Hanoverskog okruga.

"Njegov trener živi tamo." "Njegov?"

"Trener njegovih konja. Ne njegov, kao za dizanje utega ili nešto slično."

"Razumijem."

"Idem tamo ujutro oko devet", rekao mi je. "Mo'š ići u Richmond ili sa mnom."

"Moram identificirati tijelo, pa bih trebala popričati sa Sparke.com, tvrdio on da ništa ne zna ili ne. Pretpostavljam da ću ići s to.com", rekla sam i pogledala Lucy. "Planiraš li da nas prebaci naš neustrašivi pilot ili si uspio nabaviti auto?"

"Helić ne dolazi u obzir", Marino je spremno uzvratilo. "I trebam li te podsjetiti da si Sparkesa razljutila k'o psa zadnji put kad si čavrljala s njim?"

"Ne sjećam se", rekla sam, i stvarno se nisam sjećala, jer sam iživcirala Sparkesa u više od jedne prilike, kada se ne bismo složili oko toga koji bi se detalji slučaja, po njegovu mišljenju, trebali objaviti javnosti.

"Garantiram ti da je on to zapamtio, doktorice. Oš' podijelit pivo ili ne'š?"

"Ne mogu vjerovati da nemaš svoju dozu sa sobom", reče Lucy i nastavi s poslom na laptopu, kuckajući po tastaturi.

Marino ode do hladnjaka i posluži se pivom.

"Znaš što ja mislim, nakon svega?" reče.

"Isto što i prije."

"A to je?" upita Lucy ne dižući pogled.

"Iza o~oga ti stoji Sparkes."

Položio je otvarač za boce na stolić i zastao kod vrata, držeći ruku na kvaki.

"Kao prvo, naprosto je previše zgodno što nije bio u zemlji baš kad se to dogodilo", pričao je i zijevao istovremeno. "Zato je naš'o

nekoga da obavi prljavi pos'o za njega. Nov,ac." Izvukao je cigaretu iz kutije u džepu svoje košulje i utaknuo je izmenu usana. "To je ionako jedino oko čega se kopile ikada brinulo. Oko novca i pimpeka."

"Marino, za Boga miloga", prigovorila sam.

Htjela sam da zašuti i da ode. No, ignorirao je moje signale. "Najgore je što ćemo sad najvjerojatnije morat' rješavat' i uboj.

stvo, povrh svega ostalog", rekao je otvarajući vrata. "Što znači da je moju malenkost opet sreća posrala i zakeljila za ovaj slučaj k'o za tunu žvaku. A to vrijedi i za vas dvije. Sranje."

Izvadio je upaljač, a cigareta mu je poigravala u ritmu usana. "Uopće mi se ne da to sada raditi. Znaš li koliko ljudi

ta šupčina vjerojatno ima u džepu?" nije htio prestati. "Suce, šerife, zapovjed.nike vatrogasnih jedinica..."

"Marino," prekinula sam ga, jer je postajao sve nepodnošljiviji. "Brzaš sa zaključcima. Zapravo, užasno pretjeruješ."

Uperio je nezapaljenu cigaretu u mene. "Čekaj samo", rekao je na izlasku. "Gdje god da se okreneš, noćekat' će te drvljem i kame.njem."

"Navikla sam na to", rekla sam. "To ti samo misliš."

Preglasno je zatvorio vrata.

"Hej, nemoj nam srušit' gajbu", Lucy je povikala za njim. "Namjeravaš li raditi na tom laptopu cijelu noć?" pitala sam je. "Ne baš cijelu."

"Kasno je, a i moramo o nečemu porazgovarati", rekla sam i Carrie Grethen mi je opet bila na pameti.

"A što ako ti kažem da mi se ne da razgovarati?" Lucy se nije ša.lila.

"To nije bitno", odgovorila sam. "Moramo razgovarati."

"Znaš, teta Kay, ako namjeravaš opet početi o Teun i Philadel.phiji..."

"Molim?" rekla sam, ne shvaćajući. "Kakve veze ima Teun?"

"Vidim da ti se ne svina."

"To je krajnja glupost."

"Meni to ne možeš sakriti", nije odustajala.

"Nemam ništa protiv Teun i ona nema veze s ovim razgovorom." Moja je nećakinja ušutjela. Počela je izuvati čizme.

"Lucy, dobila sam pismo od Carrie." Čekala sam nekakav odgovor, ali uzalud.

"Bizarna poruka. Prijeteća, nasilna, iz Centra za forenzičku psihijatriju Kirby u New Yorku.

Ponovno sam zastala kad je Lucy ispustila čizmu na čupavac. "Na sve nam moguće načine pokušava dati do znanja kako na mjerava prouzročiti puno problema tijekom sudjenja", objasnila sam. "Nije neko iznenadenje, ali, zapravo, ja..." Spoticala sam se o vlastite riječi. Za to je vrijeme Lucy svukla mokre čarape i masirala blijeda stopala. "Jednostavno moramo biti spremni na to, to je sve."

Otkopčala je pojas i skinula hlače kao da nije čula ni jednu moju riječ. Svukla je prljavu košulju preko glave i bacila je na pod, ostavši samo u sportskom grudnjaku i pamučnim gaćicama. Odšetala je na prstima u kupaonicu, a ja sam ostala sjediti zapanjeno buljeći za njom

i njezinim lijepim, gipkim tijelom, sve dok nisam začula vodu u kupaonici.

Izgledalo je kao da nikada do tada nisam zaista primijetila njezine pune grudi i bokove, njezine ruke i noge zaobljene i čvrste poput lovačkog luka. A možda sam je jednostavno odbijala vidjeti kao zašebno i spolno biće, jer nisam htjela razumjeti ni nju, ni njezin način života. Kada mi je odjednom pred očima bljesnula slika Lucy kao Carriene podatne, gladne ljubavnice, osjetila sam se postidenom i zbunjenom. No, najednom mi se pomisao da bi neka žena željela dočimnuti moju nećakinju i nije činila tako nezamislivom.

Lucy nije žurila izaći ispod tuša. Znala sam da to radi namjerno, zbog razgovora koji smo trebale obaviti. Razmišljala je. Pretpostav.

Izala sam da me tako ljuta i očekivala sam da će iskaliti svoj bijes na meni. No, kada se malo poslije pojavila, u majici kratkih rukava kakuu nosi philadelphijski zapovjednik vatrogasaca, moje se raspo.

loženje smračilo. Izgledala je hladnokrvno i mirisala na limun. "Nije da me se tiče", rekla sam, zureći u natpis na njezinoj majici.

"Teun mi je dala ovu majicu", odgovorila mi je.

" » Ah. "I u pravu si, teta Kay, to te se uopće ne tiče."

"Samo se pitam zašto već jednom ne naučiš..." počela sam, sada i sama plamteći gnjevom.

"Naučim?"

Hinila je izraz nerazumijevanja koji je čovjeka trebao iznervirati, obeshrabriti i natjerati da se osjeća glupim.

"U vezi sa spavanjem s ljudima s kojima radiš." Moji su me osjećaji navukli na tanak led.

Nisam bila pravedna, stvorila sam zaključke na temelju gotovo nikakvih dokaza, ali bojala sam se za Lucy na svaki zamisliv način.

"Netko mi pokloni majicu i ja odjednom spavam s tom osobom? Hmm. Zanimljiv način zaključivanja, doktorice Scarpetta", rekla je Lucy s nakupljajućim bijesom.

"Usput, baš si mi ti prava osoba da pričaš o spavanju s ljudima s kojima radiš. Pogledaj s kim praktički živiš. Dobro jutro!"

Bila sam sigurna da bi Lucy odjurila van u noć da je bila odjevena. Umjesto toga, stajala je okrenuta mi lenima, buljeći u prozor skriven zavjesama. Obrisala je

suze ogorčenja s lica, dok sam ja pokušavala spasiti što se spasiti dalo. Nisam ni u snu željela da naš razgovor ispadne ovako.

"Obje smo umorne", rekla sam mekim glasom. "Bio je užasan dan i sada je još i Carrie postigla točno ono što je htjela. Okrenula nas je jednu protiv druge."

Moja se nećakinja nije pomaknula, niti je ispustila glas. Ponovno brišući lice, ostala je okrenuta lenima prema meni, neumoljivo, po put zida.

"Ja uopće ne impliciram da spavaš s Teun", nastavila sam. "Samo te upozoravam na ljubavnu bol i kaos... Jednostavno, vidim kako bi se to moglo dogoditi."

Okrenula se i netremice me gledala izazivačkim pogledom. "Kako to misliš, vidiš kako bi se to moglo dogoditi?" zahtijevala je da joj kažem. "Zar je lezbijka? Ne sjećam se da mi je to rekla."

"Možda stvari ne stoje baš najbolje s Janet u ovom trenutku", nastavila sam. "A ljudi su ljudi."

Sjela je na dno mojeg kreveta i očito namjeravala ostati pri ovoj temi.

"Pod time misliš?" pitala je.

"Samo ono što sam rekla. Nisam ronena u pećini. Nije mi važno kojeg je Teun spola i pojma nemam koje su njezine seksualne sklonosti. No, što ako ste privlačne jedna drugoj? Zašto i ne biste bile? Obje ste zanosne, iznimne, briljantne i veličanstvene žene. Samo, podsjećam te da je ona tvoja nadreñena, Lucy."

Bilo mi je tuklo, a glas postajao sve gorljiviji.

"I što dalje?" pitala sam. "Selit ćeš iz jedne državne službe u drugu dok zbog ševe ne zezneš karijeru? O tome se radi, svidalo se to tebi ili ne. I ovo je zadnji put da otvaram ovu temu."

Moje me nećakinja samo gledala. Oči su joj se ponovno počele puniti suzama. Ovaj ih put nije obrisala i one su se nezaustavljivo kortljale niz njezino lice i kapale na majicu, koju joj je poklonila Teun McGovern.

"Žao mi je, Lucy," rekla sam nježno. "Znam da ti je život težak." Šutjele smo dok je ona plakala, gledajući u stranu. Duboko je i polako udahnula, a u prsima joj se treslo.

"Jesi li ikada voljela neku ženu?" pitala me. "Volim tebe."

"Znaš na što mislim."

"Nisam bila zaljubljena", rekla sam. "Ne, koliko ja znam."

"Izbjegavaš odgovor." "Nisam namjeravala." "Bi li mogla?"

"Bi li mogla što?"

"Voljeti ženu?" bila je uporna.

"Ne znam. Polako počinjem misliti da ništa ne znam." Billa sam

najiskrenija što sam mogla biti.

"Vjerojatno je taj dio mojeg mozga isključen."

"To nema nikakve veze s tvojim mozgom."

Nisam baš bila sigurna što reći na ovo.

"Spavala sam s dvojicom muškaraca", rekla je. "I znam koja je razlika, tek toliko da znaš."

"Lucy, ne moraš braniti svoj slučaj preda mnom." "Moj privatni život ne bi trebao brti slučaj."

"Ali bi ubrzo mogao postati", vratila sam se na tu temu. "Što misliš koji će sljedeći potez Carrie povući?"

Lucy je otvorila drugu bocu piva i provjerila imam li ja još dovoljno.

"Hoće li početi slati pisma javnim glasilima?" nagadala sam umjesto nje.

"Lagat će pod zakletvom? Svjedočiti na sudu i reći do u detalje, krvave detalje,

sve što ste ikada rekle jedna drugoj, što ste radile i o čemu ste sanjale?"

"Otkud da ja to dovraga znam?" odbrusila je Lucy. "Imala je pet godina samo za smišljanje i planiranje, dok smo mi ostali bili prilično zaposleni drugim stvarima."

"Što bi još Carrie mogla znati i objaviti a što bi nas moglo zateći nespremne?" morala sam pitati.

Lucy je ustala i počela šetati po sobi.

"Vjerovala si joj jednom", nastavila sam. "Povjerala si joj se, a cijelo to

vrijeme ona je bila Gaultov ortak. Lucy, bila si im kanal za informacije preko kojega su imali uvid u naše najintimnije stvari."

"Zaista sam preumorna da razgovaram o tome", rekla je.

Ali razgovarat će, to sam čvrsto odlučila. Ustala sam i ugasila veliko svjetlo, jer mi je oduvijek bilo lakše razgovarati u mekoj atmo.sferi punoj sjena. Zatim sam namjestila jastuke na svom i njezinu krevetu i otkrila pokrivače. Nije odmah prihvatila moj poziv, nego je nastavila koračati po sobi poput kakve divlje zvijeri, a ja sam je pro.matrerala u tišini. Onda je nevoljko sjela na svpj krevet i zavalila se.

"Popričajmo o još nečemu osim tvoje reputacije", počela sam smirenim glasom.

"Hajdemo pričati o čemu se sve radi u ovom nju.jorškom sudenju."

"Znam sve o čemu se radi."

Ja sam joj, u svakom slučaju, namjeravala održati govor, pa sam podigla ruku u znak da me sasluša.

"Temple Gault je ubio najmanje pet ljudi u Virginiji", započela sam, "i znamo da je Carrie bila umiješana u najmanje jedno od tih ubojstava, s obzirom na to da je imamo snimljenu na videu i to kako puca u glaw onom čovjeku, Sjećaš se toga."

Šutjela je.

"Bila si u sobi kada smo gledali taj užasni krvavi film, koji se od.vijao tamo

ispred nas, na televizoru", nastavljala sam.

"Znam sve to."

Ljutnja se opet uvlačila u Lucyn glas.

"O tome smo govorili već bezbroj puta", rekla je.

"Gledala si je kako ubija", nastavila sam. "Tu ženu, koja je bila tvoja ljubavnica kada si imala nevinih i naivnih devetnaest godina i stažirala u JETI-ju, programirajući CAIN."

Što joj je moj monolog postajao bolniji, to se više povlačila u sebe. JETI je bila FBI-eva jedinica za tehnička istraživanja, pri kojoj se nalazila kompjuterska mreža za kriminal zasnovana na umjetnoj inteligenciji, poznatija kao CAIN. Lucy je osmislila CAIN i bila glavna pokretačka snaga tijekom stvaranja tog projekta. Sada je bila isključena iz CAIN-a i nije mogla podnijeti ni spomen tog naziva.

"Gledala si svoju ljubavnicu kako ubija, nakon što ti je hladno.krvno i proračunato smjestila igru. Nisi joj bila ravnopravna supar.nica", rekla sam.

"Zašto to činiš?" Lucyn je glas bio prigušen; glavu je naslonila na ruku.

"Spuštam te na zemlju." "Ne treba mi spuštanje."

"Mislim da treba. Usput budi rečeno, u intimne detalje koje su Carrie i Gault saznali o meni, nećemo zalaziti. I tako dolazimo do New Yorka, gdje je Gault ubio vlastitu sestru i najmanje jednog po.licajca, a sudske-medicinske dokazi

nam sada otkrivaju da ih nije ubio sam. Naime, kasnije su otkriveni otisci Carrienih prstiju na nekim osobnim predmetima, koji su pripadali Jayne Gault. Kada su uhvatili Carrie u Boweryju, pronašli smo tragove Jayneine krvi na njezinim hlačama. Na temelju

ovoga što znamo, Carrie je, takoner, pritisnula okidač."

"Vjerojatno jest", reče Lucy. "Ali već sam prije znala za to što si ispričala."

"Ne i za Eddieja Heatha, Sjećaš li se slatkiša ~ limenke juhe koje je kupio u prodavaonici? I papirnate vrećice prona~ene uz njegovo unakaženo tijelo? Od onda su na njoj ~pronašli otisak Carrieina prsta."

"Nemoguće!" Lucy je bila šokirana. "Ima toga još."

"Zašto mi to nisi prije rekla? Cijelo je vrijeme ubijala, zajedno s njim. Vjerojatno mu je pomogla i onda kad je pobjegao iz zatvora."

"Nesumnjivo. Operirali su kao Bonnie i Clyde davno prije no što si je ti upoznala, Lucy. Kada je tebi bilo samo sedamnaest i još te praktički nitko nije ni poljubio, Carrie je već naveliko ubijala."

"Ne znaš da me do tada još nitko nije poljubio", moja je nećakinja budalasto odgovorila.

Na trenutak nijedna od nas nije prozborila ni riječi.

Zatim Lucy reče, drhtavim glasom: "Ti, dakle, misliš da je ona dvije godine

smišljala kako da me susretne i postane... I napravi sve što je napravila..."

"Da te zavede", upala sam joj u riječ.

"Ne znam je li planirala to.liko unaprijed. Iskreno, nije me ni briga." Bijes mi je rastao. "Učinili smo sve da je se izruči državi Virginiji zbog tih zločina, ali bez uspjeha. New York je ne pušta."

U ruci sam mlitavo držala zaboravljeno pivo. Sklopila sam oči, a slike mrtvih smjenjivale su se na platnu moga sjećanja. Vidjela sam Eddieja Heatha podbočenog o kontejner, dok je kiša razvodnjavala krv njegovih rana, i šerifa i zatvorsku čuvaricu koje je Gault ubio, vjerojatno zajedno s Carrie. Doticala sam njihova tijela i prebacivala njihovu bol u dijagrame, obdukcijske protokole i otiske zuba. To je bilo jače od mene. Željela sam da Carrie umre zbog toga što im je učinila, kao i zbog onoga što je učinila mojoj nećakinji i meni.

"Ona je čudovište", rekla sam, a glas mi se tresao od patnje i bijesa. "Napravit ću sve što mogu da bude kažnjena."

"Zašto meni držiš ovu propovijed?" Lucy reče jačim, uzburanim glasom. "Možda sumnjaš u to da ja ne želim isto?"

"Sigurna sam da želiš."

"Samo mi daj priliku da je uključim u struju ili joj zabijem smrtonosnu injekciju u ruku."

° Metode izvršavanja smrtne kazne u SAD
u.

"Nemoj zbog svog nekadašnjeg odnosa s njom zaboraviti na pravdu, Lucy."

"Isuse Kriste."

"Već si se i previše namučila sa svim tim. Ako sada popustiš svojim osjećajima, Carrie će pobijediti."

"Isuse Kriste", ponovi Lucy. "Ne želim više ništa čuti."

"Pitaš se što Carrie želi?" Nisam htjela prestat. "Reći ću ti točno što želi. Manipulirati. A u tome je izvrsna. I onda? Oslobodit će je krivnje na temelju neuračunljivosti i sudac će je vratiti u Kirby. Zatim će joj se stanje iznenada i drastično poboljšati i liječnici iz Kirbyja zaključit će da nije luda. A prema zakonu ne može joj se dvaput suditi za isti zločin, pa će opet završiti na slobodi."

"Ako izane," reče Lucy hladno, "naći ću je i raznijeti joj mozak." "Kakav je to odgovor?"

Gledala sam njezinu sjenu kako uspravno sjedi naslonjena na jastuke na krevetu.

Bila je vrlo napeta i mogla sam je čuti kako diše. U njoj je tutnjala mržnja.

"Nikome na svijetu neće biti važno s kim ili čim si spavala ili spa.vaš, osim ako tebi to nije važno", rekla sam joj tišim glasom. "U biti, mislim da će porota shvatiti kako se sve dogodilo. Tada, kada si ti bila doista jako jako mlada, a ona ne samo starija i vrlo inteligentna, nego i iznimno lijepa. Tada je imala karizmu i

udvarala ti se, a na poslijetku iskoristila je i svoj položaj tebi nadređene osobe."

"Kao Teun", reče Lucy. Nisam mogla procijeniti ruga li mi se ili ne.

"Teun nije psihopat", rekla sam.

SLJEDEĆEGA SAM JUTRA ZASPALA U NAŠEM IZNAJMLJENOM AUTO.mobilu. Marino je vozio i kada sam se probudila, ugledala sam polja kukuruza, silose i drvorede stare kao grananski rat. Prolazili smo pokraj golemih nenaseljenih površina, opasnih bodljikavom žicom i telefonskim linijama. Kraj nas su promicala kućna dvorišta ukraše na poštanskim sandučićima oslikanima motivima cvijeća i američke zastave. Tu je bilo ribnjaka i potočića, tratina i pašnjaka obraslih visokim korovom. Primijetila sam da su kuće uglavnom male, s nahe.renom ogradom i

konopima za vješanje rublja koji su se povijali pod težinom oprane odjeće što se ljuljala na povjetarcu.

Zijevnula sam i okrenula glavu, pokrivši usta rukom. Pokazati umor i dosadu oduvijek sam smatrala znakom slabosti. U roku od nekoliko minuta, skrenuli smo desno na cestu 715 ili Beaverdam Road i ugledali prve krave. Staje su bile obojene u sivo, a ljudima koji su tu živjeli kao da nikada nije palo na pamet da bi svoje pokvarene kamionete mogli odvući na popravak ili u staro željezo. Vlasnici Hootowl farme živjela je u prostranoj bijeloj kući od cigle, okruženoj beskrajnom panoramom pašnjaka

i ograda. Sudeći prema znaku na pročelju, kuća je bila sagrađena 1730. godine. Sada je imala bazen za plivanje i satelitsku antenu koja je izgledala dovoljno moćno da uhvati i signale iz drugih sazviježđa.

Prije no što smo uspjeli izaći iz auta, Betty Foster pojavila se pred kućom da nas dočeka. Imala je više od pedeset godina. Krasile su je oštre kraljevske crte lica na kojem je koža bila duboko izborana od sunca, a dugu bijelu kosu nosila je skupljenu u punnu. No, iako je već zašla u šesto desetljeće, hodala je s atletskom gipkošću dvostruko mlade osobe. Osjetila sam kako joj je ruka

tvrda i jaka, kada je stisnula moju i pogledala me bademastim očima punim bola.

"Ja sam Betty", rekla je. "Vi ste sigurno dr. Sarpetta. A vi kape. tan Marino."

Rukovala se i s njim, a pokreti su joj bili žustri i puni samopouzdanja. Betty Foster bila je odjevena u traperice i traper košulju bez rukava, a na nogama je imala izgrebane čizme s osušenim blatom na petama. Ispod njezine gostoljubivosti tinjali su drugi osjećaji i izgledala je blago ošamućena našom prisutnošću, kao da ne zna odakle početi.

"Kenneth je na trkalištu za konje", rekla nam je. "Čeka vas cijelo vrijeme i ja vam moram reći da je bio strašno potresen. Volio je te konje, sve do jednoga i, naravno, skrhan je viješću da je netko poginuo u njegovoj kući."

"Kakav je točno vaš odnos?" Marino je upitao, dok smo kretali uz prašnjavi put

prema stajama.

"Godinama uzgajam i treniram njegove konje", rekla je. "Sve otkad se preselio natrag u Warrenton. Imao je najbolje Morgane'S u ovoj državi. Najbolje trkaće, kao i punokrvne konje.

"Svoje bi konje dovodio vama?" pitala sam.

"Ponekad. A ponekad bi jednostavno od mene kupio jednoga dišnjake i ostavio ih ovdje na dvije godine da ih se istrenira, a zatim bi ih dodao svojoj ergeli. Ili bi uzgajao trkaće konje i prodavao ih, kada bi bili dovoljno stari da ih se može početi trenirati za utrke. Ja sam, takoner, išla gore do njegove farme, ponekad dva do tri puta na tjedan. Uglavnom sam nadgledala."

"Toliko konja, a nema konjušara?" upitala sam.

"Posljednji je dao otkaz prije nekoliko mjeseci. Otada Kenny sam obavlja veći dio posla. Nije baš da može unajmiti bilo koga. Tu morate biti oprezni."

"Htio bi' saznat'više o tom konjušaru", rekao je Marino, praveći bilješke.

"Divan postariji čovjek s jako bolesnim srcem", rekla je. "Čini se da je jedan od konja preživio požar", rekla sam joj.

Nije odmah komentirala. Dovezli smo se bliže velikoj crvenoj staji i znaku Čuvaj se psa na stupu ograde.

15 Morgan-vrstakonja.

"Ždrijebe, pretpostavljam. Crno", nastavila sam.

"Ždrebica ili ždrijebac?" upitala je.

"Ne znam. Nisam mogla raspoznati kojeg je spola."

"Je li imalo znak zvijezde s repom?"
pitala je, misleći na bijelu prugu na čelu konja.

"Nisam mu bila toliko blizu", odgovorila sam joj.

"Pa, Kenny je imao ždrijebe po imenu Pjesma Vjetra", reče Fosterova. "Majka ždrebeta, po imenu Vjetar, trčala je na derbiju. Iako je stigla posljednja, već je i sama činjenica što je sudjelovala puno značila. Uz to, otac ždrebeta pobijedio je nekoliko puta na trkama gdje se kladilo u velike novce, tako da je Pjesma Vjetra vjerojatno bio najvredniji konj u Kennyjevim stajama."

"Pa, Pjesma Vjetra je nekako uspio izaći", ponovno sam rekla. "I spasiti se."

"Nadam se da nije još uvijek vani i ne trči uokolo."

"Ako i jest, sumnjam da će još dugo. Policija zna za njega."

Marino nije bio osobito zainteresiran za preživjelog konja. Kada smo ušli u zatvoreno trkalište, pozdravili su nas zvukovi kopita i kvo.canje patuljastih pijetlova i kokoši, koji su se slobodno motali uokolo. Marino se zakašljao i

počeo škiljiti zbog guste crvene prašine u zraku, koju je kasom podigla rida kobila pasmine Morgan. Konji u boksovima rzali su i njištali dok je kobila s jahačem prolazila pokraj njih. Iako sam

prepoznala Kennetha Sparkesa u njegovu engleskom sedlu, nikada ga prije nisam vidjela u prljavoj traper košulji i čizma.ma. Bio je izvrstan jahač. Kada je projahao pokraj mene, pogledi su nam se sreli, no nikakav znak prepoznavanja ili olakšanja nije se pokazao na njegovu licu. Odmah sam shvatila da nije želio da budemo na trkalištu.

"Ima li kakvo mjesto gdje možemo popričati s njim?" upitala sam Fosterovu.

"Ima vani nekoliko stolica." Pokazala je. "Ili možete iskoristiti moju radnu sobu."

Sparkes je ubrzao i protutnjao pokraj nas, a kokice su mu se brzo micale s puta, podižući svoje pernate suknjice.

"Jeste li išta znali o dami koja je možda boravila s njim u War.rentonu?" pitala sam, dok smo se vraćali prema izlazu.

"Kada ste išli raditi s njegovim konjima, jeste li ikada susreli još neku osobu?"

"Ne", rekla je Fosterova.

Uzeli smo plastične stolice i sjeli, okrenuvši se lenima prema areni, a pogled nam se pružao na šumarke.

"Sam Bog zna da je Kenny i prije imao djevojaka za koje ja ne bih svaki put znala", rekla je Fosterova, okrećući se na stolcu da pogleda natrag prema trkalištu. "Ako preživjeli konj nije Pjesma Vjetra, kao što kažete, onda je onaj na kojem Kenny sada jaše jedini koji mu je ostao. Zove se Crni Opal. Zovemo ga skraćeno Pal."

Ni Marino ni ja nismo odgovorili. Okrenuvši se, ugledali smo Sparkesa kako

silazi s konja i pruža uzde jednom od konjušara Fosterove.

"Odlično, Pal", govorio je Sparkes, tapšući prekrasnog konja po vratu i glavi.

"Postoji li neki poseban razlog zašto ovaj konj nije bio s ostalima na farmi?" upitala sam Fosterovu.

"Nije još dovoljno star. Tek je napunio tri godine i treba ga još trenirati, zato je još ovdje. Sreća za njega."

U jednom trzaju, lice joj se iskrivilo od boli i brzo je okrenula glavu na drugu stranu. Pročistila je grlo i ustala sa stolice. Kada je Sparkes izašao iz arene, namještajući remen hlača i traperice, ona je otišla. Ustala sam i, kao i Marino, stisnula mu ruku s poštovanjem. Znoj mu je promočio izbljedjelu crvenu košulju.

Odvezao je žutu maramu oko vrata i njome obrisao lice.

"Molim vas, sjednite", milostivo je rekao, kao da nam udjeljuje čast time što će nas saslušati.

Ponovno smo sjeli, a on je dovukao stolac i okrenuo ga prema nama. Koža mu je bila napeta oko odlučnih, ali krvlju podlivenih očiju.

"Dopustite da vam prvo kažem nešto u što čvrsto vjerujem, u trenutku dok ovdje sjedim", rekao je. 44 Taj požar nije bio nesretan slučaj."

"Zato smo tu da to istražimo, gospodine," rekao je Marino, uljudnije no obično.

"Vjerujem da je motiv bio rasističke prirode." Mišići Sparkesove čeljusti

počeli su se napinjati, a glas mu se ispunio bijesom. "I oni su -tkogod oni bili -namjerno ubili moje konje, uništivši sve što vo.lim."

"Ako je motiv rasizam," reče Marino, "zašto onda nisu provjerili jeste li kod kuće?"

"Neke su stvari gore od smrti. Možda su htjeli da ostanem živ i da patim. Zbrojite dva i dva."

"Pokušavamo", reče Marino.

"Da niste ni pomislili da mene optužite za to." Upro je prstom u nas.

"Točno znam kako ljudi poput vas razmišljaju", nastavio je. "Heh. Najbolje da sam potpalio vlastitu farmu i konje zbog novaca. Slušajte me sada dobro."

Nagnuo se bliže nama.

"Kažem vam da ja to nisam učinio. Niti bih želio, niti bih mogao, jednostavno, ne bih to nikada učinio. Nemam veze s tim što se dogo.dilo. Ja sam žrtva u svemu tome i vjerojatno imam sreće što sam uopće živ."

"Popričajmo o drugoj žrtvi", tiho sam progovorila. "Bjelkinja, duge plave kose, kako se čini. Postoji li itko tko je mogao biti u vašoj kući te noći?"

"Nitko nije trebao biti u mojoj kući!" uzviknuo je.

"Pretpostavljamo da je ta osoba umrla u glavnom apartmanu. Moguće u kupaonici."

"Tko god da je bila, morala je provaliti unutra", rekao je. "Ili je možda sama podmetnula požar i onda nije uspjela izaći."

"Nema nikakvih tragova provale, gospodine", Marino je odgovorio. "I ako vam je protuprovalni alarm bio uključen, te se večeri uopće nije aktivirao. Uključio se samo protupožarni."

"Ne razumijem." Činilo se da Sparkes govori istinu. "Naravno da sam namjestio alarm prije no što sam napustio grad."

"A kamo ste išli?" Marino je ispipavao.

"U London. Dobio sam vijest čim sam sletio na Heathrow. Ni sam ni napustio aerodrom, nego sam odmah ulovio sljedeći let na.

trag", rekao je. "Izašao sam iz aviona u D.C.-ju i dovezao se ravno ovamo."

Tupo je buljio u tlo.

"Dovezao se u čemu?" pitao je Marino.

"Mojem Cherokeeju. Ostavio sam ga na Dullesu, na višednevnom parkiranju."

"Imate li parkirnu kartu?" "Da."

"Što je s Mercedesom iza vaše kuće?"

Marino je nastavljao. Sparkes se namrštio. "Kakvim Mercedesom? Ja nemam Merce.

des. Uvijek sam kupovao američke aute."

Sjetila sam se da je to bilo jedno od njegovih načela, koje je prilično glasno zastupao.

"Iza kuće se nalazi Mercedes. Izgorio je, takoder, tako da još ne možemo puno reći o tome", rekao je Marino. "Ali meni ne izgleda kao najnoviji model. Više kao

limuzina. Nekako je kockast, onakav kakve su prije radili."

Sparkes je samo odmahnuo glavom.

"Znači, možemo se zapitati je li pripadao žrtvi", Marino je zaključio. "Možda nekome tko vas je neočekivano došao posjetiti? Tko je još imao ključ vaše kuće i šifru protuprovalnog alarma?"

"Blagi Bože", izustio je Sparkes, tražeći odgovor. "Josh, moj kolega. Ali taj čovjek je čist od glave do pete. Dao je otkaz iz zdravstvenih razloga, a ja se nisam nikada potrudio promijeniti brave."

"Trebali biste nam reći gdje ga možemo pronaći", rekao je Marino.

"On ne bi nikada ..." Sparkes je započeo rečenicu i zastao, a izraz nevjerice prekrio mu je lice. "Moj Bože", promrmljao je s užasnutim uzdahom. "O, moj Bože."

Pogledao me.

"I rekli ste da ima plavu kosu", pitao je. "Da", rekla sam.

"Možete li mi reći još nešto o njezinu izgledu?" Glas mu je po-

stajao čič.

"Čini se da je bila vitka, vjerojatno bjelkinja. Odjevena u traperice, nekakvu košulju i čizme na vezanje, ne kaubojke."

"Koliko je visoka?" morao je znati.

"Ne mogu procijeniti. Ne dok je ne pregledam." "A nakit?"

"Nema ruku."

Ponovno je uzdahnuo, a kada je progovorio, glas mu je podrhtavao. "Je li joj kosa bila jako duga, negdje do sredine leđa, boje blijedog zlata?"

"Tako se čini, za sada", odgovorila sam.

"Bila je jedna djevojka", počeo je, pročistivši grlo nekoliko puta. "Moj Bože... Imam stan u Wrightsville Beachu i tamo sam je su.sreo. Bila je studentica na sveučilištu, odnosno malo je studirala, malo ne. Nije trajalo dugo, možda šest mjeseci. A ona jest boravila sa mnom na farmi nekoliko puta. Tamo sam je posljednji put vidio i prekinuo našu vezu, jer se više nije mogla nastaviti."

"Je li ona imala stari Mercedes?" Marino je upitao.

Sparkes je zatresao glavom. Pokrio je lice rukama, boreći se da zadrži prisebnost.

"Nekakav Volkswagen. Svijetloplavi", uspio je izustiti. "Nije imala novaca. Dao sam joj nešto na kraju, prije no što je otišla. Tisu.ću dolara u gotovini. Rekao sam joj da se vrati na fakultet i završi ga. Zove se Claire Rawley i

pretpostavljam da je mogla uzeti jedan od mojih rezervnih ključeva bez moga znanja, dok je boravila na farmi. Možda je vidjela šifru kada sam pritiskao tipke alarma."

"I niste kontaktirali s Claire Rawley duže od godinu dana?" pi.tala sam.

"Ni jednom riječju", odgovorio je. "Naša veza mi se čini kao da.leka prošlost. To je bila ludost, zapravo. Vidio sam je kako jedri na dasci i počeo pričati s njom na plaži u Wrightsvilleu. Moram reći da nikada prije nisam vidio ženu tako prekrasna izgleda. Neko sam vri.jeme bio lud za njom, a onda sam došao k sebi.

Pojavilo se mnogo, mnogo komplikacija i problema. Claire je trebala skrbnika, a ja to nisam mogao biti."

"O njoj moram znati sve što mi možete reći", suosjećajno sam mu rekla. "Bilo što, odakle je, o njezinoj obitelji. Bilo što, što bi mi

moglo pomoći da identificiram tijelo ili da isključim Claire Rawley kao moguću žrtvu. Naravno, stupit ću u vezu sa sveučilištem, tako.ner."

"Moram vam reći tužnu istinu, doktorice Scarpetta", rekao mi je. "O njoj, zapravo, nisam nikada ništa znao. Naš se odnos temeljio uglavnom na seksu i ja sam joj pomagao novčano i oko ostalih

njezi.nih problema koliko god sam mogao. Bilo mi je stalo do nje." Za.stao je.

"Ali to nikada nije bilo ništa ozbiljno, barem ne s moje stra.ne. Mislim, brak nije bio ni na pomolu."

Nije trebao dalje objašnjavati. Sparkes je bio moćan. Isijavao je snagom i uvijek je nobivao gotovo svaku ženu koju je poželio. No, trenutno nisam osjećala želju da mu sudim.

"Žao mi je", rekao je, ustajući. "Mogu vam samo reći da je bila poprilično neuspješna umjetnica. Govorila je `želim biti glumica', a provodila većinu svog vremena jedreći na dasci ili lutajući plažom. Nakon što smo bili neko vrijeme zajedno, počeo sam primjećivati da s njom nešto nije u redu. Nekako mi nije imala nimalo motivacije, a ponekad bi se

ponašala strašno nepredvidljivo i nacvrcano."

"Je li pretjerano uživala alkohol?"
pitala sam. "Ne kronično. Ima previše kalorija." "Droge?"

"Na to sam počeo sumnjati, a nisam želio imati vezu s ovisnicom. Ne znam."

"Molim vas da mi kažete kako se točno piše njezino ime, slovo po slovo", rekla sam.

"Prije no što nas napustite," Marino je uskočio, a ja sam prepoznala ton

zločestog policajca u njegovu glasu, "ste sigurni da ovo ne bi moglo biti nekakvo ubojstvo sa samoubojstvom? Samo što vas nije našla pa je sredila sve što imate i izgorila u plamenu zajedno s vašom imovinom? 'Ste sigurni da nije imala nikakvoga razloga napraviti tako nešto, gospodine Sparkes?"

"Više ni u što nisam siguran", Sparkes mu je odgovorio, zastavši
pokraj otvorenih vrata staje, Marino je također ustao`

"Pa, bez uvrede, al' priča vam je puna rupa", rekao je Marino. "Zaista trebam vidjet' neku potvrdu vašeg puta u London. Kao i

parkirnu karticu s aerodroma Dulles. Isto znam i da ATF gori od želje da sazna zašto je vaš podrum pun burbona i automatskog oružja."

"Skupljam oružje iz Drugoga svjetskog rata i sve je registrirano i legalno", rekao je, suzdržavajući se. "A burbon sam kupio od kenta.kijevske destilerije koja

je propala prije pet godina. Nisu mi ga tre.bali prodati, a ja ga nisam trebao kupiti. No, što je bilo, bilo je."

"Mislim da ATF ima većih problema za rješavat' od vaših bačvi burbona", reče Marino. "Tako da, ako imate neke od tih

potvrda sada kod sebe, bio bi' vam zahvalan kad bi' mi ih dali."

"Hoćete li me pretražiti do gola, kao sljedeći korak, kapetane?" Sparkes ga je fiksirao čvrstim pogledom.

Marino je uzvratio na isti način, a kokoši oko nas ponovno su se razmahale kao breakdanceri.

"Obratite se mojem odvjetniku", rekao je Sparkes. "I onda ću sa zadovoljstvom suranivati."

"Marino," ja sam bila na redu da kažem nešto, "ako bi me mogao ostaviti na trenutak samu s gospodinom Sparkesom."

Marina je moj zahtjev zatekao i razljutio. Bijesno je i bez riječi

odmarširao u staju u pratnji nekoliko živahnih kokica koje su trčkarale do njegovih nogu. Sparkes i ja smo ostali stajati okrenuti jedno prema drugome. Bio je iznimno zgodan muškarac, visok i vitak, guste sijede kose, s očima boje jantara i aristokratskim crtama lica, ravnog jeffersonovskog nosa i kože tamne i glatke kao u dvostruko mladeg muškarca. Rukama je čvrsto stiskao držak biča za jahanje, što je otkrivalo njegovo raspoloženje. Kenneth Sparkes bio je kadar pribjeći nasilju, ali koliko je

meni bilo poznato, nikada nije popustio tom porivu.

"U redu. Što je pak vama na pameti?" upitao me sumnjičavo. "Samo sam vam htjela naglasiti da naša razmimoilaženja u prošlosti..."

Odmahnuo je glavom, ne dopustivši mi da završim. "Prošlost je prošlost", uljudno je rekao.

"Ne, Kenneth, nije. Zato mi je važno da znate kako nemam ni kakvih neprijateljskih osjećaja prema vama", odgovorila sam. "I to nema veze s ovim što se sada dogana."

U vrijeme kada se aktivnije bavio izdavanjem svojih novina, praktički me je optužio za rasizam nakon što sam objavila statističke podatke o ubojstvima među crncima. Pokazala sam grananima koliko je broj tih smrtnih slučajeva bio povezan s drogom, prostitucijom ili čistom mržnjom jednog crnca prema drugome.

Njegovi su izvjestitelji izvukli nekoliko mojih citata iz konteksta i ostatak predložili javnosti u iskrivljenoj verziji, a mene je Sparkes, još istoga dana, pozvao da dodem u njegov otmjeni ured u središtu grada. Nikada neću zaboraviti trenutak kada su me uveli u Sparkesov mahagonijem obložen radni prostor ispunjen svježim cvijećem, kolonijalnim namještajem i rasvjetom. Naredio mi je, kao da je imao to pravo, da pokažem više osjetljivosti prema

Amerikancima afričkog porijekla i da javno povučem svoje rasno zadržane profesionalne procjene. Dok sam ga sada promatrala, sa znojem na licu i izmetom na čizmama, činilo mi se kao da ne razgovaram s istim arogantnim čovjekom. Ruke su mu se tresle, a njegovo čvrsto držanje samo što se nije rasprсло.

"Hoćete li mi javiti što ste otkrili?" upitao je, držeći glavu visoko, jer su mu se oči punile suzama.

"Koliko budem mogla", izbjegla sam obećanje.

"Samo želim znati radi li se o njoj. Volio bih da se nije mučila", rekao je.

"Većina se ljudi u požaru ne muči. Ugljični monoksid onesvijesti ih mnogo prije no što plamen dode do njih. Smrt je obično tiha i bezbolna."

"Oh, hvala Bogu." Pogledao je u nebo.

"Oh, hvala ti, Bože", promrmljao je.

TE SAM NOĆI DOŠLA KUĆI U VRIJEME VEČERE, KOJU MI SE, ME.U.

tim, nikako nije kuhalo. Benton mi je ostavio tri poruke. Nisam mu odgovorila ni na jednu. Čudno sam se osjećala. Obuzimao me neobičan osjećaj zle kobe, a opet, pojavila mi se i nekakva čudna

lakoća oko srca, koja me je nagnala u vrt. Tamo sam radila do mraka, čupajući korov i sjekajući ruže za kuhinju. Izabrala sam ružičaste i žute sa pupoljcima čvrsto smotanim poput zastava prije podizanja. U sumrak sam otišla u šetnju i poželjela da imam psa. Neko sam vrijeme maštala o tome, razmišljajući koju bih vrstu psa

htjela imati, kad bi to bilo moguće i izvedivo.

Odlučila sam se za isluženog kratkodlakog engleskog hrta, spa.šenog tako od utrka pasa i sigurne smrti. Naravno, moj je život bio previše nemilosrdan za kućnog ljubimca. Šetala sam zadubljena u ovakve misli, kadli je jedan od mojih susjeda izašao iz svog golemog kamenog doma da bi prošetao svog bijelog psića.

"Dobra večer, doktorice Scarpetta", mrko me je pozdravio. "Ko.liko dugo ćete ostati u gradu?"

"To nikada ne znam", rekla sam, još uvijek sa slikom željenoga hrta u glavi.

"Čuo sam za požar."

On je bio kirurg u mirovini. Odmahivao je glavom.

"Jadan Kenneth."

"Pretpostavljam da ga poznajete", rekla sam. "O, da."

"Stvarno grozna vijest. Koje je vrste vaš pas?"

"Čistokrvni mješanac. Po malo od svega", reče moj susjed.

Krenuo je dalje, izvadiвши lulu i za alivši, jer mu njegova žena si.gurno nije dopuštala da puši u kući. ~etala sam pokraj kuća mojih susjeda, ustanovivši kako je svaka od njih bila drugačija, a opet ista, jer su sve bile ili ciglene ili žbukane; u svakom slučaju, ne previše stare. Nekako je pristajalo krajoliku da lijena pruga rijeke u poza.dini susjedstva nalazi svoj put izmenu stijena

danas kao i prije dvjesto godina.

Richmond nije bio poznat po promjenama.

Kada sam stigla do mjesta gdje sam jučer bila zatekla Wesleyja, pomalo ljutog na mene, zastala sam pokraj istog drveta gdje i on. Ubrzo je postalo premračno da bi se moglo primijetiti bilo orla, bilo stijene rijeke. Neko sam vrijeme stajala tupo zureći u noćna svjetla susjedstva i odjednom ostala bez snage da se pokrenem. Razmišljala sam kako Kenneth Sparkes mora biti ili žrtva ili ubojica. Zatim su teški koraci odjeknuli ulicom iza mojih leđa. Iznenadena, naglo sam se okrenula, zgrabivši bočicu spreja za samoobranu prikvačenu uz ključeve.

Za Marinovim glasom ubrzo je uslijedio njegov dojmljiv obris. "Doktorice, ne bi

trebala biti vani u ovo doba noći", rekao je. Bila sam previše iscrpljena da bih mu zamjerila što si uzima za

pravo komentirati kako ja provodim večer.

"Kako si znao da sam ovdje?" pitala sam.

"Jedan od tvojih susjeda..."

Nastavak me nije zanimao.

"Auto mi je u blizini", nastavio je.

"Odvest ću te doma."

"Marino, zar nikada ne mogu imati ni trenutak mira?" rekla sam bez ogorčenosti, znajući kako ne misli ništa loše.

"Ne večeras", rekao je. "Imam stvarno grozne vijesti i mislim da bi bilo bolje da sjedneš."

Odmah sam pomislila na Lucy i osjetila kako me koljena izdaju. Zaljuljala sam se

i stavila ruku na njegovo rame, a mozak kao da mi se rasprsnuo u bezbroj komadića. Oduvijek sam znala da bi mogao doći dan kada će mi netko dostaviti obavijest o njezinoj smrti. Nisam mogla ni govoriti ni misliti. Padala sam u bezdan brzinom svjetlosti, a vir mraka i užasa usisavao me sve ~ublje, Marino me uhvatio za ruku da ne p~dnem.

"Isuse," uzviknuo je. "Daj da te odvedem do auta da sjednemo."

"Ne", kratko sam rekla. Morala sam zn~ati. "Kako je Lucy?" Zastao je na trenutak, izgledajući zbunjeno.

"Pa, ona još ne zna, osim ako nije čula na vijestima", odgovorio je. "Ne zna što?" upitala sam, osjećajući kako mi je krv ponovno prokolala žilama.

"Carrie Grethen pobjegla je iz Kirbyja", rekao mi je. "Danas, kasno popodne. Nisu skužili dok nije došlo vrijeme da se zatvoreni.ce odvedu na večeru."

Dok smo hodali brzim korakom prema njegovu autu, Marino se, zbog brige i straha za mene, počeo ljutiti.

"A ti se fino šetkaš uokolo po mraku, samo s privjeskom od ključeva u džepu", nastavljao je. "Sranje. Pas mu mater. Da to više nisi radila, čuješ me? Nemamo blagog pojma gdje se ta kučka nalazi, ali jedno znam sigurno, dokle god je ona vani, ti nisi sigurna."

"Ni itko drugi na ovom svijetu", promrmljala sam, ulazeći u nje.gov auto i misleći na Bentona, samog na plaži.

Carrie Grethen mrzila ga je jednako koliko i mene, odnosno, barem sam ja bila u to uvjerena. Benton je napravio profil njezine ličnosti i vodio napad u igri

koja je na kraju završila njezinim uhiće.njem te smrću Templea Gaulta. Benton je iskoristio sva sredstva koja je Ured imao na raspolaganju da je smjesti iza rešetaka, što je do sada bilo i više nego djelotvorno rješenje.

"Može li ona ikako saznati gdje se Benton sada nalazi?" pitala sam, dok me Marino vozio kući. "Sam je u otočkom odmaralištu. Vjerojatno šeće plažom bez pištolja i ne pazi na to traži li ga ne. tko..."

"K'o još ne'ko koga znam", Marino me je presjekao. "Poruka primljena."

"Siguran sam da već zna, ali ipak ću ga nazvati", rekao je Mari.no. "I nema razloga misliti da bi Carrie mogla znati za vašu gajbu u Hilton Headu. Nisi je imala u vrijeme kad joj je Lucy povjeravala sve tvoje tajne."

"To nije pošteno", rekla sam, kad je skrenuo na kolni ulaz pred mojom kućom i naglo zakočio. "Lucy me nikad nije htjela izdati.

Nije mislila da će time biti nelojalna prema meni, da će me povrije.diti."

Podigla sam kvaku na vratima auta.

"Kako je Carrie pobjegla?" pitala sam. "Kirby se nalazi na otoku i s njega nije lako otići."

"Nitko ne zna. Prije otprilike tri sata trebala je sići na večeru sa svim ostalim ljupkim damama i tada je zatvorska čuvarica shvatila da nje nema. Puf! Od nje ni traga, a otprilike kilometar i po' dalje, nalazi se stari drveni most šta vodi preko East Rivera do Harlema."

Bacio je opušak na moj kolni ulaz.

"Jedini zaključak je da je zbrisala s otoka tim putem. Policija je posvuda, poslali su i heliće za slučaj da se sakrila negdje na otoku. Iako mislim da nije. Mislim da je dugo planirala bijeg i u detalje izračunala kako da ga izvede. Već će se ona nama javiti, to je sigurno. Moš' se kladit' u to."

Bila sam duboko uznemirena kada sam ušla u kuću, pa sam provjerila sva vrata i uključila alarm. Zatim sam učinila nešto netipično, nešto što me ispunjavalo nelagodnom. Izvukla sam svoj devet milimetarski pištolj Glock iz ladice u radnoj sobi i provjerila sve ormarice u svim sobama na svakom katu. Stala bih na svakim vratima držeći pištolj čvrsto objema rukama, dok mi je srce bubnjalo od straha. Do sada je Carrie Grethen već poprimila razmjere čudovišta s natprirodnim moćima. Počela sam umišljati da ona može neprimjetno proći kroz svaki sustav osiguranja i da će samo iskliznuti

iz sjene u trenutku kad se ja budem osjećala sigurno.

Činilo se da osim mene nema nikoga u mojoj kamenoj jednokomnici, te sam naposljetku ponijela čašu crnog burgundca

u spavaću sobu i odjenula kućni ogrtač.
Ponovno sam nazvala Wesleyja i osjetila
jezu jer se i dalje nije javljao.

Pokušala sam još jedanput malo prije
ponoći, no odgovora i dalje nije bilo.

"Dragi Bože", rekla sam, stojeći sama u
svojoj sobi.

Pod mekim svjetlom sobne svjetiljke
pružale su se sjene antiknih ormarića i
stolova, načinjenih od gole stare sive
hrastovine. Svinale su mi se
nepravilnosti i tragovi vremena na
drvetu. Slijedoružičaste su se zavjese
napuhivale od strujanja zraka iz
ventilatora, a ja sam sa svakim njihovim
pokretom bila sve bliže živčanom slomu bez obzira na racionalna
objašnjenja. Iz
trenutka u trenutak, dok sam po.

kušavala potisnuti slike Carrie Grethen i
naše zajedničke prošlosti iz sjećanja,
strah mi je bivao sve glasniji, a razum
sve tiši. Nadala sam se da će Benton
nazvati. Govorila sam sama sebi da je on
dobro, a da meni jedino treba san. Tako
sam pokušala čitati poeziju Seamusa
Heaneyja i zadrijemala oko sredine pjesme
The Spoonbait. Telefon je zazvonio u dva

i dvadeset ujutro i knjiga mi je
skliznula na pod.

"Scarpetta", ispetljala sam u slušalicu
dok mi je srce tuklo kao i uvijek kada bi
me naglo trgnuli iz sna.

"Kay, ja sam", reče Benton. "Oprosti što
te zovem ovako kasno, ali bojao sam se da
si me pokušavala nazvati. Automatska
sekretari.ca se nekako isključila i...,

pa izašao sam van da pojedem nešto, a zatim šetao plažom više od dva sata. Da bih mislio. Pretpostavljam da znaš za vijest."

"Da." Odjednom sam bila vrlo budna.

"Jesi li dobro", rekao je, jer me je dobro poznavao.

"Pretražila sam svaki centimetar kuće večeras, prije no što sam otišla u krevet. Izvukla sam pištolj i zavirila u svaki ormar i iza sva.kog zastora od tuša."

"To sam i pretpostavljao."

"To je kao da znaš da ti je poštom poslano pismo-bomba i sada čekaš da done."

"Ne, nije tako, Kay, zato što ne znamo dolazi li, kada dolazi, ni u kakvom obliku dolazi. Volio bih da znamo, no ne znamo. Ali to je dio njezine igre. Da poganamo."

"Bentone, znaš što osjeća prema tebi. Ne svina mi se što si tamo sam."

"Hoćeš da se vratim kući?"

Razmislila sam o njegovu pitanju, ali nisam znala što da odgovorim.

"Sjest ću u auto iste sekunde", dodao je. "Ako želiš."

Zatim sam mu sve ispričala o tijelu otkrivenom u ruševinama kuće Kennetha Sparkesa, bez prestanka sam pričala i o tome i o su.sretu s tajkunom na Hootowl farmi. Govorila sam i objašnjavala, dok je on strpljivo slušao.

"Stvar je u tome", zaključila sam, "da sve ovo postaje užasno komplicirano, ako

ne i bizarno, i da ima strašno puno posla. No,

nema smisla da i tvoj godišnji bude uništen. Osim toga, Marino je u pravu. Nemamo razloga misliti da Carrie zna za Hilton Head. Vjerojatno si tamo sigurniji nego tu, Bentone."

"Volio bih da dode ovamo." Glas mu je postao tvrd. "Poželio bih joj dobrodošlicu svojim Sig Sauerom i tako bismo sve ovo priveli kraju."

Znala sam da je iskreno želi ubiti i to je, na neki način, bio najveći zločin koji je mogla učiniti. Nije nalikovalo na Bentona da žudi za nasiljem, da dopusti

sjeni zla koje progoni da padne preko njega. Ve savjesti i srca. Ali dok sam ga tako slušala, osjetila sam da i sama želim isto.

"Vidiš li kako je ovo destruktivno?" rekla sam uznemireno. "Tratimo vrijeme pričajući o tome kako bismo je upucali, svezali za električnu stolicu ili usmrtili injekcijom. Uspjela je preuzeti kontrolu nad nama, Bentone, jer ja priznajem da je želim vidjeti mrtvu više no išta u životu."

"Mislim da bih se trebao vratiti kući", ponovio je.

Ubrzo smo prekinuli razgovor, nakon čega se nesanica pokazala jedinim neprijateljem te večeri. Lišila me i onih nekoliko preostalih sati prije zore i rascijepila mi mozak u krpice snova ispunjenih strahom i užasom. Sanjala sam da kasnim na važan dogovor i da sam

za.pela u snijegu odakle nisam mogla ni pritisnuti broj na telefonu. U tom sumračnom stanju nisam više mogla pronaći odgovore u ob. dukcijama i osjećala sam se kao da mi je život završio. Odjednom sam, vozeći se, naišla na užasnu prometnu nesreću, tijela koja su kr.varila u olupinama vozila, a ja se nisam mogla ni pomaknuti da po.mognem. Prevertala sam se sad na jednu, sad na drugu stranu, premje.štajući jastuke i pokrivače sve

dok se nebo nije zasivjelo i zvijezde ugasile. Ustala sam i skuhalo kavu.

Vožnja na posao prošla je s uključenim radijem i slušanjem vi.jesti o požaru i pronanenom tijelu u Warrentonul ko~ima s~ \$v~kQ

malo prel~dali program, U~ sva ta neobuzdana i dramatična naga.

danja o tome kako je spomenuta žrtva poznati medijski mogul, mo.rala sam se zapitati je li Sparkesa sve ovo barem malčice zabavljalo. Zanimalo me je zašto nije dao izjavu za novine i objavio svijetu da je

zapravo živ, i nato su mi se opet vratile sumnje o njemu i smračile mi misli.

Crveni Mustang doktora Jacka Fieldinga bio je parkiran iza naše nove zgrade, u Ulici Jackson, između obnovljenih kuća u nizu Jack.son Warda i kompleksa Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Virgi.niji. Oko nove zgrade, koja je udomljavala i laboratorije sudske me.dicine, na površini od trideset četiri

jutra brzo je izrastao institut za obradu podataka poznat pod nazivom Biotech Park.

Preselili smo se sa stare adrese na ovu, novu, prije dva mjeseca, a ja se još nisam potpuno navikla na njezin suvremeni izgled, staklo, ciglu i nadsvonene

prozore koji su odražavali stil nekadašnjeg su.sjedstva. Novi su prostori bili puni svjetla, s podovima obloženim tamnom epoksismolom, a zidove se dalo lako oprati šmrkovima. Mnogo je stvari tek trebalo raspakirati, razvrstati i preurediti i ja sam se, ma koliko uzburkana što konačno imamo novu, suvremenu mrtvačnicu, osjećala iscrpljenijom no ikada. Dok sam parkirala, sunce je bilo nisko i udaralo mi u oči. Ostavila sam automobil na mjestu rezerviranom za šefa na natkrivenom prilazu u Ulici Jackson, te otključala stražnja vrata zgrade i ušla.

Hodnik je bio besprijekorno čist. Mirisao je na umjetni osvježivač zraka, a kutije električnih vodova, prekidači za struju i kante boje još su bile odložene uz zidove. Fielding je otključao hladnjake od nehrnajućeg čelika, prostranije od većine dnevnih soba u kojima ima živih stanara te otvorio vrata koja su vodila do prostorije za ob. dukciju. Vratila sam ključeve u torbicu i krenula prema garderobnim ormarićima. Iskliznula sam iz sakoa i objesila ga na vješalicu, a zatim do grla zakopčala laboratorijski ogrtač i zamijenila salonke prilično odurnim crnim Reebok tenisicama. Nazivala

sam ih `obu.ćom za obdukciju'. Bile su poprske krlju, pune mrlja i u svakom su slućaju predstavljale biološku

opasnost. No, podupirale su moje ne baš mlanahne noge i stopala i nikada nisu izlazile iz mrtvaćnice.

Nova je prostorija za obdukciju bila mnogo veća od prijašnje, jer je prostor bio bolje iskorišten. Široki ćelićni stolovi za obdukciju više nisu bili ugraneni u pod, pa su se mogli odgurati u stranu kad nisu bili u uporabi. Pet novih stolova imalo je kotaćiće, pa su se mogli lako izvući iz hladnjaka, a umivaonici za disekciju bili su pričvršćeni za zid i prilagoneni lijećnicima i ljevacima i dešnjacima. Naši novi stolovi imali su klizne ploće, pa više nismo trebali ugrožavati vlastita

lena kako bismo podigli i premjestili tijela. Zat~m, tu je bilo i aspira.tora sa širokim odvodima koji se ne mogu zaćepiti, kompleta prve pomoći za ispiranje oka, kao i specijalni dvostruki odvod zraka spo.jen s ventilacijskim sustavom zgrade.

Sve u svemu, država mi je odobrila veći dio onoga što mi je tre.balo da lagano uvedem Sustav forenzićke medicine u Virginiji u tre.će tisućljeće. No, istini za volju, prave promjene ipak nije bilo, barem ne na bolje. Svake se godine povećavao broj rana od metaka i hladnog oružja koje bismo pregledali. Sve je više ljudi pokretalo neozbiljne sudske

postupke protiv nas. Sudovi su donosili krive pre.sude jer su odvjetnici, naravno, lagali, a porotnike više uopće nisu zanimali dokazi i činjenice.

Kada sam otvorila teška vrata hladnjaka, zapuhnuo me val hlad.nog zraka. Prošla sam pokraj vreća s mrtvim tijelima i krvavih pla.stičnih pokrivača ispod kojih su virila mrtvački ukočena stopala. Smene papirnate vrećice na šakama značile su nasilnu smrt, a male vreće za tijelo podsjetile su me na slučaj iznenadne smrti djeteta te onaj dvogodišnjeg djeteta koje se utopilo u bazenu obiteljske kuće. Moja žrtva požara bila je zamotana zajedno sa slomljenim staklom i svime ostalim, upravo kako sam je i ostavila. Odgurala sam bolnička kolica van, pod prodorno fluorescentno svjetlo. Onda sam ponovno promijenila cipele i odšetala do drugog kraja prizemlja. Tamo su se, odvojeni od mrtvih, nalazili naši uredi i soba za sastanke.

Bilo je skoro osam i trideset. Specijalizanti i administrativno osoblje išli su po kavu i motali se hodnikom. Dok sam hodala prema otvorenim vratima Fieldingove sobe, razmjenjivala sam s njima uo.bičajeno suzdržane jutarnje pozdrave. Pokucala sam jedanput i ušla. Fielding je razgovarao telefonom i žurno

škrabao informacije na obrazac za slučajeve.

"Hoćete ponoviti?" rekao je svojim jakim, neljubaznim glasom, držeći slušalicu izmenu brade i ramena. Istovremeno je

odsutnim pokretima provlačio prste kroz neukrotivu tamnu kosu.

"Koja adresa? Kako se zove policajac?"

Nije me ni pogledao dok je pisao,

"Imate li broj telefona tog stana?"

Brzo je pročitao zapisano, da provjeri je li sve dobro razumio.

"Imate li ikakvu ideju o kakvoj se smr~i radi? OK, OK. Koje je to križanje? U patrolnim kolima ćete biti vi? U redu, možete krenuti."

Fielding je poklopio slušalicu. Izgledao je previše izmučeno za tako rano ujutro.

"Što imamo?" upitala sam ga. Današnji se posao već očito počeo gomilati.

"Izgleda da je u pitanju mehanička asfiksija. Crnkinja s anamne.zom alkoholizma i uživanja droge. Visi s kreveta glave naslonjene na zid, vrata savijena pod kutem nespojivim sa životom. Gola je. Zato mislim da bi bilo bolje da odem pogledati o čemu se točno radi, za svaki slučaj."

"Netko bi definitivno trebao pogledati", složila sam se. Shvatio je što sam time mislila.

"Možemo poslati Levinea, ako želite."

"Dobra ideja, zato što ću početi s obradom smrtnog slučaja iz požara i voljela bih da mi pomogneš", rekla sam.

"Barem u ranim fa.zama."

"Svakako."

Ustajući od stola, Fielding je odgurnuo stolicu na kojoj je sjedio i ispravio svoje snažno tijelo. Bio je odjeven u žućkastosmene hlače i bijelu košulju sa

zavrnutim rukavima. Na nogama je imao sportske cipele Rockports, a oko čvrstog, vježbom istesanog struka opasao je stari pleteni kožni remen. Iako je prešao četrdesetu, nije ništa manje radio na svojem tijelu. Izgledao je izvrsno, kao i u vrijeme kada sam ga primila na posao, nedugo nakon što sam preuzela sadašnju funk.ciju. Da se barem isto toliko brinuo oko svojih slučajeva. No, sa mnom se uvijek ophodio s poštovanjem. Bio mi je odan. Premda spor i rutiniran, nije donosio zaključke na brzinu, niti griješio. Za ono za što sam ga ja trebala, bio je poslušan, pouzdan i ugodan su.radnik, pa ga ne bih mijenjala ni za kojeg drugog zamjenika.

Zajedno smo ušli u sobu za sastanke i ja sam zauzela mjesto na čelu dugog ulaštenog stola. Karte i modeli mišića i organa, te ana.tomski kostur bili su jedini ukras u prostoriji, osim istih prastarih fo.tografija prethodnih šefova, odreda muškaraca, koji su nas nadgle.dali i u nekadašnjim prostorijama. Svakog jutra, prisutni na sastanku iznosili su kratka izvješća o poslu. Danas su bili nazočni specijali.zant, postdiplomant, moja tri zamjenika i asistenta, toksikolog te

administratori. Imali smo i studenticu medicine s MCV-a16 koja je izabrala sudsku medicinu kao izborni predmet, a tu je bio i sudski patolog iz Londona. On je obilazio američke mrtvačnice želeći

na.učiti više o serijskim ubojstvima i ozljedama nanesenim vatrenim oružjem.

"Dobro jutro", rekla sam. "Prvo da čujemo što sve imamo, a onda ćemo pričati o žrtvi požara i implikacijama te smrti."

Fielding je otvorio sastanak izvješćem o slučaju s mogućom me.haničkom asfiksijom a zatim je Jones brzo pročitao ostale. Jones je bio administrator središnjeg okruga, to jest ureda gdje smo bili fi.zički smješteni. Imali smo slučaj u kojem je muškarac, bijelac, ispa.lio pet metaka u svoju djevojku, a potom prosvirao vlastiti zastra.njeni mozak.

Zatim su tu bili slučajevi iznenadne smrti i utapanja djeteta, te mladog muškarca koji se zabio svojom crvenom Miataom u stablo. Vjerojatno je presvlačio košulju i kravatu dok je vozio, zbog čega je i skrenuo s ceste.

"O-ho", reče Sanfordova, studentica medicine. "Kako ste za.ključili da je baš to radio?"

"Potkošulja napola navučena, a košul~ja i kravata zgužvane na su.vozačevu sjedištu", Jones je objasnio. "Cini se da je išao s posla na sastanak s nekim prijateljima u kafiću. Imali smo ovakvih slučajeva i prije -jedni bi se presvlačili, drugi brijali, a neki i šminkali za vrije.me vožnje."

"Tada poželiš malu rubriku na smrtovnici u kojoj bi pod način smrti pisalo: glup'; rekao je Fielding.

"Vjerojatno ste svi svjesni činjenice da je Carrie Grethen sinoć pobjegla iz

Kirbyja", nastavila sam. "Iako to nema izravnog utjecaja na ovaj ured, imamo razloga za zabrinutost."

Pokušala sam se što više držati činjenica. "Očekujem da će zvati iz javnih glasila", rekla sam.

"Već jesu", rekao je Jones, škiljeći u mene preko ruba svojih naočala za

čitanje. "Automatska sekretarica primila je pet poziva od sinoć."

"O Carrie Grethen." Provjerila sam, jer sam htjela biti sigurna da govori o njoj.

'6 MCV -Virginijski medicinski koledž.

"Da, šefice", rekao je. "I još četiri poziva glede slučaja War.renton."

"Prijenimo na tu temu", rekla sam. "Naš ured za sada neće davati nikakve informacije, ni o bijegu iz Kirbyja, ni o smrtnom slučaju u Warrentonu. Fielding i ja bit ćemo dolje veći dio dana i ne želim da nas se prekida, osim ako to nije apsolutno neophodno. Ovo je vrlo osjetljiv slučaj."

Zaokružila sam pogledom po licima, koja su, premda smrknuta, pokazivala živo zanimanje.

"Za sada ne znam radi li se o nesretnom slučaju, samoubojstvu ili ubojstvu. Osim toga, ni ostaci još nisu identificirani. Tim," obra.čila sam se toksikologu, "treba je testirati na alkohol i ugljični mo.noksid. Ta je dama možda uživala drogu, pa želim testiranje na opi.jate, amfetamine i metamfetamine, barbiturate i kanabinoide, što brže."

Kimao je glavom, zapisujući što sam mu
govorila. Napravila sam dovoljno dugu
stanku da preletim pogledom preko

novinskih člana.ka koje mi je Jones izrezao, a zatim otišla niz hodnik natrag do mrt.vačnice. U ženskoj svlačionici skinula sam bluzu i suknju i otišla do kabineta po pojas s odašiljačem i mikrofon, koje je Lanier dizajnirao specijalno za moje potrebe. Pojas je išao oko mojih prsa ispod plave kirurške kute dugih rukava, kako puca za uključivanje mikrofona ne bi došlo u kontakt s krvlju na rukama. Na kraju sam prikvačila beži.čni mikrofon za ovratnik, zavezala tenisice i preko njih navukla ka.ljače te stavila štitnik i kiruršku masku na lice.

Fielding se pojavio u prostoriji za obdukciju u istom trenutku kad i j a.

"Odvezimo je na rendgen", rekla sam.

Odgurali smo čelični stol preko hodnika do sobe za rendgen. Dr.žeći plahte za kuteve, podigli smo tijelo s pridruženim krhotinama iz požara i sve zajedno prenijeli do stola ispod poluprstenastog okvira MDIS-a, rendgenskog aparata i fluoroskopa spojenih u jednu kom.pjuterski kontroliranu jedinicu.

Provela sam razne postupke za po.dizanje sistema, priključila razne spojne kabele i uključila terminal okretom ključa.

Svjetleći odsječci i vremenska crta pojavili su se na kontrolnoj ploči.

Ubacila sam kasetu s filmom u otvor i

pritisnula pedalu na podu za uključivanje videomonitora.

"Pregače", rekla sam Fieldingu.

Pružila sam mu olovnu pregaču svijetloplave boje. Vežući vlačivost na ledima, osjetila sam kako je teška, činila se prepuna pijeska. "Mislim da smo spremni", objavila sam i pritisnula dugme. Pokretanjem poluprstenastog okvira mogli smo istovremeno

gledati i snimati ostatke iz mnogo različitih kuteva. No, za razliku od obrade bolničkih pacijenata, ono što smo mi pregledavali nije ni dišalo, ni pulsiralo, ni gutalo. Na ekranu videa vidjele su se statične crno-bijele snimke mrtvih organa i kostiju, no prisutnost nekakvih projektila ili anomalija nisam otkrila. Kad smo još malo zakrenuli poluprsten, primijetili smo nekoliko rendgenski nepropusnijih oblika za koje sam pretpostavila da su metalni predmeti pomiješani s krhotinama požara. Promatrajući sliku na ekranu, polako smo napredovali, kopajući i prepipavajući krhotine rukama u rukavicama, sve dok se moji prsti nisu konačno spojili oko dva tvrda predmeta. Jedan je bio veličine i oblika polovice dolara, a drugi manji i četvrtast. Počela sam ih čistiti nad umivaonikom.

"Ostaci male srebrne metalne kopče remena", rekla sam ispuštivši komadiće u plastificiranu kutiju, ranije označenu voodootpornim flomasterom.

Drugo otkriće bilo je lakše odgonetnuti. Nije mi trebalo puno da shvatim kako se radi o ručnom satu. Remen je izgorio, a čanavi kristal bio je zdrobljen. No,

fascinirao me je izgled sata za koji se, nakon daljnjeg ispiranja, pokazalo da je svijetlonarančaste boje i izrezbaren, s vrlo neobičnim apstraktnim dizajnom.

"Izgleda mi poput muškog sata", primijetio je Fielding.

"Žene nose ovako velike satove", rekla sam. "Ja ga nosim. Tako da vidim koliko je sati."

"Neka vrsta sportskog sata, možda?"

"Možda."

I dok su rendgenske zrake prolazile kroz tijelo te prijavu masu i pougljenjeni materijal oko njega, mi smo uporno kopali po ostaci.

ma, rotira ući povremeno poluprstenasti okvir. Primijetila sam nešto nalik na prstenast oblik negdje ispod desne natkoljenice. Poku.

šala sam ga dohvatiti, ali na tom mjestu nisam našla ništa. S obzirom

na to da je tijelo ležalo na leđima, veći dio stražnjih regija bio je poštećen vatre, tključuju i odjeću. Zato sam prokula ruke ispod

natkoljenice i prstima ušla u stražnje džepove traperica. Otkrila sam pola mrkve i nešto što je izgledalo poput vjenčanog prstena. Na prvi pogled mi se učinilo da je napravljen od čelika, a zatim sam shvatila da se radi o platini.

"I to izgleda kao muški prsten", rekao je Fielding. "Osim ako nije imala stvarno debele prste."

Uzeo mi je prsten iz ruke da ga bolje pogleda. Zadah izgorenog, raspadajućeg

mesa podizao se sa stola. Otkrila sam još znakova koji su ukazivali na to što je ova žena radila prije smrti. Tamne; oštre ži.votinjske dlake prianjale su uz mokru prljavu košulju pa iako nisam mogla biti potpuno sigurna da su konjskog porijekla, bila sam pri.lično uvjerena da je tako.

"Ništa nije ugravirano na prstenu", rekao je, stavivši prsten u plastičnu vrećicu i zalijepivši je.

"Ne", potvrdila sam. Postajala sam sve znatiželjnija.

"Pitam se zašto ga je nosila u stražnjem džepu umjesto na ruci." "Dobro pitanje."

"Osim ako nije radila nešto zbog čega bi ga skinula", nastavio je misliti naglas.

"Znate, kao što ljudi skinu nakit kada peru ruke."

"Možda je hranila konje."

Hvataljkama sam prikupila nekoliko dlaka.

"Možda crno ždrijebe koje je pobjeglo?" pretpostavljala sam. "OK", rekao je, zvučeći vrlo dubokoumno. "I što s tim? Bila je

zabavljena tim stvorenjem, hranila ga mrkvama i onda ga nije vra.tila u staju? Nešto kasnije, sve izgori, uključujući staje i konje u njima, ali ždrijebe uspije pobjeći?"

Pogledao me preko stola.

"Samoubojstvo?" nastavio je s nagananjima. "A ona nije imala srca ubiti ždrijepca? Kako se zove, Pjesma Vjetra?"

Ali odgovora na ova pitanja u ovom trenutku nije bilo. Nastavili smo rendgenski pregledavati osobne sitnice i

patološke promjene tako da dobijemo trajni filmski zapis ovog slučaja. No, uglavnom smo istraživali, prateći istovremeno na ekranu gdje smo. Otkrili smo zakovice s traperica i intrauterini uložak za kontracepciju, što je su. geriralo da je bila seksualno aktivna s muškarcima.

Naši nalazi uključivali su metalni zatvarač na trapericama i pocr.njelu hrpicu veličine loptice za baseball. Uskoro se ispostavilo da se radi o metalnoj narukvici s malim privjescima i srebrnom zmijoli.kom prstenu na kojem su bila tri bakrena ključa. Osim konfiguracije sinusa glave, koji su kod svakog čovjeka karakteristični jednako kao i otisci prstiju, te jedne porculanske krune na prvom desnom gor.njem sjekutiću, nismo otkrili ništa drugo po čemu bismo mogli iden.tificirati žrtvu.

Blizu podneva odgurali smo je natrag preko hodnika do sobe za obdukciju i prikvačili njezin stol za najdalji umivaonik za disekciju, u kutu postorije, izvan prometnog dijela. Ostali umivaonici bili su za.uzeti. Čulo se glasno bubnjanje vode po nehr8ajućem čeliku i valja.nje metalnih ljestava amo-tamo. Dok su ostali doktori vagali i seci.rali organe, diktirajući nalaze u male mikrofone, detektivi su motrili sa strane. Razgovor je obično bio neuvijen, pun izlomljenih rečeni.ca; naša je

komunikacija bila poput života naših
žrtava, nesuvisla i prepuštena slučaju.

"Oprostite, treba mi mjesto na kojem vi
stojite." "Prokletstvo, treba mi
baterija."

"Kakva?" "Kakva god ide u ovu kameru."

"Dvadeset dolara, u prednjem desnom
džepu."

"Vjerojatno nije pljačka."

"Tko će izbrojiti pilule. Ima ih na
vagone."

"Doktorice Scarpetta, upravo nam je
stigao još jedan slučaj. Su.mnja na
ubojstvo", rekao je glasno specijalizant,
spuštajući slušalicu telefona
rezerviranog samo za čiste ruke.

"Možda će morati pričekati do sutra",
odgovorila sam. Gomila posla, koji tek
treba obaviti, neumoljivo se povećavala.

"Imamo pištolj iz slučaja ubojstva sa
samoubojstvom", povikao je jedan od mojih
asistenata.

"Napunjen?" uzvratila sam pitanjem.

"Ne." Otišla sam preko da provjerim, jer
nikad ništa nisam uzimala

zdravo za gotovo u slučajevima u kojima
bi oružje stiglo s tijelom žrtve. Mrtvi
čovjek krupnog tijela ležao je još
odjeven u izlizane tra.

perice, džepova izvrnutih od policijskog
pregleda. Šake su mu bile zaštićene
smenim papirnatim vrećicama, zbog
eventualnih znakova pucanja. Kada smo mu

pod glavu postavili drveni podmetač, iz
nosa je procurila krv.

"Imate li što protiv da ja pogledam pištolj?" upitala sam detektiva kroz cvilež pile marke Stryker.

"Samo izvolite. Već sam uzeo otiske."

Podigla sam pištolj marke Smith & Wesson i povukla klizač da provjerim je li napunjen, no ležišta za metke bila su prazna. Nekoliko sam puta ručnikom pritisnula prostrijelnu ranu na glavi čovjeka, dok je Chuck Ruffin, nadglednik mrtvačnice, oštrio nož povlačeći ga dugim pokretima po kamenu za oštrenje.

"Vidite li crno oko ulazne rane i otisak otvora cijevi?" upitala sam. Detektiv i specijalizant nagnuli su se bliže.

"Bacite pogled na ovo. Način na koji je cijev bila priljubljena govori da se radi o dešnja.ku. Izlazna rana je ovdje, a po kapanju krvi vidite da je ležao na desnoj strani."

"Upravo smo ga tako i našli", rekao je detektiv, dok je pila nastavljala cviljeti i dizati prašinu, prolazeći kroz kost.

"Obavezno utvrdite kalibar, vrstu i model oružja", rekla sam, vrativši se svom tužnom zadatku. "I je li municija zrno ili metak šupljeg vrha?"

"Zrno. Remington, devet milimetara."

Fielding je dovezao drugi stol, smjestio ga paralelno uz onaj na kojem je ležao naš slučaj i pokrio ga plahtom. Zatim je na taj stol počeo slagati izgorene ostatke koje smo ranije detaljno pregledali. Za to vrijeme, ja sam mjerila dužinu duboko nagorjelih natkoljениčnih

kostiju, nadajući se da ću po tom podatku moći procijeniti visinu žrtve. Dio nogu, od nešto iznad koljena do članaka, potpuno je nestao, ali stopala su bila poštenena zahvaljujući čizmama. Osim toga, vatra joj je potpuno uništila obje ruke. Prikupili smo komadiće tkanine i nacrtali dijagrame te uzeli još uzoraka životinjskih dlaka. Napravili smo sve što smo mogli prije mukotrpnog zadatka uklanjanja stakla.

"Pustimo toplu vodu iz slavine", rekla sam Fieldingu. "Možda možemo odlijepiti staklo a da ne razderemo kožu."

"Ovo je poput prokletog pečenja koje se zalijepilo za tavu."

"Zašto vi dečki uvijek povlačite paralele s h,ranom?" začuo se dubok, samouvjeren glas koji sam prepoznala istog trena.

Teun McGovern prilazila je našem stolu, u punoj zaštitnoj opre. mi za mrtvačnicu, s izrazom napetosti u očima iza štitnika za lice. Na trenutak smo zurile izravno

jedna u drugu. Nije me ni najmanje iznenadilo da je ATF poslao istražitelja za paleže da promatra post.mortalni pregled, ali da će se pojaviti McGovernova, to uopće nisam očekivala.

"Kako napredujete u Warrentonu?" upitala sam je.

"I dalje marljivo radimo", odgovorila je. "Nismo pronašli Spar.kesovo tijelo, što je dobro, s obzirom da nije mrtav."

"Zgodna šala", reče Fielding.

McGovernova se zaustavila meni nasuprot. Kako je ostala stajati dosta daleko od

stola, zaključila sam da vjerojatno nikad prije nije vidjela obdukciju.

"Dakle, što točno radite?" pitala je, kad sam uzela šmrk u ruke. "Pustit ćemo da voda teče izmenu kože i stakla u nadi da ćemo ih moći razdvojiti bez daljnjih oštećenja", odgovorila sam.

"A što ako ne uspije?"

"Onda smo u teškoj gabuli", rekao je Fielding. "Onda ćemo upotrijebiti skalpel", objasnila sam.

No, skalpel nije bio potreban. Nakon nekoliko minuta neprekidne tople kupke, počela sam vrlo polako i pažljivo odvajati komad debelog stakla s lica mrtve žene. Dok sam podizala staklo, koža joj se se natezala i izobličavala, zbog

čega je izgledala još užasnije. Fielding i ja smo neko vrijeme radili u tišini, pažljivo odlažući krhotine i komadiće stakla popucalog od vrućine u plastičnu posudu. Za ovo nam je trebalo sat vremena. Kada smo završili, smrad je bio još jači. Ostaci nesretnice sada su izgledali još jadnije i manje, a ozljede njezine glave još upadljivije.

"Bože moj", reče McGovernova, približivši se. "Ovo je nešto

na~strašniae što sam ikad vidjela u životu."

Donji dio lica bio je bijel poput krede. Pred nama je, otvorenih čeljusti i mjestimično poispadalih zuba, ležalo nešto što se jedva moglo prepoznati kao ljudska lubanja. Veći dio uški je

nedostajao, ali od očiju naviše meso je bilo skuhanu i zapanjujuće dobro očuvano.

Mogla sam vidjeti svijetle dlačice uz laniju vlasišta. Čelo je bilo nedirnuto, iako lagano izbrazdano i ne baš potpuno glatko, zbog uklanjanja stakla. Ako je imala bore, više ih se nije moglo pronaći.

"Ne mogu shvatiti koji je pak ovo vrag", rekao je Fielding, proučavajući komadiće materijala upletenog u kosu. "Ima ga posvuda, sve do kože vlasišta."

Neki su izgledali poput komadića izgorenog papira, dok su ostali komadići bili besprijeckorno očuvani i fluorescentno ružičasti. Sastrugala sam ih nekoliko skalpelom i odložila u drugu kutijicu.

"Ovo ćemo ostaviti labosima, da pokušaju odrediti o čemu se radi", rekla sam McGovernovoj.

"Apsolutno", odgovorila je.

Kosa je bila duga tridesetšest i pol centimetara. Jednu sam vlas sačuvala za DNA analizu, radi usporedbe, u slučaju da ikada donekamo do uzorka kose dok je bila živa.

"Ako je pronađemo među osobama prijavljenim kao nestale," rekla sam McGovernovoj, "a vi se dočepate njezine četkice za zube, možemo na dlačicama četkice potražiti bukalne stanice. Te stanice oblažu sluznicu usta i mogu se iskoristiti za usporedbu analizom DNA. Četka za kosu također bi dobro poslužila."

Zapisala je što sam rekla. Pomaknula sam kiruršku lampu bliže lijevoj sljepoočnoj regiji i povećalom pomno pregledala onu ozljedu sličnu krvarenju iz tkiva pošteđenog vatre.

"Izgleda da tu imamo nekakvu ozljedu", rekla sam. "Definitivno se ne radi o

pucanju kože, ni o artefaktu vatre. Vjerojatno je u pitanju posjekotina s nekakvim sjajnim krhotinicama u zidu rane."

"Je li se mogla onesvijestiti od ugljičnog monoksida, pasti i udariti glavom?" McGovernova je izrekla na glas pitanje koje nas je sve mučilo.

"Samo ako je udarila o nešto vrlo oštro", rekla sam, fotografirajući tijelo.

"Dajte da pogledam", rekao je Fielding. Prepušta sam mu povećalo. "Ne vidim znakove kidanja, ni da su rubovi rane razderani", primijetio je, škiljeći kroz povećalo.

"Ne, nema laceracije", složila sam se. "Više izgleda kao ozljeda nanesena oštrim predmetom."

Vratio mi je povećalo i upotrijebio plastične hvataljke da pažljivo istruže sjajne ostatke iz rane. Ja sam obrisala hvataljke o komadić čistog pamučnog platna i prišla obližnjem stolu na kojem se nalazio obdukcijски mikroskop. Položila sam tkaninu na postolje mikroskopa i namjestila izvor svjetlosti tako da se odbija od uzorka. Pogledala sam kroz okular, izoštravajući sliku okretanjem makrovijeka i mikrovijeka.

U krugu reflektirane svjetlosti vidjelo se nekoliko srebrnkastih komadića,

isprugane ravne površine. Nalikovali su na metalne strugotine, poput onih od tokarskog stroja. Namjestila sam Polaroidovu MicroCam kameru na mikroskop i napravila brzorazvijajuće fotografije visoke rezolucije i u boji.

"Pogledajte", rekla sam.

Nad mikroskop se prvo nagnuo Fielding, a zatim McGovernova. "Jeste li ikada vidjeli nešto takvo?" pitala sam.

Odljepila sam zaštitni papir s već razvijene fotografije i provjerila je li dobro ispala.

"Podsjeća me na vilinu kosu za božićno drvce, kada postane smežurana od starosti i uporabe", rekao je Fielding.

"Preneseno s predmeta kojim je posječena", bilo je sve što je McGovernova rekla.

"To i ja mislim", složila sam se.

Uklonila sam komadić bijele tkanine s postolja mikroskopa i sačuvala strugotine između dviju kuglica pamuka, koje sam spremila u posudicu za čuvanje dokaza od metala.

"Još nešto za labose", rekla sam McGovernovoj.

"Koliko će im vremena trebati?" upitala je McGovernova. "Pi.tam jer, ako bude

problema, možemo obaviti analize u našim labosima u Rockvilleu."

"Neće biti problema" Pogledala sam Fieldinga i rekla: "Mislim da dalje mogu

sama.~~

"OK", rekao je. "Prelazim na sljedeći slučaj."

Otvorila sam vrat žrtve da potražim znakove traume na organi.ma i mišićima u njegovoj unutrašnjosti, izvadiвши prvo jezik. McGo.vernova je sve to stoički promatrala. Postupak je bio grozan za gle.danje, pravi test za odvajanje jakih od slabih.

"Ništa ovdje", rekla sam, ispirući jezik. Osušila sam ga ručni.kom. "Nema znakova ugriza koji bi ukazivali na epileptički napad. Drugih ozljeda nema."

Pogledala sam u dušnik blistavih glatkih stijenki. Ča8 nisam na.šla, što znači da žrtva više nije disala kada su vrućina i plamen došli do nje. No, našla sam krv i to je bio sljedeći zlokobni znak.

"Još jedna ozljeda nastalapremortem'~'; rekla sam.

"Možda je nešto palo na nju nakon smrti, a ne prije?" rekla je McGovernova.

"Nije se dogodilo tim redom."

Unijela sam ozljedu na dijagram i izdiktirala nalaz u mikrofon. "Krv u dišnim putevima znači da ju je aspirirala, ili udahnula",

objasnila sam. "Znači da je očito disala u trenutku nastupa traume."

"Traume kakve vrste?" pitala je onda.

"Penetrirajuće ozljede. Grlo je ili ubodeno ili presječeno. Ne vidim znakova traume baze lubanje, pluća ili vrata. Nema kontuzija ni slomljenih kostiju.

Jezična kost joj je čitava. S obzirom na to da su veliki rog i trup jezične kosti srasli, žrtva je vjerojatno starija od dva. deset godina i najvjerojatnije nije bila zadavljena ni rukama, ni ne. kakvim povezom."

Ponovno sam počela diktirati.

"Koža pod bradom i površni mišići potpuno su izgorjeli", rekla sam u mali mikrofon na svojoj odori. "Krv koagulirana od vrućine u distalnom dijelu dušnika, primarnim, sekundarnim i tercijarnim bronhima. Hemoaspiracija i krv u jednjaku."

Načinila sam rez u obliku slova Y da otvorim dehidrirano, uni.šteno tijelo. Ostatak obdukcije većim se dijelom pokazao kao rutin.ski posao. Iako ispečeni, svi su unutarnji organi bili u okviru normal.nih dimenzija, a organi za

reprodukciju potvrdili su da je ženskoga spola. Nešto krvi nalazilo se i u želucu; inače je bio prazan i cjeva.

" Prije smrti, još dok je bila živa.

stog oblika, što je govorilo da uglavnom nije puno jela. No, nekakvih znakova bolesti ili ozljeda, bilo starih ili svježih, nisam našla.

Visinu nisam mogla utvrditi sa stopostotnom sigurnošću, ali sam mogla dobiti približnu vrijednost preko Trotter-Gleserovih tablica i regresijske formule za usporedbu dužine natkoljениčne kosti s gra.nom žrtve. Sjedila sam oko sat vremena za stolom i listala Bassov Koštani sustav čovjeka, sve dok nisam

pronašla odgovarajuću tablicu za američke
bjelkinje. Na temelju dužine
natkoljencične kosti od 50.2 centimetara,
predvinena visina žene iznosila je sto
sedamdeset sedam centimetara.

Težinu nije bilo lako odrediti. Nije bilo
ni tablice, ni karte, ni znanstvenog
načina izračunavanja mase na temelju
kojih bih to mogla saznati. Zapravo,
obično smo naganali težinu žrtve prema
konfekcijskom broju njezine odjeće. U
ovom je slučaju žrtva nosila traperice
broj 38. Tako sam, na temelju
prikupljenih podataka, pretpostavila da
je težila između pedesetpet i šezdeset
kilograma.

"Drugim riječima," rekla sam
McGovernovoj, "bila je visoka i vrlo
vitka. Znamo i da je imala dugu plavu
kosu, da je vjerojatno bila seksualno
aktivna, moguće je da se dobro snalazila
s konjima i već je bila mrtva u
Sparkesovoj kući kad je vatra došla do
nje. Također znam da je zadobila tešku
ozljedu prije smrti u području gornjeg
dišnog sustava i posjekotinu, točno tu, na
lijevoj slijepoočnici." Pokazala sam.
"Kako su te ozljede nanosene, ne bih
znala reći."

Ustala sam sa stolice i pokupila papire.
McGovernova me promatrala očima zastrtim
mislima. Skinula je štitičnik za lice i
masku te odvezala svoju kutu na leđima.

"Postoji li način na koji bi mogla
provjeriti da li je imala problema s
drogom?" zapitala me. Telefon je uporno

zvonio. "Toksikologija će nam zasigurno pokazati je li bila pod utjecaja.

jem droge", rekla sam. "Mogli bi se pronaći i kristali ili granulomi oko stranog tijela u njezinim plućima, prouzročeni teškim tvarima poput pudera ili niti pamuka što se koristi za pročišćavanje droge od

nečistoća. Na žalost, nedostaju područja na kojima bismo s najvećom vjerojatnošću mogli pronaći tragove uboda igle."

"A što je s njezinim mozgom? Bi li kronično uživanje alkohola moglo prouzročiti nekakvo oštećenje koje bi ti mogla vidjeti? Na primjer, ako je imala teške psihičke probleme ili je postajala psiho.

tična i tome slično? Sudeći po Sparkesovim riječima, imala je neku mentalnu bolest", konstatirala je McGovernova. "Na primjer, ako je bila depresivna ili manično-depresivna, bi li ti to mogla ustanoviti?"

Lubanja je sad već bila otvorena, a gumasti mozak, stisnut od vatre, razrezan na ploči za disekciju.

"Prvo," odgovorila sam, "mozak nam ne može biti ni od kakve pomoći jer je skuhan. No, čak i da nije, traženje morfoloških korelacija s određenom psihijatrijskom bolešću još je, u većini slučajeva, na teorijskoj razini.

Proširenje moždanih brazdi, na primjer, i stanjena siva kora zbog atrofije mogli bi biti smjerokaz, ako bismo znali

prvobitnu težinu mozga dok je još bila zdrava. U tom slučaju, možda bismo mogli reći: OI~ s obzirom na to da joj je mozak lakši za sto grama nego prije, mogla je patiti od nekakve mentalne bolesti. Osim ako nema kakvo oštećenje ili staru ozljedu glave, koji bi mogli uka.zati na

uzrok problema, odgovor na tvoje pitanje je -ne, ne bih mogla."

McGovernova je šutjela. Nisu joj promakli ni moj klinički nastup ni neprijateljsko raspoloženje. Iako sam bila svjesna da lako planem kada sam u njezinu društvu, nisam mogla ublažiti svoje ponašanje. Preletjela sam pogledom po dvorani, tražeći Ruffina. Nalazio se pokraj prvog umivaonika, dugim pokretima šivajući iglom i koncem rez u obliku slova Y. Mahnula sam mu i otišla do njega. Ruffin je bio previše mlad da bi ga zabrinjavala pomisao na tridesetu. K tome, prošao je obuku i u operacijskoj dvorani i u pogrebnom zavodu.

"Chuck, molim te, završi ovo i vrati je u hladnjak", rekla sam mu.

"Razumijem."

Dok sam svlačila rukavice, bacajući ih zajedno s maskom u jednu od crvenih kanti za biološki opasan otpad, razmještenih posvuda po sobi za obdukciju, Chuck se vratio na svoje mjesto pokraj umivaonika da završi svoj zadatak šivanja leša.

"Idemo na kavu u moj ured", predložila sam McGovernovoj, pokušavajući biti nešto pristojnija. "Da zaključimo raspravu."

U svlačionici smo se oprale antibakterijskim sapunom i odje.nule.

Imala sam nekoliko pitanja za McGovernovu u vezi sa sluča.jem, ali iskreno govoreći, zanimala me i ona osobno.

"Da se vratim na temu o vjerojatnosti ment~lne bolesti kao pos.ljedice droge", počela je McGovernova, dok smo išle hodnikom. "Mnogi su ljudi s tim problemom autodestruktivni, zar ne?"

"Na ovaj ili onaj način."

"Umru nesretnim slučajem, ubiju se, što nas vraća na glavno pi.tanje", rekla je.

"Je li se to dogodilo i u ovom slučaju? Je li moguće da je bila drogirana i da se ubila?"

"Sve što znam jest da ima ozljedu koja je nanesena prije smrti", ponovno sam naglasila.

"Ali mogla si ju je sama nanijeti, ako nije bila pri čistoj pameti", reče McGovernova. "Bog zna kakva se sve samosakaćenja vidaju kada su ljudi psihotični."

To je bila istina. Radila sam na slučajevima u kojima su ljudi sami sebi presjekli grkljan, proboli se nožem u prsa, amputirali vla.stite udove, pucali si u genitalije ili odšetali u rijeku da se utope. Popis grozota koje su radili samima sebi bio je predug, a kad god bih mislila da sam vidjela sve što se moglo

vidjeti, u našoj bi mrtvačnici osvanulo nešto sasvim novo i još užasnije.

Dok sam otključavala ured, telefon je već zvonio i ja sam u posljednjem trenutku zgrabila slušalicu.

"Scarpetta", rekla sam.

"Imam neke rezultate za vas", oglasio se Tim Cooper, toksikolog. "Etanol, metanol, izopropanol i aceton -nula. Ugljični monoksid je ispod sedam posto. Nastavljam s ostalim testovima."

"Hvala. Što bih ja bez tebe", rekla sam.

Kada sam spustila slušalicu, pogledala sam McGovernovu i prenijela joj što mi je Cooper upravo rekao.

"Bila je mrtva prije požara", objasnila sam. "Uzrok njezine smrti je iskrvarenje i asfiksija prouzročena aspiracijom krvi iz oštre ozljede vrata. Što se tiče načina, to ostavljam otvorenim do daljnje istra-

ge. U međuvremenu je trebamo identificirati, Napraviti ću što mogu i a počnemo s tim postupkom:"

"A ja bih tobože trebala zamisliti kako je ova žena podmetnula požar i onda si prerezala grkljan prije no što je vatra dospjela do nje?" rekla je, pršteći ljutnjom.

Nisam odgovorila, odmjeravajući količinu kave za aparat smješten na obližnjem pultu.

"Tebi se ne čini da je to poprilično nategnuta priča?" nastavila je.

Nalila sam vodu iz boce i uključila aparat.

"Kay, nitko neće htjeti čuti riječ: ubojstvo", rekla je. "Kako zbog Kennetha

Sparkesa, tako i zbog svega što to za sobom povlači. Nadam se da shvaćaš pred čime se nalaziš."

"I pred čime se nalazi ATF", rekla sam, sjedajući preko puta nje za svoj beznadno pretrpani stol. .

"Gledaj, nije me briga tko je Sparkes", odgovorila je. "Obavljam svaki posao kao da ću ga zaključiti uhićenjem. Ja nisam ta koja će se morati nositi s ovdašnjom politikom."

No, ja nisam razmišljala ni o medijima ni o Sparkesu. Razmišljala sam kako me je ovaj slučaj uznemirio puno dublje, na način koji nisam mogla dokučiti.

"Koliko ćete se još zadržati na mjestu zločina?" upitala sam je.

"Još jedan dan. Dva, najviše", uzvratila je. "Sparkes nam je dao podatke, kao i osiguravajuće društvo, o tome što se sve nalazilo u kući. Već su antikni

namještaj, stari drveni podovi i drvena oplata sami po sebi bili golema količina gorive tvari."

"A što je s glavnom kupaonicom?" pitala sam. "Ako kažemo da je tu središte požara."

Oklijevala je. "Očito, u tome i je problem."

"Točno. Ako se nije upotrijebila lakozapaljiva tekućina ili barem neki destilat petroleja, kako se vatra zapalila?"

"Dečki razbijaju glavu tim pitanjem", rekla je, vidljivo frustrirana. "A i ja, također. Ako pokušam pretpostaviti koliko

bi energije trebalo za potpuno razvijeni požar u toj prostoriji, potrebne količine gorive tvari u njoj nema. Prema Sparkesovim riječima, u kupaonici su se nalazili samo otirač pred kadom i ručnici. Ormarići i ugraneni elementi po mjeri bili su napravljeni od brušenog čelika. Tuš je imao staklena vrata, a zavjese na prozoru su bile vrlo tanke."

Zastala je. Čulo se samo grgljanje aparata za kavu.

"O čemu, dakle, pričamo?" nastavila je. "Ukupno pet, šest stotina kilovata na sobu od tri na pet metara? Jasno, postoje i druge varijable. Kao na primjer koliko je zraka ulazilo kroz vrata..."

"A što je s ostatkom kuće? Upravo si rekla da je tamo bilo dovoljno gorive tvari, točno?"

"Zanima nas samo jedna prostorija, Kay. A to je prostorija nastanka požara. Bez mjesta nastanka, ostatak gorive tvari nije važan."

"Shvaćam."

"Znam da je plamen uništio strop u toj kupaonici, znam koliko je morao biti visok i koliko je kilovata energije bilo potrebno da se razvije potpuno razbuktali požar. A tepih pred kadom i možda par ručnika te zavjese nisu mogli ni približno prouzročiti nešto takvo."

Znala sam da su njezine inženjerske jednadžbe s matematičke točke gledišta bile bespriekorne, pa stoga nisam sumnjala u njezine riječi. No, to nije bilo važno. Mene je i dalje mučio isti

problem. Imala sam razloga vjerovati da se radi o ubojstvu i da je u trenutku nastanka vatre tijelo žrtve bilo unutar glavne kupaoonice, n~ezinih nezapaljivih mramornih podova, velikih ogledala i čelika. Stoviše, moglo je biti čak i u kadi.

"A što je s otvorenim prozorom na stropu?" upitala sam McGovern. "Uklapa li se on u tvoju teoriju?"

"Mogao bi. I to zato što je, ponavljam, plamen morao biti jako visok da staklo pukne od vrućine. Onda bi toplina suknela kroz taj otvor kao kroz dimnjak. Svaka vatra ima poseban karakter, no određeni obrasci uvijek su isti, jer podliježu zakonima fizike."

"Razumijem."

"Postoje četiri faze", nastavila je, kao da ja o tome pojma nemam. "U prvoj, početnoj fazi požara, dižu se stupovi gorućih plinova, plamen i dim. To bi bio slučaj da se, recimo, zapalio tepih pred kadom. Što se plinovi dižu više iznad vatre, to se više hlade i postaju gušći. Miješaju se s nusproduktima izgaranja, počinju se spuštati i ciklus se ponavlja, stvarajući turbulentni dim koji se širi horizontalno."

no. Ono što se zatim trebalo dogoditi jest da se taj sloj dima nastavlja spuštati do nekakvog ventilacijskog otvora -pretpostavljamo da su u našem slučaju tu ulogu odigrala vrata kupaoonice. Zatim

takav sloj dima istječe kroz otvor van,
~ok istovremeno svježi zrak
struji unutra. t~ico je bilo dovoljno
hisiha, iemperaiura na siropu
mogla je narasti na više od 600
stupnjeva, Celzijevih i -bum! Imamo

razbukitali požar ili potpuno razvijenu
vatru."

"Potpuno razvijena vatra u glavnoj
kupaonici", rekla sam.

"A zatim se nastavila širiti u ostale
prostorije gdje je zrak bogat kisikom i
gdje ima dovoljno gorive tvari da spali
kuću do temelja", odgovorila je. "Tako da
ono što me brine nije način širenja
vatre, nego kako je počela. Kao što
rekoh, tepih pred kadom, zavjese... to
nije bilo dovoljno. Osim ako nije bilo
još nečega."

"Možda i jest", rekla sam, ustajući da
nam natočim kavu. "S čime je piješ?"
upitala sam.

"Sa šlagom i šećerom." Pratila me
pogledom.

"Ništa od onih umjetnih dodataka, molim."

Ja sam svoju kavu pila čistu. Dok sam
stavljala velike šalice na stol,
McGovernova je pogledom lutala po mojoj
radnoj sobi. Sva kako je bila svjetlija i
suvremenija od one koju sam imala u
staroj zgradi na uglu Četrnaeste i
Franklinove, ali zapravo nisam se imala
više gdje proširiti. Da sve bude gore,
počastili su me kutom s prozom rima
primjerenim nekom direktoru velike

kompanije, a svatko tko razumije
liječnike zna da su im potrebni zidovi

prekriveni policama za knjige, a ne
blindirano staklo na prozorima s pogledom
na parkiralište i autocestu Petersburg.
Stotine mojih medicinskih, prav. nih i
sudsko-medicinskih ogleda, časopisa i
golemih svezaka knjiga bili su stisnuti
na policama, u nekim slučajevima čak u
dvostrukim redovima. Mojoj sekretarici
Rose nije bilo neobično da me čuje kako
psujem jer nikako ne uspijevam pronaći
neki priručnik u trenutku kada bi mi
zatrebao.

"Teun," rekla sam, pijuckajući kavu,
"želim iskoristiti ovu prigodu da ti
zahvalim što se brineš o Lucy."

"Lucy se sama brine o sebi", rekla je.
"Nije uvijek bilo tako."

Nasmiješila sam se, trudeći se da
izgledam dobrohotnije, da sakrijem
povrijeđenost i ljubomoru što su
oblikovale trn u mojem srcu.

"No, u pravu si", rekla sam. "Mislim da
joj sada to zaista zadivljuje polazi
za rukom. Uvjerena sam da će joj rad u
Philadelphiji koristiti."

McGovernova je iščitavala svaki signal
koji sam joj odašiljala i bilo mi je
jasno da je shvaćala i više no što sam
željela.

"Kay, njezin put neće biti lak", izjavila
je potom. "Bez obzira na to što ja
napravila."

Vrtjela je šalicu kave u ruci, kao da se sprema okusiti prvi gutljaj finog vina.

"Ja sam joj mentorica, a ne majka", reče McGovernova.

Ta me je izjava strahovito iznervirala, što se moglo primijetiti kada sam odjednom zgrabila slušalicu i naložila Rose da mi ne pre.spaja telefonske pozive. Ustala sam i zatvorila vrata.

"Nadam se da ne prelazi u tvoj ured zato što joj treba majka", hladno sam odgovorila, vraćajući se za svoj radni stol, koji je služio i kao barijera između nas dviju.

"Lucy je prije svega vrhunska profesionalka." McGovernova je podigla ruku da me zaustavi.

"Stani malo", prosvjedovala je. "Naravno da je. Ja joj samo ništa ne mogu zajamčiti. Ona je velika cura, ali takve su i prepreke pred njom. Neki će joj zamjeriti što je radila za FBI i takvi će iste sekunde reći da je prepotentna i da nema iskustva s konkretnim radom na slučajevima."

"Taj stereotip ne bi trebao dugo potrajati", rekla sam. Bilo mi je vrlo

teško objektivno s njom raspravljati o mojoj nećakinji.

"Ah, potrajat će otprilike onoliko koliko treba da je vide kako spušta helikopter ili programira robota koji će ukloniti podmetnutu bombu", duhovito je komentirala. "Ili izračuna napamet Qtočke koje mi ostali ne znamo riješiti ni na kalkulatoru."

Q-točka je u žargonu označavala matematičke jednadžbe u znanstvenim proračunima pri procjenjivanju fizikalnih i kemijskih svojstava vatre na temelju onog što je istražitelj primijetio na mjestu požara ili što mu je priopćio svjedok. Nisam baš bila sigurna da će Lucy steći puno prijatelja svojom sposobnošću da takve ezoterične formule izračunava napamet.

"Teun," rekla sam, ublaivajući ton glasa. "Lucy je drugačija, a to nije uvijek dobro. Zapravo, na mnogo načina isti je hendikep biti genij kao i biti retardiran."

"Apsolutno. Svjesnija sam toga no što misliš."

"Sve dok razumiješ..." rekla sam, kao da joj nevoljko predajem štafetnu palicu Lucyina teškog odrastanja.

"I dok god ti razumiješ da se prema njoj postupalo i postupat će se kao i prema svakome drugome. Što uključuje i reakcije drugih agenata na teret njezine prošlosti, kao i glasine o njezinim razlozima napuštanja FBI-a i navodnom privatnom životu", iskreno je izjavila.

Uputila sam joj dug i čvrst pogled, pitajući se koliko li je zaista znala o Lucy. Izuzmemo li mogućnost da je možda dobila informacije od nekoga iz Ureda, nije mi na pamet padoo ni jedan razlog zbog kojeg bi ona trebala znati išta o ljubavnoj vezi moje nećakinje s Carrie Grethen te svih implikacija koje bi to moglo imati tijekom suđenja, pod uvjetom

da Carrie uopće bude uhvaćena. Puka pomisao na to bila je dovoljna da baci sjenu na ionako mračan dan, a moja nelagodna šutnja natjerala je McGovernovu da ispuni tišinu.

"Ja imam sina", rekla je tiho, buljeći u kavu. "Znam kako je to kada djeca odrastu i odjednom nestanu. Odu svojim putem, preza. posleni su da te posjete ili nazovu telefonom."

"Lucy je odavno odrasla", brzo sam rekla. Nisam željela njezino suosjećanje. "I nikada nije živjela sa mnom, barem ne stalno. Na neki način, nikada nije bila tu."

No McGovernova se samo nasmiješila, ustajući sa stolice. "Moram provjeriti svoje trupe", rekla je. "Bolje da krenem."

U ČETIRI SATA TOG ISTOG POSLIJEPODNEVA UŠLA SAM U DVORAP za obdukcije, gdje je moje osoblje još imalo pune ruke posla. Pzvala sam Chucka koji je radio s još dvojicom kojih specijalizana na izgorjelom tijelu žene. Plastičnim su špatulama skidali mesc njezinih kostiju što su bolje mogli s obzirom na to da bi ih svaki i strument od tvrnog materijala mogao izgrepti.

Guleći tkivo s lubanje, Chuck se znojio pod kirurškom kapon maskom, blago staklastog pogleda u smenim očima iza štitnika lice. Bio je visok i žilav, s kratkom kosom boje pijeska, koja je pokazivala sklonost stršanju u svim smjerovima bez obzira na to kolil gela

upotrijebio, što je samo pridonosilo njegovoj dječućkoj privlačnosti. Iako je ovdje ranio već godinu dana, još me se bojao.

"Chuck?" ponovila sam, pažljivo promatrajući izvonenje jedn od mnogih lešinarskih zadataka u sudskoj medicini.

"Da, šefice."

Prestao je sa struganjem i pogledao me ispod oka. Kako tijelo nije bilo čuvano u hladnjaku, proces raspadanja mesa se nastavi smrad je iz minute u minutu postajao sve gori. Nisam se baš veseo poslu koji me čekao.

"Samo da provjerim još jedanput", rekla sam Ruffinu, koji se savijao koliko je bio visok i svaki put kada bi pogledao osobu kojom je pričao, vrat bi mu se izvukao kao u kornjače. "Naši stari lo

~ poklopci nisu preživjeli selidbu."

"~ekao je. ~M~sh~n da smo ih bacili, ne znam to glavo ka~o ,

"To se vjerojatno i trebalo učiniti", odgovorila sam mu. "znači da sada ti i ~a moramo u nabavu."

~s~da?'

"Sada."

Nije tratio vrijeme. Odmah je odjurio u mušku svlačionicu da se izvuce iz prljavog, smrdljivog zelenog kirurškog odijela i otušira se koliko je trebalo da ispere šampon iz kose. Kada smo se susreli na hodniku, gdje sam mu uručila svežanj ključeva, još se znojio i lice mu je bilo rumeno od ribanja. Tamnocrveni službeni auto marke Tahoe nalazio se na

parkiralištu i ja sam sjela na suvozačevo sjedište, prepuštajući Ruffinu da vozi.

"Idemo u Coleovu prodavaonicu posuda za restorane", rekla sam mu, kad je veliki motor auta oživio. "Nalazi se dva bloka kuća za padno od Parhama, na Broadu. Samo izadi na cestu broj 64 i skreni na izlaz za West Broad, a zatim ću ti pokazati kojim putem dalje."

Pritisnuo je gumb daljinskog upravljača prikvačenog na štitniku za sunce i teška vrata parkirališta počela su se dizati, puštajući k nama sunčevu svjetlost koju nisam primijetila cijeli dan. Prometna špica tek je započela i sljedećih pola sata bit će strašna gužva. Ruffin se za volanom držao poput stare gospone. S tamnim naočalama na očima i nagnut prema naprijed, vozio je brzinom od desetak kilometara na sat manjom od propisane.

"Možeš voziti malo brže", mirno sam mu rekla. "Prodavaonica se zatvara u pet sati, pa bismo trebali malo požuriti."

Nagazio je na papučicu te smo poletjeli naprijed. Prtljao je po pepeljari u potrazi za kovanicama da plati cestarinu.

"Smijem li vas nešto upitati, doktorice Scarpetta?" prozborio je.

"Naravno."

"Stvar je malo bizarna."

Ponovno je bacio pogled na retrovizor. "U redu."

"Znate, vidio sam svašta, i u bolnici i u pogrebnom zavodu i tako to", započeo je

nervozno. "I ništa me nije stvarno uznemirilo, znate?"

Usporio je kod naplatnih kućica i ubacio kovanicu u aparat. Rampa s crvenim prugama se podigla i mi smo krenuli dalje, dok su ljudi u žurbi brzo promicali pokraj nas. Ruffin je zatvorio prozor.

"Prirodno je da te ovaj slučaj uznemiruje", završila sam misao umjesto njega, odnosno, barem sam mislila da jesam.

No, nije mi to želio reći.

"Vidite, ja ujutro stižem u mrtvačnicu uglavnom prije vas", rekao je umjesto toga, očiju prikovanih uz cestu ispred nas. "Tako da sam ja onaj koji odgovara na telefonske pozive i priprema sve za vas, je 1' da? Znate, zato što sam tamo sam."

Kimnula sam glavom, nemajući blagog pojma što će sljedeće reći.

"Dakle, prije otprilike dva mjeseca, dok smo još bili u staroj zgradi, čim bih ujutro ušao u sobu, počeo bi zvoniti telefon. I kada bih se javio, s druge strane ne bi bilo nikoga."

"Koliko se često to događalo?" pitala sam.

"Možda tri puta na tjedan. Katkad svaki dan. Još uvijek se do.gada."

Sada je privukao moju pozornost.

"Dogana se i nakon što smo se preselili?" provjerila sam. "Naravno, imamo isti broj telefona", podsjetio me. "Ali, da, šefi.

ce. Zapravo, dogodilo se opet danas ujutro. Sada se već pomalo bojim. Samo sam mislio, ne bismo li trebali pokušati pronaći odakle dolaze ti pozivi, da vidimo što se to zbiva."

"Reci mi točno što se događa kada digneš slušalicu", rekla sam. Vozili smo se saveznom cestom brzinom koja je točno odgovarala ograničenju.

"Kažem `mrtvačnica'", rekao je. "I tko god je taj koji zove, ne izusti ni riječ. Čuje se samo tišina, gotovo kao da je veza mrtva. Zato po nekoliko puta ponovim `halo?' i konačno spustim slušalicu. Uvijek sam da netko sluša s druge strane. Jednostavno to osjećam."

"Zašto mi to nisi prije rekao?"

"Htio sam biti siguran da ne reagiram pretjerano ili baš možda previše ne umišljam, Zato što je najranije ujutro atmosfera u mrt.

vaćnici, to vam moram reći, nekako jezovita. Još je mrak i nema ni~ koga u blizini."

"Kažeš da su pozivi počeli prije otprilike dva mjeseca?" "Otprilike", odgovorio je` "Prvih nekoliko puta ~nisam brojio, znate`"

Iživciralo me zašto je čekao sve do sada da mi to kaže, ali nije imalo smisla objašnjavati se oko toga.

"Prenijet ću ovu priču kapetanu Marinu", rekla sam. "U ovom vremenu, Chuck, moraš mi reći ako se to ponovi. U redu?" Kimnuo je u znak slaganja, stežući volan tako

jako da su mu zglobovi na prstima pobijeljeli.

"Tražimo veliku zgradu boje bijele kave, točno poslije sljedećeg semafora. Vidjet ćemo je s lijeve strane, na kućnom broju oko devet tisuća, odmah poslije JoPa's. "

Coleova prodavaonica zatvarala se za petnaest minuta i kad smo stigli, osim našeg, na parkiralištu su se nalazila još samo dva automobila. Izašli smo iz auta i ušli u golemi prostor hladnog klimatiziranog zraka s prolazima između redova metalnih policama što su se pružale do stropa. Na policama se nalazilo natrpano sve od restoranskih kutlača i žlica, preko termos-posuna i toplih

stolova za restorane sa samoposluživanjem, do divovskih aparata za kavu i miksera. No, mene je zanimalo metalno posuđe. Nakon kratkog pregledavanja, pronašla sam odjeljak koji sam tražila na pola puta prema kraju prodavaonice, pokraj električnih lonaca i šalica za mjere.

Počela sam dizati aluminijske tave i lonce kadli se odjednom pojavio prodavač. Bio je proćelav s velikim trbuhom, a na desnoj je nadlaktici imao tetovažu gole žene koja igra karte.

"Mogu li vam pomoći?" obratio se Ruffinu.

"Trebam najveći lonac za kuhanje koji imate", odgovorila sam. "Taj ima četrdeset litara."

Posegnuo je gore prema polici koja je bila previsoka za mene i uručio Ruffinu čudovišni lonac.

"Treba mi poklopac," rekla sam. "Morat će ga se naručiti."

"Imate li nešto duboko i pravokutnog oblika", rekla sam zatim, misleći na duge kosti.

"Imam pleh od dvadeset litara."

Posegnuo je prema drugoj polici i uz zveket metala izvukao pleh koji je vjerojatno bio namijenjen za držanje pire krumpira, povrća ili kompota.

"Pretpostavljam da ~1 za ovo nemate poklopac", rekla sam.

"Imam." Izvukao je jednog uz klepetanje ostalih.

"Ovdje na poklopcu je urez za kutlaču. Pretpostavljam da ćete htjeti i kutlaču."

"Ne, hvala", rekla sam. "Želim samo nešto dugačko za miješanje, drveno ili plastično. I dva para kuhinjskih rukavica. Što još?"

Pogledala sam u Ruffina, razmišljajući.

"Možda bismo trebali uzeti i lonac od dvadeset litara, za manje poslove?" mislila sam na glas.

"To je dobra ideja", složio se. "Taj će veliki lonac biti jako težak kada se napuni vodom. A nema ga smisla upotrijebiti ako nam može poslužiti i neka manja posuda umjesto njega. No, mislim da će vam ovaj put trebati veći lonac, inače neće stati. Znate?"

Prodavač je slušao naš nedokučivi razgovor, postajući sve zbuđeniji.

"Recite mi što planirate pripremiti. Možda vam mogu dati kakav savjet",

ponudio je pomoć, ponovno se obrativši Ruffinu.

"Razne stvari", odgovorila sam. "Uglavnom ćemo ih kuhati u vodi."

"Oh, razumijem", rekao je, iako nije ništa shvatio. "Pa, želite li još nešto?"

"To je sve", odgovorila sam mu sa smiješkom.

Dok je na blagajni utipkavao sto sedamdeset i sedam dolara za restoransko posune, ja sam izvadila svoju lisnicu i potražila Master.Card.

"Nudite li kojim slučajem popust na robu za državne potrebe?" upitala sam, kad mi je uzeo karticu.

"Ne", rekao je, trljajući podbradak i s mrštenjem gledao moju karticu. "Mislim da sam već čuo vaše ime na vijestima."

Sumnjičavo me promatrao.

"Znam." Pucnuo je prstima.

"Vi ste ona dama koja se kandidirala za Senat prije nekoliko godina. I možda za zamjenika guvernera?" rekao je zadovoljno.

"To nisam ja", odgovorila sam, "Trudim se ostati iwan politike,"

"Baš kao i ja", glasno je izjavio dok smo Ruffin i ja iznosili ku.pljenu robu kroz vrata. "Svi su oni lopovi, do jednoga!"

Kada smo se vratili u mrtvačnicu, dala sam Ruffinu upute da iz.vuče ostatke izgorjele žrtve iz hladnjaka i doveze ih s novim posuda.ma u sobu za razgradnju

tkiva. Na brzinu sam preslušala telefonske poruke koje su mi uglavnom

ostavili novinari i shvatila kako nervozno čupkam kosu tek kada se Rose pojavila na vratima koja su spajala naša dva ureda.

"Izgledate kao da ste imali loš dan", rekla je. "Ništa gori no obično."

"Želite li šalicu čaja od cimeta?"

"Mislim da ne", odgovorila sam. "Ali, hvala na pitanju."

Rose je odložila snop potvrdi o smrti na moj radni stol, povećavajući tako beskrajnu hrpu papira koje sam trebala parafirati ili potpisati. Danas je bila odjevena u lijep kostim s hlačama mornarsko plave boje i svijetlojubičastu bluzu. Na nogama je, kao i obično, imala crne kožne cipele na vezanje u kojima je lakše hodala.

Rose je s obzirom na svoju dob već odavno trebala otići u mirovinu. Iako joj lice, kraljevskih crta i diskretno našminkano, nije odavalo prave godine, kosa joj se prorijedila i postala potpuno sijeda, a artritis vidljivo nagrizaog zglobove prstiju, križa i kukova. Zbog te bolesti bilo joj je sve teže sjediti za radnim stolom i brinuti se za mene, kao što je to radila od mojeg prvog dana na ovom poslu.

"Skoro će šest sati", rekla je, gledajući me blagim pogledom. Bacila sam pogled na sat i počela s pregledavanjem papirologije i potpisivanjem dokumenata.

"Pozvana sam na večeru u crkvu", diplomatski me je obavijestila.

"To je lijepo", rekla sam i namrštila se, čitajući. "Koliko puta, k vragu, moram reći doktoru Charmichaelu da se pod uzrok smrti ne upisuje srčani arrest. Isuse, pa svi umiru u srčanom arrestu. Umreš i srce ti stane, zar ne? A ponovio je i grešku s respiratornim arrestom, bez obzira na to koliko sam mu to već puta ispravila na potvrdama."

Ozlovoljeno sam uzdahnula.

"Koliko je već godina mrtvozornik u okrugu Halifax?" nastavila

~~~~~do~, "Najmanje ~yad~s~t i p~t;
e

"Doktorice Scarpetta, ne zaboravite da je ,on porodničar. K tome još i jako star", Rose me podsjetila. "On je jedan dragi čovjek nesposoban da nauči išta novo. Još tipka svoje nalaze na starom mehaničkom pisaćem stroju marke Royal, piše vitičasta velika slova i tome slično. A razlog zbog kojeg sam spomenula večeru u crkvi jest taj što za deset minuta moram biti tamo."

Napravila je stanku, promatrajući me preko ruba naočala za čitanje.

"Ali mogu i ostati, ako želite", dodala je.

"Moram obaviti neke stvari", rekla sam joj. "I ne pada mi na pamet da ometam crkvenu večeru. Vašu ili bilo čiju. Već i ovako imam dovoljno problema s Bogom."

"U tom slučaju vam želim laku noć", reče Rose. "Moji diktati su vam u košarici. Vidimo se ujutro."

Nakon što su njezini koraci utihnuli niz hodnik, obavila me pot.puna tišina narušavana jedino šuškanjem papira koje sam preme.tala po stolu. Nekoliko sam puta pomislila na Bentona, ali nisam po.pustila želji da ga nazovem, zato što još nisam bila spremna opustiti se. Ili se možda jednostavno još nisam željela osjetiti kao ljudsko biće. Na kraju krajeva, čovjek se teško može osjećati normalnom osobom, koja ima normalne emocije, kada se sprema skuhati ljud.ske ostatke u nečemu što je u biti veliki lonac za juhu. Nekoliko mi.nuta poslije sedam, otišla sam kroz hodnik do sobe za razgradnju tkiva koja se nalazila dvoja vrata dalje, preko puta hladnjaka.

Otključala sam vrata i ušla u malu jednostavnu prostoriju za ob.dukciju sa zamrzivačem i specijalnom ventilacijom.

Ostaci su bili prekriveni plahtom na pokretnom stolu, a novi lonac od dvadeset li.tara pun vode nalazio se na električnom kuhalu smještenom ispod otvora odvoda za kemijski opasna isparavanja, Stavila sam masku i rukavice te smanjila jačinu kuhala da se kosti ne bi još više ošteti~e

od topline` Dodala sam u vodu dvije mjerice deterdženta za pranje rublja i sadržaj jedne šalice izbjeljivača, da se ubrza odvajanje fi.broznih membrana, hrskavice i masti.

Rastvorila sam plahte i otkrila kosti s kojih je veći dio mekog tkiva bio

z~uljen. Jadni udovi iz~ledali su poPut
iz~raelih štapova,

nlrr~iani nri lrr~satra~ N~a~rn ~m
nnln~ila ~ralilra lncti nrrtn n
lonac, a zatim zdjelicu i dijelove
lubanje. Za njima su uslijedili
kra.lješci i rebra. Voda se zagrijavala i
pare oštrog neugodnog mirisa počele su
se dizati nad posudom. Morala sam vidjeti
njezine kosti pot.puno ogoljene i čiste,
jer bi mi mogle nešto otkriti, a drugog
načina da to postignem jednostavno nije
bilo.

Neko sam vrijeme sjedila tako u toj
sobici. Odvod je glasno usi.savao zrak, a

ja lutala u mislima, zavaljena na stolcu.
Bila sam umor.na. Bila sam emocionalno
iscrpljena i osjećala se potpuno
napu.štenom. Voda se ugrijala i u loncu
je započela posljednja obrada ostataka
žene za koju sam vjerovala da je ubijena.
Ovakav završetak -u običnom loncu -bio
je na neki način još jedna uvreda i
okrutno poniženje za nju kao osobu.

"O, Bože", uzdahnula sam, kao da me Bog
mogao čuti. "Blago.slovi je, ma gdje
bila."

Bilo je teško zamisliti da se čovjek može
svesti na kosti što se ku.haju u loncu.
Što sam više o tome razmišljala, to sam
padala u dublju depresiju. Negdje je
netko volio ovu ženu i ona je ipak nešto
postigla u ovom životu, prije no što je
okrutno lišena tijela i identiteta. Ja
sam svoj život provela pokušavajući
zadržati mržnju izvan njega, no sada je

već bilo prekasno. Bila je istina da sam mrzila sadističke, zle ljude čija je svrha u životu bila da muče i otimaju život, kao da je nji.hovo vlasništvo. Istina je da su me pogubljenja duboko pogadala, ali samo zato što bi s njima uskrsnuli bešćutni zločini i žrtve koje je društvo već i zaboravilo.

Para se dizala iz lonca kao vruća, vlažna izmaglica, trujući zrak mučnim smradom kostiju koji će s kuhanjem postajati sve

slabiji. U mislima sam vidjela sliku nekoga vitkog, visokog i plavokosog, neko.ga u trapericama i čizmama na vezanje, s platinastim prstenom ugu.ranim u stražnji džep hlača. Ruke su joj nestale i vjerojatno nikada neću saznati veličinu njezinih prstiju i je li im je prsten odgovarao. Iako je vjerojatnost za to bila mala. Fielding je najvjerojatnije bio u pravu. Znala sam da moram još nešto pitati Sparkesa.

Razmišljala sam o njezinim ozljedama. Pokušala sam rekon.struirati na koji ih je način dobila i zašto se njezino potpuno odjeve.no tijelo nalazilo u kupaonici. Bilo je neočekivano i neobično, ako smo bili u pravu, da se leš nalazi na takvome mjestu. Traperice joj nisu bile raskopčane. Kada sam otkrila patentni zatvarač, bio je pot.

puno zatvoren, a bedra joj si~urno nisu bila gola, Na temelju rasta~

ljene sintetičke tkanine koja se zalijepila za r~jezinu kožu, nisam imala razloga posumnjati da su joj grudi bile

otkrivene. Iako ni jedan od ovih nalaza nije isključivao seksualni napad, ni jedan mu nije govorio u prilog.

Provjeravala sam kosti kroz veo pare, kada me prenela zvonjava telefona. Prvo sam pomislila da zovu iz pogrebnog društva jer mo.rajju dopremiti nečije

tijelo, ali onda sam shvatila da lampica telefo.na titra pokraj linije za sobu za obdukciju. Sjetila sam se što mi je Ruffin pričao o sablasnim jutarnjim pozivima i bila napola spremna da s druge strane veze ne čujem nikoga.

"Da", iznenada sam rekla u slušalicu.

"Joo, `ko je tebi pljun'o u večeru?"

Marino je uzvratio.

"Ah", rekla sam s olakšanjem. "Oprosti, mislila sam da netko zbija objesne šale."

"Kako to misliš objesne šale?"

"Objasnit ću ti kasnije", rekla sam. "Što se zbiva?"

"Sjedim na tvom parkiralištu i nadam se da ćeš me pustiti unu.tra."

"Dolazim."

Zapravo, bilo mi je jako drago što ću imati društvo. Požurila sam prema zatvorenom parkiralištu i pritisnula puce na zidu. Velika vrata počela su se dizati uz škripu i Marino se brzo sagnuo da prone ispod njih. Na tamnoj pozadini noći vidjele su se mrlje ulične ra.svjete s natrijevim žaruljama. Primijetila sam da su nebo prekrili teški oblaci, noseći kišu.

"Zašto si ovdje tako kasno?" Marino me upitao na svoj uobičajeni gunnavi način, sisajući cigaretu.

"U mojem uredu se ne puši", podsjetila sam ga.

"Kao da nekoga u ovoj jazbini brine pasivno pušenje."

"Nekolicina nas još diše", rekla sam`

Bacio je cigaretu na betonski pod i nervozno je zgnječio stopalom, kao da nikada prije nismo prošli ovaj ritual, ma ni jednom u životu. A zapravo nam je ovo postala uobičajena procedura kojom smo na disfunkcionalni način nekako uvijek ispočetka potvrđivali

koliko smo međusobno vezani. Bila sam prilično sigurna da bi se

Marina usjelo povrijediti da mu nisam nabagala prijavila,

"Možeš mi se pridružiti u sobi za razgradnju", rekla sam mu i zatvorila vrata koja su vodila na parkiralište.

"Baš sam usred jednog posla."

"Da sam bar to prije znao", požalio se. "Obavio bi' ono šta trebamo s tobom preko telefona."

"Ne brini. Nije ništa strašno. Samo čistim neke kosti."

"Možda to tebi nije strašno," rekao je, "al' ja se nikad nisam navik'o na miris kuhanih ljudi."

Ušli smo u sobu za razgradnju tkiva. Pružila sam mu kiruršku masku i provjerila kako ide proces obrade. Smanjila sam podgrijevanje za dvadeset stupnjeva tako da voda ne bi provrela i

počela prevrtati kosti, pa bi udarale jedna o drugu i o zid lonca. Marino je savio masku da mu pokriva nos i usta i zavezao je neurednim čvorovima na zatiljku. Spazio je kutiju s rukavicama za jednokratnu uporabu, otkinuo par i navukao ih. Njegova opsesivna zabrinutost oko vanjskih uzročnika koji bi ga mogli napasti bila je čista ironija, kada se zna da je zapravo najveća opasnost za njegovo zdravlje bio njegov način života. Znojio se odjeven u prljavosmede hlače, bijelu košulju i kravatu koji su u nekom trenutku današnjeg dana postali žrtvom ketchupa.

"Imam par zanimljivosti za tebe, doktorice", rekao je, naslonivši se na sjajni ulašteni umivaonik. "Provjerili smo tablice Mercedesa koji je izgorio iza kuće Kennetha Sparkesa. Pripadale su plavom Mercedes Benz 240D iz '81 godine. Mjerač kilometraže vjerojatno se obrnuo bar dva puta. Registracija je gadna, na doktora Newtona Joycea iz Wilmingtona u

Sjevernoj Karolini. Ime mu je u telefonskom imeniku, ali nisam mog'o doći do njega. Javljala se samo telefonska sekretarica."

"Claire Rawley je išla u školu u Wilmingtonu. To je gradić blizu mjesta gdje se nalazi Sparkesova kuća na plaži", podsjetila sam ga. "Točno. Sve što smo dosad pronašli, pokazuje u tom smjeru." Zagledao se praznog pogleda u lonac što se pušio na kuhalu. "Mačka se vozi u tunem autu do Warrentona, upada nekako u

Sparkesovu kuću kad ovaj nije doma, bude ubijena i izgori u požaru", rekao je, trljajući sljepoočnice. "Kažem ti, ovaj slučaj smrdi kol'ko i to šta kuhaš, doktorice. Nedostaje nam vel'ki dio priče, jer

ovo do sada nema nikakvog smisl~."

"Živi li na području Wilmingtona itko po imenu Rawley?" pitala sam. "Ima li možda kakvu rodbinu tamo?"

"Imaju dva prezimena Rawley na popisu i ni jedni ni drugi nikad nisu čuli za neku Rawley po imenu Claire", rekao je.

"Što je sa sveučilištem?"

"Do toga još nisam stig'o", odgovorio je. Ponovno sam otišla provjeriti lonac.

"Mislio sam da ti to obaviš."

"Ujutro." "Dakle... Visit ćeš ovdje čitavu noć, kuhajuć' to sranje?"

"Zapravo," rekla sam, ugasivši kuhalo, "ostavit ću da odstoji, tako da mogu ići doma. Koliko je uopće sati? O Bože, gotovo devet. A ujutro još moram na sud."

"Gibajmo iz ove rupe", rekao je.

Zaključala sam vrata sobe za razgradnju tkiva te ponovno otvorila vrata prema parkiralištu i ugledala goleme tamne oblake kako klize preko mjeseca poput brodova pod punim jedrima. Vjetar je divlje puhao, proizvodeći sablasne zvukove, fijućuci oko uglova zgrade. Marino me otpratio do auta. Izgledao je kao da mu se ne žuri, jer je izvadio kutiju cigareta i zapalio jednu.

"Ne želim ti stavljati bubu u glavu," rekao je, "ali mislim da moraš nešto

znati."

Otključala sam vrata auta i sjela za volan.

"Bojim se i pitati", rekla sam, stvarno to i misleći.

"Danas popodne oko čet'ri i trideset nazvao me Rex Willis, iz novina. Piše urednički komentar", rekao je.

"Znam tko je on." Zavezala sam pojas.

"Po svemu sudeći, danas je dobio pismo formata obavijesti za javnost od anonimnog pošiljatelja. I ta dosta gadno."

"O čemu?" pitala sam, osjećajući kako mi se uzbuna razlijeva žilama,

"Pa, pretpostavlja se da je od Carrie Grethen, Kaie koja je pobješla iz Kirbyja zato što su joj federalci smjestili da tamo završi i da je vrlo rano; a ona na tri nnnnhifi hno nP~PII~ čet' f~IIP tlatlra~l~a

nim od glavnih ljudi na izradi profila njezine ličnosti, Bentonom Wesleyjem, koji je radio na slučaju, i da su svi takozvani dokazi protiv nje krivotvoreni i izmišljeni. Da je to vaša urota, samo da bi Ured dobio pljesak."

"I pismo je poslano odakle?" pitala sam, osjećajući navalu vrućeg bijesa.

"Manhattan." "I bilo je naslovljeno baš na Rexa Willisa?" "Da."

"A on, naravno, s tim pismom neće napraviti ništa." Marino je oklijevao.

"Ajde, doktorice", rekao je. "Kada jedan novinar nije napravio ništa s nečim šta ima?"

"O, za Boga miloga!" uzviknula sam i upalila motor. "Jesu li me. diji potpuno

poludjeli? Psihopat im pošalje pismo i oni će ga objaviti u novinama?"

"Imam kopiju, ako je želiš vidjeti."

Iskopao je presavinuti komad papira iz stražnjeg džepa i pružio mi ga.

"Ovo je faks", objasnio je. "Original je već u laboratoriju za ana.lizu dokumenata. Vidjet će šta mogu napraviti s njim."

Rastvorila sam kopiju, drhtavih ruku. Nisam mogla prepoznati uredno otisnuta slova u crnoj tinti. Uopće nije bilo slično bizarnom crvenom rukopisu s pisma koje sam ja primila od Carrie. U ovoj su poslanici riječi bile vrlo artikulirane i jasne. Na trenutak sam se zač. tala. Preletjela sam očima preko smiješnih tvrdnji kako su joj podva. lili i zaustavila pogled na posljednjem dugačkom odlomku.

Što se tiče specijalne agentice Lucy Farinelli, ona je uživala us. pješnu karijeru samo zato što je sveutjecajna glavna sudska patolo. ginja, dr. Scarpetta, njezina teta, godinama zataškavala pogreške i prekršaje svoje nećakinje. Kada smo Lucy i ja bile u Quanticu, Lucy se udvarala. meni, a ne ja njoj, kao što će zasigurno tvrditi na sudu. Istina je da smo nakratko bile ljubavnice, ali to je sve bila njezina

manipulaGij~, Htjel~ ~e pridobiti da zataškam greške koje je radila, jednu za

drugom, na projektu CAIN, a zatim je nastavila prisvajati

zasluge za posao koji nikada nije napravila. „Kažem vam, ovo je prava istina. Kunem se u to. I stoga vas molim da objavite ovo pi.smo, tako da ga svi mogu pročitati. Ne želim se skrivati cijeli život, osunena od društva za užasna djela koja nisam počinila. Moja jedina nada u slobodu i pravdu su ljudi koji će uvidjeti istinu i poduzeti ne.što u vezi s tim.

Smilujte se, Carrie Grethen

Marino je tiho pušio dok nisam završila s čitanjem, a zatim pro.zborio: "Ova osoba zna previše. Uopće ne sumnjam da ga je ta kuč.ka napisala."

"Meni napiše pismo koje izgleda kao djelo umno poremećene osobe, a zatim uslijedi ova, kako se čini, potpuno racionalna poru.ka?" rekla sam. Bila sam toliko uzrujana da mi je bilo zlo. "Gdje je tu smisao, Marino?"

Slegnuo je ramenima. Počele su prve kapi kiše.

"Reći' ću ti šta ja mislim o tome", rekao je. "Ono ti je pismo bilo signal. Želi da znaš kako sve može vući za nos. Ne bi joj

bilo zabavno u životu da te ne može razbjesniti i pokvariti ti dan."

"Zna li Benton za ovo?" "Ne još."

"Stvarno misliš da će ovo objaviti u novinama?" ponovno sam pi.tala, nadajući se drugačijem odgovoru.

"Znaš kako to ide."

Ispustio je ostatak cigarete. Opušak se žario do zemlje i pri udarcu o tlo raspršio u iskrama.

"Udarni dio priče bit će da se zloglasna žena ubojica i psihopat obratila njima, dok pola čuvara zakona traga za tom kućkom",

re~ao je` "Dru~a loša vijest je da Po ničem~ ne mvžemo zaključiti da nije isto pismo poslala i drugima."

"Jadna Lucy", promrmljala sam. "Da, pa... jadni svi", reče Marino.

KIŠA JE PADALA U KOSIM PLIUSKOVIMA, OBRUŠAVAJUĆI SE OŠTRO

poput čavala. Putujući kući, jedva sam mogla razaznati kuda vozim. Ugasila sam radio. Danas više nisam željela čuti nikakve novosti. Bila sam sigurna da ovu noć neću spavati, jer su mi živci bili prena.peti. Moj je teški Mercedes dvaput zapljusnuo u vodu poput glisera i ja sam morala usporiti na četrdeset i pet

kilometara na sat. Uleknu.ća i rupe na kolniku West Cary ulice bile su duboke i pune vode kao kade, a crvena i plava svjetla hitne pomoći što su šarala kroz pljusak, podsjetila su me da ne žurim.

Kada sam se konačno zaustavila na kolnom prilazu ispred svoje kuće, bilo je skoro deset sati. Senzor nije reagirao na pokret i upalio svjetla pred vratima garaže. U mojem se srcu oglasila nota straha. Sjedila sam u potpunoj tami, a brujanje motora i bubnjanje kiše bili su jedini orijentiri po kojima sam znala u kojem se svijetu nalazim. Na trenutak sam

razmišljala bih li otvorila vrata garaže ili odjurila odavde.

"Ovo je smiješno", rekla sam samoj sebi i pritisnula prekidač na daljinskom upravljaču.

Ali, vrata nisu odgovarala na signal. "Prokletstvo!"

Prebacila sam mjenjač u položaj za vožnju unatrag i krenula. Nisam mogla vidjeti ni kolni put, ni cigleni zidić, pa ni ukrasno grmlje, kad smo već kod toga. Manevirajući prema prednjem dijelu kuće, zviznula sam u stabalce koje je bilo premaleno da bi napravilo ikakvu štetu, ali zato sam bila sigurna da sam preroyalala dio travnja.

ka. Digitalni sat u kući bio je namješten i svjetla pred ulazom i u predvođu su se upalila, ali senzorna svjetla sa svake strane ulaznih stuba također nisu radila. Pomislila sam da je to sigurno zbog nevremena, koje je ranije večeras prouzročilo nestanak struje i tako izbacilo osigurače.

Otvorila sam vrata i kiša se stuštila u unutrašnjost mog auta. Zgrabila sam torbicu i poslovnu torbu te jurnula uz ulazne stubove. Dok sam otključavala vrata, pljusak me promoćio do gole kože, no nisam se naježila od hladnoće, nego od straha zbog tišine koja me dočekala unutra. Plesanje lampica na tastaturi do vrata značilo je da protuprovalni alarm ne radi ili je možda skok u naponu i njega pokvario. No, što se zapravo dogodilo nije bilo važno, jer sam ja do

tog trenutka već bila obamrla od užasa. Dok sam stajala tako u predvorju, bojeći se i pomaknuti, s mene je kapala voda na pod od tvrdog drva, a misli su mi jurile prema najbližem pištolju.

Nisam se mogla sjetiti jesam li vratila Glock u ladicu kuhinjskog stola. Kuhinja bi mi sigurno bila bliža od radne ili spavaće sobe, koje su se nalazile na drugom kraju kuće. Vjetar se oborio na kamele zidove i prozore moje kuće, kiša ih je šibala, a ja sam se naprezala da

čujem još neke druge zvukove, poput škripanja poda na gornjem katu ili šuljanja nečijih koraka po tepihu. U napadu panike, iznenađena sam ispustila torbicu i poslovnu torbu iz ruku i potrčala kroz blagavaonicu u kuhinju. Kako sam imala mokre noge, zamalo sam se poskliznula. Jednim sam trzajem otvorila desnu donju ladicu stola i, zgrabivši svoj pištolj marke Glock, gotovo zaplakala od olakšanja.

Ponovno sam neko vrijeme pretraživala kuću. Kvrcnula bih po prekidaču, upalivši svjetlo u svakoj sobi i zadovoljna što nisam našla nepoželjne goste, provjerila sam kutiju s osiguračima u garaži i vratila sklopke koje su iskočile. Red je ponovno bio uspostavljen, alarm uključen i ja sam natočila veliku čašu irskog whiskeyja Black Busha s

ledom ~ekajući da mi se kao dikobrazu spuste bodlje, Zatim ~~~

n~walaJohnso~'~ Mot~1 u W~rrentonu. Lucy nije bila u sobi, ~a sam

je pokušala dobiti u njezinu stanu u D.C.-ju. Javila se Janet.

"Bok, I~ay ovdje", rekla sam. "Nadam se da nisam nikoga probu. dila."

"Oh, dobra večer, doktorice Scarpetta", otpozdravila je Janet,

koja se nije mogla priviknuti na to da me zove imenom, ma koliko

Y

nnta ini rPI~la «NP ciPrlim nvrliP i niiPm nivn f~lr~m 1 "r~r"

"Shvaćam", rekla sam, duboko razočarana. "Je li na putu kući iz Warrentona?"

"Nedavno je krenula. Trebate vidjeti ovaj stan. Kutije su posvu.da. Totalni nered."

"Kako se ti držiš u svemu ovome, Janet?"

"Ne znam još", rekla je. Nazrela sam drhtaj u njezinu glasu. "Treat će se prilagoditi, a sam Bog zna da smo već prošle razna pri.lagonavanja."

"Sigurna sam da ćete i ovo uspješno prebroditi."

Pijuckala sam whiskey, uopće ne vjerujući u to što sam upravo rekla. No, trenutno sam bila zahvalna što čujem topli ljudski glas.

"Kad sam bila udana -prije mnogo godina -Tony i ja smo se našli na potpuno različitim kolosijecima", rekla sam. "No, uspijevali smo pronaći vremena jedno za drugo, kvalitetnog vremena. Na neki je način čak bilo bolje tako."

"Ali ste se, također, i razveli", pristojno je istaknula. "Ne odmah."

"Lucy neće doći još najmanje sat vremena, doktorice Scarpetta. Imate li poruku za nju?" .

Oklijevala sam. Nisam bila sigurna što da napravim. "Je li sve u redu?" upitala je Janet.

"Zapravo, nije", rekla sam.

"Pretpostavljam da još nisi čula vijest. A vjerojatno nije ni ona, kad smo već kod toga."

Ukratko sam joj ispričala sadržaj Carrieina pisma koje je poslala novinama. Kad sam završila, s druge je strane žice vladala tišina kao u katedrali.

"Ovo ti samo govorim da budeš spremna", dodala sam. "Mogla bi se sutra probuditi i vidjeti to pismo u novinama. Mogla bi to čuti i večeras na kasnim vijestima."

"Bolje na ste mi vi rekli", Janet je odgovorila tako tiho da sam je jedva čula. "Reći ću Lucy kada done."

"Reci joj da me nazove, ako ne bude previše umorna." "Hoću."

"Laku noć, Janet."

"Ne, nije. Uopće nije laka noć", rekla je. "Ta nam kučka već godinama uništava život, na ovaj ili onaj način. I sada mi je više nego dopizdila! Oprostite na izrazu."

"Već sam ga upotrijebila u životu."

"Bila sam tamo, za Boga miloga!" Počela je plakati. "Carrie je stalno plazila po Lucy, manipulativna psihotična kučka. Lucy nije imala šanse. Bože moj, pa još je bila dijete. Genijalno dijete koje je vjerojatno trebalo ostati u koledžu, gdje

joj je i bilo mjesto, a ne sta.žirati u jebenom FBI-u. Gledajte, ja još radim u toj službi, OK? Ali prepoznajem sranje kad ga vidim. Nisu bili pravedni prema Lucy i to je sada čini puno ranjivijom u čitavoj ovoj aferi koju Carrie režira."

Čaša mi je već bila napola prazna, no ni sav whiskey ovoga svijeta ne bi mi sada mogao pomoći da se osjetim bolje.

"Osim toga, nikakvo joj uzrujavanje sad ne treba", Janet je na.stavila, s bujicom iskrenosti kakvu još nikada prije nisam čula, pri.čati o svojoj ljubavnici. "Ne znam je li vam rekla. Zapravo, mislim da vam nikada i nije imala namjeru reći, ali... Lucy posjećuje psihijatra već dvije godine, doktorice Scarpetta."

"Dobro. Drago mi je što to čujem", rekla sam, sakrivši bol. "Ne, nije mi rekla, ali to nisam ni očekivala", dodala sam sa savršenom objektivnošću u glasu. Bol u srcu postajala je sve žešća.

"Željela se ubiti", rekla je. "Više puta."

"Drago mi je da ide kod nekoga", bilo je jedino što sam, uz na.valu suza, mogla izgovoriti.

Bila sam potpuno skrhana. Zašto me Lucy nije pitala za pomoć? "Većina velikih umova ima jako mračnih kutaka", rekla sam. "Samo mi je drago što nešto poduzima u vezi s tim. Uzima li što?"

"Wel~burrin'g, Prozac'9 jll je bacao i~ raspoloženja u raspolože~ nj~` J~dan bi trenutak blla ~ao zombi, drugi bi ~lpala bez pr~stan.ka."

"Oh", gotovo da nisam mogla govoriti.

"Ne treba joj nikakav stres, ni preokreti, ni odbijanja", nastavila je Janet. "Ne znate kako to izgleda. Nešto je izbaci iz ravnoteže i

'I 'R Antidepresivklase aminoketonabupropion hidroklorid. '9 Antidepresiv fluoxetine hidroklorid.

tjednima je van igre, gore-dolje, goredolje; jedne minute morbidna i očajna,

sljedeće već najmoćnija žena na svijetu."

Pokrila je dlanom slušalicu i ispuhala nos. Htjela sam znati ime Lucyina psihijatra, ali sam se bojala pitati. Zanimalo me je li moja nećakinja imala nedijagnosticiranu bipolarnu depresiju.

"Doktorice Scarpetta, ne želim da ona..." Borila se, gušeći se u suzama. "Ne želim da umre."

"Neće umrijeti", rekla sam. "To ti obećavam."

Nakon što smo završile razgovor, ostala sam još malo sjediti na krevetu, potpuno odjevena. Bojala sam se sna zbog kaosa koji mi je vladao u glavi i neko vrijeme plakala od bijesa i boli. Lucy me je mogla povrijediti više od bilo koga drugog i to je znala. Mogla me povrijediti do srži, slomiti mi srce, a ovo što mi je Janet rekla bio je svakako najteži udarac što mi ga je zadala u životu. Odmah sam se sjetila Teun McGovern i njezina ispitivačkog pogleda tijekom razgovora u mojem uredu. Činilo se da zna jako mnogo o Lucynim problemima. Je li se Lucy povjerila njoj umjesto meni?

Čekala sam da nazove Lucy, međutim nije, a kako se nisam u ponoć javila Bentonu, on se javio meni.

"Kay~» ,

"Jesi li čuo?" zabrinuto sam ga pitala.

"To što je Carrie učinila?" "Znam za pismo."

"K vragu, Bentone. K vragu sve."

"U New Yorku sam", iznenadio me. "Pozvali su me iz Ureda." "Pa, dobro. I trebali su. Ti je poznaješ."

"Na nesreću."

"Drago mi je da si tamo", glasno sam rekla, odlučnim tonom. "Na neki se način čini sigurnije. Kako je to ironično, zar ne? Otkada je New York sigurno mjesto?"

"Jako si uzrujana."

"Znaš li nešto više o tome gdje se Carrie nalazi?" kružnim sam se pokretima igrala čašom u ruci, miješajući led koji se u njoj topio.

"Znamo da je posljednje pismo poslala s poštanskog broja 10036,

a to je na Time Square Datum na kuyerti je došlo lipnja-zadnji čet, u utorak."

"Na dan kada je pobjegla." "Da."

"Još ne razumijem kako je to izvela."

"Za sada ne znamo," rekao je. "Kao da se teleportirala na drugu stranu rijeke."

"Nije baš tako", rekla sam, iscrpljena i zlovoljna. "Netko je sigurno nešto vidio i netko joj je pomogao. Oduvijek je bila vrlo spretna u navođenju ljudi da rade ono što ona želi."

"Jedinica za izradu profila imala je bezbroj poziva", rekao je. "Izgleda da je poslala pismo svim velikim novinama, uključujući Post i The New York Times. Primili su ga u vrlo kratkom roku."

"I. "I to im je suviše pikantna priča da bi je bacili u koš, Kay. Lov na

Carrie je važan koliko i onaj na Unabombera ili Cunanana². I još, osim toga, ona piše medijima. Objavit će priču. K vragu, tiskat će i popis namirnica koje kupuje i puštati u eter kako se podrijuje. Njima je Carrie zlatna koka. Priča za naslovnicu časopisa, a filmovi se već snimaju."

"Ne želim više ništa čuti", rekla sam. "Nedostaješ mi." .

"Ne bi da si sada pokraj mene, Bentone."

Nakon što smo zaželjeli jedno drugome laku noć, namjestila sam jastuk iza leda i razmotrila mogućnost da natočim još jedan whiskey. No, zaključila sam, bolje da ne. Pokušala sam zamisliti što će Carrie sljedeće učiniti i svi putovi kojima je njezin bolesni um mogao kretnuti vodili su do Lucy. To bi, na neki način, bio Carriein najveći pot.hvat, jer bila je opsjednuta zavišću. Lucy je bila nadarenija, časnija, u svemu bolja od nje i Carrie se neće smiriti dok ne prisvoji njezinu

izuzetnu lepotu i isise i posljednju kap života iz Lucy, PostajalQ mi je sve jasnije da Garrie čak ne treha biti prisutna da to napravi` Svi

smo se kretali prema bezdanu njezine crne rupe čija je sila privlačne. nja bila zapanjujuće snažna.

Mučili su me snovi. Sanjala sam avionske nesreće i plahte nato.

~ljene krvlju. Prvo sam se nalazila u automobilu, zatim u vlaku i

~ Aadrew Phillip Cunaeen-se~jski ubojica, osumnji~n i za ubojs~vd mod~og dit~jn~ra Gia~~ niia Versacea,

netko me je progonio. Kada sam se u šest i trideset probudila, sunce je već najavljivalo svoju skoriju pojavu na kraljevski plavom nebu, a lokvice su bliještale u travi. Uzela sam svoj pištolj marke Glock sa sobom u kupaonicu, zaključala vrata i na brzinu se otuširala. Kada sam zatvorila vodu, pažljivo sam osluhнула nije li se uključio protu.provalni alarm, a zatim provjerila tastaturu alarma u svojoj spavaćoj sobi, tek toliko da se uvjerim da je sustav uključen. Cijelo sam vrijeme bila svjesna svojeg paranoičnog i apsolutno iracionalnog ponašanja, no nisam ga mogla promijeniti. Bojala sam se.

Carrie je odjednom bila svuda uokolo. Mršava žena sa sunčanim naočalama i kapom za baseball koja hoda niz moju ulicu; vozač koji na naplatnim kućicama zaustavlja auto previše blizu iza mojeg; beskućnica u bezobličnom kaputu koja bulji u mene dok prelazim Broad Street svi su oni bili Carrie. Premda sam govorila samoj sebi da je nisam vidjela

duže od pet godina, prepoznavala sam je u ljudi.ma s pankerskom frizurom i naušnicama po tijelu, u osobama an.drogena izgleda i neobična stila odijevanja. Pojma nisam imala kako sada izgleda i vrlo vjerojatno bih je prepoznala tek kad bi bilo pre.kasno.

Vrata parkirališta bila su otvorena i ja sam parkirala auto iza svog ureda. Blilleyevo,pogrebno društvo utovarivalo je tijelo u ula.štena crna mrtvačka kola. Ritam dovoženja i odvoženja nastavljao se kao i obično.

"Lijepo vrijeme", rekla sam službeniku u urednom tamnom odi.jelu.

"Dobro, a kako ste vi?" stigao je odgovor osobe koja više nije slušala što joj govore.

Drugi, dobro odjeveni čovjek izašao je iz auta da mu pomogne. Noge pokretnih nosila škljocnule su pri sklapanju i stražnja vrata auta s treskom su se zatvorila.

Čekala sam da se odvezu, a zatim spustila velika vrata parkirali.šta.

Prva mi je stanica bila Fieldingov ured. Bilo je oko osam i pet.naest.

"Kako smo?" pitala sam, kucajući na vrata.

"U~ite", rekao je.

Pretraživao je police s knjigama, a laborato;rijski mu se ogrtač napinjao preko snažnih ramena. Mojem zamjeniku život nije bio lak. Rijetko je mogao pronaći odjeću koja bi mu točno pristajala, s obzirom na to da uopće nije imao ni trbuh ni kukove. Sjetila sam se

prvog piknika u dvorištu moje kuće koji sam organizirala za ljude s posla i Fieldinga kako ljenčari na suncu, odjeven samo u traperice odrezane iznad koljena. Ja sam ga cijelo vrijeme zadivljeno promatra. Iako mi je bilo blago neugodno, nisam mogla skinuti pogled s njega. Ne zato što sam mislila na krevet, nego više zbog njegove sirove fizičke ljepote koja me je nakratko hipnotizirala. Nisam mogla shvatiti kako netko može naći vremena da održava takav izgled.

"Pretpostavljam da ste vidjeli novine", rekao je.

"Pismo", rekla sam i raspoloženje mi se netom pokvarilo. "Da."

Izvukao je zastarjeli PDR21 i spustio ga na pod.

"Vaša fotografija i njezina stara slika iz policijske arhive su na naslovnoj stranici. Žao mi je što imate posla s takvim stvarima", rekao je, tragajući za ostalim knjigama. "Telefoni na centrali su poludjeli."

"Što imamo jutros?" promijenila sam temu.

"Automobilsku nesreću od sinoć na cesti Midlothian Turnpike, poginuli vozač i putnik. Identificirani su i DeMaio je već počeo raditi na njima. Osim toga, nema ništa drugo."

"To je dovoljno", rekla sam. "Moram na sud." "Mislio sam da ste na godišnjem."

"I ja."

"Ozbiljno. Sunenje nije odgoneno. Što! Bili biste se morali vratiti iz Hilton

Heada?"

"Sudac Bowls."

"Uh", 9dvratio je s ganenjem. "Koliko vam je to već puta prire.

dio? Mislim da on samo čeka da sazna kad su vam slobodni dani, tako da moie odr~diti dat~~ ~asj~danja suda kojim ć~ vam sv~

upropastiti. I što o~da? Vi se potrgate da se vratite, a on u pola slu.čajeve odgodi nastavak sudenja."

z~ PDR (Physician's Desk Reference) liječnički stolni priručnik.

"Pripravna sam."

"A možete zamisliti što ću onda ja raditi."

Upro je prstom u kaskade papira na svojem stolu. "Toliko kasnim da mi treba retrovizor," našalio se. "Ne mogu ti prigovarati zbog toga", rekla sam.

Zgrada suda John Marshal bila je samo deset minuta hoda od naše nove lokacije. Misli sam da će mi kretanje koristiti i krenula pješke. Jutro je bilo vedro, zrak hladan i čist. Hodala sam pločnikom niz Ulicu Leigh, zatim skrenula prema jugu na Devetu i prošla po.kraj glavne policijske uprave, s torbicom preko ramena i aktovkom čvrsto stisnutom pod rukom.

Slučaj ovog jutra bio je svakodnevni ishod sukoba dvojice raspa.čivača droge, u kojem je jedan ubio drugoga. Iznenadilo me što vidim najmanje dvanaest novinara na trećem katu, ispred vrata sud.nice. Prvo sam pomislila da je Rose nešto pogrešno upisala u moj dnevni raspored.

Nije mi bilo ni na kraj pameti da bi predstavnici medija mogli čekati mene.

Čim su me spazili, iste su sekunde požurili prema meni s televizijskim kamerama na ramenu, uperenih mikrofona i bljeskajući fotoaparatom. U prvom sam trenutku bila zatečena, a zatim sam se razljutila.

"Doktorice Scarpetta, kakav je vaš odgovor na pismo Carrie Grethen?" upitao je televizijski izvjestitelj za Channel 6.

"Bez komentara", rekla sam, bijesno tražeći pogledom državnog tužitelja, koji me je pozvao na svjedočenje u ovom slučaju.

"Što kažete na iskaz o uroti?"

"Izmenu vas i vašeg ljubavnika iz FBI-a?"

"Radi se o Bentonu Wesleyju?"

"Kakva je reakcija vaše nećakinje?"

Progurala sam se pokraj kamermana. Živci su mi skakali kao da su uključeni u struju, a srce me izdavalalo. Zatvorila sam se u malu prostoriju bez prozora, gdje svjedoci čekaju da ih se pozove u sudnicu, i sjela na drvenu stolicu. Osjetila sam se zarobljeno i glupo, pitajući se kako sam mogla biti toliko blesava i ne predvidjeti da bi se ovako nešto moglo dogoditi nakon posljednjeg Carriena poteza. Ot-

vorila sam aktovku i krenula prelistavati razna izvješća i dijagrame, predočavajući si ulazne i izlazne rane od ispaljenih metaka, procjenjujući koje su od njih

prouzročile smrt. Ostala sam u zagušljivom prostoru gotovo pola sata, kad me konačno pronašao okružni javni tužitelj. Razgovarali smo nekoliko minuta, a zatim sam izašla na svjedočenje.

Ono što je uslijedilo bilo je nadogradnja doganaja u hodniku od prije nekoliko trenutaka. Osjetila sam kako se odvajam od srži vla.stitog bića, da bih preživjela goli, okrutni napad.

"Doktorice Scarpetta," reče branitelj Will Lampkin, koji me već godinama pokušavao nadmudriti, "koliko ste već puta svjedočili na ovom sudu?"

"Prigovor", javio se državni tužitelj.

"Odbacuje se", rekao je sudac Bowls, moj obožavatelj.

"Nisam brojila", odgovorila sam.

"No, sigurno nam možete dati približan broj. Više od dvanaest puta? Više od stotinu? Milijun?"

"Više od stotinu puta", rekla sam, namirisavši da je gladan krvi.

"I uvijek ste govorili istinu pred porotom i sucima?"

Lampkin je koračao polako, s pobožnim izrazom na crvenom licu, držeći ruke na ledima.

"Uvijek sam govorila istinu", odgovorila sam.

"Ne smatrate li donekle nečasnim, doktorice Scarpetta, spavati sa članom FBI-a?"

"Prigovor!" Državni je tužitelj skočio na noge.

"Prihvaća se", rekao je sudac, zureći dolje u Lampkina, a zapravo ga potičući. "Na što ciljate, gospodine Lampkin?"

"Ciljam, časni sude, na sukob interesa. Opće je poznato da doktorica Scarpetta ima intimni odnos s najmanje jednim čuvarom za kona s kojim radi na slučajevima, kao i da je utjecala na čuvare zakona -kako na FBI, tako i na ATF -kada je bila u pitanju karijera njezine nećakinje."

"Prigovor!"

"Odbacuje se. Molim vas, prijenite na stvar, gospodine Lampkin," odgovorio je sudac, još ga malo potaknuvši, i posegnuo za čašom vode.

"Hvala, časni sude", rekao je Lampkin s nepodnošljivom pokornošću. "Pokušavam vam slikovito predočiti stari obrazac."

Četiri bijelca i osam crnaca pristojno je sjedilo na porotničkim klupama, prebacujući zabezegnuti pogled s Lampkina na mene i natrag, kao da gledaju teniski meč. Neki su se mrgodili, jedan od njih je čistio nokte, a jedan kao da je zadrijemao.

"Doktorice Scarpetta, nije li istina da inače imate sklonost manipulaciji, okretanju situacija onako kako vama odgovara?"

"Prigovor! Maltretira svjedoka!"

"Prigovor se odbacuje", rekao je sudac. "Doktorice Scarpetta, molim vas da odgovorite na pitanje."

"Ne. Apsolutno nemam sklonosti raditi takvo što", rekla sam s uvjerenjem,

gledajući prema porotnicima.

Lampkin je iščupao list papira sa stola za kojim je sjedio njegov klijent, devetnaestogodišnji zločinac.

"Sudeći po jutrošnjim novinama," Lampkin je žurio dalje, "vi manipulirate službama unutarnjih poslova već godinama..."

"Časni sude! Prigovor! Ovo je nečuveno!"

"Prigovor se odbacuje", hladno je izjavio sudac.

"Ovdje točno piše, crno na bijelo, da ste se urotili s FBI-em s namjerom da pošaljete nevinu ženu na električnu

stolicu!" Lampkin je pristupio porotnicima, mašući im pred nosom foto.kopijom novinskog članka.

"Časni suče, za Boga miloga!" uzviknuo je državni tužitelj, a znoj mu je probio odijelo.

"Gospodine Lampkin, molim vas nastavite s unakrsnim ispitivanjem", sudac se Bowls obratio debelom, bezvratom Lampkinu. Davanje iskaza o udaljenosti s koje se pucalo i putanjama pro.

jektila te koji su vitalni organi bili pogoneni mecima od neset mili.metara, proteklo mi je kao u magli. Žureći niz stubište zgrade suda, gotovo da se nisam sjećala nijedne izgovorene riječi. Hodala sam brzim korakom ne gledajući nikoga. Dva uporna novinara slijedila su me do polovice bloka kuća, no na kraju su se, shvativši da bi lakše

porazgovarali sa zidom nego sa mnom, ipak o~crenuli i vratili. Ne.pravda koja se dogodila tijekom mojega svjedočenja nije

se mogla opisati riječima. Carrie je trebala ispaliti samo jedno malo zrno i ja sam već bila ranjena. Znala sam da ovome neće biti kraja.

S obzirom na to da je vani bliještalo sunce, kada sam otključala stražnja vrata zgrade i ušla u hladno sjenovito parkiralište, na trenu tak nisam gotovo

ništa vidjela. Otvorila sam vrata koja su vodila u samu zgradu i odahnula vidjevši Fieldinga u hodniku. Hodao je prema meni, u čistom zelenom kirurškom odijelu. Vjerojatno je sti.gao novi slučaj.

"Je li sve pod kontrolom?" upitala sam, gurajući sunčane naočale u torbicu.

"Samoubojstvo iz Powhatana. Petnaestogodišnjakinja si je pu.cala u glavu. Izgleda da joj je tata zabranio da se ponovno vidi sa smećem od dečka. Izgledate užasno, Kay."

"Preživjeh napad morskih pasa."

"Opa. Kvragu i jebeni advokati. Tko je bio ovaj put?" Bio je spreman da nekoga pretuče.

"Lampkin."

"Ooo, dobri stari Šljamkin jegulja!" Fielding me čvrsto stisnuo za rame. "Sve će biti u redu. Vjerujte mi, stvarno hoće. Samo ignori.rajte ta sranja i nastavite s poslom."

"Znam." Nasmiješila sam mu se. "Ako me budete trebali, bit ću u sobi za razgradnju."

Samotni zadatak strpljivog obrađivanja kostiju bilo je dobrodošlo olakšanje. Nisam željela da itko od mojih suradnika

primijeti moju potištenost i strah.
Upalila sam svjetla i zatvorila vrata za

sobom. Privezala sam odoru preko odjeće i navukla dva para rukavi.ca od lateksa, a zatim uključila električno kuhalo i skinula poklopac s velikog lonca. Proces na kostima nastavio se i nakon što sam sinoć oti~la te sam ih sada provjerila, gurajući ih drvenom kuhačom` Raši.

ri~a sam plastificirani prckrivač preko stola` Luba~ja je bila otvorc.na pilom tijekom obdukcije, pa sam iz mlake, masne vode pažljivo

podigla prvo mokri koštani svod glave, a za njim kosti lica s kalcini.ranim zubima. Oba sam dijela položila na prekrivač da se osuše.

Više sam voljela guliti meso s kostiju drvenim špatulama nego plastičnim. Metalni instrumenti nisu dolazili u obzir, jer su mogli prouzročiti oštećenje koje bi uklonilo mogućnost otkrivanja pravih znakova nasilja. Radila samvrlo pažljivo, oslobanajući kosti od mesa, dok su se preostali ostaci kostura tiho nastavili kuhati u loncu vruće vode. Dva sam sata čistila i ispirala, sve dok me prsti i zapešća nisu počeli boljeti. Propustila sam ručak. Zapravo, uopće mi nije palo na pamet da idem jesti. U gotovo dva sata poslijepodne, pronašla sam urez u kosti ispod sljepoočne regije. Zastala sam i buljila u nevjerici.

Privukla sam bliže kirurške lampe tako da svjetlost udara na stol. Rez na kosti bio

je oštar i ravan poput crte, dugačak najviše dva i pol centimetra i dovoljno plitak da ga se lako previdi. Ozljede slične ovoj vidjela sam jedino na lubanjama skalpiranih ljudi iz devetnaest.og stoljeća. U tim se slučajevima urezi ili posjekotine nisu baš uvijek nalazili na sljepoočnim kostima. No, to zapravo nije ništa značilo.

Skalpiranje nije bio točno određeni kirurški postupak, tako da je svašta bilo moguće. Iako nisam pronašla nikakvih dokaza da je wa.renttenskoj žrtvi nedostajao dio vlasišta ili kose, nisam se mogla ni zakleti da nije. Zasigurno, kada smo je pronašli, glava joj nije bila nedirnuta i premda je trofej uzet skalpiranjem mogao zahvaćati či.tav gornji dio glave, isto je značenje moglo imati i isijecanje jednog jedinog uvojka kose.

Upotrijebila sam ručnik da podignem slušalicu telefona, jer ru.kama nisam smjela dirati bilo što čisto. Pozvala sam Marina preko dojavljivača. Trebalo mu je deset minuta da me nazove. Za to vrije.me sam se ja i dalje pažljivo bavila guljenjem, no nisam našla druge tragove nasilja. To, naravno, nije značilo da još

nekakva dodatna oz.ljeda nije izgubljena, jer je barem trećina od dvadeset i dvije kosti lu.banje potpuno izgorjela i nestala. Brzo sam promislila što da napra.vim. Strgnula sam rukavice i bacila ih u smeće. Dok sam prelistavala adresar

koji sam izvadila iz torbice, nazvao je Marino.

"Gdje si, k vragu, ti?" upitala sam, a tijelom su mi od uzrujanosti šibnuli otrovi.

"Jedem u Liberty lialanceu. "

"Hvala što si odgovorio na moj poziv tako brzo"; obrecnula sam se. "E pa, doktorice, valjda je bio izgubljen negdje u svemiru, jer sam ga tek sada dobio. Šta ima?"

Čula sam buku u pozadini, ljude kako piju i, uživaju u hrani koja je morala biti koliko teška i zasitna, toliko i vrijedna te muke.

"Jesi li na telefonskoj govornici?" upitala sam.

"A-ha, i radno vrijeme mi je završilo, tek tol'ko da znaš." Progutao je gutljaj nečega, vjerojatno piva.

"Moram sutra u Washington. Iskrsnulo je nešto važno." "Opa. Mrzim kad to kažeš."

"Pronašla sam još nešto."

"O's mi reć' il' moram probdjet' noć na nogama?" Pio je, pa nisam željela s njim sada pričati o tome.

"Slušaj, možeš li ići sa mnom, pod uvjetom da nas doktor Vessey može primiti?"

"Kosturničar iz Smithsoniana?"

"Nazvat ću ga doma čim završimo naš razgovor."

"Sutra imam slobodan dan, pa ću te vjerojatno moć' ugurat' u raspored."

Nisam odgovorila. Gledala sam u zakipjeli lonac i malo smanjila grijanje pod njim.

"Zapravo, računaj na mene", rekao je Marino, progutavši još jedan gutljaj.

"Budi kod mene u devet", rekla sam. "Bit ću, sto posto."

Zatim sam pokušala dobiti doktora Vesseya u njegovu domu u Bethesda, predgradu D.C. ja. Telefon je zazvonio samo jedanput i Vessey se javio.

"Hvala Bogu", rekla sam. "Alex? Ovdje Kay Scarpetta."

"Oh~ pa, kako si ti?"

Običnim ljudima, koji nisu trošili svoj život na slaganje ljudskih tijela u njihovu prvobitni Oblik.

Doktor Vessey bio je jedan od najboljih forenzičkih antropologa na svijetu i pomogao mi je već nebrojeno puta.

"Bit ću puno bolje ako mi kažeš da si sutra u gradu", rekla sam.

"Radit ću, kao i obično."

"Imam trag posjekotine na jednoj lubanji. Treba mi tvoja pomoć. Jesi li upoznat s požarom u Warrentonu?"

"Tko može biti živ a da ne zna."

"OK. Onda shvaćаш."

"Neću doći tamo do otprilike deset sati, a i nema mjesta za parkiranje", rekao je.

"Neki dan sam dobio zub svinje za koji je zapeo komad aluminijske folije", odsutno je pričao o onome što je radio u zadnje vrijeme. "Pretpostavljam da potječe iz svinjskog pečenja, bio je zakopan u nečijem stražnjem dvorištu. Mrtvozornik iz Mississippija mislio je da se radi o umorstvu, da je neki tip ustrijeljen u usta."

Nakašljao se i glasno pročistio grlo. Čula sam kako nešto pije. "Još tu i tamo nainem na medvjene šape," nastavio je, "a većina mrtvozornika misli da su u pitanju ljudske šake."

"Znam, Alex", rekla sam. "Ništa se nije promijenilo."

MARINO SE PARKIRAO NA KOLNOM PRILAZU MOJE KUĆE RANIJE OD dogovorenog, u petnaest minuta do devet sati, jer je želio popiti kavu i pojesti nešto za doručak. Službeno nije radio, pa je odjenuo plave traperice, majicu kratkih rukava richmondske policije i kaubojske čizme, koje su već odslužile svoje, a zalizao je i ono malo kose što je uspješno odolijevalo godinama. Sve u svemu, izgledao je poput starog neženje s trbušinom od piva koji upravo namjerava iz.vesti svoju žensku na plesnjak.

"Zar idemo na rodeo?" upitala sam ga dok je ulazio, otvorivši mu vrata.

"Znaš, uvijek mi znaš dići živac."

Uputio mi je mrzovoljan pogled, mednutim, nije me ni najmanje smeo. Nije mislio ozbiljno.

"Pa, mislim da izgledaš prilično cool, kako bi Lucy rekla. Imam kavu i zobene pahuljice."

"Koliko ti puta moram reći da ne jedem jebenu hranu za ptice", gunnao je, slijedeći me kroz kuću.

"A ja ne pečem šnicle i jaja za doručak."

"Pa, možda da pečeš, ne bi tol'ke večeri provodila sama." "To mi nije palo na pamet."

"Je 1' ti Smithsonijanac rek'o gdje ćemo se sparkati tamo gore? Zato što u D.C. ju nema mjesta za parkiranje."

"Nigdje u čitavom gradu? Predsjednik bi trebao poduzeti nešto u vezi s tilm."

Nalazili smo se u kuhinji. Sunce je bilo poput zlata na prozorima okrenutima na istok, dok se s južne strane kroz drveće vidjelo bljeskanje rijeke. Bolje sam spavala prošlu noć, iako pojma nisam imala

zašto. Jedino ako mi mozak nije bio toliko preopterećen da se jednostavno ugasio. Hvala Bogu, nisam se sjećala nikakvih snova.

"Ostalo mi je par službenih propusnica za parkiranje, otkad je Clinton bio zadnji put u gradu", rekao je Marino, poslužujući se kavom. "Izd'o ih je ured gradonačelnika."

Natočio je kavu i za mene i gurnuo veliku šalicu prema meni, kao kriglu piva niz bar.

"Račun'o sam da će murjaci, kad vide tvoju mečku i te propusni.ce, možda zaključiti da imamo diplomatski imunitet il' tako nešto", govorio je.

"Pretpostavljam da si već vidio kakve tamo lisice stavljaju na ko.tače auta kod krivog parkiranja?"

Izrezala sam pecivo s makom i otvorila hladnjak da pogledam što ima tamo.

"Ima švicarca, vermontskog sira i pršuta." Otvorila sam sljedeću plastičnu ladicu.

"Parmezan -to baš ne bi bilo dobro. Nema sira za mazanje. Žao mi je. Ali mislim da ima meda, ako bi radije to."

"A šta je s vidalijskim lukom?" pitao je, navirujući se preko mog ramena.

"Toga imam."

"Švicarac, pršut i komad luka, baš k'o po liječničkoj preporuci", rekao je Marino.

"To ja zovem doručkom."

"Bez maslaca", rekla sam mu. "Negdje moram povući granicu, tako da se ne osjetim odgovornom za tvoju iznenadnu smrt."

"Dobro bi iš'o delikatesni senf ', rekao je.

Namazala sam pikantni žuti senf, stavila pršut i luk te dodala sir na vrh i dok se toster-pećnica ugrijala, meni su već naveliko potekle sline. Napravila sam istu kombinaciju i za sebe te nasula svoje pahuljice natrag u limenku. Sjedili smo za kuhinjskim stolom, pili kolumbijsku kavu i jeli. Cvijeće u vrtu prelijevalo se u živim bojama pod jutarnjom sunčevom svjetlošću, a nebo je

postalo plavo poput briljanta. U devet i trideset već smo se vozili saveznom cestom broj 95 prema sjeveru. Promet do Quantica bio je rijedak.

Provezli smo se pokraj izlaza za Akademiju FBI-a i baze američkih marmaca i moje su mili otišle za sjećanjima na bivše dane. Pogled na put prema Akademiji pobudio je uspomene na sam početak moje veze s Bentonom i na tjeskobni ponos oko Lucynih uspjeha u toj saveznoj agenciji,

koja je ostala jednako politički korektan muški klub kao što je bila i u doba Hoovera, jedino što je sada bolje prikri. vala predrasude i demonstrirala svoju moć na podmukliji način. Ured je marširao naprijed poput vojske pod okriljem noći, prisvajajući nadležnosti i zasluge kad god je bilo moguće, gurajući se da postane jedina službena policijska snaga na saveznoj razini u Americi.

Takve spoznaje su me strahovito poganale. Uglavnom nisam govorila o njima, jer nisam željela povrijediti odrenene pojedince u agenciji, koji su davali sve od sebe i ulagali čitavo svoje srce u ono što su smatrali plemenitim pozivom. Mogla sam osjetiti Marinov pogled na sebi, dok je tresao pepeo kroz prozor automobila.

"Znaš, doktorice," rekao je. "Možda bi trebala dati ostavku." Mislio je na moje

dugogodišnje mjesto sudskog patologa savjetnika za Ured.

"Znam da ovih dana koriste usluge drugih sudskih patologa u rješavanju slučajeva", nastavio je. "Zovu njih, umjesto tebe. Pogledaj činjenicama u oči, nisi se pojavila na Akademiji više od godinu dana, a to nije slučajno. Ne žele imati posla s tobom, zbog onog što su napravili Lucy."

"Ne mogu se povući," rekla sam, "zato što ja ne radim za njih, Marino. Radim za policajce kojima treba pomoć na rješavanju slučajeva i koji se u takvim situacijama obraćaju Uredu. Nema šanse da ja budem ta koja će se povući. A i tako sve ide u krug. Direktori i javni

pravobranitelji dolaze i odlaze. Možda će jednoga dana stvari opet krenuti na bolje. Osim toga, ti još radiš kao savjetnik za njih, a kako se čini, ni tebe ne zovu."

"Možda. Pa, valjda mislim o tome isto što i ti."

Bacio je opušak, koji je odjedrio niz vjetar od brzine mog automobila.

"Ništa ne valja, a? Idem gore, radim s dobrim ljudima, pijem pivo u prostoriji za sastanke upravnog odbora policiji, Nije mi sve~ jedno zbog toga, ako baš

`oćeš znati` Ljudi mrze murjake, murjaci im

vraćaju istom mjerom. Kada sam tek počinjao, starci, djeca, roditelji svima je bilo drago da me vide. Svaki dan

sam s ponosom oblačio uniformu i glancao cipele. A sada me, nakon dva'es't godina, ganaju ciglom po radničkim kvartovima, ljudi više i ne odgovaraju na moje `dobro jutro'. Radim k'o konj dva'est šest godina, a oni me unaprijede u kapetana i postave za voditelja odsjeka za obuku."

"Na tom mjestu vjerojatno možeš najviše ponuditi", podsjetila sam ga.

"Da, ali to nije razlog zašto su me tamo bacili."

Zurio je sa strane kroz prozor, promatrajući zelene znakove na autocesti kako promiču pokraj nas.

"Žele me penzionirati, nadaju se da ću brže-bolje prihvatit' il' umrijet'. I moram ti reć', doktorice, dosta razmišljam o tome. Iz.vuk'o bi' barku,

otiš'o na pecanje, stavio na cestu kampvozilo i možda se otisnuo na zapad da vidim Grand Canyon, Yosemite, jezero Tahoe, sva ta mjesta o kojima sam sluš'o priča i priča. Ali kada bi stvarno došlo do toga, ne bih znao šta sa sobom. Tako da mislim da bi' radije odapeo dok sam još u sedlu."

"To se neće tako skoro dogoditi", rekla sam. "I ako odeš u miro.vinu, Marino, možeš napraviti isto što i Benton."

"Uz sve dužno poštovanje, nisam baš savjetnički tip", rekao je. "Pravosudni Institut i IBM neće zaposliti dripca poput mene. Bez obzira kol'ko znanja im'o."

Nisam se suprotstavila niti išta komentirala, kao obično, jer je to bila istina. Benton je bio naočit i uglanen čovjek i kad bi ušao u sobu samom je svojom pojavom izazivao poštovanje, a to je zapravo bila jedina razlika između njega i Petea Marina. Obojica su bili časni, sućutni ljudi i vrhunski stručnjaci na svom području.

"U redu, uskoro bismo trebali vidjeti 395 i tim putem krenuti prema Aveniji Constitution", mislila sam naglas, prateći znakove i ignorirajući užurbane vozače koji bi mi se navalili na stražnji branik auta a zatim prozujali pored mene, jer vožnja brzinom koja piše na ograničenju nije bila dovoljno brza. "Ne bismo htjeli otići predaleko i završiti na aveniji Maine. To sam već jednom učinila."

Uključila sam desni žmigavac.

"Jednog petka uvečer, kada sam išla posjetiti Lucy." "Dobar način da te

napadnu huligani", reče Marino. "Zamalo su i uspjeli."

"Nemoj zezat'?" Pogledao me je. "I šta si napravila?"

"Već su mi bili okružili auto, pa sam dala gas~ do daske." "Si zgazila nekog?"

"Zamalo."

"Da li bi nastavila voziti, doktorice? Mislim, da si zgazila jednog od njih?"

"S obzirom na to da bi ostalo još dvanaest kompanjona iza njega, možeš se kladiti u svoje čizme da bih."

"Pa, pravo da ti kažem", rekao je, gledajući dolje u svoje noge. "Ne vrijede baš puno."

Petnaest minuta kasnije vozili smo se niz Aveniju Constitution, prolazeći pokraj Ministarstva unutarnjih poslova.

Washington Monument dizao se nad zelenim perivojima, duž kojih su bili postavljeni šatori u kojima su veličali afričkoameričku umjetnost, a prodavači su s

malih kamioneta prodavali marylandske rako.ve23 i majice kratkih rukava. Sloj jučerašnjeg smeća što je prekrivao travu među kioscima bio je depresivan prizor, a svakih nekoliko minuta čulo bi se zavijanje sirena kola hitne pomoći koja bi nekamo ju.rila. The Smithsonian je lelujavao u daljini poput tamnocrvenog

zmaja, a mi smo se vozili u krug, nekoliko puta. Nije bilo ni jednog mjesta

za parkiranje, a ulice su, tipično, bile ili jednosmjerne ili su prestajale usred bloka kuća ili su pak bile zabarikadirane, a problemima pritisnuti putnici u gradskom prijevozu nisu te propuštali čak ni kad bi to značilo da ćeš se zabiti u parkirani autobus.

"Znaš što bismo trebali napraviti", rekla sam, skrećući u Aveniju Virginia.

"Ostavit ćemo auto na čuvanom parkiralištu kod Watergatea i uzeti taksi."

"Ko bi, k vragu, želio živjet' u ovakvom gradu?" Marino je grintao.

"Mnogi, na žalost."

"Koje sjebano mjesto", nastavljao je. "Dobro došli u Ameriku." Uniformirani čuvar parkirališta bio je izuzetno velikodušan i uopće ga nije začudilo kada sam mu ostavila auto i zamolila ga da mi pozove taksi. Moj dragocjeni teret nalazio se zapakiran u čvrstu kartonsku kutiju ispunjenu kuglicama stiropora.

zz Park u Washingtonu.

~' Marylandski rakovi smatraju se gurmanskim delikatesom.

Marino i ja smo izašli iz taksija na uglu Dvanaeste i Avenije Constitution oko

podneva i probijajući se kroz gužvu na stubama, popeli se u National Museum of Natural History. Otkako se u Oklahomi zbio onaj bombaški napad, pojačali su osiguranje i čuvar nas je obavijestio da će doktor Vessey morati sići po nas i otpratiti nas gore.

Dok smo ga čekali, razgledali smo izložbu pod nazivom Dragulji mora i pregledali kolekciju atlantskih bodljikavih ostriga i pacifičkih školjki. Sa zida nas je motrila lubanja dinosaura Parasaurolophusa, jegulje, ribe i rakovi nalazili su se u staklenkama, a izložili su i slatkovodne puževe, te mosasaurskog morskog guštera iz mezozoika, pronanenog u sloju krede u Kansasu. Marino se već počeo dosadivati kad su se otvorila sjajna mjedena vrata dizala i iz njega izašao doktor Alex Vessey. Nije se mnogo promijenio otkad sam ga zadnji put vidjela. Bio je čovjek sitne građe, sijede kose i nemirnog pogleda genijalca, s izrazom u očima koji je odavao neprestanu zaokupljenost uma.

Lice mu je bilo preplanulo i možda malo više izborano. Još je nosio iste naočale s debelim staklima i crnim okvirima.

"Izgledaš pun snage", rekla sam mu dok smo se rukovali. "Upravo sam se vratio s odmora. Iz Charlestona. Vjerujem da si

bila tamo?" rekao je. Nas smo troje ušli u dizalo.

"Da", odgovorila sam. "Poznajem tamo šefa, i to jako dobro. Sjećaš li se kapetana Marina?"

"Naravno."

Popeli smo se tri kata iznad afričkog slona od osam tona smještenog u rotondi iz koje su se poput pramenova dima dizali nejasni glasovi djece. Muzej se, istini za volju, svodio na golemo granitno skladište. Tridesetak tisuća ljudskih

kostura bilo je pohranjeno u zelenim drvenim ladicama, naslaganima od poda do stropa i ta je rijetka ko.lekcija služila za proučavanje ljudi iz daleke prošlosti, osobito Indijanaca, čiji potomci onedavna odlučno zahtijevaju da se kosti njihovih predaka vrate gdje su i bile. Kongres je donio zakone kojima se to regulira, a Vessey je što se toga tiče prošao kroz pakao. Život.no mu se djelo sada nalazi na pola puta kroz vrata, odlazeći na nekad Divlji zapad.

"Zaposlili smo osoblje za rješavanje pitanja repatrijacije, koje prikuplja podatke i prosljeđuje ih raznim indijanskim grupama", govorio je, dok smo ga slijedili kroz mračni hodnik prepun ljudi. "Sva.ko pojedino pleme mora biti obaviješteno o tome što imamo u muzeju i treba odrediti što da se dalje s tim

čini. Za koju godinu sva naša indijanska grana mogla bi opet završiti pod zemljom, pa će je u sljedećem stoljeću iskopavati neki novi arheolozi. To ti je moje predvinanje."

Dok je hodao, neprestano je govorio.

"Svaka je grupa Indijanaca ovih dana toliko ljuta da ne shvaća da najviše šteti samoj sebi. Ako ne naučimo od mrtvih, od koga ćemo?"

"Alex, meni govoriš", rekla sam.

"Je, da, ovaj, da je moj prapradjed u jednoj od ovih ladica," Marino je duhovito opovrgnuo, "nisam siguran da bi' se složio s tim."

"Ali stvar i je u tome što ne znamo tko leži u ovim ladicama, niti to znaju oni koji su digli galamu", rekao je Vessey. "Znamo samo da su nam ti uzorci pomogli da saznamo puno više o bolestima indijanske populacije, što sigurno može biti samo od koristi onima koji se sada osjećaju ugroženima. Uh, ne vucite me za jezik."

Laboratorij u kojem je Vessey radio sastojao se od niza prostorija, nagomilanih crnim pultovima, umivaonicima, tisućama knjiga, kutija s dijapozitivima i stručnim časopisima. Tu i tamo bile su izložene uobičajene osušene glave i komadići lubanja te

raznovrsne životinjske kosti, koje su se zabunom našle među ljudskima. Na ploču od prešanog pluta pribili su velike, potresne fotografije rezultata masakra u Wacou, gdje je Vessey proveo tjedne pronalazeći i identificirajući raspadnute izgorjele ostatke pripadnika vjerske sekte Davida Koresha.

"Da vidimo što si mi to donijela", rekao je Vessey.

Stavila sam paket na pult i Vessey je džepnim nožićem razrezao samoljepivu traku na kutiji. Izvukla sam svod lubanje uz šuštanje kuglica od stiropora, a za njim krhkiji donji dio koji je uključivao kosti lica. Položila sam ih na komad čiste plave tkanine, a Vessey je upalio svjetiljke i dohvatio povećalo.

"Točno tu", pokazala sam na fini urez na kosti. "Odgovara mjestu krvarenja na

sljepoočnoj regiji. No, oko tog je mjesta meso bilo toliko spaljeno da nisam mogla prepoznati s kakvom vrstom rane imamo posla. Nisam imala pojma dok nisam pronašla ovo na kosti."

"Izrazito pravocrtna posjekotina", rekao je, polako okrećući lubanju da je pogleda iz različitih kutova. "Sigurni smo da ovo možda nije slučajno nanoseno tijekom obdukcije, kada se, primjerice, tjeme zabacilo natrag da bi se odvojio meki oglavak?"

"Sigurni", rekla sam. "I kao što možeš i sam vidjeti, ako zbrojiš dva i dva", spojila sam oba dijela lubanje, "urez je oko tri i pol centimetra ispod mjesta otvaranja lubanje kod obdukcije. A i sam kut pod kojim je nanoseno ne bi imao smisla da je nastao prilikom zabacivanja tjemena unatrag. Vidiš?"

Kako sam istovremeno pokazala i pogledala kroz povećalo, moj je kažiprst odjednom bio užasno velik.

"U pravu si", rekao je, a na licu mu se vidjelo živo zanimanje. "Kao artefakt obdukcije, ne bi imao smisla, osim ako tvoj pomoćnik u mrtvačnici nije bio pijan."

"Bi li to mogla biti neka vrsta ozljede dobivene u samoobrani?" Marino je predložio. "Znate, ako ju je ne'ko nap'o nožem, pa su se hrvali i onda ju je posjek'o po licu?"

"To je sigurno moguće", Vessey je rekao, nastavljajući pregledavati svaki milimetar kosti. "Ali čudno mi je što je

ta posjekotina tako tanka i čista. Čini se da je iste dubine od početka do kraja, što nije uobičajeno kada netko zamahne nožem i poreže žrtvu. Općenito bi posjekotina bila dublja u području gdje je oštrica prvo zarezala, a zatim sve plića kako je oštrica putovala dolje."

Pokazao je držeći zamišljeni nož u ruci kako reže prema dolje kroz zrak.

"Takoner, moramo imati na umu i da mnogo toga ovisi o položaju napadača u odnosu na žrtvu kada ju je posjekao", komentirala sam. "Je li žrtva stajala ili ležala? Je li napadač bio ispred ili iza žrtve, sa strane ili iznad nje?"

"Istina", rekao je Vessey.

Otišao je do tamnog ormara od hrastovine sa staklenim vratima i podigao jednu staru smenu lubanju s police. Donio ju je do nas i pružio je meni, pokazujući prstom na dobro vidljivu grubu posjekotinu u lijevom parijetookcipitalnom području ili visoko iznad uha na lijevoj strani glave.

"Pitala si za skalpiranje", obratio mi se. "Osmogodišnje ili devetogodišnje dijete, skalpirano, a zatim spaljeno. Ne mogu odrediti

spol, ali znam da je jedno dijete imalo infekciju stopala. Zato nije moglo bježati. Posjekotine i okrhnuća kosti poput ovih su prilično tipičan nalaz kod skalpiranja."

Držala sam lubanju i na trenutak zamislila sliku koju je Vessey upravo opisao. U mislima sam vidjela obogaljeno i zgureno dijete, krv koja natapa zemlju

i logor u plamenu, a njegove roditelje kako vrište dok ih masakriraju.

"Sranje", Marino je ljutito promrmljao. "Kako se takvo nešto može napraviti djetetu?"

"Kako se takvo nešto uopće može ikome napraviti?" rekla sam, a zatim dodala obrativši se Vesseyu, "Ovakva posjekotina", pokazala sam prstom na lubanju koju sam donijela, "ne bi se očekivala kod skalpiranja."

Vessey je duboko udahnuo i sporo izdahnuo zrak iz pluća. "Znaš, Kay," rekao je, "slika nikad nije potpuno ista. Odražava ono što se doganalo u tom trenutku. Indijanci su skalpirali neprijatelja na mnogo načina. Obično bi zarezali kožu u krug oko lubanje sve do galee i pokosnice, tako da se lako može ukloniti s koštanog svoda lubanje. Neka skalpiranja bila su jednostavna, druga su uključivala i uši, oči, lice, vrat. U nekim slučajevima uzimani su višestruki skalpovi s iste žrtve, u drugim bi se uzeo samo uvojak kose ili uklonila samo mala zona s krune glave. Na kraju, a to se obično vidi u starim kaubojcima, žrtvu bi silovito zgrabili za kosu i odrezali kožu nožem ili sabljom u jednom potezu."

"Trofeji", reče Marino.

"To, kao i krajnji macho simbol vještine i hrabrosti", odgovorio je Vessey.

"Naravno, postojali su i kulturalni, vjerski, pa i medicinski motivi, takoner. U vašem slučaju", dodao je okrenuvši se

meni, "znamo da nije bila uspješno skalpirana, zato što je, kad ste je pro. našli, još imala kosu. Gotovo sam potpuno siguran da je ozljeda na. nesena vrlo pažljivo i to jako oštrim instrumentom. Možda vrlo oštrim nožem, britvom ili skalpelom. Ih nečim poput skalpela. Žrtva je još bila iiva kad su je ozlijedili i rana nije bila smrtonosna,"

"Ne, posjekotina vrata ju je ubila", složila sam se.

"Ne mogu pronaći više nijednu, osim možda ovdje."

Primaknuo je povećalo bliže području luka lijeve zigomatične, odnosno jagodične kosti. "Jedva se vidi", promrmljao je.

"Preslabo da bih bio siguran. Vidiš li?"

Nagnula sam se bliže njemu.

"Možda", rekla sam. "Poput paukove niti?"

"Točno. Toliko je tanka. Možda nije ništa, ali je zanimljivo. Za. rezana je pod gotovo istim kutem kao i druga posjekotina. Okomito, umjesto vodoravno ili koso."

"Ovo postaje bolesno", zloslutno reče Marino. "Mislim, gdje je glava, a gdje rep -oprostite na izboru riječi, nije namjerno. O čemu se tu radi? O tome da je neka zvjerka presjekla ovoj ženi vrat, a zatim joj unakazila lice? I na kraju zapalila kuću?"

"Mislim da je to jedna od mogućnosti", rekao je Vessey.

"Pa, unakaziti nekome lice već ulazi u osobnu motivaciju", Mari.no je nastavio.

"Ubojice obično ne rezbare lice žrtvama s kojima ne.maju nikakve osobne veze, osim ako se ne radi o nekom lunaku."

"To je, u pravilu, točno", složila sam se. "Prema mojem iskustvu, to se nije pokazalo točnim jedino u slučajevima kada je napadač bio izrazito neorganiziran, a na kraju se uvijek ispostavilo da je psihotičan."

"Ako se mene pita, 'ko god da je zapalio Sparkesovu farmu i te kako je organiziran", rekao je Marino.

"Znači, razmišljate o mogućnosti da se tu radi o ubojstvu osobne prirode", Vessey je rekao, polako proučavajući lubanju povećalom. "Moramo sve uzeti u obzir", rekla sam. "Ali, ako ništa drugo,

kada pokušam zamisliti Sparkesa kako ubija sve te konje, to mi jednostavno ne izgleda moguće."

"Možda ih je mor'o ubiti' da se izvuče s ubojstvom", rekao je Marino. "Tako da ljudi zaključe isto što i ti sada."

"Alex," rekla sam, "tko god da joj je to napravio, učinio je sve da nikada ne pronanemo ovaj trag posjekotine. I da nisu staklena vrata tuša pala na nju, od nje vjerojatno ne bi ostalo gotovo ništa i ne bi bilo nikakva traga na temelju kojeg bismo mogli nazrijeti što se do.godilo. Da nismo otkrili nešto preostalog tkiva ne bismo, na primjer, znali da je bila mrtva prije izbijanja požara, jer ne bismo mogli dobiti razinu ugljičnog monoksida u krvi. Dakle, što bi se dogodilo? Otpi.

sali bismo je kao nesretni slučaj, osim ako bismo dokazali da se radi o paležu, a do sada to nismo uspjeli."

"Ja uopće ne sumnjam da se ovdje radi o tipičnom slučaju paleža zbog prikrivanja ubojstva", rekao je Vessey.

"Zašto se, k vragu, zadržavao da je isjecka?" pitao je Marino. "Šta je nije ubio, potpalio jazbinu i dao petama vjetra? A obično kada takvi opaljeni tipovi unakažuju žrtvu, svršavaju na pomisao da ljudi vide njihove rukotvorine. Prokletstvo, izlažu leševe u parku, na padini brežuljka pokraj ceste, na stazi za trčanje, u sredini dnevne

sobe, na očitom mjestu, tako da ih svi mogu vidjeti."

"Možda ova osoba ne želi da vidimo što je učinila", rekla sam. "Vrlo je važno da ne saznamo kako je ovoga puta ostavio potpis. Mislim da moramo provesti što iscrpniju kompjutersku istragu, da vidimo je li se išta slično ovome već dogodilo negdje drugdje."

"Ako to napraviš, upetljat ćeš još više ljudi u rješavanje ovog slučaja", rekao je Marino. "Programere, analitičare, dečke koji rade na kompjuterima u FBI-u i velikim policijama, kao što su ti one u Houstonu, L.A.-u ili New Yorku. Jamčim ti, ne'ko će se izlajat' i sljedeće sekunde ovo će se nać' na svim vijestima."

"Ne obavezno", rekla sam. "Ovisi o tome koga pitaš."

Uhvatili smo taksi na Aveniji Constitution i rekli taksistu da krene u

smjeru Bijele kuće, a zatim presiječe prema bloku kuća u Petnaestoj ulici oko kućnog broja šesto. Namjeravala sam počastiti Marina u restoranu The Old Ebbit Grill. Bilo je tek pola šest, pa nismo morali čekati u redu, nego smo odmah dobili zeleni baršunasti separe. Mutno staklo restorana, ogledala i mjedene plinske svjetiljke što titraju pod svjetlošću plamena oduvijek su mi

pružale oso.bit užitak. Na zidu iznad bara visjeli su trofeji kornjača, divljih svinja i antilopa, a barmeni su stalno bili u žurbi, bez obzira na to koje doba dana bilo.

Bračni par otmjene vanjštine, koji je sjedio iza nas, razgovarao je o ulaznicama za Kennedy Center i njihovu sinu koji najesen kreće na Harvard. Dva mlada muškarca raspravljala su bi li račun za ručak mogao ići pod službene troškove. Na sjedalo pokraj sebe parkirala

sam svoju kartonsku kutiju, koju je Yessey oblijepio kilometrima ljepljive vrpce.

"Mislim da smo trebali tražiti stol za troje", rekao je Marino, gledajući kutiju. "'Si sigurna da ne smrdi? Šta ak' ne'ko ipak nanjuši lahor njene svježine?"

"Ne smrdi", rekla sam, otvarajući jelovnik. "Osim toga, mislim da bi bilo poželjno promijeniti temu, tako da možemo jesti. Pljeska.vice su ovdje tako dobre da i ja ponekad pokleknem i naručim ih."

"Ja razmišljam o ribi", rekao je prenemajući se. "Da li si ovdje ikada jela ribu?"

"Idi k vragu, Marino."

"U redu, ti si me nagovorila na to, doktorice. Bit će pljeskavica. Htio bih da je dan završio pa da mogu popit' pivo. Pravo je mučenje doć' u ovakvu rupu a ne popit' Jack Black ili dugo tamno iz smrznute krigle. Kladim se da ovdje rade zasladeni burbon s mentolom. Nisam ga pio od kada sam prestao izlaziti' s onom curom iz Kentuckyja. Sabrinom. Sjećaš se nje?"

"Možda, ako bi je opisao", odsutno sam rekla, ogledajući se oko sebe i pokušavajući se opustiti.

"Obično sam je izvodio u policijsko bratstvo. Ti si bila tamo jednom, s Bentonom, a ja sam vam prišao i predstavio je. Imala je kratku svijetlonarančastu kosu, plave oči i lijepi ten. Pobjeđivala je na koturaljkaškim natjecanjima?"

Nisam imala blagog pojma o kome je pričao.

"Pa," još uvijek je proučavao jelovnik, "nije dugo trajalo. Mislim da me ne bi šljivila ni pet posto da nisam im'o onaj kamionet. Dok bi tako sjedila na povišenom sjedištu u toj kraljevskoj kočiji, pomislio bi maše okolo gledateljima s pokretnog postolja u Rose Bowlz4 pa.radi."

Počela sam se smijati, a zabezeknuti izraz na njegovu licu samo je pogoršao

stvar. Toliko sam se jako smijala da su mi suze curile, a konobar je malo čekao i zatim odlučio da se vrati malo kasnije.

Marino je izgledao ljut.

"Šta je tebi?" rekao je.

"Mislim da sam samo umorna", rekla sam, hvatajući dah. "Ako želiš pivo, samo naprijed. Danas ti je slobodan dan i ja vozim."

=^ Parada u povodu tradicionalne utakmice američkog nogometa, koja se održava svakog prvog siječnja, u Pasadeni u Kaliforniji.

To mu je uvelike popravilo raspoloženje.

Ubrzo je, dok su nam servirali

pljeskavice -njemu sa švicarskim sirom,

meni sa Cezarovom salatom od pileline već trusio prvu kriglu Samuel Adamsa.

Neko smo vrijeme jeli šuteći,

razgovarajući samo povremeno, dok su

ljudi oko nas neprestano glasno

razgovarali.

"Pitam, želiš li otići nekamo za svoj ronendan?" jedan je poslovni čovjek govorio drugomu. "Navikao si otići nekamo, kamo već zaželiš."

"I moja žena je takva", drugi je poslovni čovjek odgovorio, žvačući. "Ponaša se kao da je nikada nikamo ne izvodim. K vragu, pa idemo van na večeru gotovo svaki tjedan."

"Vidjela sam na Oprah showu da jedan od deset ljudi duguje više novaca no što može vratiti", jedna je postarija žena povjerala ovu informaciju susjedu za stolom, čiji je slamnati šešir visio na

stalku za šešire do njihova separea.

"Nije li to ludo?"

"Uopće me ne iznenanuje. To je sasvim u skladu sa svime što se danas dogana."

"Ovdje imaju uslugu dovoženja automobila s parkirališta", rekao je jedan od poslovnih ljudi. "Ali ja obično prošetam."

"A noću?"

"Uf. Šališ se? U D.C. ju? Samo ako želiš umrijeti."

Ispričala sam se i otišla dolje do ženskog toaleta, velike prosto.rije obložene svijetlosivim mramorom. Nije bilo nikoga osim mene. Poslužila sam se WC-om za invalide, ugodno iskoristivši njegovu prostranost i mogućnost da operem ruke i umijem se u privatnosti tog odjeljka. Pokušala sam nazvati Lucy preko mobitela, ali signal se izgleda odbijao od zidova i vraćao odmah natrag, pa sam otišla do telefonske govornice. Bila sam oduševljena kad sam je zatekla kod kuće.

"Spremaš stvari?" pitala sam. "Možeš li već čuti jeku?" rekla je.

"A~a, možda,"

"Pa, ja je čujem. Trebala bi vidjeti ovo mjesto."

"Kad već govorimo o tome, jesi li raspoložena za posjetitelje?"

"Gdje si?" Ton glasa postao joj je sumnjičav.

"U The Old Ebbit Grillu. Na telefonskoj govornici dolje pokraj toaleta, da budem točnija. Marino i ja smo jutros bili u Smithsonianu i posjetili Vesseyja. Htjela

bih svratiti do tebe. Ne samo da te vi.đim, nego i da popričamo o nekim sasvim profesionalnim stvarima."

"Naravno", rekla je. "Ne idemo nikamo."

"Da donesem nešto?"

"Da. Hranu."

Nije imalo smisla uzimati auto s parkirališta, jer je Lucy živjela u sjeverozapadnom dijelu grada, odmah do Duppont Circlea, gdje je bilo jednako nemoguće parkirati auto kao i igdje drugdje. Marino je, stojeći pred restoranom, zviždukom pozvao taksi. Jedan je nagazio na kočnice i mi smo se ukrkali. Poslijepodne je bilo mirno. Zastave su uvelo visjele nad krovovima i tratinama. Odnekud se čulo neprestano pištanje automobilskog alarma. Morali smo se provesti kroz sveučilište George

Washington, pokraj Ritz and Blackie's Steak.housea da bismo dospjeli u četvrt gdje su živjele Lucy i Jenet.

To je bio boemski dio grada, s uglavnom homoseksualno orijentiranim stanovnicima, mračnim barovima kao što su The Fireplace i Mr. P's, koji su uvijek bili prepuni dobro građenih muškaraca istetoviranih tijela. Znala sam sve ovo jer sam bila tu već puno puta u po.sjetu svojoj nećakinji, a primijetila sam i da se lezbijska knjižara preselila, a na njezinu mjestu otvorila se nova prodavaonica zdrave hrane, nedaleko od Burger Kinga.

"Možete nas ostaviti ovdje", rekla sam taksistu.

Ponovno je nagazio na kočnicu i naglo skrenuo zaustavivši se do ruba pločnika.

"Sranje", rekao je Marino, kad je plavi taksi odjurio dalje. "Šta misliš, je 1' ima Amerikanaca u ovom gradu?"

"Da nije bilo drugih osim Amerikanaca u gradovima kao što je ovaj, ti i ja ne bismo sada bili ovdje", podsjetila sam ga.

"Bit' Talijan je drukčije."

"Zaista? Drugačije od čega?" pitala sam. Došli smo do dvijetisućitog kućnog broj a u P ulici i tu ušli u D. C. cafe.

"Od njih", rekao je. "Kao prvo, kad su se naši iskricali s broda na otoku Ellis, naučili su govorit' engleski. I nisu vozili taksi a da pojma, k vragu, nemaju kuda idu, Ej, ovo mjesto izgleda dosta dobro."

Kafić je radio dvadesetčetiri sata dnevno. U zraku se osjećao težak miris pirjanog luka i junetine. Na zidovima su visjeli poster i sa slikama pite gyros, zelenog čaja i libanonskog piva te uokvireni no.vinski članak koji je važno objavljivao da su Rolling Stonesi jednom jeli na tom mjestu. Jedna je žena polako mela pod kao da joj je to najvažnija stvar u životu. Nije nas ni primijetila.

"Opusti se", rekla sam Marinu, "To neće potrajati duže od minute."

Smjestio se za stol i zapalio cigaretu, a ja sam otišla gore do šanka i proučila jelovnik obasjan žutim svjetlom koje je visjelo iznad roštilja.

"Da", reče kuhar, pritisnuvši šištavi komad junetine, dok je pljuskao, rezao i bacao požutjeli isjeckani luk.

"Jednu grčku salatu", rekla sam. "Jednu pitu gyros od piletine i, da vidim..." pažljivo sam čitala. "Mislim Kefte Kabob Sandwesh. Pretpostavljam da to tako izgovarate."

"Za van?"

"Da." "Pozvat ću vas", rekao je. Žena je i dalje mela.

Sjela sam do Marina. Imali su televizor, pa je gledao Zvezdane staze kroz guste pucketave smetnje na ekranu.

"Kad ode u Philadelphiju, više neće bit' isto." "Pa i neće."

Tupo sam buljila u nejasni oblik kapetana Kirka koji je uperio svoj fežer na Klingonca ili kako li se već zovu.

"Ne znam", rekao je, podbočivši rukom bradu i otpuhujući dim. "Nekako mi se ne čini pravedno, doktorice. Sve je smislila i na.mučila se da done do toga. Nije me briga šta ona kaže o svom pre.mještaju, ali ja mislim da zapravo ne želi otići, samo misli da nema izbora."

"Ako želi ostati u struci koju je izabrala, nisam sigurna ni da ga ima."

"Prokletstvo, ja mislim da uvijek ima izbora. Vidiš negdje pepeljaru?"

Spazila sam jednu na šanku i donijela mu je.

"Sada sam, pretpostavljam, sukrivac", rekla sam. "Gnjaviš me samo da bi imala šta radit'."

"Zapravo, voljela bih da još neko vrijeme hodaš po ovom svijetu, ako možeš to prihvatiti", rekla sam. "Cini mi se da

polovicu svog vremena provodim pokušavajući te održati na životu."

"To je malo ironično, doktorice, s obzirom na to kako provodiš drugu polovicu."

"Vaša narudžba!" kuhar je povikao.

"Šta kažeš na to da mi doneseš par komada baklave. One s pistacijama."

"Ne", rekla sam.

LUCY I JANET ŽIVJELE SU U STANU U DESETEROKATNICI ZVANOJ The Westparl5 koja se nalazila u P ulici, na kućnom broju dvije tisuće, nekoliko minuta hoda odavde. Zgrada je bila sagrađena od žućkastosmeđe opeke. U suterenu se nalazila kemijska čistionica, a Embassy Mobile station prva vrata do ulaza zgrade. Na malim balkonima vidjeli su se bicikli, a mladi stanari sjedili su vani, uživajući u blagoj noći, pijući i pušeći. Netko je vježbao ljestvice na flauti. Čovjek bez košulje ispružio je ruku kroz prozor da ga zatvori. Pozvonila sam na zvonce stana broj 503.

"Tko ide?" oglasio se Lucyn glas preko portafona. "Mi smo", rekla sam.

"Tko mi?"

"Mi s tvojom večerom, koja se hladi", rekla sam.

Brava je škljocnula i vrata su bila otvorena. Ušli smo u stubište i pozvali dizalo.

"Vjerojatno bi mogla imati penthouse25 u Richmondu za to kol'ko plaća ovaj ovdje", komentirao je Marino.

"Oko tisuću i pol dolara na mjesec za dvosobni stan."

"Bog te maz'o. Kako će to Janet sama? U Uredu ne može imat' plaću veću od četrdeset somova godišnje."

"Dolazi iz bogate obitelji" rekla sam`
"A`ko joj oni ne pomognu, ne Znam,"

"Kažem ti, ne bi' volio počinjat' u životu u današnje doba." Odmahivao je glavom, dok su se vrata dizala otvarala.

'~ Luksuzno ureneni stan na vrhu nebodera, s terasom.

"Ali nekad u Jerseyju, kad mi se životna mašina tek zagrijavala, s petnaest tisućica mog'o sam živjet' k'o bubreg u loju čitavu godinu. Kriminal nije bio k'o danas, ljudi su bili bolji, čak i u mom štemerskom kvartu. A gle nas sad', tebe i moje malenkosti. Radimo na nekoj nesretnoj dami, cijeloj izrezbarenoj i spaljenoj u požaru, a kad završimo s njom, doći će ne'ko drugi na red. Kao

onaj, kako se zove, što gura vel'ki kamen uz brijeg i svaki put kad done blizu vrha, otkotrlja mu se opet dolje. Najiskrenije, pitam se zašto se uopće trudimo, doktorice."

"Zato što bi bilo još gore da se ne trudimo", rekla sam, zaustavivši se pred poznatim blijedonarančastim vratima i pozvonivši.

Čula sam otvaranje automatske brave i Janet nas je pustila unu.tra. Bila je

znojna, u FBI-evim hlačicama za trčanje i staroj majci kratkih rukava sa slikom grupe Grateful Dead, koja je izgledala kao da je ima još od koledža.

"Udite", pozvala nas je sa smiješkom. Annie Lennox glasno je pjevala u pozadini. "Nešto dobro miriše."

Stan je imao dvije spavaće sobe i dvije kupaonice stisnute na vrlo uskom prostoru koji je gledao na njihovu ulicu. Svaki komad namještaja bio je pretrpan knjigama i slojevima odjeće, a deseci kutija nalazili su se posvuda po podu. Lucy je u kuhinji zveketala posunem po ormarićima i ladicama. Tražila je tanjure i pribor za jelo, kao i papirnate maramice umjesto salveta. Oslobodila je prostor na stoliću za kavu i preuzela vrećice s hranom iz mojih ruku.

"Upravo si nam spasila život", rekla mi je. "Već sam počela upadati u hipoglikemiju. Usput, Pete, drago mi je što te vidim."

"K vragu, šta je vruće ovdje", rekao je.

"Nije tako strašno", odgovorila je Lucy. I ona je bila oznojena. Lucy i Janet natrpale su svoje tanjure, sjele na pod i počele jesti.

Ja sam se ustobočila na naslonu kauča, a Marino je unio plastičnu stolicu s balkona. Lucy je, odjevena u Nike hlačice za trčanje i potkošulju, bila prljava od glave do pete. Obje su djevojke izgledale iscrpljeno. Nisam mogla ni zamisliti kako se osjećaju. To je sigurno bio užasan period za njih. Svaka ispražnjena ladica

i sljedeća kutija zalijepljena samoljepivom trakom morale su biti novi udarac srcu. Smrt. Kraj osobe s kojom si bio u tom dijelu svog života.

"Vas dvije ste živjele ovdje... koliko? Tri godine?" zapitala sam.

"Skoro", Janet je odgovorila, nabadajući vilicom bogatu grčku salatu.

"Ostat ćeš u ovom stanu?" pitala sam je.

"Za sada. Nema razloga da se odselim, a i Lucy će tako imati mjesta kad done."

"Žao mi je šta moram načet' jednu neugodnu temu", Marino je počeo. "Al',

postoji li ikakav razlog zbog kojeg bi Carrie znala gdje vi, cure, živite?"

Zavladao je trenutak tišine. Obje su djevojke nastavile jesti. Po.segnula sam prema CD playeru da stišam glazbu.

"Razlog?" Lucy je konačno progovorila. "Zašto bi ona trebala znati išta o mojem životu danas?"

"Nadajmo se da ne zna", odgovorio joj je Marino. "Al' moramo mislit' o toj mogućnosti, svinalo se to vama, curke, ili ne. Ovo je baš tip kvarta po kakvom bi se ona motala i odlično uklopila u okolinu, pa se pitam, da sam ja Carrie i opet na slobodi, bi' li htio saznat' gdje je Lucy?"

Nitko nije prozborio ni riječi.

"Mislim da svi znamo odgovor na to pitanje", nastavio je. "Pro.naći gdje doktorica živi, nije neki problem. Izašlo je u novinama više puta. Ako pronane nju, pronašla je i Bentona. Ali tebe?"

Uperio je prst u Lucy.

"Ti si izazov, zato šta je Carrie bila iza rešetaka već nekoliko godina prije nego šta si se ti doselila ovamo. A sada odlaziš u Philadelphiju i Janet ostaje sama. Iskreno rečeno, to je još jedna stvar koja mi se uopće ne svina."

"Vaša imena nisu u telefonskom imeniku, zar ne?" ja sam pitala. "Nisu, nikako," rekla je Janet, bezvoljno bockajući svoju salatu. "Što ako bi netko nazvao portu ove zgrade i tražio jednu od vas dvije?"

"Ne bi trebali davati takve informacije", odgovorila je Janet. "Ne bi trebali"; Marino je sarkastično ponovio. "Ma da, uvjeren sam da ova jazbina ima najnoviji sustav osiguranja. Ovdje sigurno žive razni istaknuti ljudi, ha?"

"Ne možemo samo sjediti i brinuti o, tome cijelo vrijeme", rekla je Lucy. Počela se ljutiti. "Možemo li pričati o čemu drugom?"

"Ajmo popričati o požaru u Warrentonu", javila sam se.

"Ajde."

"Idem u drugu sobu pakirati stvari." Janet je primjerenom tonu rekla, s obzirom na to da je radila u FBI-u i nije bila uključena u rješavanje ovog slučaja.

Pratila sam pogledom kako nestaje u spavaćoj sobi, a zatim rekla: "Tijekom obdukcije naišli smo na neke neobične i uznemirujuće tragove. Žrtva je ubijena. Bila je mrtva prije početka požara, što nesumnjivo upućuje na to da je požar bio podmetnut. Znamo li sada nešto više o tome kako je vatra krenula?"

"Samo algebarskim metodama"; odgovorila je Lucy. "Jedinu nam nadu pruža modeliranje požara, s obzirom na to da ne postoji nikakav fizički dokaz da je požar podmetnut, nego samo indicije. Ja sam se dosta igrala sa Simulatorom požara na svojem kompjuteru i sva predvinanja ukazuju na isto."

"Šta je, k vragu, Simulatorpožara?" Marino je želio znati. "Jedna od rutinskih metoda u FPEtoolu, što je software koji koristimo za modeliranje požara", Lucy je strpljivo objasnila. "Na primjer, pretpostavljamo da se požar potpuno razvio kod temperature od šesto Celzijevih stupnjeva -ili tisuću sto dvanaest stupnjeva Fahrenheita. Onda unesemo poznate podatke kao što su ventilacijski otvor, veličina površine, raspoloživa energija iz gorive mase, virtualno ishodište požara, materijali od kojih je napravljena sobna obloga, zidni materijali i tako dalje i tako dalje. I na kraju dana, trebali bismo imati točna predviđanja što se tiče osumnjičenog ili samog požara. I pogodi što? Bez obzira na broj algoritama, procedura ili kompjuterskih programa kojima možeš analizirati ovaj slučaj, odgovor je uvijek isti. Nema logičnog objašnjenja kako je požar takve brzine mogao početi u glavnoj kupaonici."

"A potpuno smo sigurni da jest," dodala sam.

"O da", rekla je Lucy. "Kao što vjerojatno znaš, ta je kupaonica bila relativno nova, napravljena pregradnjom dijela glavne spavaće sobe. Ako pogledaš mramorne zidove, visoki strop u obliku svoda katedrale, koji smo otkopali, možeš složiti komadiće slike koja po.kazuje zaista uzak, oštro oblikovani obrazac u obliku slova V, čiji vrh

pokazuje nekamo u sredinu poda, najvjerojatnije tamo gdje se nalazio tepih pred kadom, što znači da se na samom tom mjestu razvila stvarno brza i vruća vatra."

"Da popričamo o tom slavnom čupavcu", rekao je Marino. "Potpališ ga i kakvu vrstu vatre dobiješ?"

"Lijeni plamen", Lucy je odgovorila. "Visok možda šezdeset centimetara."

"Dakle, to otpada", rekla sam.

"A takoner je vrlo dojmljiva", objašnjavala je, "destrukcija krova točno iznad tog mjesta. Tu se pak radi o plamenu visokom najmanje dva i pol metra iznad središta vatre, čija je temperatura dosegla oko tisuću osamsto stupnjeva jer se staklo prozora na krovu rastalilo. Oko osamdeset i osam posto podmetnutih požara

diže se s poda, drugim riječima, fluks toplinske radijacije..."

"Šta je, k vragu, fluks radijacije?"

"Toplinsko zračenje je oblik elektromagnetskog vala i emitira se iz plamena gotovo jednolično u svim smjerovima, tristo šezdeset stupnjeva u

krug. Možeš li pratiti što sam rekla do sada?"

"OK", odgovorila sam.

"Plamen takoder osloba toplinu u obliku vrelih plinova, koji su lakši od zraka i zato se dižu uvis", Lucy, prava fizičarka, nastavila je objašnjavati. "To je, drugim riječima, prijenos topline konvekcijom. U ranim fazama požara toplina se najvećim dijelom prenosi konvekcijom. Podiže se iz svojeg središta -u ovom slučaju -s poda. No, nakon što je vatra neko vrijeme gorjela i stvorili su se vrući slojevi od plinova i dima, pretežni oblik prijenosa topline postaje radijacija. Po mojem mišljenju, upravo su u ovoj fazi vrata tuša popustila i pala preko tijela."

"A što se doganalo s tijelom?" pitala sam. "Gdje je ono trebalo biti tijekom svega toga što si sad ispričala?"

Lucy je zgrabila službeni blok s podloškom s vrha neke kutije i škljocnula kemijskom olovkom. Nacrtala je skicu

prostorije s tušem i kadom, a u sredini poda visoku usku vatru koja se sudarala sa stropom.

"A~co je vatra imala dovoljno energije da joj plamen liže do stro.pa, onda govorimo o fluksu visoke radijacija. U tom slučaju tijela je trebalo biti teško oštećeno, osim ako nije postojala prepreka izmenu njega i vatre, nešto što bi apsorbiralo toplinsko zračenje i energiju, kao što su kada i vrata tuša, koji su mogli zaštititi neka

područja tijela. Također mislim da je tijelo bilo barem malo udaljeno od središta požara. Recimo, tridesetak centimetara do možda metar ili dva."

"Ni ja ne vidim drugog načina na koji se to moglo dogoditi", složila sam se.

"Jasno je da je nešto zaštitilo veći dio tijela."

"Točno."

"Kako, k vragu, možeš zapalit' takvu lomaču a da ne upotrijebiš lakozapaljive tekućine?" pitao je Marino.

"Nadamo da će barem laboratoriji nešto otkriti", rekla je moja nećakinja.

"Znate, s obzirom na to da sama goriva masa nije mogla izazvati obrazac požara koji smo primijetili, znači da je nešto bilo dodano ili izmijenjeno, što govori u prilog tome da je požar bio podmetnut."

"A vi, dečki, radite reviziju financija i računa", rekao je Marino.

"Naravno da je većina Sparkesovih knjiga evidencije izgorjela u požaru. Ali ljudi koji mu vode financije i njegov računovodna bili su od dosta velike pomoći. Momku se može vjerovati. Do sada nema naznaka da je problem bio u novcu."

Laknulo mi je kada sam to čula. Sve što sam do sada saznala u vezi s ovim slučajem govorilo je u prilog tome da je Kenneth Sparkes žrtva. Ali većina drugih nije imala isto mišljenje, u to sam bila sigurna.

"Lucy," rekla sam joj, dok je dovršavala svoju pitu gyros. "Mislim da se svi

slažemo u tome da je modus operandi26 ovog zločina specifičan."

"Definitivno."

"Pretpostavimo, samo pretpostavimo", nastavila sam, "rasprave radi, da se nešto slično već dogodilo negdje drugdje. Da je warrentonski požar jednostavno jedan u nizu požara s istim obrascem kojima se prikrivaju ubojstva koja je počinio isti pojedinac."

"To je svakako moguće", rekla je Lucy. "Sve je moguće."

~6 Način izvršenja.

"Možemo li to istražiti?" upitala sam je. "Postoji li ikakva baza podataka koja bi mogla povezati slične moduse operandi u požarima?"

Ustala je i bacila kutijice od hrane u veliku vreću za smeće u kuhinji.

"Ako ti to želiš, možemo", rekla je. "Uz pomoć sustava podataka o paležima ili SPP-a."

Sustav mi je bio i te kako poznat, kao i nova ATF-ova superbrza kompjuterska mreža za pokrivanje širokog područja pod nazivom ESA, što je bio akronim za Enterprise SystemArchitecture2? Kongres je opunomoćio ATF da stvori nacionalni repozitorij podataka o paležima i eksplozivima i ESA je bila rezultat tog rada. Dvjesto dvadeset siteova bilo je vezano s ESA-om i bilo koji agent, bez obzira na to gdje se nalazio, mogao je ući u središnju bazu podataka, tj. mogao se ubaciti u SPP uz pomoć svog laptopa. Jedino što mu je još trebalo bio je modem

ili sigurna veza preko mobitela. Jedan od tih agenata bila je i moja nećakinja.

Odvela nas je do svoje majušne spavaće sobe, koja je sada bila depresivno prazna. Jedino je bilo paučine u uglovima i velikih pahulja prašine na izgrebenom podu od tvrdog drva. Opruge u okviru kreveta bile su prazne, a madrac je, još prekriven plahtama boje breskve, stajao

naslonjen na zid. Zamotan u kutu sobe nalazio se šareni svileni tepih koji sam joj poklonila za prošli ronendan, prazne ladice komode bile su složene na hrpu na podu, a Panasonicov laptop položen na jednu od kartonskih kutija. To je bio njezin ured. Prenosivi kompjuter sive boje poput kože morskog psa, imao je kućište od magnezija koje je zadovoljavalo vojne specifikacije izdržljivosti, što znači da je bio otporan na vodu, na prašinu, ukratko -na sve. Mogao je, navodno, pasti i pod kotače vojnog transportera i preživjeti.

Lucy je sjela u indijanskom stilu na pod ispred dotičnog uređaja, kao da se sprema za ritual štovanja velikog boga tehnologije. Udarila je tipku enter i screen saver se izgubio da bi odmah zasvijetlili redovi piksela u električno plavoj boji, a zatim se na oživjelom ekranu pojavila blještava karta Sjedinjenih Država. Kad je računalo to zatražilo, utipkala je svoje ime pod ime korisnika, kao i lozinku te odgovorila na sva ostala pitanja koja su služila kao osiguranje od nepoželjnih posjetitelja.

Ušla je u sustav nevidljivo krstareći tajnim prolazima u mreži i prelazeći s jedne razine na drugu. Kada se logirala u repozitorij slučajeva, pokretom mi je dala znak da sjednem do nje.

"Mogu ti donijeti stolicu, ako hoćeš", rekla je. "Ne, ovako je dobro."

Pod je bio okrutno tvrd prema mojim križima, ali kao svaki do.bar timski igrač, nisam prigovarala. Prozorčić što se pojavio na ekranu zatražio je od Lucy da unese riječ, riječi ili frazu za koje želi da ih sustav potraži u bazi podataka.

"Ne brini za oblik", rekla je Lucy. "Pretraživači teksta mogu se nositi s čitavim tokom svijesti. Možemo isprobati sve, od veličine upotrijebljenih vatrogasnih crijeva do materijala od kojih je kuća bila sagranena -sve te informativne obavijesti o požarima i ostale izraze iz tvojih obrazaca koje ispunjavaju vatrogasne službe. Ili možeš tražiti s pomoću vlastitih ključnih riječi."

"Pokušajmo sa smrt, ubojstvo, sumnja na palež, " rekla sam. "Žensko'; Marino je dodao. "I bogatstvo."

"Posjekotina, krvarenje, brzo, vruće'; nastavila sam misliti.

"Što kažete na neidentificiran'; Lucy je predložila, tipkajući. "Dobro", rekla sam. "I kupaonica, pretpostavljam."

"K vragu, stavi tamo i konji'; reče Marino.

"Pokušajmo s ovom kombinacijom", Lucy je predložila. "Uvijek možemo dodati još riječi, ako se sjetimo još nekih."

Dala je naredbu za traženje, a zatim protegnula noge i zaokružila glavom da razgiba vrat. Čula sam kako Janet u kuhinji pere sude. Za manje od minute, kompjuter je izbacio 11873 pretraženih zapisa i 453 ključne riječi koje je našao.

"Ovo je od 1988. godine"; Lucy nas je obavijestila. "Takoner uključuje i sve prekomorske slučajeve na koje je ATF bio pozvan kao pomoć."

"Možemo li ispisati četristo pedeset tri zapisnika?" upitala sam. "Znaš, teta Kay, moj pisač je zapakiran." Lucy me pogledala pogledom isprike.

"Što misliš da `skinemo' zapisnike na moj kompjuter?" pitala sam.

Nije baš bila sigurna u to.

"Mislim da je to prihvatljivo rješenje", rekla je, "sve, dok je sigurno da nitko. . . Ah, nema veze."

"Ne brini, navikla sam raspolagati s povjerljivim informacijama. Pazit ću da ih se nitko drugi ne dočepa."

Tek kad sam završila rečenicu, shvatila sam kakvu sam glupost rekla. Lucy je čeznutljivo buljila u ekran kompjutera.

"Cijela stvar radi preko SQL-a2\$ pod UNIX-om29." Činilo se da razgovara sama sa sobom. "Izlunuje me."

"Pa da su imali malo mozga u glavi, sada bi im ti srenivala kompjuterska sranja", komentirao je Marino.

"Nisam radila problem oko toga", Lucy je odgovorila. "Pokušaj vam iskupiti svoje grijeh. Poslat ću ti te fileove, teta Kay."

Otišla je iz sobe u kuhinju, gdje je Janet zamatala čaše u novinski papir i pažljivo ih slagala u kutiju. Slijedili smo je.

"Prije no što odem", obratila sam se svojoj nećakinji, "bismo li mogle prošetati po kvartu ili nešto slično? I samo malo porazgovarati?"

Uputila mi je pogled koji odavao blago nepovjerenje. "Što?"

"Možda te neću vidjeti neko vrijeme", rekla sam. "Možemo sjesti van na balkon."

"To bi bilo dobro."

Izabrale smo opciju s bijelim plastičnim stolicama na otvorenom zraku, iznad ulice. Povukla sam klizna vrata iza nas i gledala gomilu koja oživi noću. Taksiji se nisu zaustavljali, a iza prozorskih stakala The Flamea plesala je vatra u

kaminu, dok su muškarci zajedno pili u mraku.

"Samo me zanima kako si", rekla sam joj, "Osjećam da ne razgovaramo dovoljno."

~ SQL (Structured Query Language) programski jezik za obradu baza podataka,

UNIX-operativni sustav, kao što je na primjer MS Windows.

"» I ja.

Buljila je van s ironičnim smiješkom na licu, oštrog i dojmljivog profila.

"Ja sam dobro, Lucy. Mislim, ni bolje, ni gore no obično. Previše posla. Ništa

ново, zar ne?"

"Uvijek se brineš za mene." "To radim otkad si se rodila."

"Zašto?" "Netko je trebao."

"Jesam li ti rekla da mama ide na zatezanje kože lica?" Sama pomisao na svoju sestru pretvorila mi je srce u kamen. "Prošle je godine stavila krune na polovicu zubala, a sada ovo",

nastavila je Lucy. "Njezin trenutni dečko, Bo, izdržao je s njom godinu i pol dana. Ma šta ka'eš? Koliko se puta možeš jebati, prije nego što ponovno moraš nešto zategnuti ili podići?"

"Lucy." "Ne pravi se velikom čistunkom, teta Kay. I ti osjećaš prema njoj isto što i ja. Kako li sam samo završila s takvim govnom od majke? Idem si po pivo. Hoćeš ti?"

"Samo naprijed."

Čekala sam je u mraku koji je bivao sve gušći, promatrajući obrise ljudi koji su promicali ispred zgrade. Neki su bili glasni i držali jedan drugoga, dok su drugi išli sami svojim putem. Željela sam pi.tati Lucy o onome što mi je Janet rekla, ali sam se bojala načeti tu temu. Lucy bi mi trebala reći sama, podsjetila sam se, a glas liječnika u meni naredio mi je da se kontroliram. Lucy se vratila na balkon i otvorila bocu Miller Litea.

"Porazgovarajmo o Carrie, tek toliko da prestaneš brinuti", rekla je suho, otpivši gutljaj. "Imam Browning HighPower, svoj Sig iz ATF-a i sačmaricu dvanaest-kalibarsku, sedam punjenja. Imam sve što poželiš. Ali znaš što? Da se

usudi doći ovamo, mislim da bi mi gole ruke bile dovoljne. Već mi je nje preko glave, znaš?"

Ponovno je podigla bocu. "Na kraju se mora donijeti odluka i nastaviti dalje."

«Kakva odluka?" pitala sam.

Slegnula je ramenima.

"Odlučiš da ne možeš nekome dati više moći no što si mu već dao. Ne možeš provoditi dane u strahu od te osobe ili u mržnji prema njoj", objasnila je kako ona vidi stvari. "Onda odustaneš, u nekom smislu. Nastaviš sa svojim poslom, znajući da ako ti se ikada to čudovište pojavi na putu, bolje joj je da bude spremna za borbu na život ili smrt."

"Mislim da je to jako dobar stav", rekla sam. "Možda i jedini dobar stav. Jedino što nisam sigurna da stvarno tako misliš, iako se nadam."

Zurila je gore u nepravilan mjesec. Mislim da je treptanjem tjerala suze, ali nisam mogla biti sigurna.

"Činjenica je, teta Kay, da bih mogla raditi na njihovim kompjuterima lijevom rukom. Znaš?"

"Vjerojatno bi mogla raditi lijevom rukom i na svim kompjuterima Pentagona", rekla sam nježno, osjećajući bol pri srcu.

"Ne želim ništa na silu."

Nisam znala što da joj odgovorim.

"Naljutila sam dovoljno ljudi time što znam letjeti helikopterom i... ma, znaš."

"Znam što sve možeš raditi i znam da će se popis toga samo povećavati, Lucy.

Osoba poput tebe sigurno se mora osjećati osamljenom."

"Jesi li se ti ikada tako osjećala?"
prošaptala je.

"Samo tijekom cijelog života", uzvratila sam šapatom. "I sada znaš zašto sam te uvijek tako jako voljela. Možda zato što razumijem."

Pogledala me je, ispružila ruku i nježno dotaknula moje zapešće. "Radije kreni", rekla je. "Ne želim da voziš umorna."

**BILA JE GOTOVO PONOĆ, KADA SAM USPORILA
PROLAZEĆI POKRAJ**

stražareve kućice u svojoj četvrti, a čuvar koji je večeras bio na dužnosti, izašao je iz kućice da bi me zaustavio. To je bilo vrlo neobično. Bojala sam se da će me obavijestiti kako je protuprovalni alarm u mojoj kući zavijao gotovo pola noći ili da se neki čudak pokušao provozati kroz četvrt da vidi jesam li kod kuće. Marino je drijemao zadnjih sat i pol i razbudio se kad sam počela spuštati prozor.

"Dobra večer", rekla sam čuvaru. "Kako ste inače, Tom?" "Dobro, doktorice Scarpetta", rekao je, saginjući se bliže mojem prozoru. "Ali vama se dogodilo nekoliko neobičnih stvari u zadnjih otprilike sat vremena. Uporno sam vas pokušavao dobiti, ali niste bili kod

kuće, pa sam mislio da nešto nije u redu."

"Što se doganalo?" pitala sam, već zamišljajući bezbroj prijetećih stvari.

"U gotovo istom trenutku pojavila su se dva dečka koji dostavljaju pizze. Zatim je tri taksija stiglo da vas odveze na aerodrom, jedan za drugim. I netko je pokušao dostaviti veliki rasklopni kontejner za smeće u vaše dvorište. Kad nisam mogao doći do vas, sva.kog od njih sam vratio. Svi su rekli da ste ih zvali."

"Pa, sigurno nisam", rekla sam suosjećajno, sve više se čudeći. "Kada se sve to počelo doganati?"

"Pa, mislim da je kamion s kontejnerom bio ovdje oko pet po.slije podne. Ostalo se doganalo kasnije."

Tom je bio postariji čovjek koji vjerojatno ne bi pojma imao kako obraniti susjedstvo ako bi se ikada iznenada

Pojavila prava

opasnost. No, bio je uljudan i smatrao se pravim čuvarom zakona te

o sebi vjerojatno mislio da je dobro naoružan i iskusan u okršajima. Prema meni se uvijek ponašao osobito zaštitnički.

"Jeste li zapamtili nazive odakle su se dečki pojavili?" Marino je glasno upitao sa suvozačeva sjedišta.

"Pizzerije Domino's i Pizza Hut. "

Tomovo lice, prekriveno sjenom šilta njegove baseball kape, odavalo je živo zanimanje.

"A taksiji su bili Colonial, Metro i Yellow Cab. Kompanija za po.stavljanje kontejnera zvala se Frick. Ja sam bio toliko slobodan i obavio nekoliko

telefonskih razgovora. Svi su imali zapisane narudžbe na vaše ime, doktorice Scarpetta, uključujući i vrijeme u koje ste zvali. Zapisao sam."

Tom nije mogao sakriti svoje zadovoljstvo kad je izvukao i pružio mi presavijeni komad papira iz stražnjeg džepa. Večeras je imao veću ulogu no obično i bio je opijen tom činjenicom. Upalila sam svjetlo na stropu kabine automobila, pa smo Marino i ja mogli pregledati popis. Narudžbe za taksi i pizze stigle su im izmenu deset i jedanaest, a narudžba za kontejner primljena je u rano poslijepodne s uputama da se dostavi kasno poslije podne.

"Znam da su mi rekli, barem u Domino's, da je zvala žena. Razgovarao sam osobno s dispečerom. Mladac. Prema njegovim riječima, nazvali ste i rekli samo da

donesu veliku debelu hrskavu pizzu SUPREME do vrata dvorišta i da ćete je preuzeti tamo. Zapisao sam i njegovo ime." Tom je izvještavao s velikim ponosom. "Znači, ni jedan od tih poziva niste vi uputili?" Želio je utvrditi je li dobro razumio.

"Ne, nikako," odgovorila sam. "I ako noćas još nešto iskrsne, želim da me odmah pozovete."

"Ej, zovi i mene", rekao je Marino i nažvrljao svoj broj telefona na posjetnicu. "Nije važno koliko je sati."

Pružila sam Marinovu posjetnicu kroz prozor i Tom ju je pažljivo pogledao,

mada je Marino prošao kroz ova vrata više puta no što se mogu sjetiti.

"Vrijedi, kapetane," Tom je odgovorio dubokim naklonom glave. "Razumijem, ako se još netko pojavi, odmah zovem telefonom, a

mogu ih i zadržati ovdje dok ne donete, ako želite."

"To baš ne", rekao je Marino. "Neki obični malac s pizzom neće znati ništa, k vragu. A ako je taj neki prava frka, ne želim da se s tim petljaš."

Odmah sam pogodila da misli na Carrie. "Prilično sam spretan, ali vrijedi, kapetane."

"Izvršno obavljeno, Tome" pohvalila sam ga. "Ne mogu vam dovoljno zahvaliti."

"Zato sam ovdje."

Uperio je svoj daljinski upravljač i podigao ruku da nas propusti. "Slušam", rekla sam Marinu.

"Neki seronja te gnjavi", rekao je, smrknuta izraza lica koje bi na mahove okupala svjetlost ulične rasvjete.

"Pokušava te uznemiriti, preplašiti, raspizditi. I ide mu jako dobro, mogu ti reć'."

"Ne misliš da Carrie..." započela sam rečenicu i vozila dalje. "Ne znam", presjekao me Marino. "Al' ne bi me iznenadilo. Kvar ti se pojavljiv'o u novinama dovoljno puta."

"Mislim da bi bilo dobro da saznamo jesu li narudžbe došle s telefona u ovom gradu", rekla sam.

"Isuse," počeo je, dok sam skretala na kolni ulaz i parkirala iza njegova auta.

"Prokleta se nadam da nisu. Osim ako se ne radi o nekom drugom `ko te zajebava."

"Tu je red poduži." Ugasila sam motor.

"Mogu spavati na tvom kauču, ako želiš", Marino je rekao, otvarajući vrata auta.

"Naravno da ne", rekla sam. "Bit ću dobro. Samo da se ne poja.ve s rasklopnim kontejnerom. To bi bila kap koja bi prelila čašu mojim susjedima."

"Ne znam zašto uopće živiš ovdje."

"Znaš."

Izvadio je cigaretu i očito nije želio otići nikamo.

"Točno. Čuvareva kućica. Sranje, pričaj mi malo o placebo." "Ako se ne osjećaš sposobnim za vožnju, bit će mi jako drago da ostaneš spavati na mojem kauču", rekla sam.

"Ko, ja?"

Kresnuo je upaljač i otpuhnuo dim kroz otvorena vrata auta. "Ne brinem se ja za sebe, doktorice."

Izašla sam iz auta i ostala stajati na kolnom prilazu, čekajući ga. Vidjevši njegov veliki i umorni obris u mraku, odjednom me je ispunila golema tuga i ljubav prema tom čovjeku. Marino je bio sam i vjerojatno mu je bilo vraški teško. Izmenu nasilja na poslu i loših ljubavnih odnosa u privatnom životu, nije mu ostalo mnogo mjesta za lijepe uspomene, pa ih nije ni imao. Mislim da sam bila jedina stalna točka u njegovu životu. Iako sam

obično bila ljubazna, nisam uvijek bila i topla. To jednostavno nije bilo moguće.

"Hajde", pozvala sam ga. "Smiješat ću ti whiskey s nečim i možeš prenoćiti ovdje. Imaš pravo. Možda ne želim biti sama, niti želim da mi se dostavi još pet pizza ili pojave neki taksiji."

"To i ja mislim", rekao je hineći hladnu profesionalnost.

Otključala sam ulazna vrata i isključila alarm. Marino se ubrzo našao na sklopivom kauču u mojoj velikoj sobi s Booker š burbonom u čaši s ledom. Pripremila sam mu gnjezdašce s mirisnim plahtama i dječje mekim pokrivačem. Neko smo vrijeme sjedili u mraku i razgovarali.

"Misliš ponekad da bi' mogli izgubit' na kraju?" pospano je mumljao.

"Izgubiti?" upitala sam.

"Znaš, dobri dečki uvijek pobjenuju. Kol'ko je to realistično? Za druge baš i nije, kao za onu damu koja je izgorjela u Sparkesovoj kući. Dobri dečki ne pobjenuju uvijek. A-a, doktorice. Nema jebene šanse."

Uspravio se napola poput bolesnika i potegnuo gutljaj burbona, boreći se da done do daha.

"Carrie takoner misli da će pobijediti, u slučaju da ti to još nije palo napamet", dodao je. "Mislila je to pet jebelih godina u Kirbiju."

Kadgod je bio umoran ili napola pijan, Marino je jako često govorio jebati. Istini za volju, to je bila veličanstvena

riječ koja je izražavala nečije osjećaje samim činom svojeg izgovaranja, Ito, nebrojeno sam mu puta objasnila da vulgarnost te riječi nije svakome prihvatljiva i da, što se toga tiče, neki uzimaju njezino značenje možda previše doslovno. Osobno nikad nisam mislila o jebati kao o riječi koja označava seksualni odnos, nego više kao oznaci želje da se nešto is.takne.

"Ne mogu podnijeti misao da će ljudi poput nje pobijediti", tiho sam rekla, pijuckajući crveni burgundac. "To nikad neću misliti." "Čekaj magare dok trava naraste."

"Ne, Marino. To nije naivnost, nego vjera."

"Ej." Progutao je još burbona. "Jebena vjera. Znaš li kol'ko je dečki koje sam poznavao odjednom umrlo od srčanog napada ili poginulo na poslu? Šta misliš kol'ko ih je imalo vjere? Vjerojatno svaki prokleti pojedini od njih. Ni'ko ne misli da će poginut', doktorice. Ni ti ni ja to ne mislimo, bez obzira kol'ko znamo. Moje zdravlje nije dobro, OK? Misliš da ne znam da svaki dan gutam komad otrovnog kolača? Mogu li to promijeniti? Ma kakvi. Ja sam samo jedan stari dripac koji mora

dobiti svoj obrok mesne pite, whiskeyja i piva. Više me boli briga za to šta kažu doktori. Zato ću se vrlo skoro pognut' u sedlu i otić' s ovog svijeta, znaš?" .

Glas mu je postajao promukao, a on pijano sentimentaln. "Tako će horda murjaka doći na moj pogreb, a ti ćeš sljedećem

detektivu reć' kako nije bilo loše radit' sa mnom", nastavio je.

"Marino, hajde spavati", rekla sam mu. "Osim toga, znaš da to ne oslikava moje osjećaje. Ne mogu ni zamisliti da ti se nešto do.godi, ti veliki idiote."

"Stvarno to misliš?" Malo se razvedrio.

"Znaš to prokleta dobro", rekla sam. I ja sam bila iscrpljena. Završio je svoj burbon i lagano zveckao ledom u čaši. Nisam reagirala, jer mi je bilo dosta.

"Znaš šta, doktorice?" muklo je rekao. "Ti si meni jako draga, iako si prokleta nemoguća."

"Hvala", rekla sam. "Vidimo se ujutro." "Jutro je."

Još je malo zazveckao ledom. "Spavaj", rekla sam.

***

Nisam ugasila svjetiljku pokraj kreveta do dva sata ujutro. Hvala Bogu da je bio Fieldingov red da provede subotu u

mrtvačnici. Bilo je gotovo devet, kad sam osjetila želju da spustim stopala na pod. Ptice su bučale u mojem vrtu, a svjetlost sunca odbijala se od svijeta kao lopta u rukama neobuzdanog djeteta. Moja je kuhinja bila preplavljena svjetlom do gotovo potpune bjeline, a besprijeckorno čisti čelik kuhinjskih pomagala zrcalio se poput ogledala. Napravila sam kavu i potrudila se razbistriti glavu, pripremajući se za skinute fileove u svom kompjutoru. Razmišljala sam da otvorim prozore i uživam u proljetnom zraku, a

onda se opet preda mnom pojavilo Carrieino lice.

Otišla sam u veliku sobu da provjerim kako je Marino. Spavao je onako kako je i živio, boreći se sa svojom fizičkom egzistencijom kao da mu je neprijatelj. Pokrivač je ritnuo praktički do sredine poda, zgnječio jastuke, a plahte su mu bile smotane oko nogu.

"Dobro jutro", rekla sam. "Ne još", promumljao je.

Okrenuo se na drugu stranu i udarcima šake ukrotio jastuk pod glavom. Na sebi je imao plave bokserice i potkošulju kojoj je nedostajalo petnaest centimetara da pokrije njegov otečeni trbuh. Uvijek sam se divila tome kako se muškarci, za razliku od žena, ne stide svoje debljine. Na svoj sam način i ja

vodila veliku brigu o vlastitom izgledu i kada bih osjetila da me odjeća počinje stiskati oko struka, moje opće raspoloženje, kao i libido, postali bi manje ugodni.

"Možeš odspavati još nekoliko minuta", rekla sam mu.

Pokupila sam pokrivač s poda i prebacila ga preko njega. Nastavio je hrkati poput ranjenog vepra, a ja sam otišla do kuhinjskog stola i nazvala Bentona u hotel u New Yorku.

"Nadam se da te nisam probudila", rekla sam. "Zapravo, već sam bio na odlasku. Kako si?" Glas mu je bio topao, ali rastresen.

"Problem je u tome što ja poznajem obrasce njezina ponašanja i ona zna da ih poznajem. Tako da mi to neće biti ni od kakve koristi, ako razumiješ što mislim", rekao je onim svojim kontroliranim glasom, koji je značio da je ljut, "Prošle se noći nekoliko n~s prerušilo u beskućnike, otišlo do centra i spustilo dolje U tunele u I~oweryju,

Divan način da se provede večer, ako smij,em dodati. Ponovno smo posjetili mjesto gdje je Gault poginuo."

Benton je uvijek bio vrlo pažljiv i govorio mjesto gdje je Gault poginuo umjesto mjesto gdje si ubila Gaulta.

"Uvjeren sam da je već bila tamo i da će ponoviti posjet", nastavio je. "No, ne zato što joj nedostaje, nego zato što je uzbuňuje svaka sitnica koja je podsjeća na okrutne zločine što su ih zajedno počinili. Za nju je to seksualni uzlet, navala moći o kojoj je ovisna, a i ti i ja znamo što to znači, Kay. Uskoro će joj zatrebati novi fiks, ako ga već nije dobila, samo što mi za to još nismo saznali. Žao mi je što sam zloguka ptica, ali imam neobično jak osjećaj da će ovaj put napraviti nešto mnogo gore od svega do sada."

"Teško da se može zamisliti išta gore", rekla sam, iako to nisam stvarno mislila.

Kad god sam pretpostavljala da ljudi ne mogu postati gori no što jesu, oni bi potvrdili suprotno. Možda je, jednostavno, primitivno zlo izgledalo strašnije u kontekstu civilizacije visoko

razvijenih ljudi koji su putovali na Mars i komunicirali kroz cyberspace.

"Do sada, od nje ni traga", rekla sam. "Ni glasa."

"Imamo stotine tragova koji nikamo ne vode. Njujorška je policija organizirala specijalnu terensku jedinicu, kao što znaš, a imaju i komandno središte gdje dečki primaju pozive dvadeset četiri sata dnevno."

"Koliko dugo ćete ostati tamo?" "Ne znam."

"Pa, sigurna sam da ona, ako je još u blizini, prokleta dobro zna gdje se ti nalaziš. U The New York Athletic Clubu, gdje uvijek odsjedaš. A to je samo dvije zgrade dalje od one u kojoj su ona i Gault u ono doba imali sobu." Opet sam se uzrujala. "Pretpostavljam da je Uredova ideja da te strpaju u kavez za zaštitu od morskih pasa i čekaju da ona dopliva i napadne."

"Dobra analogija", rekao je. "Nadajmo se da će uspjeti."

"A što ako uspije?" rekla sam. Strah mi je rezao žile i činio me još ljućom.

"Voljela bih da doneš kući, a da FBI sam obavi svoj posao. Ne mogu se pomiriti s tim da te, otkad si u mirovini, nisu ni pogledali sve dok im sada nisi zatrebao kao mamac. . . !"

"Kay.. ,"

"Kako možeš dopustiti da te iskorištavaju..."

"Nije baš tako. To je moj izbor, posao koji moram dovršiti. Ona je bila moj

slučaj od početka i, što se mene tiče, to je još uvijek. Ne mogu se jednostavno opustiti na plaži, znajući da je ona na slobodi i da namjerava ponovno ubiti. Kako da okrenem glavu na drugu stranu

kada smo ti, Lucy, Marino -svi, vrlo vjerojatno u opasnosti?"

"Bentone, nemoj se pretvoriti u kapetana Ahaba, OK? Nemoj da ti postane opsesijom. Molim te."

Nasmijao se.

"Shvati me ozbiljno, k vragu."

"Obećavam da ću se držati podalje od bijelih kitova." "Već krvnički progoniš jednog."

"Volim te, Kay."

Hodajući niz hodnik prema svojoj radnoj sobi, pitala sam se zašto sam mu uopće rekla te iste, već izlizane, riječi.

Poznavala sam njegovo ponašanje koliko i svoje vlastito, a mogućnost da ne radi točno to što sada radi bila je jednako nezamisliva kao i da ja sada prepustim warrentonski slučaj nekom drugom sudskom patologu zato što imam pravo usporiti tempo u sadašnjoj fazi svog života.

Upalila sam svjetlo u svojoj prostranoj, drvom obloženoj radnoj sobi, razgrnula zastore i dopustila jutru da uđe. Radni mi se prostor nalazio odmah do spavaće sobe i čak ni moja domaćica nije znala da su svi prozori u tim privatnim odajama bili napravljeni od blindiranog stakla. Nisu me zabrinjavale samo razne Carrie na ovom svijetu. Na nesreću, bilo je još

nebrojeno mnogo drugih ubojica koji su bili osuneni i smatrali da sam ja kriva za njihove osude, a većina ih nije ostajala u zatvoru zauvijek. Dobila sam svoj dio pisama u životu koje su slali nasilni kriminalci, obećavajući mi u njima da će me posjetiti kad izanu. Svimalo im se kako izgledam ili kako govorim, ili kako se odijevam. Htjeli su učiniti nešto u vezi s tim.

Poražavajuća je istina, međutim, bila da čovjek ne mora biti detektiv ili ekspert za izradu profila, pa ni glavni sudski

patolog da bi bio potencijalna žrtva takvih lovaca. Većina je žrtava u trenutku na.

pada bila ranjiva` NalaZili bi se u svojim automobilima ili bi se vraćali iz kupovine ih hodali parkiralištem, jednostavno bi se našli,kako se kaže, na krivom mjestu u krivo vrijeme. Logirala sam se na America Online i u svojem elektronskom poštanskom sandučiću našla fileove iz ATF-ova repozitorija, koji je Lucy pretražila. Dala sam naredbu za ispis dokumenta i vratila se u kuhinju po još kave.

Dok sam razmišljala što bih mogla pojesti, ušetao je Marino. Bio je potpuno odjeven, kraj košulje virio mu je iz hlača, a lice izgledalo neuredno zbog izrasle brade.

"Gibam odavde", rekao je, zijevajući.
"Jesi li za kavu?"

"Ne. Usput ću. Vjerojatno ću stat' u Liberty Yalanceu'; rekao je, kao da se naša rasprava o njegovim prehrambenim navikama nikada nije ni vodila.

"Hvala što si prenoćio ovdje", rekla sam.
"Nema problema."

Mahnuo mi je izlazeći iz kuće, a ja sam zatim uključila alarm i vratila se u radnu sobu. Hrpa papira što se neprestano povećavala bila je prilično obeshrabrujuća. Nakon petsto stranica, morala sam ponovno napuniti pretinac za papir, nakon čega je pisač nastavio s radom još sljedećih trideset minuta. Otisnute informacije uključivale su

očekivana imena, datume i mjesta, kao i priče istražitelja. U dodatku su se nalazili crteži mjesta zločina i laboratorijski rezultati, a u nekim slučajevima i skenirane fotografije. Znala sam da će mi, u najbolju ruku, trebati cijeli dan da pregledam naslaganu gomilu izvještaja. Već mi je postajalo jasno da je ovo bila ideja vječnog optimista u meni, koja će se pokazati čistim gubitkom vremena.

Prošla sam kroz najviše dvanaest slučajeva, kada me je prenulo zvonce na vratima. Nisam nikoga očekivala, a pogotovo ne nenajavljene posjetitelje u

svojoj privatnoj, ogranenoj četvrti. Pretpostavljala sam da bi to moglo biti neko dijete iz susjedstva koje prodaje srećke ili pretplatu na neki časopis, ili možda slatkiše, ali pogledavši na ekran kamere kućnog videosustava, zapanjila sam se kad sam vidjela da pred vratima stoji Kenneth Sparkes.

"Kenneth?" upitno sam pozvala njegovo ime preko interfona, ne uspijevajući prikriti iznenađenje u svojem glasu.

~° America Online -američki davatelj internet usluga.

"Doktorice Scarpetta, ispričavam se", reka;o je gledajući u kameru. "Ali zaista moram razgovarati s vama."

"Dolazim."

Požurila sam kroz kuću do ulaznih vrata i otvorila ih. Sparkes je izgledao iscrpljeno, u zgužvanim sivosmenim sportskim hlačama i zelenoj polo košulji

s mrljama od znoja. Nosio je mobitel i dojavljivač zakvačene o poj as, a u ruci portfelj od aligatorske kože, zatvoren patentnim zatvaračem.

"Izvolite, unite", pozvala sam ga.

"Poznajem većinu vaših susjeda", rekao je. "U slučaju da se pita.te kako sam uspio proći čuvarevu kućicu."

"Ima skuhane kave."

Dok smo ulazili u kuhinju, miris njegove kolonjske vode dopro mi je do nosa.

"Opet, nadam se da mi opraštate što sam se samo tako pojavio kod vas", rekao je, iskazujući -kako je izgledalo -iskrenu zabrinutost. "Jednostavno ne znam s kim drugim da porazgovaram, doktorice Scarpetta, a bojao sam se, ako vas prvo pitam mogu li doći, da ćete me odbiti."

"Vjerojatno i bih."

Izvadila sam veliku šalicu iz ormarića za posude. "Kakvu je pijete?"

"Takvu kakva izlazi iz lončića", odgovorio je. "Jeste li za toast ili nešto drugo?"

"O, ne, hvala."

Sjeli smo za stol pokraj prozora, a ja sam otvorila vanjska vrata jer mi se zrak u kući odjednom učinio toplim i zagušljivim. Zle slutnje projurile su mi glavom, kad sam se prisjetila da je Sparkes osumnjičen za ubojstvo, a ja duboko upletena u rješavanje slučaja i sada se nalazim sama s njim, u vlastitoj kući, u subotu ujutro. Odložio je portfelj na stol i otvorio ga.

"Pretpostavljam da znate sve što se dogana u nekoj istrazi", rekao je.

"Zapravo, nikada ni o čemu ne znam sve,"
Otpila sam gutljaj kave,

"Nisam naivna, Kenneth", rekla sam. "Na primjer, da nemate utjecaja, nikada ne biste ušli u moju četvrt i ne biste sada sjedili na tom mjestu."

Izvukao je kuvertu od tvrdog svijetlosmeneg papira iz portfelja i gurnuo je preko stola prema meni.

"Fotografije", tiho je rekao. "Slike Claire." Oklijevala sam.

"Proveo sam nekoliko zadnjih noći u svojoj kući na plaži", nastavio je objašnjavati.

"U Wrightsville Beachu?" pitala sam.

"Da. I sjetio sam se da se u ladici metalnog ormara s kartotekom nalaze ove fotografije. Nisam ih pogledao, ma ni pomislio na njih otkad smo prekinuli. Slike su s nekog studijskog fotosnimanja. Ne sjećam se detalja, ali kopije mi je dala kada smo se tek počeli vidati. Pretpostavljam da sam vam rekao da je bila nekakav foto model."

Istresla sam iz kuverte dvadesetak fotografija u boji, veličine oko dvadeset na dvadeset pet centimetara. Slika koja se našla na vrhu bila je zapanjujuća. Sparkes mi je zaista rekao istinu na Hootowl farmi -Claire Rawley bila je fizički veličanstvena. Kosa joj je, savršeno ravna i kao ispredena od zlata, dosezala do polovice leđa, a na ovoj je

fotografiji stajala na plaži u hlačicama za trčanje i oskudnoj majici s naramenicama, koja joj je jedva pokrivala grudi. Oko desnog zapešća nosila je nešto nalik, kako se činilo, na veliki ronilački sat s crnim plastičnim remenom i narančastom podlogom za kazaljke. Claire Rawley izgledala je poput skandinavske božice, pravilnih i oštih crta lica, preplanula atletskog i senzualnog tijela. Iza nje se na pijesku vidjela žuta daska za jahanje na valovima, a u daljini blistavi ocean.

Ostale fotografije nastale su u drugačijim dramatičnim okruženjima. Na nekima je sjedila na trijemu propale gotičke južnjačke kuće, na drugima na kamenoj klupi na korovom zaraslom groblju ili vrtu, a na trećima je igrala ulogu marljive pomoćnice okružene ribarima, lica išibanih vremenom, na jednoj od Wilmingtonovih kočica. Neke su poze bile prilično jeftine i isforsirane, ali to nije imalo veze. Sve u svemu, Claire Rawley bila je remek-djelo ljudskog mesa, umjetnički rad s očima u kojima se ogledala neizmijerna tuga.

"Nisam znao bi li vam mogle ikako poslužiti", progovorio je Sparkes, nakon poduže šutnje. "Ipak, ne znam što ste vi vidjeli, mislim što je... je 1'."

Nervozno je lupkao kažiprstom po stolu.

"U slučajevima poput ovoga," mirno sam mu objasnila, "vizualna identifikacija jednostavno nije moguća. Ali nikada se ne zna kada bi nešto ovakvo moglo pomoći. U

najmanju ruku, na ovim fotografijama nema ničega što bi govorilo da tijelo ne pripada Claire Rawley."

Ponovno sam pažljivo proučavala fotografije, da vidim mogu li na njima pronaći kakav nakit.

"Nosila je zanimljiv sat", rekla sam, prebirući po fotografijama.

Nasmiješio se i zurio pred sebe, a zatim uzdahnuo.

"Ja sam joj ga dao. Jedan od onih trendovskih sportskih satova kakvi su bili vrlo popularni među daskašima. Imao je neko otkačeno ime. Životinja? Jesam li dobro rekao?"

"Mislim da je moja nećakinja imala takav, ali davno", prisjetila sam se. "Relativno jeftin? Osamdeset, devedeset dolara?"

"Ne sjećam se koliko sam ga platio. Ali kupio sam ga u trgovini proizvodima za daskanje, gdje je voljela provoditi vrijeme. Sweetwater Surf Shop na South Lumina, tamo gdje su hito's, Reddog's i Buddy's Crab. Živjela je u blizini, dijeleći stan s još nekoliko djevojaka, u ružnoj velikoj stambenoj zgradi u privatnom vlasništvu, u ulici Stone."

Zapisivala sam te podatke.

"Ali živjela je na moru, gdje je i željela biti."

"Što je s nakitom? Sjećate li se je li nosila nešto neobično?" Morao je razmisliti.

"Možda narukvicu?" "Ne sjećam se."
"Privjesak za ključeve?" Zatresao je glavom.

"A prsten?" onda sam upitala.

"Ponekad je nosila nekakve otkaçene. Znae, one srebrne, koji ne koštaju mnogo."

"Možda prsten od platine?"

Oklijevao je. To ga je pitanje izbacilo iz ravnoteže. "Rekli ste od platine?" pitao je.

"Da. I to poprilično velik." Buljila sam u njegove ruke.

"Zapravo, odgovarao bi vašim prstima." Naslonio se natrag na stolicu i pogledao u strop.

"Bože moj", rekao je. "Mora da ga je ona uzela. Imam jednostavni platinasti prsten koji sam običavao nositi dok smo Claire i ja bili zajedno. Šalila se kako je to značilo da sam bio oženjen samim sobom."

"Dakle, uzela ga je iz vaše spavaće sobe?" "Iz kožne kutije. Mora da jest."

"Znae li nedostaje li još nešto iz vaše kuće?" nastavila sam s pitanjima.

"Jedan primjerak iz moje kolekcije je nestao. ATF je pronašao sve ostalo oružje. Naravno, sve je uništeno."

Pao je u još dublju depresiju. "Kakva vrsta oružja?"

"Calico. "

"Nadam se da nije kod nekoga negdje na ulici", rekla sam zabrinuto.

Calico je bila vrsta osobito gadne automatske puške s velikim cilindrom pripojenim s gornje strane, koja je jako nalikovala uziju. To je bilo devetmilimetarsko oružje koje je moglo ispaliti i do sto projektila.

"Morate to prijaviti policiji, a i ATF-u, takoner", rekla sam mu. "Nešto od toga već jesam."

"Ne nešto, Kenneth. Sve."

"Razumijem", odgovorio je. "Učinit ću to. Ali želim znati radi li se o njoj, doktorice Scarpetta. Molim vas, shvatite da mi trenutno nije mnogo stalo do ostalih stvari. Priznat ću vam da sam nazvao u stan gdje je živjela. Ni jedna od djevojaka s kojima je stanovala nije

je vidjela više od tjedan dana. Posljednja noć koju je provela u tom stanu bila je u petak, noć prije požara. Drugim riječima, prethodni dan. Mlada dama s kojom sam razgovarao rekla~ je da joj se Claire učinila rastresenom i depresivnom kad je naletjela na nju u kuhinji i da joj nije spomenula da će izaći u grad."

"Vidim, pravi ste istražitelj", komentirala sam. "Ne biste li i vi bili na mojem mjestu?"

"Bih."

Pogledi su nam se sreli i u njegovim očima mogla sam pročitati bol. Sićušne kapljice znoja nanizale su mu se uz rub kose na čelu, a govorio je kao da ima suha usta.

"Vratimo se fotografijama", rekla sam. "Za što su točno bile snimljene? Bila je model kome? Znate li?"

"Nešto mjesno, ne mogu se točno sjetiti", odgovorio je, zureći mimo mene kroz prozor. "Mislim da mi je rekla da se

radilo o Trgovačkoj komori, nešto za promidžbu plaže."

"I dala vam ih je iz kojeg razloga?"

Nastavila sam polako gledati fotografije, jednu po jednu.

"Samo zato što ste joj se svinali? Možda vas je htjela impresionirati?"

Skrušeno se nasmijao.

"Volio bih kada bi to bili jedini razlozi", odgovorio je. "Ona zna da sam utjecajan čovjek, da poznajem ljude u filmskoj industriji i tako dalje. I volio bih da zadržite te fotografije, molim vas."

"Znači, nadala se da biste joj mogli pomoći u karijeri", rekla sam, podigavši pogled prema njemu.

"Naravno."

"I jeste li?"

"Doktorice Scarpetta, to da moram paziti koga i što promičem, jednostavna je životna činjenica", iskreno je priznao.

"I ne bi izgledalo osobito primjereno dijeliti uokolo fotografije moje lijepe, mlade, bijele ljubavnice u nadi da bi to moglo pomoći njezinoj karijeri. Trudim se održati svoje ljubavne odnose u okviru privatnoga, koliko je god to moguće."

Ogorčenje je sjalo iz njegovih očiju, dok se igrao prstima svojom šalicom kave,

"Ne objavljujem u eteru svoj privatni život. Nikada i nisam. A vi ne biste trebali vjerovati svemu što pročitate, ako mogu dodati."

"Nikada to i ne činim", rekla sam. "Znam bolje od svih drugih kako je to. Iskreno, ne zanima me toliko vaš privatni život, koliko zašto ste izabrali dati ove fotografije meni, a ne istražiteljima okruga Faquier ili ATF-u."

Uputio mi je dug pogled, a zatim odgovorio: "Zbog identifikacije, kao što sam već izjavio. Ali i zato što vam vjerujem, a to je važniji element rješenja ove jednadžbe. Bez obzira na naše razlike u mišljenjima, znam da ne biste na brzinu nekoga spremili u zatvor, niti ga lažno optužili."

"Razumijem."

Svakim sam se trenutkom osjećala sve neugodnije i iskreno željela da sam odluči otići, tako da ja to ne trebam učiniti umjesto njega.

"Vidite, bilo bi mnogo zgodnije svaliti krivnju na mene. A po.stoji jako puno ljudi koji me godinama proganjaju, ljudi koji bi me voljeli vidjeti uništenog, u zatvoru, ili mrtvog."

"Ni jedan od istražitelja s kojima ja radim ne misli tako", rekla sam.

"Ne brinete me vi, Marino ili ATF", brzo je odgovorio. "Nego stranke s političkom moći. Bijeli rasisti, policijski tipovi, koji šuruju s ljudima čija imena znate. Vjerujte mi."

Samo je zurio pred sebe, a mišići čeljusti su mu poigravali. "Karte su podijeljene protiv mene", nastavio je. "Ako netko ne dopre do prave istine i ne sazna o čemu se tu radi, moji su dani

od brojeni. To znam. A netko tko može masakrirati nevine bespomoćne konje, kadar je učiniti sve."

Usnice su mu se tresle, a oči zasjale suzama.

"Žive ih spaliti!" uzviknuo je. "Kakvo čudovište može napraviti takvo što!"

"Krajnje užasno čudovište", odgovorila sam. "A čini se da danas na svijetu ima jako puno užasnih čudovišta. Možete li mi nešto reći o ždrebetu? Onom koje sam vidjela na mjestu zločina? Pretpostavila sam da je jedan od vaših konja koji je nekako umakao?"

"Pjesma Vjetra", potvrdio je, kako sam i očekivala, brišući oči ubrusom.

"Prekrasno malo stvorenje. On je zapravo jednogodišnjak, bio je ronen na mojoj farmi, oba roditelja su mu bila vrlo vrijedni konji. Poginuli su u požaru."

Grlo mu se opet stisnulo. "Kako je Pjesma Vjetra izašao, nemam pojma. To je potpuno bizarno."

"Osim ako ga je Claire -ako je u pitanju Claire -možda izvela van i onda nije imala prilike vratiti ga u staju?"

predložila sam. "Možda je upoznala Pjesmu Vjetra tijekom jednog od posjeta vašoj farmi?"

Sparkes je duboko uzdahnuo, otirući oči. "Ne, mislim da Pjesma Vjetra još nije bio ronen. U biti, sjećam se da je Vjetar, njegova majka, bila skotna tijekom Claireinih posjeta."

"Onda je Claire mogla pretpostaviti da je Pjesma Vjetra jedno.godišnji potomak

kobile Vjetar."

"Mogla je to zaključiti."

"Gdje se sada nalazi Pjesma Vjetra?"
upitala sam.

"Na svu sreću, uhvatili su ga i sada je
na Hootowl farmi. Tamo je na sigurnom i
zbrinut."

Njegovi konji bili su mu strašno teška
tema i vjerovala sam da nije glumio.
Usprkos vještinama koje je imao kao javna
ličnost, Sparkes ne bi mogao biti tako
dobar glumac. Njegova samokontrola bila
je pred kolapsom. Teško se borio da je
zadrži i bio je na rubu da popusti.
Odgurnuo je svoju stolicu i ustao od
stola.

"Moram vam reći još jednu stvar", počeo
je, dok sam ga pratila do vrata. "Da je
Claire živa, vjerujem da bi pokušala
stupiti sa mnom u kontakt, na neki način.

Ako ništa drugo, putem pisma. Pod uvjetom
da zna za požar, a ne vidim kako ne bi
znala. Bila je vrlo pažljiva i topla
osoba, usprkos svojim teškoćama."

"Kada ste je posljednji put vidjeli?"
Otvorila sam ulazna vrata. Sparkes me
pogledao u oči i ja sam još jedanput
osjetila snagu njegove ličnosti, koja je
bila jednako zanimljiva koliko i
uznemirujuća. Smetala mi je pomisao da me
još uvijek na neki način plašio.

"Pretpostavljam prije godinu dana ili
tako nešto."

Njegov srebrni džip marke Cherokee bio je
parkiran na prilazu. Pričekala sam da une
u auto, a onda zatvorila vrata. Nisam

mogla a da se ne zapitam što su moji susjedi mislili, ako su ga prepoznali na mojem kolnom prilazu. Drugom prilikom možda bih se smijala, ali sada nisam vidjela ništa smiješno u njegovom posjetu. Zašto je došao osobno umjesto da mi je dostavio fotografije, bilo je prvo važno pitanje koje mi je palo na pamet.

No, njegovo znatiželjno ponašanje u vezi sa slučajem nije bilo neprimjereno. Nije upotrijebio svoju moć ili utjecaj i tako pokušao manipulirati mnome. Nije pokušao utjecati na moje mišljenje, ni na moje osjećaje prema njemu, barem ne tako da bih ja to mogla prepoznati.

PODGRIJALA SAM KAVU I VRATILA SE U SVOJU RADNU SOBU. NEKO

sam vrijeme sjedila u svojoj ergonomički napravljenoj stolici i stalno ispočetka pregledavala fotografije Claire Rawley. Ako je ubijena s predumišljajem, zašto se to dogodilo onda kada se nalazila negdje gdje se nije trebala nalaziti?

Čak i ako su krivci bili Sparkesovi neprijatelji, nije li slučajnost bila prevelika da napadnu upravo onda kada se ona, nepozvana, pojavila u njegovoj kući? Bi li i najhladnokrvniji rasisti spalili žive konje, samo zato da kazne njihova vlasnika?

Nudila su se dva odgovora i ja sam ponovno počela pregledavati slučajeve ATF-a, proučavajući pažljivo stranicu za stranicom. Vrije.me je letjelo, a oči me povremeno izdavale. Bilo je slučajeva u koji.ma su gorjele crkve, zatim požara u

stambenim i poslovnim četvrti, a pojavila se i serija kuglana u kojima je središte požara uvijek bilo na istoj traci. Stanovi i destilerije, kemijske kompanije i rafinerije plamtjele su do potpunog nestanka s lica zemlje i u svim su tim slučajevima uzroci bili sumnjivi, čak i onda kada se nije moglo dokazati da se radi o paležu.

Što se tiče ubojstava, ona su bila još neobičnija. Uglavnom bi ih počinio relativno nevješt pljačkaš ili supružnik, koji nije shvaćao da će ako nestane cijela njegova obitelj, a dijelovi se kostiju pojave u jami iza kuće gdje se pali smeće, netko najvjerojatnije nazvati policiju. Isto tako, ljudi koji su već mrtvi ne udišu CO i u svom tijelu nemaju metke, koje vidimo na rendgenu. Menutim, do deset sati te večeri naišla sam na dva smrtna slučaja koji su mi privukli pozornost. Jedan se dogodio u ožujku ove godine, a drugi šest mjeseci prije toga. Noviji slučaj dogodio se u Baltimoreu. Žrtva je bio dvadeset.petogodišnji muškarac po imenu Austin Hart, student četvrte godi.

ne medicine u bolnici John Hopkins. Umro je u požaru, u kući neda.leko od kampusa. Bio je sam kod kuće, jer su baš bili proljetni praznici.

Prema navodima iz kratkog policijskog izvješća, vatra je počela u nedjelju navečer i dok su vatrogasci stigli, zahvatila čitavu kuću. Hart je bio toliko izgorio, da su ga uspjeli identificirati

samo po slikama korjenova zubi i trabekularnih izdanaka zubnog grebena čeljusti na rendgenskim snimkama načinjenima prije i poslije smrti. Središte požara bilo je u kupaonici na

prvom katu i nije se radilo ni o električnoj iskri, niti se pronašao trag neke lakozapaljive tekućine.

ATF se uključio u slučaj na poziv baltimorskog vatrogasnog odjela. Zanimljivo je bilo to što je iz Philadelphije bila pozvana Teun McGovern da ponudi svoju ekspertizu i što su nakon tjedana i tjedana minucioznog pregledavanja čitavog zgarišta, intervjuiranja svjedoka i ispitivanja u ATF-ovim laboratorijima u Rockvilleu, nalazi ukazivali na to da je vatra podmetnuta, a smrtni slučaj u tom požaru - ubojstvo. No ni jedno ni drugo nije se moglo dokazati. Modeliranje požara nije moglo razjasniti kako je takva vatra, koja se toliko brzo širila, mogla započeti u majušnoj kupaonici obloženoj keramičkim pločicama, u kojoj se nije nalazilo ništa doli porculanski umivaonik i nužnik, prozorski zastor i plastične zavjese u zatvorenoj tuš-kadi.

Požar prije ovoga dogodio se u listopadu u Venice Beachu, u Californiji, također noću, u kući pokraj oceana deset blokova zgrada dalje od legendarne vježbaonice Muscle Beach. Marlene Farber bila je dvadeset trogodišnja glumica čija se karijera uglavnom sastojala od malih

uloga u sapunicama i humorističnim serijalima, a veći dio njezinih prihoda

dolazio je od televizijskih reklama. Detalji o požaru koji je do temelja spalio njezinu rasklimanu kuću od cedrovine, bili su jednako nepotpuni i neobjašnjivi kao i oni u slučaju Austina Harta.

Adrenalin mi je skočio kada sam pročitala kako se vjeruje da je požar krenuo iz glavne kupaonice njezina prostranog doma. I ova je žrtva bila strašno izgorjela, zapravo se svela na bijele, kalcinirane komadiće. Rendgenske slike njezinih posmrtnih ostataka usporedene su sa snimkama pluća napravljenima dvije godine ranije pri rutin.skom liječničkom pregledu. Identificirana je, u osnovi, po rebrima. Lakozapaljive tekućine nisu bile detektirane, a nije bilo ni objašnje.

nja što je to u kupaonici moglo zapaliti vatru čiji je plamen dosezao dva i pol metra uvis te uspio izazvati požar na drugom katu. Nužnik, kada, umivaonik i ormarić na kojemu se nalazila kozmetika nisu, na.ravno, bili dovoljni. Sudeći prema satelitskim snimkama Nacional.nog meteorološkog servisa, nije se radilo ni o gromu, jer tijekom če.trdeset osam sati prije požara, nikakav grom nije udario nigdje na području od sto trideset kilometara oko mjesta njezina boravka.

Mozgala sam o ovome s čašom crnog pinota u ruci, kada me na.zvao Marino. Bilo je skoro jedan sat ujutro.

"Si budna?" pitao je. "Zar je to važno?"

Morala sam se nasmiješiti, jer me uvijek to pitao kada bi zvao u nepristojno vrijeme.

"Sparkes je imao četiri Mac desetke s prigušivačima koje je na vodno kupio za otprilike tisuću šesto dolara po komadu. Imao je protutenkovsku minu koju je kupio za tisuću sto i MP40 automat. I pazi ovo, devedeset praznih granata."

"Slušam", rekla sam.

"Kaže da su ga zanimala sva ta sranja iz Drugoga svjetskog rata i da ih je skupljao usput, kao i one svoje bačvice burbona, koje su došle iz pecare koja je crkla prije pet godina. Šta se tiče burbona, dobit će malo po prstima, jer u odnosu na sve drugo, to je sitnica. Fućka nam se. A šta se tiče oružja, sve je registrirano i na sve je platio porez, tako da je u tom smislu čist. Iako onaj škiljavi istražitelj iz Warrentona ima ideju da se Sparkes potajno bavi prodajom oružja grupicama u južnoj Floridi koje se bore protiv Castra."

"Na temelju čega to sumnja?" željela sam znati.

"Sranje, baš ja znam. Ali istražitelji u Warrentonu trče za tim k'o psi za poštarom. Imaju teoriju da je cura koja je izgorila nešto znala, pa Sparkes nije imao drugog izbora nego da je se riješi, čak i pod cijenu da spali sve što ima. Uključujući i konje."

"Da trguje oružjem," nestrpljivo sam rekla, "onda bi ga imao puno više, a ne

nekoliko starih automata i gomilu praznih granata." "Odlučili su ga ščepati, doktorice. Možda će malo potrajati, zbog toga `ko je on."

"Što je s onim nestalim Calicom?"

"Kako, k vragu, znaš za to?" .

"Nije razjašnjeno gdje je Calico, jesam li u pravu?" "Tako on kaže, ali kako ti..."

"Došao me danas posjetiti." Nastupila je duga stanka.

"O čemu pričaš?" pitao je. Bio je jako zbunjen. "Gdje te došao posjetiti?"

"K meni, u moju kuću. Nepozvan. Donio je fotografije Claire Rawley."

Marino je ovaj put šutio tako dugo da sam već pomislila da se veza prekinula.

"Bez uvrede", konačno je izustio. "Si sigurna da mu nisi nasjela s obzirom tko..."

"Ne", presjekla sam ga.

"Pa, si mogla saznati nešto iz onog što si pogledala?" Povukao se. "Jedino da je njegova navodna bivša djevojka bila iznimno lije.

pa. Kosa izgledom odgovara kosi žrtve, a i visina i težina se poduda. raju. Nosila je sat koji nalikuje na onaj koji sam pronašla, a njezine su je sustanarke posljednji put vidjele dan prije požara. To je ne.kakav početak, ali sigurno nije dovoljno da bi na temelju toga i na.stavili."

"A jedini podatak koji je wilmingtonska policija mogla izvuć' iz sveučilišta je da Claire Rawley postoji. Malo je

studirala, malo ne, ali nije dolazila od jeseni."

"Što bi otprilike odgovaralo vremenu kada je Sparkes prekinuo s njom."

"Ako je istina što je rek'o", Marino je istaknuo. "Što je s njezinim roditeljima?"

"Sveučilište nam ne daje nikakve druge informacije o njoj. Tipič.no. Morat ćemo dobit' sudski nalog, a znaš kako to ide. Razmišljam bi li ti mogla razgovarat' s dekanom il' nekim i malo ih smekšat'. Ljudi radije imaju posla s doktorima nego murjacima."

"A vlasnik Mercedesa? Pretpostavljam da se još nije pojavio?"

"Wilmingtonska policija mu nadzire kuću", odgovorio je Mari.no. "Gledali su kroz prozore, njuškali kroz prozorčić za poštu da vide da li se neko unutra raspada. Ali do sada, ništa. K'o da se raspli.nuo, a nemamo opravdani razlog da mu provalimo vrata."

"Koliko ima godina?"

"Četrdeset i dvije. I smeđu kosu i smene oči. Visok metar i osam.deset, težak sedamdeset tri."

"Pa netko mora znati gdje je ili barem kada je vinen zadnji put. Nitko ne odšeta od uhodane prakse a da o tome nikome ne ostavi obavijest."

"Trenutno izgleda da je napravio baš to. Ljudi mu bez veze dola= ze na dogovorene posjete. Nit' ih je zvao, nit' ništa. Ne pojavljuje se. Susjedi mu nisu vidjeli ni auto, ni njega bar tjedan dana. Nitko

nije vidio kad se odvezao, ni da li je bio sam ili s nekim. Navodno je neka starica, prva susjeda, razgovarala s njim petog lipnja, četvrtak ujutro prije požara. Izašli su pokupiti novine pred vratima u istom trenutku. Mahnuo joj je i rek'o dobro jutro. Prema njenim riječima, žurio je i nije baš bio

prijateljski raspoložen, k'o obično. To je sve što imamo za sada."

"Pitam se nije li možda Claire Rawley bila njegova pacijentica." "Samo se nadam da je još živ."

"Da", rekla sam zabrinuto. "I ja."

Mrtvozornik nije pripadnik snaga čuvara zakona, nego osoba koja mora objektivno predočiti dokaze, intelektualni detektiv čiji su svjedoci mrtvi. Ali nekada nisam toliko držala do statuta ili definicij

a.

Pravda je bila iznad kodeksa, osobito kad sam vjerovala da nitko ne sluša činjenice. Kada sam za doručkom u nedjelju ujutro odlučila posjetiti Hugheya Dorra, potkivača koji je potkivao Sparkesove konje dva dana prije požara, ta se moja odluka temeljila gotovo potpuno na čistoj intuiciji.

Isprala sam svoju šalicu kave u sudoperu, uz zvonjavu zvona crkve Grace Baptist i Prve prezbiterijske crkve, a zatim prokopala po bilješkama tražeći telefonski broj koji mi je dao jedan od ATF.-ovih istražitelja. Kada sam nazvala, potkivač -što je bio moderan

naziv za negdašnjeg kovača -nije bio kod
 l~uće, ali njegova žena jest. Predstavila
 sam se.

"On je u Crozieru", rekla je. "Ostat će
 cijeli dan na Red Feather Pointu. To vam
 je odmah kod Lee Rooda, na sjevernoj
 strani rijeke. Ne možete promašiti."

Znala sam da mogu, i to vrlo lako.
 Opisivala je predio Virginije u kojem su
 se nalazile samo farme konja i, iskreno
 rečeno, većina mi ih je izgledala potpuno
 jednako. Zatražila sam da mi da nekoliko
 putokaza.

"Dakle, to vam je točno na rijeci, preko
 puta državne kaznionice. Tamo gdje
 zatvorenici rade na mljekarskim farmama,
 i ostalo", do.dala je. "Eto, sada
 vjerojatno znate gdje je to."

Da, znala sam, na žalost. Već sam bila
 tamo, u slučajevima kada bi zatvorenik
 počinio samoubojstvo vješanjem u svojoj
 ćeliji ili kad bi se međusobno poubijali.
 Dobila sam broj telefona farme, pa sam
 nazvala da provjerim mogu li doći. Što se
 tiče naravi ljudi koji su imali
 privilegiju da posjeduju konje, činilo se
 da ih ni najmanje ne zanima zbog čega
 zovem. Samo su mi rekli da ću potkivača
 pronaći u staji, koja je bila zelena.
 Vratila sam se u spavaću sobu da odjenem
 sportsku majicu, traperice i čizme na
 vezanje, a zatim sam nazvala Marina.

"Možeš ići sa mnom ili to mogu obaviti
 sama", rekla sam mu. Gledao je baseball
 utakmicu na televizoru, vrlo glasno. Čula

sam kako je telefon tupo udario kada ga je odložio i njegovo disanje u slušalici.

"Sranje", rekao je.

"Znam", složila sam se. "I ja sam umorna." "Daj mi pola sata."

"Pokupit ću te da ti uštedim malo vremena", ponudila sam. "Da, to mi odgovara."

Živio je južno od rijeke James, u četvrti s pošumljenim parcelama odmah do gusto naseljene zone načičkane trgovačkim centrima koja se zvala Midlothian Thurnpike. Tu se moglo kupiti ručno vatreno oružje, motocikle i ubojite hamburgere, ili si priuštiti ručno pranje automobila s voskom ili bez njega. Marinova bijela kućica, obložena aluminijskim pločama nalazila se na Ruthers Roadu, odmah

iza ugla nakon kemijske čistionice i dućana s voćem i povrćem. U prednjem je dvorištu visjela velika američka zastava, dok je stražnje opasivala ograda od lanaca. Posjedovao je i natkriveno parkiralište za svoju kamp-kućicu.

Odbljesci sunčeva svjetla treptali su na neupaljenim nizovima božićnih lampica koje su ukrašavale svaki rub i ugao Marinova obitavališta. Raznobojne su žaruljice bile umetnute u grmlje i

zapletele u krošnje drveća. Bilo ih je na tisuće.

"I dalje mislim da ne bi trebao ostavljati tu rasvjetu vani", opet sam mu rekla, kada je otvorio vrata.

"Ej. Onda je ti skini i vrati natrag na Dan zahvalnosti", odgovorio je kao i obično. "Imaš li pojma koliko bi to trajalo, osobito sad kad im svake godine dodajem nove?"

Njegova je opsesija dostigla vrhunac kada je instalirao posebnu kutiju s osiguračima za svoje božićne dekoracije koje su, u punom svjetlu, uključivale Djeda Mraza kojeg je vuklo osam sobova, Snješka bijelića, šećerne štapiće, igračke i Elvisa u sredini dvorišta koji je pjevuckao božićne pjesme preko razglasa. Marinovi izlošci postali su toliko blještavi da se svjetlost mogla vidjeti miljama daleko. Rezidencija mu je ušla u izbor službenih richmondskih turističkih atrakcija, koje su se mogle vidjeti na Tacky touru³. Još me uvijek čudilo kako nekome tko je toliko antisocijalan ne smetaju nepregledne kolone automobila, limuzina i pripitih ljudi koji zbijaju šale na njegov račun.

"Još ne shvaćam što te spopalo", rekla sam mu, dok je ulazio u auto. "Prije dvije godine ne bi ni u snu napravio nešto takvo, a onda si odjednom, kao grom

iz vedra neba, pretvorio svoje mjesto boravka u lunapark. To me brine. A da ne spominjem opasnost od električnog požara. Znam da sam ti već rekla što mislim o svemu tome, ali zaista smatram..."

"Možda i ja zaista smatram."

Prikopčao je pojas i izvadio cigaretu.

"Kako bi ti reagirao da ja počnem ukrašavati svoju kuću na taj način i ostavljati lampice da vise uokolo cijele godine?"

3' Razgledavanje primjeraka kiča i neukusa.

"Jednako kao da kupiš vozilo za kampiranje, postaviš nadzemni bazen u vrt i počneš jesti slane štapiće svaki dan. Mislio bi' da si jebe.no skrenula."

"I bio bi u pravu", odgovorila sam mu. "Gledaj."

Igrao se nezapaljenom cigaretom.

"Možda sam došao do one sada ili nikada točke u životu", rekao je. "K vragu i što ljudi misle. Živim samo jedanput i, sranje, tko zna koliko dugo ću se još uopće motati po ovom svijetu."

"Marino, postaješ previše morbidan." "To se zove stvarnost."

"A stvarnost je i da ćeš, ako umreš, doći meni u ruke i završiti na jednom od mojih stolova. Ovo bi ti trebalo dati i više no dovoljno po.ticaja da se motaš po ovom svijetu još dugo vremena."

Ušutio je, buljeći kroz prozor. Vozila sam niz Route 6 kroz okrug Goochland, prožet gustim šumama, tako pust da miljama ne bih vidjela drugi automobil. Jutro je bilo vedro, ali s naznakama da postane vlažno i toplo. Prolazili smo pokraj skromnih kućica s lime.nim krovovima i ljupkim trijemovima, koje su u svojim dvorištima imale posude s vodom za ptice. Kvirgave grane jabuke povijale su se do zemlje pod zelenim plodovima, a

suncokreti su svoje glave objesili kao da su pri molitvi.

"U biti, doktorice," Marino je opet progovorio, "to je kao neki predosjećaj ili nešto tako. Stalno vidim kako mi vrijeme curi. Razmišljam o svom životu i uglavnom sam napravio sve što se dalo napraviti. I da više ne napravim ništa drugo, opet sam napravio dovoljno, znaš? Tako ti ja zamišljam kako dolazim pred zid iza kojeg za mene nema ničega. Moj put tu prestaje. Odlazim odavde. Samo je pitanje načina i trenutka. Zato na neki način i radim što god me volja, k vragu. Tako svejedno, točno?"

Nisam bila sigurna što da mu kažem i slika njegove blještavo rasvijetljene kuće u vrijeme Božića natjerala mi je suze na oči. Bilo mi je drago što imam sunčane naočale na nosu.

"Ne radi od toga samoispunjavajuće proročanstvo, Marino", tiho sam mu rekla. "Ljudi o nečemu previše misle i onda postanu toliko napeti i koncentrirani na to da sami to izazovu."

"Kao Sparkes", odgovorio je.

"Zaista ne vidim kakve to veze ima sa Sparkesom."

"Možda je previše mislio o nečemu i sam to izazvao. Kao kad si crnac kojeg mnogo ljudi mrzi iz dna duše, pa se toliko brineš da ti šupci ne uzmu to što imaš, da na kraju spališ sam sebe. Usput ubiješ sve svoje konje i bjeloputu djevojku. I završiš s ničim. K vragu, lova od osiguranja neće nadomjestiti što je

izgubio. Nema šanse. U biti, Sparkes je sjeban kako god okreneš. Ili je izgubio sve što je volio u svom životu ili će umrijeti u zatvoru."

"Da se radi samo o podmetnutom požaru, bila bih sklonija vjerovati da je on palikuća", rekla sam. "Ali radi se i o mladoj ženi koja je ubijena. I o svim njegovim konjima koji su ubijeni. Tu, za mene, slika postaje iskrivljena."

"Zvuči kao ponovljena priča o O.J.-u, ako mene pitaš. Bogat, moćan i crnac. Njegova bivša bijela djevojka završi presječenog grla. Ne muče li te paralele? Bar malo? Slušaj, moram zapalit'. Puhat ću dim kroz prozor."

"Ako je Kenneth Sparkes ubio svoju bivšu djevojku, zašto onda nije to učinio negdje gdje ga nitko ne bi povezao s time?" istaknula sam. "Zašto tijekom toga uništiti sve što imaš i ostaviti za sobom sve moguće znakove koji upućuju ravno na tebe?"

"Ne znam, doktorice. Možda su stvari izmakle kontroli, pa je sve zasrao. Možda nikad nije planir'o ni koknuti nju, ni potpaliti vlastitu gajbu."

"Meni se ni jedan detalj u vezi s ovom vatrom ne čini kao da je učinjen bez razmišljanja", rekla sam. "Mislim da je netko određen jako dobro znao što radi."

"Ili to, ili je imao sreće."

Uska je cesta bila prekrivena mrljama sunčeva svjetla i sjene, a ptice na telefonskim žicama podsjetile su me na glazbu. Kad sam nas dovezla do restorana

North Pole sa znakom u obliku polarnog medvjeda, sjetila sam se ručkova nakon sudenja u Goochlandu, svih onih detektiva i sudskih vještaka koji su se do sada već povukli u mi. rovinu. Stari slučajevi

u bojstava dobivali su nejasne konture u mojem pamćenju, jer ih se do sada tamo nagomilalo već jako mnogo, a pomisao na njih i kolege koji su mi nedostajali, rastužila me u sekundi. Red Feather Point nalazio se na kraju duge kaldrmaste ceste

koja je vodila do impresivne farme nad rijekom James. Prašina je bujala iza mog auta dok sam vijugala između bijelih ograda što su okruživale baršunaste zelene pašnjake mjestimično prekrivene zaostalim sijenom.

Trokatna bijela drvena kuća imala je nesavršeni, nakošeni izgled granevine iz nekog od prošlih stoljeća, a silosi ogrnuti lozom penjačicom također su preostali iz davnine. Nekoliko konja lutalo je udaljenim poljem. Kada smo se zaustavili i parkirali auto, krug za jahanje s tlom od crvene zemlje bio je prazan. Marino i ja ušli smo u veliku zelenu staju i krenuli prema izvoru buke željeza koje je zvonilo pod udarcima čekića. Plemeniti konji istezali su svoje veličanstvene vratove iz boksova i nisam mogla odoljeti a da ne pogladim baršunaste njuške lovaca na lisice, punokrvnih i arapskih konja. Zašla sam da protepam par riječi ždrebetu i

njegovoj majci, a njih me dvoje za to vrijeme netremice promatralo velikim

smenim očima. Marino se držao na distanci, rukom tjerajući muhe.

"Jedno je dok ih gledaš", komentirao je. "Ali kad te ugrize... jednom mi je bilo dosta."

Prostorije za potkivanje i hranjenje konja bile su prazne, a gra.blje i smotana gumena crijeva visjela su sa drvenih zidova. Pokrivači su bili prebačeni preko vrata. Nisam susrela nikoga osim neke žene u jahaćoj odjeći s kacigom na glavi, koja je nosila englesko sedlo.

"Dobro jutro", rekla sam. Udaljeno udaranje čekića postupno se utišalo. "Tražim potkivača. Ja sam doktorica Scarpetta", dodala sam. "Zvala sam ranije."

"Tamo je."

Pokazala je, ne usporavajući korak.

"I dok ste tu, izgleda da se Black Lace ne osjeća baš najbolje", dodala je. Shvatila sam da je mislila da sam veterinarka.

Marino i ja skrenuli smo za ugao i pronašli Dorra kako sjedi na stolcu bez naslona i među koljenima čvrsto drži desno prednje ko.pito velike bijele kobile. Bio je ćelav, snažnih ramena i ruku. Nosio je kožnu kovačku pregaču koja

je nalikovala na široke kaubojske kožne nogavice.

Obilno se znojio, prekriven prašinom, i izvlačio čavle iz aluminijske potkove.

"Zdravo", pozdravio nas je, a kobila je povila uši prema natrag.

"Dobar dan, gospodine Dorr. Ja sam doktorica Scarpetta, a ovo je kapetan Pete Marino", rekla sam. "Vaša žena mi je rekla da vas mogu ovdje pronaći."

Kratko nas je pogledao.

"Ljudi me zovu Hughey, zato što se tako zovem. Vi ste veterinar?"

"Ne, ne, ja sam mrtvozornik. Kapetan Marino i ja uključeni smo u istragu na slučaju Warrenton."

Pogled mu se smrknuo. Bacio je staru potkovu na stranu i zgrabio savijeni nož iz džepa svoje pregače te počeo čistiti žabicu konjskog kopita, dok mu se pod nožem nije pojavio mramorno hijeli dio. S kamenčića što se uklještio, frčnula je iskra.

"Tko god da je to učinio trebao bi biti ustrijeljen", rekao je, grabeći kliješta iz drugog džepa i čisteći uokrug stjenku kopita. "Radimo što je u našoj moći da saznamo što se dogodilo", Marino ga je obavijestio.

"Moj je dio zadatka identificirati ženu koja je poginula u požaru", objasnila sam mu, "i shvatiti što joj se točno dogodilo."

"Kao prvo," Marino je počeo, "zašto je ta dama bila u njegovoj kući."

"Čuo sam za to. Čudno", odgovorio je Dorr

Sada je koristio rašpu, a kobila je uznemireno kesila zube. "Ne znam zašto je itko trebao biti u njegovoj kući", rekao je. "Kako sam ja shvatio, bili ste na njegovoj farmi par dana ranije?"

Marino je nastavio, črčkajući po bloku.

"Požar se dogodio u subotu na večer", rekao je Dorr. Počeo je čistiti dno kopita čeličnom četkom.

"Bio sam tamo veći dio dana u četvrtak. Sve je bilo k'o i obično. Potkovao sam osam konja i pobrinuo se za jednog koji je imao bolest bijelog kopita. To je bolest kod koje bakterije ulaze u stijenku kopita. Premazao sam mu kopito formaldehidom -o kojem vi vjerojatno znate sve", obratio se meni.

Spustio je desnu nogu kobile i podigao lijevu, a ona se malo trznula i zamahnula repom. Dorr ju je čvrsto potapšao po nosu.

"Da ima o čemu misliti", objasnio nam je. "Nije njezin dan. Konji su k'o mala djeca, isprobavaju vas na sve moguće načine. Vi mislite da vas vole, a sve što žele od vas je hrana."

Kobila je zakolotala očima i pokazala zubalo, dok je potkivač nastavio izvlačiti čavle, radeći nevjerojatnom brzinom i pričajući s nama, a da nijednom nije usporio.

"Jeste li ikada bili na farmi kad je kod Sparkesa u posjetu bila mlada žena?" upitala sam. "Bila je visoka i jako lijepa, s dugom plavom kosom."

"Ne. Obično kad bi' se ja pojavio, bili bismo s konjima. Pomagao mi je koliko god je mogao. Bio je potpuno lud za svojim konjima."

Ponovno je uzeo nož za kopita u ruku.

"Sve te priče kako švrlja uokolo," Dorr je nastavio, "ja to nikad nisam vidio. Uvijek mi se činio tipom samotnjaka, što me isprva iznenadilo, s obzirom na to tko je."

"Kako ste dugo radili za njega?" pitao je Marino, mijenjajući svoje držanje na način koji je signalizirao da sada on preuzima riječ. "Trajalo je šest godina", Dorr je rekao, zgrabivši rašpu. "Nekoliko puta na mjesec."

"Kada ste ga vidjeli u četvrtak, je li vam spomenuo da će otputovati izvan zemlje?"

"O, naravno. Zato sam i došao kad sam došao. Putovao je sljedeći dan u London, a s obzirom da mu je pomoćnik otkazao, Sparkes nije imao koga ostaviti da me dočeka kad donem."

"Čini se da je žrtva vozila stari plavi Mercedes. Jeste li ikada vidjeli takav auto na njegovom ranču?"

Dorr se odgurnuo prema natrag na svojem drvenom stolcu, u kući sa sobom kutiju s potkovama. Podigao je stražnju nogu kobile.

"Ne sjećam se da sam ikada vidio takav auto." Bacio je drugu potkovu na stranu.

"No, da. Ne mogu reći da se sjećam takvog kakvog ste upravo opisali. Ooooo, mir!"

Smirio je konja položivši mu ruku na stegno. "Ima bolesna kopita", obavijestio nas je. "Kako se zove?" pitala sam.

"Molly Brown."

"Po naglasku ne bih rekla da ste iz ovih krajeva", dodala sam. "Ronen i odrastao u južnoj Floridi."

"Kao i ja. U Miamiu", rekla sam.

"Dakle, to je već Južna Amerika, koliko je južno."

PAS VRSTE BEAGLE UŠETAO JE BRZIM KORAKOM, NJUŠKAJUĆI UO.kolo po podu posutim slamom u potrazi za strugotinama s kopita. Molly Brown ljupko je smjestila svoju drugu stražnju nogu na postu. Ije za kopita, kao da čeka manikiranje u salonu za uljepšavanje.

"Hughey," obratila sam mu se, "neke okolnosti ovog požara povlače za sobom jako puno pitanja. Iako se nitko nije trebao nalaziti u Sparkesovoj kući, tamo je pronađeno mrtvo tijelo. Žena koja je poginula u mojoj je nadležnosti i ja želim učiniti apsolutno sve što mogu ne bi li saznala zašto se tamo našla i zašto nije izašla kad je počeo požar. Molim vas da se pokušate sjetiti jeste li toga dana primijetili nešto, bilo što, što vam se moglo učiniti neobičnim."

"Upravo tako", rekao je Marino. "Na primjer, je li se činilo da Sparkes vodi nekakav privatni, osobni razgovor preko telefona? Zna li je li očekivao kakvo društvo? Jeste li ikada čuli da spominje ime Claire Rawley?"

Dorr je ustao i ponovno potapšao kobilu po stegnu, a mene je instinktivno zadržao daleko izvan dosega njezinih snažnih stražnjih nogu. Pas je zalajao na mene kao da sam odjednom postala potpuno nepoznata osoba.

"Dodi, maleni."

Sagnula sam se i ispružila ruku.

"Doktorice Scarpetta, vidim da vjerujete Molly Brown, a i ona to zna. Što se vas tiče," glavom je pokazao prema Marinu, "vi ih se bojite i konji to osjete. Tek toliko da znate."

Dorr je izašao, a mi za njim. Marino se držao zida, hodajući iza konja koji je bio visok najmanje četrnaest dlanova³². Potkivač je

3z Dlan -mjera za visinu konja; 1 dlan = 10 cm.

skrenuo za ugao do mjesta gdje mu je bio parkiran kamion. Radilo se o crvenom kamionetu, koji je odostraga bio opremljen plinskom talionicom na principu sagorijevanja propana. Okrenuo je ventil i plavi je plamen buknuo uvis.

"Kako joj kopita baš nisu zdrava, moram iz potkove izvući kvačice, tako da joj odgovara. Slično ortopedskim ulošcima kod ljudi", komentirao je, grabeći aluminijsku potkovu velikim kliještima i držeći je u vatri.

"Ako se talionica još nije zagrijala, brojim do pedeset", nastavio je. Miris užarenog metala dopro mi je do nosnica. "Inače do trideset. Kod aluminija nema

promjene boje, tako da ga moram samo malo ugrijati da postane savitljiv."

Odnio je potkovu do nakovnja i probušio rupe. Oblikovao je kvačice i zaravnao ih čekićem. Za skidanje oštih rubova upotrijebio je brusilicu, što je zvučalo poput glasne Stryker pile. Činilo se da Dorr koristi svoju kovačku vještinu da nas zadrži, da dobije na vre. menu kako bi razmislio ili možda našao način da nam izbjegne reći ono što smo htjeli znati. Uopće nisam sumnjala u njegovu veliku odanost Kennethu Sparkesu.

"Ako ništa drugo," rekla sam mu, "obitelj te žene ima pravo znati. Trebam ih obavijestiti o njezinoj smrti, a to ne mogu učiniti dok ne utvrdim da je sigurno riječ o njoj. I pitat će me što joj se dogodilo, a to moram znati."

No, nije rekao ništa i mi smo ga slijedili natrag do Molly Brown. Defecirala je i stala u balegu, a on je istrošenom metlom, malo ner.vozno, pomeo stajsko gnojivo. Beagle se još motao uokolo.

"Znate, konjima je bijeg najbolja obrana", Dorr je konačno po. novno progovorio namještajući prednju nogu kobile da mu leži čvr. sto među koljenima. "Sve što želi je pobjeći, ma koliko vi mislili da vas voli."

Provukao je čavle kroz potkovu, savijajući vrške prema dolje kako su prolazili kroz vanjski zid kopita.

"Ljudi nisu puno drugačiji kad ih stjerate u kut", dodao je. "Nadam se da

se ne osjećate kao da sam vas stjerala u kut", odgovorila sam, češkajući beaglea iza uha.

Dorr je savio oštre vrhove čavala pomoću klinčera i izbrusio ih da budu glatki, još jedanput otežući s odgovorom na moj komentar.

"Ooooo", umirivao je Molly Brown, a teški je miris metala i ba.lege visio u zraku.

"Stvar je u tome", nastavio je lupkajući čekićem uokrug, "što ste vas dvoje ušetali ovamo misleći da ću vam vjerovati tek tako, što je isto kao da ste mislili na možete potkovati ovog konja."

"Ne krivim vas što se tako osjećate", rekla sam.

"Nema šanse da bi' ja mog'o potkovat' tog konja", rekao je Marino. "Ma ni da bi' želio."

"Konji vas mogu zgrabiti zubima i baciti. Kopkaju kopitom, pla.še vas da će vas ritnuti, pljusnu vas repom po očima. Treba biti jasno k'o suza tko je glavni, inače ste u problemima preko glave."

Dorr se ispravio, trljajući križa. Vratio se talionici da ugrije slje.deću potkow.

"Gledajte, Hughey," Marino je počeo govoriti, dok smo ga slije.dili. "Molim vas da nam pomognete zato što mislim da vi to i želite. Bilo vam je stalo do onih konja. Mora vam biti stalo i šta je ne'ko mrtav."

Potkivač je kopao rukom po pretincu sa strane u svojem kamio.netu. Izvukao je now potkow i zgrabio je kliještima.

"Jedino vam mogu ponuditi vlastitu teoriju." Držao je potkovicu u plamenu talionice. "Pretvorio sam se u uho", rekao je Marino.

"Mislio sam da su to učinili profesionalci i da je žena bila jedna od njih, samo se iz nekog razloga nije uspjela izvuci."

"Dakle, vi tvrdite da je ona palikuća."

"Možda jedna od njih. Ali izvukla je kraći kraj." "Zašto to mislite?" pitala sam.

Dorr je pritegnuo toplu potkovicu u škrip.

"Znate, način života gospodina Sparkesa ljuti mnoge ljude, osobito one nacističke tipove", odgovorio je.

"Još mi baš nije jasno zašto mislite da je ta žena imala neke veze s tim", Marino je i dalje ispitivao.

Dorr je napravio stanku, protežući lenu. Zaokružio je glavom i čulo se pucketanje zglobova u vratu.

"Možda ti koji su to učinili nisu znali da Sparkes odlazi iz grada. Cura im je trebala da bi im otvorila vrata -po mogućnosti cura iz njegove prošlosti."

Marino i ja pustili smo ga da govori.

"On nije tip koji bi nekoga odbio s kućnog praga. Zapravo, po mojem mišljenju, uvijek je bio previše ležeran i ljubazan, stvarno .previše za svoje dobro."

Brušenje i čekićanje naglašavalo je ljutnju potkivača, a šištanje potkove kad ju je Dorr uronio u vedro vode zvučalo je poput tihog upozorenja. Vratio se do Molly ne rekavši nam ni riječi i ponovno

sjeo na stolac. Počeo je isprobavati odgovara li nova potkova, bru.seći joj rub te izvlačeci čekić. Kobila se provrpoljila, ali uglavnom je izgledala kao da se dosaduje.

"Mogu vam reći još nešto što se, po mojem mišljenju, uklapa u moju teoriju", rekao nam je, radeći. "Kada sam bio na njegovoj farmi tog četvrtka, jedan te isti helikopter je prelijetao iznad nas. Nije baš izgledalo kao da praše usjeve u okolici, pa gospodin Spar.kes i ja nismo mogli shvatiti je 1' bio izgubljen il' je

imao problema i tražio mjesto da sleti. Zujao je uokolo možda petnaest minuta i onda odletio na sjever."

"Kakve je bio boje?" pitala sam, prisjećajući se jednog koji je kružio nad požarištem kada sam bila tamo.

"Bijeli. Izgledao je kao vilin konjic."

"Kao mali helić na klipni pogon?" pitao je Marino.

"Ne znam puno o helikopterima, ali da, bio je malen. Nekako izaziva sumnju, zar ne? Kao da netko možda malo nadgleda iz zraka?"

Beaglove su oči bile napola sklopljene, a glava položena na moju cipelu.

"I nikad prije niste vidjeli taj helikopter u blizini njegove kuće?" Marino je pitao. Znala sam da se i on sjećao bijelog helikoptera, ali nije želio izgledati osobito zainteresiran za njega.

"Ne, šefe. Warrenton nije ljubitelj helikoptera. Plaše konje." "U okolnom

području ima zračni park, leteći cirkus, gomila pri.vatnih pisti za polijetanje i slijetanje", Marino je dodao.

Dorr je ponovno ustao.

"Zbrojio sam vam dva i dva kako sam najbolje mogao", rekao je. Zgrabio je

maramu iz stražnjeg džepa i obrisao njome lice. "Rekao sam vam sve što znam. Prokletstvo. Sve me boli."

"I zadnja stvar", rekao je Marino.

"Sparkes je jedan važan, po.slovni čovjek. Sigurno je povremeno koristio helikoptere. Da dode do aerodroma, na primjer, s obzirom da mu je farma, na neki način, u vukojebini."

"Naravno, slijetali su na njegovu farmu", odgovorio je Dorr.

Uputio je Marinu dug pogled prepun sumnje.

"Neki od njih sličan onom bijelom koji ste vidjeli?" pitao je zatim Marino.

"Već sam vam rekao da ga nikada prije nisam vidio."

Dorr je zurio u nas, dok je Molly Brown cimala povodac i poka.zivala duge prljave zube.

"A reći ću vam još jednu stvar", rekao je Dorr. "Ako namjera.vate ovo smjestiti gospodinu Sparkesu, nemojte ponovno dolaziti njuškati kod mene."

"Ne namjeravamo smjestiti nikome", rekao je Marino, koji je ta.koder postao prkosan. "Samo tražimo istinu. Kako kažu, istina go.vori sama za sebe."

"To bi bila lijepa promjena", odgovorio je Dorr.

Vozila sam kući duboko zabrinuta, pokušavajući razlučiti što sam znala od onog što se reklo. Marino je imao malo komentara i kako smo se približavali Richmondu, raspoloženje mu je bivalo sve mračnije. Kad smo se zaustavili na kolnom prilazu njegove kuće, oglasio se njegov dojavljivač.

"Helikopter se ne uklapa u ništa", rekao je, dok sam parkirala auto iza njegova kamioneta. "A možda i nema veze s ničim."

Ta je mogućnost uvijek postojala. "Šta je, k vragu, sad ovo?"

Podigao je dojavljivač i pročitao poruku na zaslonu.

"Sranje. Izgleda da je nešta iskrsnulo. Možda bi bilo bolje da udeš."

Nisam baš često bila u Marinovoj kući. Posljednji put, činilo se, tijekom praznika kada sam svratila s domaćim kruhom i posudom

punom mojeg specijalnog umaka od mljevenog mesa. Naravno, u to su vrijeme njegove egzotične dekoracije već bile postavljene. Raza.peo je nizove svjetiljki čak i kroz unutrašnjost kuće te nagurao i pre.tjerano okićeno božićno drvce. Sjetila sam se električnog vlaka

što je zujao po tračnicama, vozeći neprestano u krug oko božićnog grada prekrivenog snijegom. Marino je tada napravio punč s jajima od sto.postotnog domaćeg whiskeyj a Irrginia Lightning i,

iskreno govoreći, tada nisam trebala voziti doma.

Sada mu je dom izgledao tmuran i prazan, s čupavcem u dnevnoj sobi nasred koje se nalazio njegov omiljeni naslonjač s naslonom na spužtanje i osloncem za noge. Istina, na polici nad kaminom bili su poredani različiti trofeji s kuglanja koje je osvojio tijekom godina, i da, tu je bio i televizor s velikim ekranom najljepši komad namještaja u kući.

Otpratila sam ga do kuhinje i primijetila masnu ploču štednjaka, kao i gomilu suna u sudoperu te prepunu kantu za smeće. Otvorila sam slavinu i provukla spužvu ispod mlaza tople vode, a zatim započela ribati što se dalo, dok je Marino okretao broj telefona.

"Ne trebaš to raditi", šaptom mi je dobacio. "Netko mora."

"Ej", rekao je u slušalicu. "Marino ovdje. Šta ima?"

Dosta je dugo napeto slušao, mršteći obrve, a crvenilo njegova lica postajalo je sve tamnije. Ja sam se bacila na pranje suna kojeg je bio u izobilju.

"Pa koliko pažljivo provjeravaju?" pitao je. "Ne, mislim, da li sigurno provjeravaju je li neko sjedi na svom mjestu? O, naravno? I znamo da su to napravili i ovaj put? Da, sigurno. Ni'ko se ne sjeća. Čitav jebeni svijet pun je ljudi koji se ne sjećaju ni palca. I nisu vidjeli ništa, točno?"

Pažljivo sam isprala čaše i odložila ih na kuhinjsku krpu da se osuše.

"Slažem se da se postavlja pitanje prtljage", nastavio je.

Potrošila sam mu zadnju kap deterdženta za pranje suQa, pa sam morala posegnuti za osušenim komadom sapuna koji sam pronašla ispod sudopera.

"Dok ste na tome," govorio je, "kako bi bilo da pogledate ima li šta o bijelom helikopteru koji je letio oko Sparkesove farme." Na.

pravio je stanku, a zatim nastavio: "Možda prije i definitivno nakon, jer sam ga vidio vlastitim očima kad smo bili na mjestu požara."

Marino je dalje slušao, a ja sam počela s priborom za jelo. Na moje iznenađenje, izjavio je "Prije nego prekinemo, želiš pozdraviti svoju tetu?"

Ruke su mi zastale usred pokreta, kad sam se zabuljila u njega. "Evo."

Pružio mi je slušalicu. "Teta Kay?"

Lucy je bila jednako iznenađena, kao i ja. "Što ti radiš u Marinovoj kući?" pitala je. "Čistim."

"Molim?" "Je li sve u redu?" pitala sam je.

"Marino će ti sve prenijeti. Provjerit ću bijelu ptičicu. Morao je negdje uzeti gorivo. Možda je dao plan leta FSS33-u Leesburgu, premda sumnjam. Moram ići."

Spustila sam slušalicu i odjednom se osjetila preduhitrenom i ljutom, a nisam točno znala zašto.

"Mislim da je Sparkes u velikoj nevolji, doktorice," rekao je Marino.

"Što se dogodilo?" željela sam znati.

"Ispada da se dan prije požara, u petak, pojavio na Dullesu za let u devet i trideset navečer. Predao je prtljagu, ali je nije pokupio na drugom kraju puta, u Londonu. Znači, moguće je da je mogao čekati torbe i dati stjuardesi kartu na ulazu, a zatim se okrenuti i napustiti aerodrom."

"Na međunarodnim letovima broje putnike", proturječila sam. "Sigurno bi se primijetilo da ga nema."

"Možda. Ali ne bi dogurao do tu gdje je sad da nije pametan koliko je."

"Marino..."

33 FSS (Flying Scheduling System) sustav kojemu se prijavljuje raspored letenja.

"Čekaj. Daj da ti završim s izvještajem. Sparkes kaže da ga je osiguravanje dočekalo iste minute kad mu je avion sletio na Heathrow, u devet i četrdeset pet sljedećeg jutra -u subotu. Pazi, radi se o engleskom vremenu. Ovdje je to četiri četrdeset pet ujutro. Kad su mu rekli za požar, okrenuo se na peti i ulovio let Unitedom natrag u Washington. Za torbe ga nije bilo briga."

"Pretpostavljam da čovjek to može napraviti, ako je dovoljno uzrujan", rekla sam.

Marino je zastao, gledajući me teškim pogledom, dok sam odlagala sapun na sudoper i brisala ruke.

"Doktorice, ne odustaješ od toga da mu držiš štangu", rekao je.

"Ne. Samo pokušavam biti objektivnija nego što su možda neki drugi ljudi. I sigurno se u osiguranju na Heathrowu trebaju sjetiti da su ga obavijestili kada je izašao iz aviona?"

"Do sada, ne. I ne možemo točno skužiti kako je osiguranje uopće saznalo za požar. Naravno, Sparkes ima objašnjenje

za sve. Kaže da se osiguranje uvijek posebno brine za njega kad putuje i susreće ga na ulaznim vratima. Navodno je požar već bio udarna vijest na ranijim vijestima u Londonu, a poslovni čovjek kojega je Sparkes trebao susresti zvao je British Air da ih alarmira da obavijeste Sparkesa o tome iste sekunde kad se nane na zemlju."

"Netko je razgovarao s tim poslovnim čovjekom?"

"Ne još. Zapamti, to je Sparkesova priča. A mrzim šta ti moram reć', doktorice, al' nemoj mislit' da ljudi ne bi lagali za njega. Ako on stoji iza svega ovoga, garantiram da je isplanirao sve do u detalj de.talja. I mogu dodati još nešto. Kad je stigao na Dulles, da uhvati let za London, požar je već trajao i žena je već bila mrtva. Tko može tvr.diti da je on nije ubio i onda upotrijebio nekakav timer da izazove požar, nakon što je napustio farmu?"

"Nitko", složila sam se. "I nema ničega što to dokazuje. A izgleda da nema ni puno šanse da to saznamo, osim ako ne iskrasne nekakav materijal u forenzičkim testovima koji bi mogao ukazivati na neku

vrstu eksplozivne naprave koja se aktivirala iz daljine i iskoristila kao upaljač."

"Danas se pola stvari u kući može upotrijebiti kao timer. Budili.ce, videorekorderi, kompjuteri, digitalni ručni sat."

"To je istina. Ali nešto treba inicirati niskoeksplozivno sredstvo, nešto poput rasprskavajuće čahure, iskre, fitilja, vatre", rekla sam. "Ako nemaš još nešto za čišćenje," dodala sam suho, "idem odavde."

"Nemoj se ljutiti na mene", Marino je rekao. "Znaš, nije ova prokleta stvar moja greška."

Zastala sam na ulaznim vratima i pogledala ga. Čuperci rijetke sijede kose zalijepili su mu se za znojnu glavu. Vjerojatno mu je pr.ljava odjeća bila razbacana po čitavoj spavaćoj sobi i za njim nikada ne bi bilo dovoljno čišćenja i pospremanja. Sjetila sam se Doris, nje.gove supruge. Mogla sam zamisliti njezinu poslušnu servilnost do dana kad je jednostavno otišla, zaljubivši se u drugog čovjeka.

Marino kao da je dobio transfuziju krive krvne grupe. Bez obzira na to koliko dobro mislio ili briljantno obavljao svoj posao, bio je u užasnom sukobu s okolinom. I to ga je polako ubijalo.

"Samo mi učini jednu uslugu", rekla sam držeći ruku na vratima.

Obrisao je lice rukavom košulje i izvadio cigarete.

"Ne ohrabruj Lucy da na brzinu stvara zaključke", rekla sam. "Znaš kao i ja da je problem u lokalnim čuvarima zakona, lokalnoj politici. Marino, ne vjerujem da smo se imalo približili rješenjima, pa nemojmo još nikoga razapeti na križ."

"Zadivljen sam", rekao je. "Nakon svega što je kučkin sin napra.vio da te makne s funkcije. I sada je odjednom~svetac?"

"Nisam rekla da je svetac. Iskreno, ne poznajem ni jednog." "Sparkes -ljubimac žena", Marino je nastavljao. "Da ne znam kako stvari stoje, pomislio bi' da si se zagrijala za njega."

"Ovo nije vrijedno odgovora."

Izašla sam na trijem, napola u iskušenju da mu tresnem vrata u lice.

"Da. To svi kažu kad su krivi."

Izašao je za mnom.

"Nemoj misliti da ne kužim kada se ti i Wesley ne slažete..."

Okrenula sam se prema njemu i uperila prst~u njega kao pištolj. "Ni riječi više", upozorila sam ga. "Ne petljaj se u moja posla i da

se nisi usudio dovoditi u pitanje moju profesionalnost, Marino. Ti bi bar trebao to znati, k vragu."

Sišla sam niz ulazne stube i sjela u auto. Izvezla sam se unatrag polako i s napetom pažnjom. Nisam ga pogledala dok sam odlazila.

JUTRO JE U Ponedjeljak donijelo oluju koja je divljala gra.

dom uz silovito puhanje vjetra i šibanje kiše. Vozila sam na posao s brisačima uključenim na najveću brzinu i upaljenom klimatizacijom da mi se ne magle stakla. Kad sam otvorila prozor da ubacim kovanicu u kutiju za cestarinu, kiša mi je potpuno natopila rukav kostima, a zatim su, i to baš na današnji dan, automobili dvaju pogrebnih poduzeća bili parkirani unutar natkrivenog prilaza i ja sam morala svoj auto ostaviti vani. Petnaest sekundi, koliko mi je trebalo da projurim preko parkirališta i otključam stražnja vrata zgrade, bilo je dovoljno da me kazni do kraja. Bila sam potpuno mokra. Dok sam hodala kroz prilaz, voda mi je kapala s kose, a cipele su šljapkale.

Provjerila sam radni zapisnik u jutarnjem uredu da vidim što je pristiglo tijekom noći. Dijete umrlo u postelji svojih

roditelja; starija žena čiji je slučaj izgledao kao samoubojstvo prevelikom dozom; i, naravno, ubojstvo povezano s drogom, počinjeno tijekom pucnjave koja se dogodila u jednoj novogradnji na rubu dijela grada koji se pretvorio u civiliziraniju i zdraviju centar.

Posljednjih nekoliko godina na Richmond se ubrajao među gradove s najviše nasilja u Sjedinjenim Državama, s ni više ni manje nego sto šezdeset ubojstava na godinu na manje od dvjesto pedeset tisuća stanovnika.

Krivili su policiju. Krivili su čak i mene, ako političarima nisu odgovarali

statistički pokazatelji prikupljeni u mojem uredu ili ako su osuđenici sporo privoneni pred lice pravde. Iracionalnost svega toga uvijek bi me ponovno zapanjila, jer onima na vlasti, čini se, nikada nije palo na pamet da postoji nešto poput preventivne medicine, što je, nakon svega, jedini način da se zaustavi smrtonosna bolest. Zaista je bolje, na primjer, cijepiti ljude protiv polia, nego se nositi s vi.

rusom nakon što izazove bolest. Zatvorila sam radni dnevnik i izašla iz ureda. Cipele su mi odzvanjale niz prazan hodnik.

Ušla sam u svlačionicu jer mi je već postajalo hladno. Žurno sam svukla svoj

uprljani kostim i bluzu te navukla na sebe zeleno kirurško odijelo, koje se uvijek teže oblačilo što sam se ja više žurila. Obukla sam laboratorijski ogrtač i osušila kosu ručnikom, prolazeći kroz nju prstima i mičući je s očiju. Lice koje je zurilo u mene iz ogle.dala izgledalo je tjeskobno i umorno. Nisam dobro ni spavala ni jela. Pretjerivala sam s kavom i alkoholom. Sve se to vidjelo oko mojih očiju. Veći je dio bio posljedica moje dubinske bespomoćne ljutnje i straha koje je izazvala Carrie. Pojma nismo imali gdje se nalazi, ali u mojim očima-bila je svuda.

Otišla sam u sobu za odmor, gdje si je Fielding pripremao zeleni čaj. Izbjegavao je kofein. Od njegove se opsesije zdravim

stvarima nisam osjetila ništa bolje.

Nisam vježbala više od tjedan dana.

"Dobro jutro, doktorice Scarpetta", vedro je pozdravio.

"Nadajmo se", odgovorila sam, posegnuvši za lončićem s kavom. "Čini se da nemamo previše slučajeva za sada. To prepuštam tebi, kao i vodenje sastanka osoblja. Ja imam puno posla."

Fielding je izgledao jedro i svježe u žutoj košulji s francuskim manšetama, kravati plamteće boje i pažljivo izglaćanim crnim hlačama. Bio je svježe obrijan i lijepo je mirisao. Čak su mu i

cipele bile ulaštene, jer, za razliku od mene, nikada nije dopuštao da mu životne okolnosti utječu na brigu o vlastitom izgledu.

"Ne razumijem kako uspijevaš", rekla sam, rnotreći ga od glave do pete. "Jack, zar nikada ne patiš od normalnih stvari, poput de.presije, stresa, ne vapiš za čokoladom, cigaretom, pićem?"

"Ja sam sklon pretjeranom vježbanju, kada se osjećam iscrpljeno", rekao je, pijuckajući čaj i gledajući me kroz paru. "U takvim se prilikama ozlijedim."

Na trenutak se zamislio.

"Mislim da je najgora stvar koju činim, kad već sad razmišljam o tome, to što isključim svoju suprugu i djecu. Nalazim isprike da ne budem kod kuće. Ja sam bezosjećajni gad i neko me vrijeme mrze zbog toga. Tako da -da, i ja sam autodestruktivan. Ali obećavam ti", rekao

mi je, "kada bi našla samo rnalno vremena za brzo hodanje,

vožnju biciklom, napravila nekoliko sklekova i trbušnjaka, kunem ti se, bila bi zapanjena učinkom."

Odlazeći, dodao je: "Prirodni tjelesni morfini, točno?" "Hvala", viknula sam za njim. Bilo mi je žao što sam pitala.

Tek što sam se smjestila za svoj radni stol, pojavila se Rose s ko.som dignutom u punnu i u svojem elegantnom, tamnoplavom kosti.mu, izgledajući kao direktorica neke velike tvrtke.

"Nisam znala da ste tu", rekla je, odlažući izdiktirane protokole na vrh gomile naslaganih papira. "Upravo su zvali iz ATF-a. McGo.vernova."

"Da?" upitala sam sa zanimanjem. "Znate li u vezi s čim?" "Rekla je da je bila u D.C.-ju tijekom vikenda i da vas treba vi.djeti."

"Kada i u vezi s čim?"

Počela sam potpisivati pisma.

"Uskoro bi trebala biti ovdje", rekla je Rose. Iznenadeno sam je pogledala.

"Nazvala je iz svojeg auta i rekla da vam kažem da je blizu Kings Dominiona i da bi trebala stići ovamo za dvadeset do trideset mi.nuta", nastavila je Rose.

"Onda je sigurno važno", promrmljala sam, otvarajući kartonski dosje s preparatima tkiva na objektnim stakalcima.

Okrenula sam se i skinula plastično pokrivalo s mikroskopa te upalila urenjaj za rasvjetljavanje.

"Ne trebate sad baš ostaviti sav posao", rekla je Rose, zaštitnički kao i uvijek.

"Nije dogovorila sastanak, nije čak ni pitala možete li je ugurati u svoj dnevni raspored."

Stavila sam stakalce na postolje mikroskopa i zirnula kroz leću okulara, gledajući preparat tkiva gušterače, ružičaste zgusnute stanice koje su izgledale hijalinizirano, kao stanice ožiljkastog tkiva.

"Toksikološki mu se vratio uredan", rekla sam, stavljajući sljedeći preparat na postolje mikroskopa. "Osim za aceton", dodala sam. "Nusproizvod neodgovarajućeg metaboliziranja glukoze. A bubrezi pokazuju hiperosmolarnu vakuolizaciju stanica proksimalnih

zavijenih kanalića. Znači da stanice nisu četvrtaske i ružičaste, nego svijetle, povećane i nagurane jedna na drugu."

"Ponovno Sonny Quinn", komentirala je Rose neveselo.

"Uz to, u kliničkoj slici imamo dah voćnog mirisa, gubitak na težini, ženanje, često mokrenje. Ništa što inzulin ne bi izliječio. Nije da ne vjerujem u molitvu, kao što je novinar prenio obitelji."

Sonny Quinn bio je jedanaestogodišnji sin bračnog para pripadnika vjerske sekte Christian Science, koji je umro prije

osam tjedana. Iako uzrok njegove smrti uopće nije bio upitan, barem ne meni, nisam dala konačnu dijagnozu sve dok se

nisu provele daljnje analize i dobili rezultati testova. Ukratko, dječak je umro zato što mu nije pružena odgovarajuća medicinska pomoć. Njegovi su se roditelji silovito protivili obdukciji. Otišli su na televiziju i optužili me za vjersku netrpeljivost i unakazivanje tijela njihova djeteta.

Rose je već mnogo puta do sada imala priliku slušati o osjećajima koje je u meni budio taj slučaj, pa je upitala: "Želite li ih nazvati?"

"Želja s time nema nikakve veze. Stoga, da."

Prolistala je debeli dosje slučaja Sonnyja Quinna i brzo mi približila njihov broj telefona.

"Sretno", rekla je dok je prolazila kroz vrata koja su spajala naše sobe.

"Gospoda Quinn?" upitala sam, kada se žena javila na telefon. "Da."

"Ovdje doktorica Kay Scarpetta. Imam rezultate Sonnyjevih..." "Niste li nas dovoljno povrijedili?"

"Mislila sam da biste željeli znati zašto je vaš sin umro..." "Vi mi ne trebate ništa govoriti o mojem sinu", odsjekla

je. Čula sam kako joj netko oduzima slušalicu. Srce mi je bubnjalo, "Ovdje gospodin Quinn", rekao je čovjek, koji se branio vjerskom slobodom i čiji je sin, kao rezultat toga, bio mrtav.

"L~ZIOk SONnyjgYG Slrlrtl ~~1~ je alCUtna upala Pluća izazvana akutnom

upala Pluća izazvana akutnom

dijabetičkom ketoacidozom koja je bila posljedica akutnog po.

~oršanja šećerne bo~esti. Suosjećam s vama, gospodine Quinn."

"To je sv~ zabuna. Fogreška."

"Nema zabune, gospodine Quinn. Ne;ma pogreške", rekla sam, jedva uspijevajući da mi se ne čuje ljutnja u glasu. "Jedino vam mogu predložiti da ukoliko vam ostala djeca pokažu simptome kakve je imao Sonny, odmah im omogućite pružanje medicinske pomoći. Tako ćete se poštediti ponovne boli..."

"Ne treba mi nekakva mrtvozornica da me podučava kako da podižem svoju djecu", hladno je odgovorio. "Gospono, vidimo se na sudu."

To sigurno, pomislila sam, jer sam znala da će država optužiti njega i njegovu suprugu za zločin, za zlostavljanje i nemar prema djetetu.

"Ne zovite nas više", rekao je gospodin Quinn i prekinuo vezu. Teška srca vratila sam slušalicu na njezino mjesto i podigavši pogled, ugledala Teun McGovern kako stoji na hodniku, odmah is.pred mojih vrata. Mogla sam vidjeti po izrazu njezina lica da je čula svaku riječ.

"Teun, udi", pozvala sam je.

"A ja sam mislila da je moj posao težak." Gledala me ravno u oči, uzimajući stolicu i dovukavši je ravno preko puta meni.

"Znam da to stalno radiš, ali pretpostavljam da nikada nisam čula kako to zapra.vo zvuči. Nije da ja ne razgovaram s obiteljima, ali na sreću,

objašnjavati im što je točno udisanje dima napravilo dušnicima i plućima njihovih ljubljenih, nije dio mog posla."

"To je najteže", jednostavno sam odgovorila, a težina koja me pritiskala nije popuštala.

"Pretpostavljam da si ti glasnik kojeg žele ubiti."

"Ne uvijek", rekla sam, znajući da ću u samoći svog ranjivog unutarnjeg bića čuti Quinnove optužujuće, oštre riječi, stalno ispočetka, do posljednjeg dana života.

Do sada se nakupilo toliko mnogo glasova, krikova i bijesnih molbi, boli, i ponekad osude, zato što sam se usudila dodirnuti rane i zato što sam ih bila

voljna slušati. Nisam željela razgovarati o tome s McGovernom. Nisam je željela pustiti blizu.

"Moram obaviti još jedan telefonski razgovor", rekla sam joj. "Pa, ako želiš otići po kavu? Ili, zapravo se samo malo opusti. Sigur.

na sam da će te zanimati što ću otkriti," Nazvala sam Sveučilište u Wilmingtonu, u Sjevernoj Carolini. Premda još nije bilo devet, tajnik fakulteta već se nalazio na svom radnom mjestu. Bio je strašno ljubazan, ali nimalo od pomoći.

"Potpuno razumijem zašto zovete i zaista vam iskreno želimo pomoći," govorio je, "ali ne bez sudskog naloga. Mi ne možemo jednostavno odlučiti da vam otkrijemo osobne podatke o bilo kojem našem studentu. Zsigurno ne preko telefona."

"Gospodine Shedd, govorimo o ubojstvu", podsjetila sam ga, potaknuta vlastitom nestrpljivošću.

"Razumijem", ponovio je.

To se razvuklo i nije me dovelo nikamo. Na kraju sam odustala i spustila slušalicu. Kad sam svoju pozornost vratila natrag na McGo.vernovu, bila sam potištena.

"Samo pokušavaju zaštititi vlastito dupe, u slučaju da se kasnije obitelj okomi na njih", McGovernova mi je rekla ono što sam već znala. "Moramo ih dovesti pred gotov čin, pa pretpostavljam da ćemo morati dobiti nalog."

"Tako je", rekla sam tupo. "Onda, što tebe dovodi ovamo?" pitala sam.

"Koliko sam shvatila, stigli su rezultati laboratorija, ili barem neki. Nazvala sam u petak kasno poslije podne", rekla je.

"Meni je to novost."

Bila sam blago uzrujana. Ako je stručnjak za analizu dokaza u tragovima nazvao McGovernovu prije mene, bit će vruće. Podigla sam slušalicu telefona i nazvala Mary Chan, mladu znanstvenicu koja je tek počela raditi u laboratoriju.

"Dobro jutro", rekla sam. "Čula sam da imate neke izvještaje za mene?"

"Upravo se spremam donijeti ih dol~e."

"Rada se o onima koje ste poslali u A~F."

"Da, baš o njima. Mogu ih faksirati ili ih donijeti osobno."

Dala sam joj broj faksa u svojem uredu, ali joj nisam pokazala koliko me to

zasmetalo. Samo sam joj dala mali znak.

"Ma~y, u bu~uće, najbolje je da me obavijestiš o mojim slučajevi.ma prije no što počneš drugima slati rezultate laboratorija", rekla sam mirnim glasom, "Žao mi je", a po njezinu sam glasu mogla reći da joj je zaista bilo žao.

"Istražitelj je nazvao u pet, kad sam već bila na vratima."

Dvije minute kasnije imala sam izvještaje u rukama, a McGovernova je otvorila svoju pohabanu aktovku i izvukla vlastite kopije. Prva je na redu bila analiza strugotina, sličnih metalnima, koje sam izvukla iz posjekotine na lijevoj sljepoočnoj regiji mrtve žene. Pre.ma rezultatima elektronskog mikroskopa i na temelju rasapa ener.gije rendgenskih zraka, odnosno SEM/RER-a, saznali smo od kojeg je elementa taj materijal bio izranen. Radilo se o magneziju.

Što se tiče ostataka rastaljenog materijala otkrivenog u kosi žrt.ve, ti su rezultati bili jednako neobjašnjivi. Nakon što su vlakna bila izložena infracrvenoj svjetlosti, koju su selektivno apsorbirala, FTIR ili Fourierov transformacijski infracrveni spektrofotometar otkrio je obrazac karakterističan za kemijski polimer polisiloksan, ili sili.kon.

"Malo neobično, ne misliš li?" McGovernova me upitala. "Krenimo od

magnezija", rekla sam. "Ono što prvo pada na pamet je morska voda. Ona sadrži

velike količine magnezija. Ili rud.nik.
Osoba je ili industrijski kemičar ili je
možda radila u istraživač.kom
laboratoriju? Što je s eksplozivima?"

"Ako se pronašao kalijev klorid, onda je
nalaz pozitivan. Mogao bi biti u pitanju
barut", odgovorila je. "Ili RDX, olovni
stifnat, olovni azid iz živinog
fulminata, ako se, na primjer, radilo o
raspr.skavajućim čahurama. Zatim, dušična
kiselina, sumporna kiselina, glicerol,
amonijev nitrat, natrijev nitrat,
nitroglicerol, dinamit i tako dalje i
tako dalje. Moram dodati da bi Pepper
nanjušio visokoeks.plozivne tvari kao što
su ove."

"A magnezij?" upitala sam.

"Pirotehnička sredstva ili petarde za
vatromet", rekla je. "Za stvaranje
savršeno bijele svjetlosti. Ili raketa."
Slegnula je ramenima. "Iako se tu radije
upotrebljava aluminijev prah, jer je
trajniji, osim ako čestice magnezija nisu
prevučene nečim poput lanenog ulja."

"Rakete", razmišljala sam naglas.
"Zapali~ rakete, strateški ih postaviš i
astaviš? To bi ti moglo priskrbiti u
najmanju ~lll~u iekoli.ko minuta."

"Uz odgovarajuću koli~u gorive mase,
da, mo~lo bi."

"No, to ne objašnjava neizgorjele
strugotine ~li njihove komadi.će, koji su
ležali u stijenkama rane i koji su, kako
se čini, tamo bili preneseni oštrim
instrumentom kojim je posječena."

"Ne proizvode se noževi od magnezija", primijetila je McGovernova.

"Ne. Premekan je. A zrakoplovna industrija, s obzirom na to da je lagan metal?"

"Sigurno. Ali u tom bi se slučaju kao rezultat testiranja pojavile legure magnezija."

"Točno. Hajdemo dalje na silikon, koji se nikako ne uklapa u priču, osim ako si nije dala ugraditi silikonske umetke u grudi-prije no što su ih zabranili -što očito nije."

"Znam da se silikonska guma koristi za električnu izolaciju, hidrauličke tekućine i kao vodootporan materijal. Ništa od toga ne objašnjava prisutnost silikona, osim ako se nešto nije nalazilo u kupionici, možda u tuš-kadi. Nešto ružičasto. Ne znam što."

"Znamo li je li Sparkes imao podmetač za kadu -uopće, nešto gumeno i ružičasto u kupionici?" upitala sam.

"Tek smo počeli pretresati sadržaj njegove kuće s njim", rekla je. "Ali, do sada tvrdi da je sav dekor u glavnoj kupionici uglavnom bio crno-bijeli. Mramorni pod i zidovi bili su crni. Umivaonik, ormarići i kada -bijeli. Vrata tuša bila su europska i nisu bila napravljena od temperiranog stakla, odnosno stakla koje se raspada u mali milijun staklenih kuglica kada temperatura premaši četiristo stupnjeva Fahrenheit."

"Što objašnjava zašto se, u osnovi, rastalilo preko tijela", rekla sam.

"Da, obložilo ga je kao plastika vakuumirani proizvod." "Ne baš", nisam se složila.

"Vrata su imala mjedene šarke i nisu imala okvir kao što smo pronašli slaže se s ovim. Tako pamćenje tvojeg prijateljskog medij.skog tajkuna odgovara istini, barem što se ovoga tiče."

"A ostaloga?"

"Sam Bog zna, Kay."

Otkopčala je sako, kao da se odjednom sjetila da bi se mogla raskomotiti i, paradoksalno, pogledala na sat.

"Imamo posla s jako lukavim čovjekom", rekla je. "Toliko znamo."

"A helikopter? Što misliš o tome, Teun? Pretpostavljam da si čula za mali bijeli Schweizer ili Robinson, ili koje god već marke bio. Onaj koji je potkivač vidio dan prije požara? Možda je to bio onaj isti koji smo ti i ja vidjele dva dana kasnije?"

"Ovo je samo teorija", rekla je. "Više poput tapkanja u mraku, OK?"

Pogled joj je bio prodoran.

"Možda je trebao brzo stići do aerodroma, nakon što je podmetnuo vatru", nastavila je. "Stoga dan ranije, helikopter dolazi u malo izvidanje farme, jer pilot zna da će trebati sletjeti i uzletjeti nakon mraka. Pratiš priču do sada?"

Kimnula sam.

"Stiže petak. Sparkes ubija djevojku i podmeće požar u kući. Trči van na pašnjak

i ulazi u helikopter, koji ga prevozi nekamo blizu Dullesa, gdje je spremio Cherokee. Dolazi na aerodrom i izvodi ono s potvrdama i možda s prtljagom. Zatim nestaje, dok ne svane pogo.dan trenutak da se pojavi na Hootowl farmi."

"A razlog zbog kojeg se helikopter pojavio u ponedjeljak, dok smo radili na požarištu?" na to sam upitala. "Kako to

objašnjavaš?" "Piroši vole gledati zabavu", izjavila je. "K vragu, što se nas tiče,

Sparkes je mogao biti gore i gledati nas iz zraka kako rintamo k'o konji.

Paranoidna reakcija s njegove strane, ako ništa drugo. Pret.postavio je kako ćemo pomisliti da se radi o novinarskim ptičicama, što i jesmo."

"Na ovom stupnju istrage, sve je nagananje", rekla sam. Čula sam dovoljno.

Počela sam preslagivati beskonačnu rijeku papira koja je počinjala tamo gdje je završavala i završavala tamo gdje je počinjala. McGovernova me je ponovno pažljivo promatrala. Ustala je i zatvorila vrata.

"U redu. Mislim da je vrijeme za jedan mali razgovor", rekla je. "Mislim da ti se ne svinam. I ako bi to možda otvoreno rekla, možda bismo mogle to nekako riješiti, na ovaj ili onaj način."

"Nisam sigurna što točno mislim o tebi, ako , baš hoćeš znati." Zurila sam u nju.

"Najvažnije je da svi radimo svoj posao, da ne bismo izgubili perspektivu. S

obzirom na to da imamo posla s nekim tko je ubijen", do.dala sam.

"Sada me ljutiš", rekla je. "Ne namjerno, budi sigurna."

"Kao da je meni svejedno je li netko ubijen ili ne? To mi želiš reći? Misliš da sam stigla dokle sam stigla u životu, zato što mi se živo fućkalo tko je i zašto negdje podmetnuo požar?"

Zavrnila je rukave, kao da je spremna za tuču.

"Teun," rekla sam, "nemam vremena za ovo, zato što mislim da nije konstruktivno:"

"Radi se o Lucy. Misliš da sam zauzela tvoje mjesto, ili bogzna što. U tome je cijela stvar, zar ne, Kay?"

Sada je naljutila i ona mene.

"Ti i ja smo već radile zajedno, zar ne?" nastavila je. "Nikada prije nismo imale velikih problema, pa se čovjek onda mora zapitati, što se promijenilo? Mislim da je odgovor prilično očit. Razlika je u tome što se u ovom trenutku, dok razgovaramo, tvoja nećakinja seli u novi stan u Philadelphiji, i prelazi u moj ured, pod moj nadzor. Moj, ne tvoj. I tebi se to ne svina. I znaš što? Da sam na tvom mjestu, možda se ni meni to ne bi svidalo."

"Nije ni mjesto ni vrijeme za ovu raspravu", rekla sam čvrstim glasom.

"Dobro."

Ustala je i prebacila sako preko ruke.

"Onda idemo negdje drugdje", odlučila je. "Namjeravam ovo riješiti prije no što se uputim natrag na sjever."

Na trenutak sam se našla u teškom položaju, vladajući iz svog carstva? obavljena radnim stolom s dosadima kao nadzornicima i člancima časopisa koji zahtijevaju težak rad kao stražarima, i izgleda poruka i dopisa kojih se nikada neću osloboditi, Skiuula sa

naočale i počela masirati lice. Kada mi je lik McGovernove pristupio

mutan pred očima, bilo mi je lakše.

"Vodit ću te na ručak", rekla sam. "Ako si raspoložena čekati još tri sata. U menuvremenu", ustala sam sa stolice, "imam neke kosti u loncu koje treba podgrijati. Možeš doći sa mnom, ako imaš dobar želudac."

"Nećeš me time preplašiti", McGovernova se činila zadovoljnom.

McGovernova nije bila tip koji će hodati za nekim. Nakon što sam upalila kuhalo u sobi za razgradnju tkiva, zadržala se tek toliko da se s lonca počne dizati para, a zatim se uputila u richmondski područni ured ATF-a, da bi se potom ponovno odjednom pojavila nakon sat vremena. Kad je ušla, bila je bez daha i napeta. Ja sam pažljivo miješala kosti, koje su se lagano krčkale.

"Imamo još jedan", brzo je rekla. "Još jedan?" upitala sam.

Odložila sam dugačku plastičnu kuhaču na pult.

"Još jedan požar. Još jedan čudni. Ovaj put u okrugu Lehigh, udaljenom oko sat vremena od Philadelphije", rekla je.

"Ideš sa mnom?"

Na brzinu sam promislila što bi se sve moglo dogoditi ako sada ostavim svoj posao i odem s njom. Prvo što me obeshrabrilo bila je pomisao na nas dvije same u autu, tijekom pet sati vožnje.

"U stanu", nastavila je. "Počeo je jučer rano ujutro, a otkrili su i mrtvo tijelo. Ženu. U glavnoj kupaonici."

"O, ne", rekla sam.

"Jasno je da se vatrom namjeravalo zamaskirati njezino ubojstvo", rekla je, a zatim nastavila objašnjavati po čemu je moguće da je slučaj povezan s onim u Warrentonu.

Kada su otkrili tijelo, državna policija Pennsylvanije odmah je zatražila pomoć ATF-a. Zatim su ATF-ovi požarni istražitelji s tog mjesta požara unijeli podatke u svoja prijenosna računala i ESA je u gotovo istom trenutku imala sretan pogodak. Od sinoć je slučaj iz Lehigha počeo dobivati golemo značenje, FBI je

ponudio svoje agente i Benton i državna policija su to prihvatili.

"Kuća je sagrađena direktno na stijeni", McGovernova je objašnjavala, dok smo izlazili na cestu I-95 prema sjeveru.

"Tako da se

ne moramo brinuti oko podruma, jer ga, hvala BQgu, nema. Naši su dečki tamo od tri sata ujutro. Ono što je neobično u ovom slučaju jest da vatra uopće nije

dobro obavila posao. Područja glavnog stana, zatim gostinska soba točno iznad, na drugom katu i dnevna soba u prizemlju, prilično su izgorjele, s opsežnim oštećenjem stro.pu u kupaonici i pucanjem betonskog poda u garaži."

Pukotine se stvaraju kada zbog brzog i naglog porasta topline, vlaga vezana u betonu prokuha i raspuca površinu.

"Gdje se nalazila garaža?" pitala sam, pokušavajući zamisliti sliku koju mi je upravo opisala.

"Na istoj strani kuće gdje je i glavni stan. Ponovno, brza vruća vatra. Ali izgaranje nije bilo potpuno. Našli su mnogo površnog iz.garanja, poput kože aligatora. Što se tiče ostatka kuće, radilo se naj.većim dijelom o šteti izazvanoj dimom i vodom. To se ne slaže s na.činom rada pojedinca koji je potpalio Sparkesovu farmu, osim u jednoj važnoj

stvari. Do sada se čini da se nije upotrijebila nikakva lakozapaljiva tekućina i nije bilo dovoljne količine gorive mase u ku.paonici, koja bi se mogla smatrati odgovornom za visinu plamena."

"Je li tijelo bilo u kadi?" pitala sam.

"Da. Od čega mi se diže kosa na glavi."

"I treba. U kakvom je stanju?" postavila sam najvažnije pitanje. McGovernova je vozila brzinom dvanaest kilometara većom od do.puštene u svojem Ford Exploreru, zapravo vlasništvu vlade.

"Nije izgorjela toliko da mrtvozornik ne bi mogao vidjeti da joj je presječen

vrat."

"Znači, već je obducirana?" pretpostavila sam.

"Iskreno rečeno, ne znam koliko se toga obavilo do sada. Ali ona ne ide nikarno. To je tvoje područje. Moje je da vidim kojeg vraga još možemo pronaći na mjestu požara.?~

"Znači da me nećeš iskorištavati za kopanje po zgarištu?" pitala sam.

McGo~rernova se nasmijala i uključila CD player. Nisam očekivala da ću čuti Amadeusa.

"Moieš kopati koliko ti srce želi", rekla je s osmijehom koji je uklonio veliku

napetost` "Usput budi rečeno, ne ide ti lo~e z~ ~eko.

ga tko vjerojatno nikada ne trči, osim ako ga ne proganjaju. Ili za ne.koga tko obavlja samo intelektualne zadatke."

"Kada radiš dovoljan broj obdukcija i prenosiš dovoljan broj ti.jela, ne treba ti dizanje utega", iskrivila sam istinu, jako.

"Ispruži ruke."

Ispružila sam ih i ona je pogledala, istovremeno prelazeći u drugi prometni trak.

"Prokletstvo. Izgleda da mi nije palo na pamet koliko pile, skal.peli i škare za obrezivanje živice mogu napraviti za tonus mišića", komentirala je.

"Škare za obrezivanje živice?"

"Znaš, ono što koristiš za otvaranje prsnog koša." "Kliješta za rebra, molim."

"Pa, vidjela sam škare za obrezivanje živice u nekim mrtvačnicama i pletaće igle kojima se tražio kanal rane od metka."

"Ne u mojoj mrtvačnici. Barem ne u onoj u kojoj sam sada. Iako moram priznati da se u ranim danima moralo improvizirati", osjetila sam potrebu da objasnim, dok je u pozadini svirao Mozart.

"Jedna od onih tajni zanata za koju ne želiš da se ikada saznaju na sudu", McGovernova je priznala. "Nešto kao sakrivanje najbolje staklenke zaplijenjenog domaćeg whiskeyja u tajnoj ladici radnog stola. Ili murjaci koji čuvaju suvenire s mjesta zločina, poput lula za marihuanu ili neobičnog oružja. Ili mrtvozornici koji se vežu za umjetne kukove i dijelove slomljenih lubanja, koji bi zapravo trebali biti pokopani s tijelima kojima pripadaju."

"Ne poričem da neki moji kolege nisu uvijek primjereni", rekla sam. "Ali zadržavanje dijelova tijela bez dopuštenja ne pripada istoj kategoriji kojoj i krada staklenke domaće žestice, ako mene pitaš."

"Užasno si moralno ispravna i stroga, zar ne, Kay?" McGovernova je ustvrdila. "Za razliku od nas ostalih smrtnika, ti kao da nika da ne donosiš lošu prosudbu, niti radiš nešto krivo. Vjerojatno se nikada ne prejedeš, niti previše popiješ. I, da budem iskrena~ zbog

tog~ se mi ostali bezvezn~aci bo~imo tvo~e~ društva, bo~imo se da ćeš nas

gledati s neodobravanjem,"

"Mili Bože, kakva grozna slika",
uzvikhula sam. "Nadam se da me ne
smatraju takvom."

Nije rekla ništa.

"Ja sebe zasigurno ne doživljavam
takvom", rekla sam. "Upravo suprotno,
Teun. Možda sam suzdržanija, zato što
moram biti. Možda sam zatvorenija, zato
što sam oduvijek bila takva, i ne, nemam
sklonost javnom priznavanju svojih
grijeha. Ali, isto tako ne sudim ljudima
oko sebe. I mogu jamčiti da sam stroža
prema sebi, no što bih ikada bila prema
tebi."

"To nije bio moj dojam. Mislim da me
mjeriš od glave do pete, iznutra i
izvana, da bi utvrdila jesam li
odgovarajući učitelj za Lucy i hoće li
moj utjecaj biti opasan za nju ili ne."

Nisam mogla odgovoriti na ovu optužbu,
jer je bila istinita. "Čak ne znam ni
gdje se nalazi", odjednom sam shvatila,

"Pa, ja ti mogu reći. U Philadelphiji je.
Stalno na potezu između područnog ureda i
svojeg novog stana."

Neko vrijeme jedino se čula glazba i dok
nas je obilaznica vodila oko Baltimorea,
nisam mogla a da ne pomislim na studenta
medicine koji je također poginuo u
sumnjivom požaru.

"Teun," rekla sam. "Koliko djece imaš?"
"Jedno. Sina."

Osjetila sam da ovo baš i nije vesela
tema. "Koliko mu je godina?" upitala sam.

"Joe ima dvadeset šest godina." "Živi u blizini?"

Buljila sam kroz prozor u fluorescentne prometne znakove što su, promičući pokraj nas, označavali izlaze prema baltimorskim ulicama koje sam nekada, dok sam studirala medicinu na John Hopkinsu, vrlo dobro poznavala.

"Ne znam gdje živi, da ti iskreno kažem", rekla je. "Nikada ni smo bili bliski.

Nisam sigurna u to da je Joe ikada i s ikim bio blizak. Nisam sigurna da bi to netko i želio."

Nisam dalje zapitkivala, ali Teun je željela razgovarati o tome. "Znala sam da s njim nešto nije u redu kada se, kao dijete od deset godina, počeo šuljati oko ormarića s pićem i piti džin i votku, a zatim nadolijevati vodu u boce, misleći da će nas tako prevariti. Do šesnaeste je već bio potpuni alkoholičar, svako malo na liječenju,

kažnjavan za vožnju u pijanom stanju, za, opijanja i izgrede, krade, jednu stvar za drugom. Otišao je od kuće s devetnaest godina, seleći se iz jednog mjesta u drugo, da bi naposljetku prekinuo svaki kontakt. Da budem iskrena, mislim da vjerojatno živi negdje kao uličar."

"Život ti nije bio lak", rekla sam.

ATLANTA, 4. BRAVESI, ZVIJEZDE BASEBALLA, ODSJELI SU U HOTELU Sheraton na Society Hillu, gdje me je McGovernova ostavila u gotovo sedam sati navečer. Navijači, stari i mladi, odjeveni u baseball kape i jakne, vrebali su po hodnicima i barovima

svoje junake da im potpišu goleme fotografije koje su nosili sa sobom. Pozvano je osi.guranje hotela, a mene je, dok sam ulazila u hotel kroz rotirajuća vrata, zaustavio neki očajni čovjek.

"Jeste li ih vidjeli?" upitao me šibajući uokolo nemirnim pogledom.

"Vidjela koga?" uzvratila sam pitanjem. "Bravese!"

"Kako izgledaju?" ponovno sam pitala.

Zanimalo me jedino dugo namakanje u kadi i samo sam o tome i mislila, čekajući u redu da se prijavim kao gošća hotela. Bile smo za. pele u prometnom zastoju nešto južnije od Philadelphije i čekale dva sata u koloni, zato što se sudarilo pet osobnih automobila i jedan kombi, tako da su komadi stakla i ulubljenog metala letjeli preko šest prometnih trakova. S obzirom na to da bi vožnja do mrt.

vačnice okruga Lehigh trajala još sat vremena, odlučile smo to osta.

viti za sutra ujutro` Sada je već bilo prekasno, Ušla sam u d~zalo,

otišla na četvrti kat i gurnula plastičnu karticu u elektronsku bravu da otvorim vrata. Razmaknula sam zavjese i pogledala van prema rijeci Delaware i jarbolima Moshulua34 usidrenom na Penn's Landin.gu. Odjednom sam se nalazila u Philadelphiji, sa svojom sportskom torbom, aluminijskim kovčežićem i torbicom.

~' Stari jedrenjak, zaštitni znak Philadelphije, danas radi kao veliki restoran s golemom dvoranom za ples.

Treperenje svjetla na telefonu signaliziralo mi je da imam poru.ku. Slušala sam snimku Bentonova glasa, koji mi je rekao da je re.zervirao sobu u istom hotelu kao i ja, te da će doći čim se probije iz New Yorka i tamošnje prometne gužve. Trebala bih ga očekivati oko devet. Lucy mi je ostavila novi broj telefona i nije znala hoće li me uspjeti vidjeti ili ne. Marino je imao novosti koje će mi prenijeti kada ga nazovem, a Fielding me obavijestio da se nešto ranije več.e ras Quinn pojavio na televizijskim vijestima i objavio da tuži ured mrtvozornika i mene osobno, zbog nepoštivanja odvojenosti crkve od države i nanošenja nenadoknadive duševne boli.

Sjela sam na rub kreveta i izula cipele. Otišla mi je očica na hula.hupkama, pa sam ih smotala i bacila u smeće. Odjeća mi se urezala u kožu, jer sam je predugo nosila, a osjetila sam i miris kuhanih ljud.skih kostiju, koji mi se zadržao u kosi.

"Sranje!" opsovala sam u pol glasa.

"Kakav je ovo prokleti ži.vot?"

Odrješitim pokretima svukla sam kostim i bluzu te ih preokre.nute bacila preko kreveta. Provjerila sam je li automatska brava za.ključana i otišla napuniti kadu onoliko vrućom vodom koliko sam mogla podnijeti. Šum ulijevanja vode u kadu počeo me opuštati. Dodala sam pjenu za kupanje s mirisom zrelih malina i pomislila na Bentona. Zbunjivala me činjenica da ću ga vidjeti. Kako li smo

došli do ovoga? Ljubavnici, kolege, prijatelji, što god bismo već trebali biti, stopilo se u jednu mješavinu, poput slika u pijesku. Naš je odnos bio uzorak delikatnih boja, fino ispreden, suh i vrlo osjetljiv. Nazvao me, dok sam se brisala.

"Žao mi je što je ovako kasno", rekao je. "Kako si?" pitala sam.

"Jesi li raspoložena za piće na baru?"

"Ne, ako su Bravesi tamo. Nisam raspoložena za gužvu i gala.mu."

"Bravesi?" upitao je.

"Zašto ne doneš u moju sobu? Ovdje ima minibar." "Za dvije minute."

Pojavio se u svojoj uobičajenoj uniformitamnomo odijelu i bijeloj košulji. Na oba se odijevna predmeta vidjelo koliko mu je dan bio

težak, a trebao se i obrijati. Privukao me u zagrljaj. Ostali smo tako dugo vremena, držeći se bez riječi.

"Mirišeš na voće", prozborio mi je u kosu.

"Trebali smo biti u Hilton Headu. Kako smo se odjednom našli u Philadelphiji?"

"Prokleta zbrka", rekao je.

Benton se nježno odvojio od mene i skinuo sako. Prebacio ga je preko kreveta i otključao minibar.

"Kao i obično?" upitao je. "Samo malo mineralne."

"Pa, meni treba nešto žešće." Otvorio je bočicu Johnnie Walkera.

"U biti, napravit ću dupli whiskey, k vragu i led", obavijestio me je.

Pružio mi je Evian. Gledala sam ga kako vuče stolicu od stola i sjeda. Dok smo se tako promatrali s distance, naslagala sam

jastuke na krevetu jedan na drugi i ugodno se smjestila.

"Što ne valja?" upitala sam. "Osim što ništa ne valja."

"Uobičajeni problem koji nastaje kada se ATF i Ured istovremeno nadu na istom slučaju", odgovorio je, pijuckajući svoje piće. "Zbog toga mi je drago što sam u mirovini."

"Ne izgledaš baš previše umirovljeno", suho sam komentirala. "To je istina, k vragu. Kao da mi Carrie nije dovoljna briga. Onda me još pozovu na rješavanje ovog ubojstva, a da budem iskren, Kay, ATF ima vlastite ljude za izradu profila i mislim da Ured uopće ne bi trebao gurati svoj nos u ovaj slučaj."

"Reci mi nešto novo, Bentone. I kad smo već kod toga, ne vidim čime opravdavaju svoje miješanje, osim ako nisu smrt ove žene proglasili posljedicom terorističkog čina."

"Potencijalna veza s warrentonskim ubojstvom", rekao mi je. "Kao što već znaš. Voditelju jedinice nije bilo teško nazvati istražitelje državne policije i obavijestiti ih da će Ured učiniti sve što može da im pomogne. Tako je FBI pozvan da se uključi, i evo me. Danas su se dva agenta pojavila na mjestu požara i već su svi nadržani."

"Znaš, Bentone, navodno smo svi na istoj strani", rekla sam, a ta ista stara tema ponovno me razljutila.

"Navodno je jedan od dečkiju iz FBI-a, koji radi u philadelphij.skom područnom uredu, sakrio devetmilimetarski metak na zgari.štu, da vidi hoće li ga Pepper nanjušiti."

Benton je polako vrtio scotch u svojoj čaši.

"Naravno da ga Pepper nije pronašao jer još nije bio ni dobio na.redbu da krene na posao", nastavio je. "I agent je pomislio kako je to zabavno, komentirajući nešto o njegovu nosu, da ga treba servisi.rati."

"Koja bi budala napravila tako nešto?" upitala sam, razbješnje.na. "Imao je sreću što ga dreser nije pretukao na mrtvo ime."

"I eto nas, tako, ovdje", nastavio je s uzdahom. "Isto staro sranje. U dobra stara vremena agenti FBI-a imali su više mozga no danas. Nisu stalno bljeskali značkama pred kamerama i oduzimali drugima istrage za koje nisu kvalificirani da ih riješe. Neugodno mi je. I više nego neugodno. Ogorčen sam što ti idioti tamo uništavaju moju i svoju reputaciju, i to nakon što sam dvadeset

pet godina radio... Dakle, jednostavno ne znam što da učinim, Kay."

Pogledao me u oči i ispio gutljaj.

"Samo obavi svoj posao dobro, kao i uvijek, Bentone", tiho sam mu odgovorila. "Ma koliko banalno zvučalo, to je jedino

što itko od nas može učiniti. Ne radimo to za Ured, ni za ATF, niti pensilvanij.sku državnu policiju. Činimo to za žrtve i potencijalne žrtve. Uvijek za njih."

Iskapio je piće i odložio čašu na stol. Svjetla Penn's Landinga stvarala su slavljenički dojam s vanjske strane prozora, a na drugoj obali rijeke svjetlucao je Camden u New Jerseyju.

"Mislim da Carrie više nije u New Yorku", rekao je, zureći van u noć.

"Utješna pomisao."

"Nemam dokaza za to, osim što nema nikakvog vidljiva traga, ni čega što ukazuje na to da bi mogla biti u gradu. Odakle joj novac, na primjer? Tako trag često započinje... pljačka, ukradene kreditne kartice. Do sada nije iskrsnulo ništa na temelju čega bismo zaključili da je učinila tako nešto. Naravno, to ne znači da i nije. Ali, Carrie

ima svoj plan i prilično sam siguran da radi onako kako je i isplanirala."

I dalje je zurio prema rijeci, a profil mu se oštro ocrtavao u polumraku. Bio je utučen. Zvučao je iscrpljeno i potišteno. Ustala sam i prišla mu.

"Trebali bismo otići u krevet", rekla sam, masirajući mu ramena. "Oboje smo umorni i sve izgleda gore kad smo iscrpljeni, zar ne?" Blago se nasmiješio i sklopio oči, a ja sam mu trljala sljepoočnice i ljubila stražnji dio vrata.

"Koliko naplaćuješ po satu?" promrmlijao je. "Mene si ne možeš priuštiti", rekla sam.

Nismo spavali zajedno. Sobe su bile premalene i oboje smo trebali odmor. Voljela sam se ujutro tuširati na miru, kao i on, i to je bila razlika između onoga kada ste novi par i opuštenosti koju sada osjećamo. Nekada smo ostajali budni po cijele noći da bismo uživali jedno u drugom, jer zajedno smo radili, on je bio oženjen i nismo mogli nikako utažiti glad za onim drugim. Nedostajalo mi je to, osjećati se toliko živom. Sada je u našim zajedničkim trenucima moje srce često bilo tupo ili ga je ispunjavala slatka bol, i osjetila sam kako starim.

Malo poslije sedam sati sljedećega jutra Benton i ja vozili smo se kroz centar prema Walnut Streetu. Nebo je bilo sivo,

ulice mokre od pranja, a para se dizala s rešetki kanala i kanalizacijskih okna na kolniku. Jutro je bilo vlažno i hladno. Beskućnici su spavali na pločnicima ili pod prljavim pokrivačima u parkovima, a za jednog se čovjeka činilo da mrtav leži ispod znaka Zabranjeno zadržavanje, preko puta policijske postaje. Ja sam vozila, dok je Benton pretraživao svoju poslovnu torbu. Pravio je bilješke na žutom službenom bloku i razmišljao o problemima o kojima nisam ništa znala. Skrenula sam na menudržavnu cestu broj 76 prema zapadu, po kojoj su se, dokle pogled seže, pružala stražnja svjetla

automobila poput ogrlica od crvenih staklenih kuglica. Sunce nam je sjalo za ledima.

"Zašto bi netko izabrao kupaonicu kao središte požara?" upitala sam. "Zašto ne neki drugi dio kuće?"

"Očito da to za njega ima neko značenje, ako govorimo o seriji zločina", odgovorio je, okrećući stranicu. "Nešto simboličko, vjerojatno. A možda mu je zgodno iz nekih drugih razloga. Ako imamo posla s jednim te istim zločincem, a svim je, požarima zajedničko to da imaju središte u kupaonici, onda se radi o simbolu. To mu nešto predstavlja, možda njegovo vlastito središte iz kojeg proizlaze ti zločini. Nešto mu se, na

primjer, dogodilo u kupaonici dok je bio malo dijete, nešto kao seksualno zlostavljanje ili svjedočenje nekom užasnom traumatičnom događaju."

"Šteta što ne možemo pregledati zatvorske spise i potražiti takve podatke."

"Problem je u tome što bi ih našla kod polovice zatvorenika. Većina je tih ljudi iskusila zlostavljanje. Koje onda provode nad drugima."

"Provode i gore nad drugima", rekla sam. "Njih nisu ubili." "Jesu, na neki način. Kada te tuku i siluju kao dijete, ubiju ti ži.

vot, iako ti tijelo nije mrtvo. Nije da ovo stvarno objašnjava psihopatiju. Ništa je ne objašnjava, barem koliko ja znam, osim ako ne vjeruješ u postojanje zla i to da ljudi imaju moć izbora."

"Točno to vjerujem." Pogledao me i rekao:
"Znam."

"A što kažeš na Carreino djetinjstvo?
Koliko znamo o uzrocima i razlozima
njezinih izbora do sada?" upitala sam.

"Nikada nam nije dopustila da je
intervjuiramo", podsjetio me je. "U
psihijatrijskim procjenama njezine
ličnosti nema mnogo toga, osim
manipulacija koje bi izvodila u nekom
trenutku. Danas luda, sutra ne. Rasap

ličnosti. Ili depresivna i nepokorna, ili
uzor od pacijenta. Te zvjerke imaju više
grananskih prava od nas, Kay. A zatvori i
centri forenzičke psihijatrije često su
toliko zaštitnički naklonjeni prema
svojim štićenicima da bi čovjek pomislio
da smo mi loši momci."

Jutro je postajalo svjetlije i nebo se
prošaralo ljubičastim i bijelim,
savršeno vodoravnim, prugama. Vozili smo
se kroz obranena polja, prolazeći
povremeno izmenu stijena od ružičastog
granita, narebranih od rupa izbušenih za
postavljanje dinamita kojim se probijao
put za ceste. Sumaglica što se dizala s
lokvi podsjetila me na lonce vrele vode,
a kada smo prošli visoke dimnjake s
perjanicama od pare, pomislila sam na
požar. U daljini, planine su bile sjena,
a horizont istočkan vodotornjevima kao
svijetlim balonima.

Trebalo nam je sat vremena da stignemo do
bunice Lehigh Valley, kompleksa
raštrkanih betonskih zgrada, još pod
skelama, s hangarom za helikopter i

traumatološkim centrom prve razine. Ostavila sam auto na parkiralištu za posjetitelje, a doktor Abraham Gerde dočeka nas je u novom svijetlom predvorju.

"Kay", toplo me pozdravio, tresući mi ruku. "Tko bi pomislio da ćeš me ti

jednog dana posjetiti? A vi ste sigurno Benton? Imamo vrlo dobru kafateriju, ako želite popiti kavu ili nešto pojesti prije toga?"

Benton i ja smo ljubazno odbili ponudu. Gerde je bio mladi sud.ski patolog, tamne kose i zapanjujuće plavih očiju. Prošao je obuku u mojem uredu prije tri godine, a kako je još imao premalo iskustva u svojoj profesiji, rijetko su ga pozivali da svjedoči kao ekspert na sudu. Ali, bio je skroman i marljiv, a meni su ti atributi značili puno više od iskustva, osobito u ovom slučaju. Vjerojatnost da je Gerde dirao tijelo nakon što je saznao da ja dolazim, bila je mala, osim ako se nije poprilično promijenio.

"Reci mi na čemu smo u ovom slučaju", rekla sam, dok smo hodali niz širok, uglačan, sivi hodnik.

"Izmjerio sam joj težinu, uzeo mjere i obavio vanjski pregled, kada je nazvao mrtvozornik. Čim je rekao da je ATF na ovom zadatku i da ste vi na putu ovamo, prestao sam sa svakom obradom."

Okrug Lehigh imao je izabranog mrtvozornika, koji je odlučivao koji slučajevi će ići na obdukciju da bi se potom ustanovio način smrti. Srećom za

Gerdea, mrtvozornik je bio bivši policajac i nije se miješao u posao sudskih patologa, nego se obično

pokoravao njihove odlukama. Ali, to nije bilo tako i u drugim državama ili drugim okruzima u Pensilvaniji, gdje su se obdukcije ponekad izvodile na stolovima za balzamiranje mrtvaca u pogrebnim društvima, a neki mrtvozornici bili su vatreni političari, koji nisu razlikovali ulaznu ranu od izlazne. Ili nisu marili.

Naši su koraci odjekivali stubištem na čijem je dnu Gerde gurao dvokrilna vrata i mi smo se našli u skladištu natrpanom rasklopljenim kartonskim kutijama po kojem su ljudi u zaštitnim plastičnim kacigama užurbano radili. Prošli smo kroz skladište prema drugom dijelu zgrade, te kroz drugi hodnik prema mrtvačnici. To je bila mala prostorija, s podom od ružičastih pločica i dva fiksirana

stola od nehrdajućeg čelika. Gerde je otvorio ormar i pružio nam sterilne kirurške odore za jednokratnu uporabu, plastične pregače i visoke čizme za jednokratnu uporabu. Navukli smo sve to preko naše odjeće i obuće, a zatim stavili gumene rukavice i maske.

Mrtva je žena bila identificirana kao Kellie Shephard. Tridesetdvogodišnja crnkinja, koja je radila kao medicinska sestra upravo u ovoj bolnici u kojoj je sada bila spremljena s ostalim mrtvacima.

Na. lazila se u crnoj vreći položena na ležeća bolnička kolica u malom hladnjaku u koji se moglo ući i u kojem nije bilo više gostiju osim nje i svijetlonarančastih paketića kirurških uzoraka i mrtvorodenčadi koja su čekala na kremaciju. Odgurali smo kolica s mrtvom ženom u sobu za obdukciju i otvorili patentni zatvarač na vreći.

"Jeste li napravili rendgenske snimke?" upitala sam Gerdea. "Jesmo i dobili smo otiske njezinih prstiju. Zubar ju je, također, jučer pregledao i upisao opis zubi u karton te ih usporedio s premor. talnim zapisima."

Gerde i ja smo povukli patentni zatvarač i otvorili vreću. Razmo. tali smo krvave plahte, izlažući unakaženo tijelo okrutnoj svjetlosti kirurških lampi. Bila je ukočena i hladna, s napola otvorenim slije. pim očima na krvlju zamrljanom licu. Gerde je još nije oprao, pa joj je koža bila puna krvi što se skorila u obliku crvenkasto-crnih krasti i ukrutila kosu kao da je žičana spužva. Ozljede su joj bile toliko brojne i nanesene takvom silinom da je iz njih zračila aura bijesa. Mogla sam osjetiti bijes i mržnju ubojice i slika njezina žestokog hr. vanja s njime pojavila mi se pred očima.

Prsti i dlanovi obiju šaka bili su porezani do kosti -ozljede koje je

dobila kad se pokušala zaštititi zgrabivši oštricu noža. Imala je du. boke posjekotine na stražnjoj strani podlaktica i ručnih zglobova, nastale

ponovno u pokušaju da se zaštiti, a duge posjekotine na nogama dobila je vjerojatno kada se našla na podu i pokušavala udar.cima nogu skrenuti zamahe noža. Ubodne rane bile su grupirane u divljoj konstelaciji po njezinim grudima, trbuhu i ramenima, a također i stražnjici i lenima.

Mnoge rane bile su velike i nepravilnog oblika, nanesene nožem koji se uvijao i okretao kako bi se žrtva micala ili pri izvlačenju oštrice. Obrazac konfiguracije pojedinačnih rana ukazivao je na to da se radi o nožu s jednom oštricom i štitnikom prema dršku, koji je u su.

daru s kožom ostavio ogrebotine. Nešto površnij~ rana protezala se od desne strane čeljusti prema gore do obraza, a posjekotina vrata zjapila je u smjeru koji je počinjao ispod desnog uha i pružao se prema dolje, a zatim preko središnje crte vrata.

"Ovo ukazuje da joj je vrat presječen s lena", rekla sam, dok je Benton sve šutke promatrao i pravio bilješke. "Glava povučena prema natrag, vrat izložen."

"Pretpostavljam da je presijecanje grkljana bio za njega veliki fi.nale", rekao je Gerde.

"Da je primila takvu ozljedu na početku, prebrzo bi iskrvarila i ne bi mogla započeti nikakvu borbu. Tako da da, vrlo je vjerojatno da joj ~,e presjekao vrat na kraju, možda kada je bila licem prema podu. Sto je s odjećom?"

"Donijet ću je", rekao je Gerde. "Znate, ovamo mi stižu najneobičniji slučajevi. Sve te automobilske nesreće za koje se ispostavi da su bile prouzročene time što je, na primjer, neki tip dobio infarkt dok je vozio. Onda ne sleti s ceste samo on, nego povuče za sobom još troje ili četvero ljudi. Nedavno smo imali i ubojstvo preko Inter.neta. Osim toga, muževi tu ne mogu jednostavno pucati u svoje žene, nego ih dave i tuku toljagom ili dekapitiraju."

Nije prestajao pričati, dok je išao prema udaljenom kutu prosto.rije u kojem se iznad plitkog bazena sušila odjeća stavljena na vješa.lice. Odjevni predmeti bili su odvojeni plastičnim prekrivačima, da se dokazi u tragovima i tjelesne tekućine s jednog komada odjeće ne bi nehotice prenijeli na drugi. Dok sam prostirala sterilni prekrivač preko drugog stola za obdukciju, asistent je u mrtvačnicu uveo Teun McGovern.

"Pomislih da bih mogla svratiti ovamo prije no što krenem na mjesto požara", rekla je.

Bila je u službenoj radnoj uniformi i čizmama, a u ruci je nosila kuvertu od svijetlosmedeg tvrdog papira. Očito nije namjeravala staviti odoru i rukavice, i sporim je pogledom proučavala rezultat pokolj a.

"Dragi Bože", rekla je.

Pomogla sam Gerdeu da raširi par pidžama na stolu koji sam upravo pokrila. Gornji i donji dijelovi zaudarali su po prljavom

dimu i bili toliko čanavi i natopljeni krvlju da nisam mogla raspoznati koje su boje. Pamučna tkanina bila je razrezan~ i probušena, kako sprije.da tako i straga.

"Stigla je odjevena u ovo?" provjeravala sam.

"Da", odgovorio je Gerde. "Sve je bilo zakopčano i prikopčano. Pitam se ima li i njegove krvi. U borbi poput ove, ne bi me iznena.dilo da se posjekao."

Nasmiješila sam mu se. "Imao si dobrog učitelja", rekla sam. "Neku gosponu iz Richmonda", odgovorio je.

"Na prvi bi pogled ovo izgledalo kao kućna svada", Benton je progovorio. "Ona je kod kuće, u svojoj pidžami, možda

kasno na ve.čer. Klasično ubojstvo s pretjeranim mutilacijama, kakvo se često vidi u slučajevima u kojima je dvoje ljudi imalo nekakav odnos. Ali ono što je malo neobično", zakoračio je bliže stolu, "je njezino lice. Osim ove posjekotine ovdje", pokazao je prstom, "čini se da nema nikakve druge ozljede. U pravilu, kada napadač ima nekakav odnos sa žrtvom, usmjerava najveći dio svojeg nasilja na lice, zato što lice predstavlja osobu."

"Posjekotina na licu plića je od ostalih", primijetila sam, nježno raširivši rubove rane prstima zaštićenim rukavicama. "Najdublja je u području čeljusti, a zatim se sužava kako putuje gore prema ob.razu."

Odmaknula sam se i ponovno pogledala pidžame.

"Zanimljivo je da ne nedostaje ni jedno puca, ni kopča", rekla sam. "I nema poderotina, kakve bi mogao očekivati nakon takvog hrvanja za život kad napadač zgrabi žrtvu i pokuša dobiti kontrolu nad njom."

"Mislim da je kontrola tu vrlo važna riječ", rekao je Benton. "Ili nedostatak kontrole", McGovernova se umiješala. "Točno", složio se Benton. "To je bio napad na brzinu. Nešto ga

je razjarilo i on je podivljao od bijesa. Ozbiljno sumnjam da je imao namjeru izvesti nešto takvo od početka do kraja, čemu u prilog go.vori i požar. Izgleda da je i nad time izgubio kontrolu."

"Po mojem mišljenju, tip se nije predugo zadržavao na mjestu zločina nakon što ju je ubio", rekla je McGovernova. "Potpalio je kuću na izlasku, misleći da će time prikriti svoje prijavu djelo. No, apsolutno ste u pravu kada kažete da svoj posao nije obavio dobro.

Uz to, kada se aktivirao protupožarni alarm, u jedan sat i pedeset osam minuta ujutro, vatrogasci su stigli do mjesta događaja za manje od pet minuta. Zato je šteta bila minimalna."

Kellie Shephard imala je opekline drugog stupnja na lenima i stopalima, i to je bilo sve.

"Što je s protuprovalnim alarmom?" upitala sam. "Nije ga uključila", McGovernova je odgovorila.

Otvorila je svijetlosmeđu tvrdu kuvertu i raširila fotografije zga.rišta po stolu.

Benton, Gerde i ja nismo žurili s proučavanjem. Žrtva je u svojoj krvavoj pidžami ležala licem nadolje na do vratku kupao.nice, s jednom rukom pod tijelom, drugom ispruženom ravno ispred sebe kao da pokušava nešto dosegnuti. Noge su joj

bile ispružene i skupljene jedna uz drugu, a stopala su joj dosezala gotovo do zahod.ske školjke. Ako je i bilo krvavih tragova od povlačenja tijela, sada se nisu mogli razaznati, jer je pod bio pokriven čaQavom, crnom vodom. No, na fotografijama do vratka i zida oko vrata, snimljenim iz male udaljenosti, vidjele su se rezotine drveta, koje su izgledale kao da su svježe.

"Središte je požara", rekla je McGovernova, "točno tu."

Uprla je prstom na fotografiju koja je pokazivala unutrašnjost spaljene kupaonice.

"Ovaj kut blizu kade, gdje je otvoren prozor sa zavjesom", rekla je. "Tu se, kako možete vidjeti, nalaze izgorjeli ostaci drvenog na.mještaja i jastuka s kauča."

Kucnula je vršcima prstiju po fotografiji.

"Dakle; imamo otvorena vrata i otvoreni prozor, odnosno venti.lacijsku cijev i dimnjak, da tako kažem. Baš poput kamina", pričala je. "Vatra je počela tu na podu, s pločica, i zahvatila zavjese. Ali ovaj put plamen nije imao dovoljno snage da potpuno zahvati strop."

"Što misliš, zašto se to dogodilo?"
upitala sam.

"Može postojati samo jedan valjani razlog", odgovorila je. "Pro.kleta lomača nije bila nobro složena. Mislim, jasno je k'o suza da je ubojica naslagao na hrpu dijelove namještaja, jastuke s kauča i sve što je pronašao u kupaonici, tako da napravi vatru. Ali nije pošlo onako kako je trebalo. Početna vatra nije imala snage zahvatiti na.slaganu gorivu masu, jer se plamen savijao prema otvorenom pro.

zoru. Osim toga, dotični se nije zadržavap i promatrao što se zbiva, inače bi shvatio da se zajebao. Ovaj je put njegova vatra samo liznula tijelo, poput jezika zmaja."

Benton je bio tih i miran. Izgledao je poput kipa i samo je očima klizio preko fotografija. Znala sam da ga mnogo toga brine, no kao i uvijek, bio je škrt na riječima. Nikada prije nije radio s McGoverno.vom, a nije poznavao ni doktora Abrahama Gerdea.

"Ovo će nam uzeti mnogo vremena", rekla sam mu. "Idem do zgarišta", odgovorio je.

Lice mu je bilo kameno. Takvo bi postalo uvijek kada bi osjetio zlo poput struje hladnog zraka. Pogledala sam ga i oči su nam se srele.

"Možete voziti za mnom", ponudila mu je McGovernova.

"Hvala."

"Još jedna stvar", reče McGovernova.

"Stražnja vrata nisu bila zaključana, a pokraj stuba u travi nalazio se prazni pleh u koji mačka obavlja nuždu."

"Što mislite da je izašla van da isprazni pleh?" Gerde ih je oboje upitao. "A ovaj ju je tip dočekao?"

"To je samo teorija", rekla je McGovernova. "Ne znam", odvratio je Wesley.

"Onda je ubojica znao da je imala mačku?" rekla sam zamišljeno. "I da će je u neko doba noći pustiti van ili očistiti njezinu posudu s pijeskom?"

"To ne znamo. Možda je ispraznila pleh s pijeskom ranije te večeri i ostavila ga u dvorištu da se prozračí", Wesley je istaknuo, trgajući sa sebe odoru. "Mogla je isključiti alarm i otvoriti vrata kasno te večeri ili u ranim jutarnjim satima iz nekog drugog razloga."

"A mačka?" upitala sam. "Je li se pojavila?" "Ne još", odgovorila je McGovernova.

Ona i Benton su otišli.

"Počet ću s uzimanjem briseva i uzoraka", rekla sam Gerdeu. Posegnuo je za kamerom i počeo snimati, dok sam ja namještala

svjetlo. Proučavala sam posjekotinu na njezinu licu i prikupila iz nje nekoliko vlakana i jednu valovitu smeđu vlas, dugu jedanaest i pol

centimetara, za koju sam pretpostavila da je njezina. Ali bilo je i drugih vlasi, kratkih crvenih, za koje sam mogla reći da su bile nedavno obojene jer je jedna

šesnaestina od dva i pol centimetra vlasi pri korijenu bila tamne boje. Naravno, mačjih dlaka bilo je posvuda.

Najvjerojatnije su se zalijepile za krvave površine dok je žrtva ležala na podu.

"Perzijska, možda?" Gerde je upitao. "Ima dugo, vrlo nježno krzno?"

"Slažem se", rekla sam.

ZADATAK PRIKUPLJANJA DOKAZA U TRAGOVIMA
BIO JE NADASVE

zahtjevan i morao se obaviti prije ostalih. Ljudi uglavnom nemaju blagog pojma kakav mikroskopski svinjac nose sa sobom sve dok netko poput mene ne počne temeljito pretraživati odjeću i tijelo u potrazi za jedva vidljivim ostacima.

Našla sam krhotine drveta, vje. rojatno s poda i zidova, izmet mačke, zemlju, komadiće i djeliće kuka.ca i bilj aka, te kao što sam i očekivala -pepeo i smeće iz požara. Ali najdojmljivije otkriće

skrivalo se zapravo u golemoj ozljedi vrata. Gledajući kroz povećalo, našla sam dvije sjajne, metalne trunke. Prikupila sam ih vrškom malog prsta i ~ažljivo ih prenijela na kva.dratni komadić čiste bijele pamučne tkanine.

Na jednom starom metalnom stolu nalazio se disekcijski mikro.skop i ja sam postavila povećanje na dvadeset i namjestila izvor svje.tlosti. Kad sam u svijetlom krugu ugledala majušne plosnate i uvi.jene srebrnaste strugotine, jedva sam mogla povjerovati vlastitim očima.

"Ovo je vrlo važno", počela sam brzo govoriti. "Zamotat ću ih u pamučnu tkaninu i spremiti u kutijicu za dokaze. Moramo pažljivo provjeriti ima li ostataka poput ovih u nekoj od ostalih rana. Golo ih oko vidi kao bliještanje komadića srebrnog sjaja."

"Preneseni su s oružja?"

I Gerde je bio uzburan, te je došao do mene da pogleda.

"Nalazili su se duboko u zidu rane na njezinu vratu. Tako da bih rekla da se radi o prijenosu, slično kao ono što sam pronašla u war.rentonskom slučaju", odgovorila sam mu.

"A što znamo o tome?"

"Strugotine magnezija", odgovorila sam. "O, ovome nećemo ni kome reći ni riječi. Ne želimo da ova informacija procuri u javnost. Javit ću Bentonu i McGovernovoj."

"U redu", rekao je s razumijevanjem.

Bilo je dvadeset sedam rana i tijekom mukotrpnog, pažljivog pregledavanja svake od njih, nismo naišli na druge komadiće sjajnog metala, što mi se učinilo malo zbunjujućim s obzirom na to da joj je, kako sam pretpostavljala, vrat bio prerezan na kraju. No, ako je to tako, zašto onda strugotine s oružja nisu bile prenesene u neke od prethodno nanijetih rana? Bila sam uvjeren da bi se upravo to dogodilo, osobito u onim slučajevima kada je nož prodro u meso do drška i oštrica bi mu pri izvlačenju bila potpuno

čista od krvi, jer se obrisala o mišićno i elastično tkivo.

"Nije nemoguće, ali ne odgovara kontekstu", rekla sam Gerdeu i počela mjeriti posjekotinu vrata. "Sedamnaest centimetara i petnaest milimetra duga", rekla sam, bilježeći brojke na dijagram. "Plitka gore oko desnog uha, zatim duboka, prodire kroz potkožne mišiće i dušnik, a onda opet postaje plitka, nešto više na suprotnoj strani vrata. Odgovara povlačenju noža preko vrata kada lijevoruki ubojica stoji žrtvi iza leđa."

Bilo je skoro dva sata poslije podne kada smo konačno počeli prati tijelo i voda što se slijevala kroz čeličnu ploču stola bila je dugo svijetlocrvena. Velikom sam mekanom spužvom ribala krv koja se tvrdoglavo odbijala oprati. Kada je njezina zategnuta crna koža bila očišćena, rane su joj izgledale još veće i strašnije. Kellie Shephard bila je prelijepa žena, visokih jagodica i besprijekorna tena, glatka poput ispoliranog drveta. Bila je visoka metar i sedamdeset dva centimetra, vitke atletske figure. Nije imala nalakirane nokte i kada su je pronašli, nije nosila nikakav nakit.

Kada smo je otvorili, izbodeni prsni koš bio je ispunjen gotovo litrom krvi, koja je istekla iz velikih krvnih žila koje vode krv iz srca u pluća i obratno. Nakon takvih bi ozljeda umrla od iskrvarenja nakon nekoliko minuta, pa sam zaključila da su nastale kasnije tijekom borbe,

kada je već bivala sve slabija i sporija. Na temelju jedva zamjetne razlike u kutevima pod kojima su ozljede bile zadane, pretpostavila sam da se jedva micala, ležeći na podu, dok su joj bile zadavane odozgo. Nakon toga se uspjela okrenuti, možda u posljed.

njem samrtnom pokušaju da se zaštiti i ja, sam naganala da joj je tada grlo bilo presječeno.

"Netko je trebao biti dobrono prekriven krvlju", komentirala sam, počevši s mjerenjem posjekotina na šakama.

"Nemoj zezat'."

"Morao se negdje oprati. Ne ulazi se u predvorje motela s ta.kvim izgledom."

"Osim ako ne živi u blizini."

"Ili ako nije sjeo u svoje vozilo i otišao, nadajući se da ga nitko neće, iz nekog razloga, zaustaviti."

"Ima nešto malo smenkaste tekućine u želucu."

"Znači da prethodno nije ništa jela, u svakom slučaju, vjerojatno ne od ručka", rekla sam. "Morali bismo vidjeti je li joj krevet bio ras.premljen."

Pred očima mi se pojavio prizor usnule žene, kad se nešto dogo.dilo, ili u subotu kasno noću, ili u nedjelju u ranim jutarnjim satima. Iz nekog je razloga ustala i isključila alarm te otključala stražnja vrata kuće. Gerde i ja upotrijebili smo kirurške staplere za zatvara.nje reza u obliku slova Y malo poslije četiri sata. Oprala sam se u

maloj svlačionici mrtvačnice, gdje se nalazila lutka -anatomski mo.del

ljudskog tijela za insceniranje nasilnih smrti u sudnici. Bila je potpuno raščerupana i ležala je gola na podu tuškade.

Ne računajući tinejdžere koji pale stare farmerske kuće, u Le.highu su podmetnuti požari bili rijetkost. Za nasilje se u urednom građanskom dijelu četvrti Wescosville, gdje je Shephardova živjela, nikada nije ni čulo. Najozbiljniji zločin bile su provale s kradom, i to kada bi lopov spazio torbicu ili novčanik kako leže na vidljivom mjestu u kući, te bi provalio i zgrabio svoj plijen. S obzirom na to da u Lehighu nije bilo policijske postaje, do trenutka kada bi pripadnici državne policije odgovorili na zvonjavu protuprovalnog alarma, lo.pov bi već bio daleko.

Izvadila sam radnu uniformu i čelikom pojačane čizme iz svoje torbe s opremom i presvukla se u nijemoj prisutnosti lutke. Gerde je bio tako ljubazan da me prebacio do mjesta požara. Dojmile su me se raskošne jele i cvjetni vrtovi uz cestu, a tu i tamo bi se vidjela dobro održavana, skromna crkva. Skrenuli smo na Hanover Drive

uz koji su se nanizale dvokatne, prostrane obiteljske kuće, izgranene od suvremene opeke i drveta, a okolo su se mogli vidjeti obruči za košarku,

bicikli i ostali znakovi da su djeca u blizini.

"Znate li kako se kreću cijene?" pitala sam, gledajući kuće koje su promicale pokraj nas.

"U rasponu od dvjesto do tristo tisuća", rekao je. "Tu živi mnogo inženjera, medicinskih sestara, burzovnih mešetara i viših službenika. Usto, I-78 je glavna prometnica kroz Lehigh Valley, i možete jednostavno izaći na nju i biti u New Yorku za sat i pol. Tako neki ljudi svakodnevno putuju na posao."

"Čega još ima ovdje?" upitala sam.

"Mnogo industrijskih zona, na samo deset ili petnaest minuta odavde. Coca-Cola, Air Products, skladišta Nestlea, Perriere. Samo birajte. I obradiva zemlja."

"Ali, ona je radila u bolnici."

"Točno. Bolnica je deset minuta vožnje, kao što možete primijetiti."

"Možete li se sjetiti jeste li je već vidjeli?"

Gerde je kratko razmišljao. Rijedak dim dizao se iza drveća na kraju ulice.

"Siguran sam da sam je vidio u kafeteriji", odgovorio je. "Teško je ne primijetiti nekoga tko izgleda kao ona."

Mislim da je sjedila za stolom s drugim medicinskim sestrama, ne sjećam se točno. Ali mišlim da nikada nismo razgovarali."

Kuća Shephardove imala je oplatu od žutih dasaka i bijeli obrub. Iako možda nije bilo teško obuzdati vatru, šteta od vode i sjekira koje su iscijepale velike otvore na krovu da naprave odušak za vatru, bila je strašna. Sve što je ostalo

od kuće bilo je tužno čadavo lice sa šupljom glavom i razbijenim prozorima, poput tužnih beživotnih očiju. Gredice divljeg cvijeća bile su izgažene, uredno pokošena trava pretvorena u blato, a noviji model auta marke Camry, parkiran na kolnom prilazu, bio je pokriven pepelom. Vatrogasna služba i istražitelji ATF-a radili su u kući, dok su je dva agenta FBI-a u parnicama pažljivo pregledavali s vanjske strane.

Pronašla sam McGovernovu u stražnjem dvorištu kako priča s jednom napetom mladom ženom, odjevenom u odrezane traperice, sandale i majicu kratkih rukava.

"I to je bilo kada? Oko šest?" McGovernova ju je ispitivala. "Tako je. Pripremala sam ručak i vidjela je kako parkira auto na

svojem kolnom prilazu, točno tamo gdje joj se auto sada nalazi", uzbuđena je žena potanko pričala. "Ušla je u kuću,

zatim izašla možda trideset minuta kasnije i počela čupati korov. Voljela je raditi u vrtu, sama kositi travu i sve to."

McGovernova me je promatrala, dok sam im prilazila. "Ovo je gospona Harvey", rekla mi je. "Prva susjeda."

"Zdravo", pozdravila sam gospodu Harvey, čije su oči sjajile od uzbuđenja koje je graničilo sa strahom.

"Doktorica Scarpetta je mrtvozornica", objasnila je McGovernova.

"Oh", rekla je gospona Harvey.

"Jeste li ponovno vidjeli Kellie te noći?" McGovernova je nastala s pitanjima.

Žena je zatresla glavom.

"Ušla je unutra", rekla je, "i mislim da je to bilo to. Znam da je zaista teško radila i obično nije bila navečer dugo budna."

"A što je s ljubavnim odnosom? Je li postojao netko koga je vi dala?"

"Ah, bilo je toga", rekla je gospona Harvey. "Doktor tu i tamo, razni ljudi iz bolnice. Sjećam se, prošle se godine počela vinati s muškarcem koji joj je bio pacijent. Ništa nije dugo trajalo, kako mi se čini. Bila je jako lijepa, u tome

je problem. Muškarci su htjeli jedno, a ona je imala drugo na umu. Znam, jer je imala običaj to komentirati."

"Ali nije nikoga vidala u zadnje vrijeme?" upitala je McGovernova.

Gospoda Harvey je morala razmisliti.

"Samo svoje prijateljice", odgovorila je. "Ima nekoliko ljudi s kojima radi i koji ponekad svrate k njoj ili svi zajedno nekamo odu. Ali ne sjećam se da se išta doganalo te noći. Mislim, ne kažem da bih ja sigurno čula da je išta bilo. Netko je mogao biti kod nje a da ja ništa ne čujem."

"Jesmo li našli njezinu mačku?" ja sam upitala.

McGovernova nije odgovorila.

"Taj prokleti mačak", rekla je gospona Harvey. "Bucko. Strašno, strašno razmažen."

Nasmiješila se i oči su joj se napunile suzama. "Bio joj je poput djeteta", rekla je Harvey. "Kućni mačak?" na to sam upitala.

"Oh, potpuno. Kellie ga nikada nije puštala iz kuće, pazila je na njega kao da je mimoza."

"Njegova posuda za obavljanje nužde nanena je u stražnjem dvorištu",

McGovernova joj je rekla. "Kad smo već kod toga, je li je Kellie samo ponekad znala isprazniti noću i ostaviti vani ili je imala naviku prazniti posudu po noći? Izaći van nakon što padne mrak i ostaviti vrata otključana i alarm isključen?"

Harveyjeva je izgledala zbunjeno i ja sam shvatila da nije imala pojma da joj je susjeda ubijena.

"Pa," rekla je, "vinala sam je prije kako prazni pleh, ali uvijek, uvijek u vreću za smeće koja je išla u veliku kantu. Tako da nije imalo smisla to raditi noću. Pretpostavljam da ju je jučer ispraznila i ostavila vani da se prozrača, znate? Ili je možda jednostavno nije imala vremena isprati vodom iz šmrka i namjeravala je to napraviti ujutro. Ali štogod bilo, taj je mačak znao koristiti nužnik, tako da mu baš ne bi bio neki problem provesti noć bez posude za nuždu."

Zabuljila se u auto državne policije koji se provezao pokraj nas. "Nitko nije rekao kako je požar izbio", Harveyjeva je nastavila. "Znate li?"

"Radimo na tome", odgovorila je McGovernova. "Nije umrla... je 1' -bilo je brzo, zar ne?"

Zaškiljila je prema suncu i ugrizla se za donju usnicu. "Ne bih željela da se mučila", rekla je.

"Većina se ljudi koja pogiba u požaru ne muči", pažljivo sam joj odgovorila, izbjegavajući pitanje. "Obično ih svlada ugljični mono.ksid, pa izgube svijest."

"Oh, hvala Bogu", rekla je.

"Bit ću unutra", rekla mi je McGovernova.

"Gospono Harvey," obratila sam joj se; "jeste li dobro poznavali Kellie?"

"Bile smo susjede gotovo pet godina. Nismo baš imale mnogo toga zajedničkog, ali sam je sigurno poznavala."

"Pitam se imate li koju nedavno snimljenu fotografiju Kellie ili možda znate nekoga tko bi ih mogao imati?"

"Mogla bih imati neke."

"Trebaju mi da potvrdim identifikaciju", rekla sam, iako je motiv mog pitanja bio posve drugačiji.

Htjela sam vidjeti kako je Shephardova izgledala za života.

"I ako ima još nešto što biste mi mogli reći o njoj, bila bih vam zahvalna", nastavila sam. "Na primjer, živi li joj obitelj ovdje?"

"O, ne", odgovorila je Harveyjeva, buljeći u ruševine kuće svoje susjede. "Razasuta je na sve strane. Otac joj je bio vojno lice, znate, i mislim da sada on i njezina majka žive negdje u

Sjevernoj Karolini. Kellie je bila svjetska žena, zato što se toliko selila. Zнала sam joj reći kako bih voljela da sam tako snažna i pametna kao ona. Bila je vrlo samostalna, to vam sigurno mogu potvrditi. Jednom mi se poja.vila zmija na trijemu i ja sam je, histerična, pozvala u pomoć. Došla je, istjerala zmiju u dvorište i ubila je lopatom. Mislim da je morala biti takva, jer je muškarcima jednostavno nisu puštali na miru. Uvijek sam joj govorila da bi mogla biti filmska zvijezda, a ona bi odgovorila: Ali, Sandra, ja ne znam glumiti. A ja bih rekla: Ali, većina ih ne zna!"

"Znači, znala se brinuti za sebe", rekla sam.

"U to se možete kladiti. Zato i je postavila taj protuprovalni alarm. Borbena i samostalna, to je Kellie. Ako želite, možete ući sa mnom u kuću, da vidim gdje su mi te fotografije."

"Ako vam nije teško", rekla sam. "To je vrlo ljubazno od vas." Presjekle smo put kroz živicu. Slijedila sam je uz stube njezine kuće u veliku, svijetlu kuhinju.

Bilo je očito da je Harveyjeva voljela kuhati, s obzirom na savršeno opskrbljenu smočnicu i sva moguća kuhinjska pomagala. Posune je visjelo s kuka na stropu i što god da se krčkalo na štednjaku mirisalo je bogato na govedinu i luk. Možda stroganoff ili pirjano mljeveno meso.

"Molim vas, sjednite tamo do prozora, do~C ja odem u radnu sobu po to što već

imam", rekla je.

Sjela sam za kuhinjski stol i pogledala van kroz prozor prema kući Kellie Shephard. Vidjela sam ljude koji su prolazili iza razbije.nih prozora, a netko je postavio svjetla, jer je sunce već bilo nisko i polako se gasilo. Pitala sam se koliko ju je puta njezina susjeda gle.dala tako, kako dolazi i odlazi.

Zasigurno je Harveyjevu zanimao život te žene, koja je izgledala dovoljno egzotično da bude filmska zvijezda i pitala sam se je li netko mogao dočekati Shephardovu u zasjedi, a da njezina susjeda uopće ne primijeti neobični automobil, ili osobu, u blizini. Ali mo.rala sam biti oprezna s pitanjima koja postavljam, jer javnost nije znala da je Shephardova umrla nasilnom smrću.

"Dakle, ne mogu vjerovati", Harveyjeva mi je uzviknula, vraća.jući se u kuhinju.

"Imam nešto još bolje. Znate, nekakva je televizi.j.ska ekipa bila u bolnici

prošlog tjedna i snimala kratki film o trau.matološkom centru. Pokazali su prilog na večernjim vijestima i Kellie je bila u njemu, pa sam ga snimila. Ne mogu vjerovati da mi je ovoliko trebalo da se sjetim filma, ali mozak mi ne radi baš najbolje, ako znate što mislim."

Držala je videovrpcu u ruci. Pratila sam je u dnevnu sobu, gdje je ubacila kasetu u svoj videorekorder. Sjela sam u plavi visoki naslo.njač usred mora plavog saga, dok je ona premotavala vrpcu, a zatim pritisnula play. Nekoliko prvih kadrova

prikazivalo je bolnicu u Le.high Valleyju iz perspektive helikoptera, koji se spušta s visine s novim hitnim slučajem. Tek sam tada shvatila da je Kellie bila bolničarka helikopterske hitne službe, a ne samo medicinska sestra na odjelu.

Film je pokazao Kellie u kombinezonu kako juri niz hodnik s ostalim članovima posade koji su upravo bili pozvani.

"Samo malo, samo malo", govorila je u kameru, odgurujući ljude koji su im se našli na putu.

Bila je spektakularan primjerak ljudskog genoma bez greške. Imala je blistave zube, fine crte i kosti lica, koje je kamera obožavala iz svakog ugla. Nije bilo teško zamisliti kako se pacijenti zaljubljuju

u nju do ušiju. Nakon toga su je pokazali u kafeteriji, poslije još jedne uspješno obavljene nemoguće misije.

"To je uvijek trka s vremenom", Shephardova je govorila novinaru. "Kada znate da čak i jedna minuta zakašnjenja može čovjeka koštati života. Kakva je to navala adrenalina!"

Dok je nastavljala svoj prilično banalan intervju, kut snimanja kamere se promijenio.

"Ne mogu vjerovati da sam to snimila, ali nije često na televiziji netko koga znam", Harveyjeva je govorila.

Nisam odmah shvatila.

"Zaustavite vrpču!" uzviknula sam.

"Premotajte. Da, točno tamo. Zaustavite sliku."

Kadar je pokazivao nekoga u pozadini, kako jede svoj ručak. "Ne", rekla sam u pol glasa. "Nikako."

Carrie Grethen, odjevena u traperice i `batik' obojenu košulju, jela je sendvič, sjedeći za stolom s ostalim osobljem. Nisam je odmah prepoznala, jer je sada imala crveno kaniranu kosu koja joj je dosezala do ispod ušiju, a kada sam je ja posljednji puta vidjela, kosa joj je bila kratka i potpuno izbijeljena. No, na kraju su se njezine oči zaustavile

ispred mene poput crne rupe. Buljila je ravno u kameru i žvakala, očiju hladnih, oštih i zlih, kakvih ih se i sjećam.

Izvukla sam se iz naslonjača, otišla ravno do videorekordera i izvukla kasetu.

"Moram ovo uzeti", rekla sam glasom na rubu panike. "Obećavam da ću vam je vratiti."

"U redu, ako ne zaboravite. To mi je jedina kopija." Sandra Harvey takoner je ustala. "Jeste li dobro? Izgledate kao da ste vidjeli duha."

"Moram ići. Hvala vam još jedanput", rekla sam.

Otrčala sam natrag, te uz stube u stražnji dio Kellieine kuće. Dva i pol centimetra hladne vode, koja je polako kapala s krova, prekrivalo je pod. Agenti su se motali uokolo, fotografirali i međusobno razgovarali.

"Teun!" povikala sam.

Oprezno sam ulazila sve dublje u kuću, koračajući preko rupa na podu i pazeći,

koliko je to bilo moguće, da se ne spotaknem.

Jedva da sam bila svjesna kako jedan od agenta stavlja leš izgorjele mačke u plastičnu vreću.

"Teun!" ponovno sam viknula.

Čula sam odlučne korake kako pljuskaju kroz vodu, prekoraču jući srušenu krovnu konstrukciju i urušene zidove. Odjednom se našla na nekoliko centimetara od mene i uhvatila me za ruku, da me umiri.

"Hopa. Pažljivo", počela je govoriti. "Moramo pronaći Lucy", rekla sam. "Što se događa?"

Odlučila me je pažljivo otpratiti van.

"Gdje je ona?" zahtijevala sam da mi kaže.

"Izbio je velik požar u centru. Trgovina mješovitom robom, vjerojatno palež. Kay, kojeg vraga...?"

Izašle smo van na travnjak, a ja sam stiskala videovrpu u ruku, kao da mi je to jedina nada u životu.

"Teun, molim te", izdržala sam njezin pogled. "Vozi me u Philadelphia." "

"Dodi", rekla je.

MCGOVERNOVOJ JE TREBALO ČETRDESET I PET MINUTA DA NAS doveze natrag do Philadelphije. Jurila je. Nazvala je putem radija svoj područni ured i govorila preko sigurnog kanala za davanje taktičkih naredbi putem etera. Premda je i dalje vrlo oprezno formulirala poruke

koje je slala, objasnila je da želi svakog raspoloživog agenta na ulici, u

potraži za Carrie. Za to sam vrijeme ja nazvala Marina preko mobitela i rekla mu da uhvati prvi avion i odmah done.

"Ona je tu", rekla sam.

"Uh, sranje. Znaju li Benton i Lucy?"

"Znat će čim ih nadem."

"Krećem", rekao je.

Nisam mogla vjerovati, kao ni McGovernova, da se Carrie još zadržavala u okrugu Lehigh. Htjela je biti tamo gdje može izazvati najviše nesreće i bila sam uvjeren da je nekako saznala da se Lucy preselila u Philadelphiju. Zapravo, mogla je neopaženo slijediti Lucy cijelo vrijeme. Bila sam uvjeren da, iako to nisam mogla dokazati, da je cilj ubojstva u Warrentonu, i sada ovih ovdje, bio da nas namami. Mi smo bili ljudi koji su je porazili.

"Ali Warrenton se dogodio prije nego što je pobjegla iz Kirbyja", podsjetila me McGovernova, skrećući u ulicu Chestnut.

"Znam", rekla sam, a strah mi je zaledio bilo. "Ne razumijem ništa, osim da je ona nekako upletena. Nije se slučajno pojavila na tim vijestima, Teun. Znala je da ćemo nakon ubojstva Kellie Shephard pregledati sve što nanemo. Carrie je

prokleta dobro znala da ćemo vidjeti tu snimku."

Požar je planuo u oronuloj ulici na zapadno~ rubu sveučilišta u Pennsylvaniji. Spustila se tama i bljeskava rotirajuća svjetla vidjela su se miljama daleko. Policijska kola izolirala su dva bloka kuća. Bilo je

najmanje osam vatrogasnih kola i četiri kamiona s pokretnim ljestvama iz čijih su košara vatrogasci, s visine veće od dvadeset metara, ganali zadimljeni krov vodenim topovima. Noć je ispunilo bujanje diesel motora, udari vode pod visokim tlakom bubnjali su po drvetu, drobeći stakla na prozorima. Nabrekli šmrkovi vijugali su poput zmija preko ulice. Voda je dosegala do kapa kotača parkiranih vozila, koja će još neko vrijeme ostati na mjestu.

Fotografi i novinarske ekipe šuljali su se pločnicima i kada smo McGovernova i ja izašle iz njezina auta, odjednom su se uzbunili. "Je li ATF umiješan u ovaj slučaj?" pitala je TV izvjestiteljica. "Samo smo došli baciti pogled", McGovernova je odgovorila, dok smo hodale bez zastajkivanja.

"Znači, sumnja se na palež, kao i u ostalim slučajevima požara u trgovinama mješovitom robom?"

Mikrofon nas je slijedio, uz zvuk šljapkanja naših čizama. "Mjesto je pod istragom", rekla je McGovernova. "I vi nemate pravo pristupa, gospođo."

Izvjestiteljica je zastala kod haube vatrogasnih kola, dok smo McGovernova i ja nastavile hodati prema prodavaonici. Plamen je zahvatio i susjednu brijučnicu, na čijem su krovu vatrogasci sjekirama i krampovima otvarali četvrtaste rupe. Agenti u ATF-ovim pancirkama intervjuirali su potencijalne svjedoke, a istražitelji u uniformama i šljemovima

ulazili su i izlazili iz podruma. Načula sam nešto o polužnim prekidačima i mjeraču i krani struje. Crni dim suklijao je van i činilo se da je vatra tvrdoglavo gorjela na samo jednom mjestu zadimljene prostorije, povremeno izbacujući plamen.

"Mogla bi biti unutra", McGovernova mi je rekla na uho.

Ušla je unutra, u prodavaonicu, a ja sam je slijedila. Debelo ravno staklo izloga bilo je širom otvoreno, a dio inventara otplovio je van, nošen rijekom hladne vode. Konzerve tunjevine, pocrnjele banane, toaletni papir, vrećice čipsa i boce s preljevima za salatu, plovile su mimo nas, a neki je vatrogasac spasio konzervu kave, i slegnuvši ramenima, ubacio je u kamion. Snažni snopovi svjetla iz baterijskih svjetiljki

pretraživali su zadimljenu, crnu unutrašnjost

opustošene prodavaonice, rasvjetljavajući glavne grede, koje su se iskrivile od topline kao da su od karamela, i ogoljene žice što su višjele u klupcima iz pregradnih greda.

"Je li Lucy Farinelli unutra?"

McGovernova je viknula unutra. "Zadnji put kad sam je vidio bila je vani, iza, i razgovarala s vlasnikom", uzvratio je muški glas.

"Budite oprezni tamo unutra", McGovernova je glasno rekla. "Da, pa, imamo velikih problema s isključivanjem struje. Sigurno ima podzemno napajanje. Ako biste vi mogli to pogledati?" "Hoću."

"Znači, to radi moja nećakinja", rekla sam, dok smo McGovernova i ja gacale natrag prema ulici, a uništeni proizvodi i konzervirana hrana plutali pokraj nas.

"Kad ima sreće. Mislim da je broj njezine jedinice 718. Da vidim mogu li je dobiti."

McGovernova je prinijela ručni radio do usta i potražila Lucy preko etera.

"Što je?" uzvratio je glas moje nećakinje.

"Jesi li usred posla?" "Završavam."
"Možeš li doći sprijeda do nas?" "Evo me."

Moje je olakšanje bilo očito i McGovernova mi se nasmiješila kroz bljeskanje svjetiljki i slapova vode što se slijevala oko nas. Vatrogasci su bili znojni i crni od čani. Promatrala sam ih kako se polako kreću u čizmama, vukući preko ramena vatrogasna crijeva i ispijajući šalice zelenog napitka, koji su pripremili u plastičnim vrčevima. U kamion su postavili snažne svjetiljke, čije je bliještanje bilo prodorno i zbunjujuće, pa je cijeli prizor postao nestvaran. Obožavatelji požara, ili opaljeni, kako su ih nazivali agenti ATF-a, ispuzali su iz mraka i snimali fotografskim aparatima za jednokratnu uporabu, a samostalni poduzetnici su na ulici prodavali mirise i jeftine imitacije satova, nudeći robu na sav glas.

Kad je Lucy stigla do nas, dim se već malo razišao i postao bijel, što znači da

je sadržavao veliku količinu pare. Voda je doprla do izvora.

"Dobro", McGovernova je komentirala, primijetivši istu stvar. "Mislim da smo skoro tamo."

"Štakori su pregrizli žice", bilo je prvo što je Lucy rekla. "To je vlasnikova teorija."

Uputila mi je začučen pogled. "Što je tebe dovelo?" upitala je.

"Čini se da je Carrie umiješana u palež s ubojstvom u Lehighu", McGovernova joj je odgovorila umjesto mene. "I moguće je da se još nalazi u ovom području, možda čak tu u Philadelphiji."

"Što?" Lucy je bila zaprepaštena. "Kako? A što je s Warrentonom?"

"Znam", odgovorila sam. "Izgleda neobjašnjivo, ali definitivno postoje paralele."

"Znači, ovaj bi mogao biti imitacija", rekla je zatim moja nećakinja. "Čitala je o požaru i sada nas zajebava."

Ponovno sam pomislila na metalne strugotine i na središte požara. Na vijestima se nisu spominjali takvi detalji, niti se ikada objavilo da je Claire Rawley bila ubijena oštrim instrumentom poput noža. Osim toga, proganjao me još jedan zajednički detalj. I Rawleyjeva i Shephardova bile su ljepotice.

"Mnogo je agenata u potrazi za njom", McGovernova je rekla Lucy. "Moraš biti svjesna opasnosti i stalno biti na

oprezu, u redu? Kay", pogledala je u mene. "Ovo možda nije najbolje mjesto na kojem bi mogla biti."

Umjesto odgovora, upitala sam Lucy: "Je li ti se javio Benton?" "Ne."

"Jednostavno ne razumijem", promrmljala sam. "Pitam se gdje bi mogao biti."

"Kad si ga vidjela ili čula zadnji put?" upitala je Lucy.

"Kad smo bili u mrtvačnici. Otišao je rekavši da ide na mjesto požara. Bio je tamo s nama, ne znam, možda sat vremena?" obratila sam McGovernovoj.

"Ako i toliko. Misliš li da se vratio u New York ili Richmond?" upitala me.

"Sigurna sam da bi mi rekao. Nastavit ću ga zvati preko dojavljivača. Možda će Marino znati nešto kada stigne", dodala sam, dok su vatrogasna crijeva radila, a na nas se spustila fina vodena prašina.

Marino se pojavio u mojoj hotelskoj sobi malo prije ponoći. Nije znao ništa.

"Mislim da ne bi trebala biti ovdje sama", rekao je čim je ušao. Bio je napet i raščupan.

"Hoćeš li mi reći gdje bih mogla biti sigurnija? Ne znam što se događa. Benton nije ostavio nikakvu poruku. Ne odgovara na pozive."

"Vas dvoje se niste posvadali ili nešto tako, zar ne?" "Za Boga miloga", rekla sam u ogorčenju.

"Gle, sama si me pitala, samo pokušavam pomoći." "Znam."

Duboko sam udahнула i pokušala se smiriti. "Gdje je Lucy?"

Sjeo je na kut mojeg kreveta.

"Izbio je dosta velik požar blizu sveučilišta. Vjerojatno je još tamo", odgovorila sam.

"Podmetnut?"

"Mislim da još nisu sigurni."

Šutjeli smo na trenutak, a ja sam postajala sve napetijom. "Gledaj", rekla sam. "Možemo ostati tu i čekati bogzna što, ili možemo izaći. Ja ne mogu spavati."

Počela sam šetati po sobi.

"Neću sjediti tu cijelu noć i brinuti o tome čeka li Carrie negdje u zasjedi, k vragu."

Suze su mi napunile oči.

"Benton je negdje vani. Možda na zgarištu s Lucy. Ne znam." Okrenula sam mu leđa i zurila van u luku. Dah mi je drhtao u prsima, a ruke su mi bile tako hladne da su mi nokti poplavjeli.

Marino je ustao. Znala sam da me promatra. "Ajde", rekao je. "Ajmo provjeriti."

***

Kada smo stigli na mjesto požara u ulici Walnut, bilo je dosta mirnije. Većina vatrogasnih kola je otišla, a oni malobrojni vatrogasci koji su još radili, iscrpljeno su namotavali šmrkove. Dim pun pare dizao se iz zgarišta prodavaonice, ali plamen se više nije vidio. Unutrašnjost je odzvanjala glasovima i koracima, a snažni snopovi svjetlosti iz baterijskih svjetiljki rezali su tamu i hvatali se za krhotine

slomljenog stakla. Šljapkala sam kroz vodu, kroz gomilu plutajućih namirnica i izgorenog materijala, a kada sam došla do ulaza, začula sam glas McGovernove. Govorila je nešto u vezi s mrtvozornikom.

"Dovedite ga ovamo odmah", narenivala je, vičući. "I pazite tamo, OK? Ne može se odrediti dokle se raspršilo i ne želim da sta.nete na nešto."

"Ima li netko fotoaparata?"

"OK, našao sam ručni sat, od nehrnajućeg čelika, muški. Staklo je smrskano. I par lisica?"

"Što si rekao?"

"Čuli ste me. Lisice, marke Smith&Wesson, autentični primje.rak. Zatvorene i zaključane, kao da ih je netko imao na rukama. Zapravo, dvostruko su zaključane."

"Sereš."

Dok sam se probijala unutra, velike kapi hladne vode pljuskale su po mojem šljemu i kapale mi za vrat. Prepoznala sam Lucyn glas, ali nisam mogla razaznati što govori. Zvučala je gotovo histerično, a zatim se odjednom čulo mnogo pljuskanja vode i komešanja.

"Stani, stani!" naredivala je McGovernova. "Lucy! Neka je ne.tko izvede odavde!"

"Ne!" vrištala je Lucy.

"Hajde, hajde", govorila je McGovernova. "Držim te ispod ruke. Samo polako, OK?"

"Ne!" Lucy je vrištala. "NEINE!NE!"

Zatim se začuo glasni pljusak i iznenadeni povik. "Bože moj! Jesi li

dobro?" pitala je McGovernova.

Bila sam već napola ušla u prostoriju, kada sam vidjela McGovernovu kako pomaže Lucy da se osovi na noge. Moja je nećakinja

bila histerična i ruka joj je krvarila, ali kao da to nije ni primjećivala. Dok

sam im prilazila, srce mi se sve više stezalo, a krv postajala hladna poput vode kroz koju sam gazila.

"Daj da vidim", rekla sam nježno, uzimajući Lucynu ruku u svoju i osvjetljavajući je svojom baterijskom lampom.

Cijela se tresla.

"Kada si zadnji put dobila injekciju protiv tetanusa?" upitala sam je.

"Teta Kay", zajecala je. "Teta Kay."

Obavila je ruke oko mog vratu i obje smo zamalo pale. Plakala je toliko da nije mogla govoriti, a zagrljaj joj je bio poput željeznog stiska oko mojih prsa.

"Što se dogodilo?" tražila sam odgovor od McGovernove.

"Prvo ćemo vas obje izvesti odatle", rekla je. "Reci mi što se dogodilo!"

Nisam namjeravala otići nikamo, dok mi ne kaže. Ponovno je oklijevala.

"Našli smo neke ostatke. Izgorjelu žrtvu. Kay, molim te."

Uzela me za ruku, no ja sam se istrkla.

"Moramo izaći van", rekla je.

Odmakla sam se od nje, gledajući prema stražnjem kutu prosto.rije, gdje su bili istražitelji. Razgovarali su, pljuskajući

i gacajući po vodi, a snopovi svjetla pretraživali su mjesto poput prstiju.

"Ovdje ima još kostiju", netko je rekao.

"Ne, iščeprkaj to. Izgoreno drvo."

"Dakle, ovo nije."

"Sranje. Gdje je jebeni mrtvozornik?"

"Ja ću se pobrinuti za ovo", rekla sam McGovernovoj, kao da je ovo moj teren.

"Izvedi Lucy van i zamotaj joj ruku u čisti ručnik. Odmah ću se pobrinuti za nju. Lucy," obratila sam se zatim svojoj nećakinji. "S tobom će biti sve u redu."

Skinula sam joj ruke s moga vrata i počela se tresti. Znala sam, nekako sam znala.

"Kay, nemo~ ići tamo", McGovernova je podi~la glas. "Nemoj!"

No, sada sam već morala pogledati. Iznenada, sam se odvojila od njih i krenula prema tom uglu, pljuskajući po vodi, dok su mi koljena klecala. Gotovo sam se spotaknula. Kad sam se približila, istražitelji su zašutjeli. Pogled mi se, prateći pruge svjetla iz njihovih svjetiljki, zaustavio na nečemu pougljenjenom i pomiješanom s raskvašenim papirom i izolacijom. Nečemu što je ležalo na otpaljoj žbuki i koma.dima pocrnjelog drveta. Isprva nisam znala u što gledam.

Zatim sam ugledala obris remena i kopče, i natkoljениčnu kost koja je stršala van poput debelog izgorenog štapa. Srce mi je htjelo iskočiti iz grudi, dok se oblik pred mojim očima pretvarao u izgorele ostatke tijela spojenog s pocrnjelom

glavom koja nije imala lica, samo čanavu srebrnastu kosu.

"Dajte da vidim ručni sat", rekla sam, zureći divljačkim pogledom u istražitelje.

Jedan mi ga je pružio i ja sam ga istrгла iz njegove ruke. Sat je bio muški, od nehrnajućeg čelika marke Breitling. Aerospace sat.

"Ne", promucala sam, kleknuvši u vodu. "Molim te, ne."

Pokrila sam lice rukama. U glavi mi je nastupio kratki spoj i smračilo mi se pred očima. Zaljuljala sam se, a neka me je ruka čvrsto prihvatila. Osjetila sam kako mi se žuč diže uz grlo.

"Donite, doktorice", rekao je blago muški glas, dok su me nečije ruke podizale na noge.

"To ne može biti on", kriknula sam. "O, Bože, molim te, ne daj da to bude on. Molim te, molim te, molim te."

Nikako nisam mogla zadržati ravnotežu i dva su me istražitelja morala izvesti

van. Pokušavala sam se sabrati koliko sam mogla, pri.kupiti komadiće u koje sam se raspala. Kad sam se našla na ulici, nisam razgovarala ni s kim. Čudno sam hodala. Bila sam odrvenjela. Išla sam prema Exploreru, u kojem se nalazila McGovernova s mojom nećakinjom i držala krvlju natopljeni ručnik oko Lucyne lije.ve šake.

"Trebam komplet prve pomoći", čula sam se kako govorim Mc.Governovoj.

"Možda bi bilo bolje odvesti je u bolnicu", njezin je glas dopro natrag do mene. Promatrala me netremičnim pogledom iz kojeg su se očitavali strah i sažaljenje.

"Donesi ga", rekla sam.

McGovernova je posegnula iza svojih lena, preko sjedala, da nešto dohvati. Položila je narančasti kovčeg marke Pelican na sje.dalo i otvorila ga. Lucy je bila gotovo u šoku. Probljedjela lica, di.vljački se tresla.

"Treba joj pokrivač", rekla sam.

Uklonila sam ručnik i oprala joj ruku vodom iz boce. Debeli komad kože na palcu bio je gotovo potpuno zguljen i ja sam ga te.meljito očistila tupferom namočenim u betadine. Oštar miris te oto.pine joda probadao mi je sinuse, a sve što sam

upravo vidjela pretva.ralo u ružan san. To nije bila istina.

"Trebalo bi zašiti ranu", rekla je McGovernova.

To se nije dogodilo. San.

"Trebali bi otići u bolnicu, tako da joj mogu zašiti palac."

Ali ja sam već izvadila sterilne trakice i benzoinsko ljepilo³⁵ jer sam znala da šavovi neće biti najbolje rješenje za ovakvu ranu. Suze su mi se u potocima slijevale niz obraze, dok sam odlučnim potezi.ma stavljala debeli sloj gaze na kraju. Kada sam digla glavu i pogle.dala van kroz prozor, shvatila sam da Marino stoji pokraj vrata. Lice mu je bilo izobličeno od bola i bijesa. Izgledao je

kao da će svakog trena povratiti. Izašla sam iz Explorera.

"Lucy, moraš poći sa mnom", rekla sam, uzimajući je za ruku. Uvijek sam mogla bolje funkcionirati kada sam morala voditi brigu o nekom drugom. "Hajde."

Svjetla hitne pomoći bljeskala su nam u lice, a slike noći i ljudi bile su isprekidane i čudne. Marino je išao s nama i upravo smo kre.tali, kad se mrtvozornički kombi parkirao sa strane. Napravit će rend.genske snimke, opis zubala, možda čak DNA analizu, koja se koristi za potvrdu identifikacije. Cijeli

će postupak trajati. Ali nije bilo va.žno. Ja sam već znala. Benton je bio mrtav.

as gredstvo za ubrzavanje zarastanja manjih posjekotina.

BENTON JE BIO NAMAMIJEN U UŽASNU SMRT. U OVOM JE TRENUT.

ku to bila najbolja rekonstrukcija događaja. Nismo imali blagog poj.ma što ga je dovelo u malu prodavaonicu mješovite robe u ulici Wal.nut. Možda je jednostavno bio otet na nekom drugom mjestu i zatim natjeran da se popne ljestvama u prostorije te male zgrade u ružnom dijelu grada. Vjerovali smo da su mu u nekom trenutku stavili lisice na ruke. Tijekom istrage iskrsnula je i žica zakrivljena u obliku osmi.ce, koja mu je najvjerojatnije bila omotana oko gležnjeva koji su, poslije, potpuno izgorjeli.

Pronađeni su ključevi njegova automobila i novčanik, ali ne i nje.gov devetmilimetarski pištolj marke Sauer. Nestao je i njegov zlatni prsten pečatnjak. U hotelskoj je sobi ostavio odjeću za nekoliko dana i svoju poslovnu torbu, koju su nakon pregleda, predali meni. Prenoćila sam u kući Teun McGovern. Dovala je agente da nas ču.vaju, jer

Carrie je još bila tu negdje i bilo je samo pitanje vremena kad ćemo se sresti.

Dovršit će što je započela. Zapravo, važno je pitanje bilo tko će biti sljedeći i hoće li Carrie uspjeti. Marino se doselio u Lucyin ma.jušni stančić i nržao je stražu na njezinu kauču. Nas troje nismo imali ništa reći jedno drugom, jer se zapravo i nije imalo ništa reći. Što je učinjeno, učinjeno je.

McGovernova je pokušala doprijeti do mene. Nekoliko je puta prethodne noći donosila čaj ili hranu u moju sobu s plavim zastori.ma na prozorima, koji su gledali na stare lanterne od opeke i mjedi pred nizom kuća Society Hilla. Bila je dovoljno mudra da me ne sili ni na što, a ja sam bila previše skrhana da radim išta drugo doli da spavam. Stalno sam se budila s mučninom i onda bih se sjetila zašto.

Nisam se sjećala snova. Plakala sam dok mi oči nisu postale to.liko otečene da ih nisam mogla otvoriti. U četvrtak kasno ujutro, dugo sam se tuširala, a zatim ušla u kuhinju. McGovernova je, odje.vena

u tamni zelenoplavi kostim, pila kavu i čitala novine.

"Dobro jutro", rekla je iznenadeno. Bilo joj je drago što vidi da sam se prestala

skrivati iza svojih zatvorenih vrata.

"Kako si?"

"Reci mi što se dogana", rekla sam.

Sjela sam preko puta nje. Spustila je svoju šalicu kave na stol i odgurnula se na stolici.

"Da ti donesem kavu", rekla je.

"Reci mi što se dogana", ponovila sam.

"Želim znati, Teun. Jesu li već što pronašli? Mislim, u mrtvačnici."

Na trenutak je bila izgubljena. Zurila je van kroz prozor u jednu staru magnoliju, otežalu od smenih cvjetova što su mlitavo visjeli. "Još rade na njemu", konačno je izustila. "Ali na temelju nekih

indicija, čini se da su mu prerezali vrat. Nanene su posjekotine na kostima lica. Tu i tu."

Pokazala je na sebi, uprijevši prstom na lijevu stranu čeljusti i područje izmenu očiju.

"Nije bilo čadi u dušniku, ni opeklina, ni ugljičnog monoksida. Znači da je u trenutku požara već bio mrtav", rekla mi je. "Žao mi je, Kay. Ja... dakle, ne znam što da ti kažem."

"Kako to da ga nitko nije vidio da ulazi u zgradu?" Pitala sam, kao da ne razumijem užas toga što je upravo

opisala. "Netko ga je prisilio da une u prodavaonicu, uperivši vjerojatno

revolver u njega i držeći ga na nišanu, i nitko ništa nije vidio?"

"Prodavaonica se zatvorila u pet sati poslije podne", odgovorila je. "Nema tragova nasilnog ulaska i iz nekog razloga protuprovalni alarm nije bio uključen, pa se nije ni aktivirao. Već smo imali problema s takvim mjestima. Potpalili bi ih zbog novca od osiguranja. Uvijek je, na ovaj ili onaj način, u to upletena nekakva pakistanska obitelj."

Ispila je gutljaj kave.

"Isti modus operandi"; nastavila je.

"Oskudan popis robe, požar je počeo ubrzo nakon završetka radnog vremena i nitko nije vidio ništa."

"Ovo nema veze s novcem od osiguranja!"
"O~ljednom sam je bi.jesno prekinula.

"Naravno da nema", tiho je odgovorila.
"Ili barem ne izravno. Ali, ako bi te zanimalo da čuješ moju teoriju, reći ću ti je."

"Reci." "Možda je Carrie podmetnula požar..." "Naravno!"

"Kažem, možda se mogla dogovoriti s vlasnikom da zapali nje.govu prodavaonicu umjesto njega. Možda joj je čak i platio za to, ne.majući blagog pojma koje su

njezine stvarne namjere. U tom slu.čaju, stvar bi zahtijevala nekakvo planiranje."

"Godinama nije imala što raditi, nego planirati."

Ponovno mi se steglo u grudima, a suze su mi oblikovale knedlu u grlu i napunile oči.

"Idem kući", rekla sam joj. "Moram nešto poduzeti. Ne mogu ostati ovdje."

"Mislim da je bolje da ne radiš..." počela je prosvjedovati. "Moram saznati koji će joj biti sljedeći potez", rekla sam, kao da je to bilo moguće. "Moram saznati kako radi to što radi. Postoji ne.kakav grubi plan, rutina, nekakva viša ideja u svemu ovome. Jesu li pronašli kakve metalne strugotine?"

"Nije mnogo ostalo. Bio je u plenumu, u samom središtu požara. Tamo se nalazila nekakva velika količina gorive mase, ali ne znamo točno o čemu se radi, osim što smo našli mnogo kuglica od stiropora kako plutaju uokolo. A takve stvari stvarno gore. Za sada, nisu ot.kriveni tragovi lakozapaljivih tekućina."

"Teun, metalne strugotine iz slučaja Shephardove. Dopusti mi da ih odnesem u Richmond i usporedim s onim što imamo. Tvoji ih istražitelji mogu izdati Marinu, uz potvrdu primitka."

Pogledala me sumnjičavo, umornim i tužnim očima.

"Moraš se nositi s ovim što se dogodilo, Kay", rekla je. "Dopusti da mi obavimo ostalo."

"Nosim se s time, Teun."

Ustala sam sa stolice i spustila pogled prema njoj. "Na jedini mogući način", rekla sam. "Molim te."

"Zaista ne bi trebala više raditi na ovom,slučaju. Lucy sam poslala na preporučeni odmor od najmanje tjedan dana."

"Nećeš me skinuti s ovog slučaja", rekla sam joj. "Dok sam živa, nećeš."

"Sada nisi u stanju da budeš objektivna."

"A što bi ti napravila na mojem mjestu?" pitala sam je. "Bi li otišla kući i ne radila ništa?"

"Ali ja nisam na tvom mjestu."

"Odgovori mi", rekla sam.

"Nitko me ne bi mogao spriječiti da radim na slučaju. Bila bih opsjednuta. Radila bih isto što ti radiš", rekla je i također ustala. "Napravit ću što bude u mojoj moći da pomognem."

"Hvala ti", rekla sam. "Hvala Bogu što te poslao, Teun." Nakratko me je proučavala,

naslonjena na radni kuhinjski stol, s rukama u džepovima svojih sportskih hlača.

"Kay, ne krivi sebe za ovo", rekla je.

"Krivim Carrie", odgovorila sam uz iznenadni nalet gorkih suza. "Krivim nju i nikoga drugoga."

NEKOLIKO SATT KASNIJE, MARINO JE VOZIO LUCY I MENE NATRAG

u Richmond. Bila je to najgora vožnja u cijelom mom životu. Nas smo troje zurili kroz prozore, ne govoreći ništa, a u zraku se osjećala težina nepodnošljive depresije. Bentonova smrt nije izgledala moguća i svaki ponovni susret s istinom osjetio bi se kao težak udarac šake u prsa. Slike Bentona bile su žive. Nismo proveli našu posljednju zajedničku noć u istom krevetu, no nisam znala bih li to smatrala milošću ili samo još većom tragedijom.

Nekako nisam bila sigurna da bih mogla podnijeti svježe sjećanje na njegov dodir, njegov dah, osjećaj njegova tijela u svom zagrljaju. A onda sam ga, u sljedećem trenutku, opet poželjela zagrliti i voditi ljubav s njim. Misli su mi se kotrljale niz različite padine u mračna područja uma, a tamo bi se uhvatile za komadiće stvarnosti, kao što

je njegova imovina u mojoj kući, uključujući odjeću.

Bentonovi će se ostaci trebati prebaciti u Richmond, i usprkos svemu što sam znala o smrti, ni jedno od nas dvoje nije nikada po.svećivalo previše pozornosti vlastitom kraju ili pogrebu kakav bismo voljeli imati te gdje bismo željeli da nas se pokopa. Nismo željeli raz.mišljati o vlastitoj smrti, nismo na nju bili spremni.

Menudržavna cesta I-95 prema jugu bila je samo mutna auto.cesta koja se pruža u beskonačnost kroz zaustavljeno vrijeme. Kada bi mi se oči napunile suzama, okrenula bih glavu prema prozoru i sakrila lice. Na zadnjem sjedištu, Lucy je bila tiha. Njezina ljutnja, bol zbog gubitka i strah, bili su opipljivi poput betonskog zida.

"Dat ću otkaz", konačno je progovorila, kad smo prolazili kroz Fredericksburg. "Za mene je to kraj. Naći ću negdje nešto drugo. Možda u vezi s kompjuterima."

"Sereš na veliko", javio se Marino, motreći je preko retrovizora. "Ona kučka upravo to i želi da napraviš. Da ostaviš

saveznu agen.ciju. Budeš gubitnik i totalno sjebana."

"Ja jesam gubitnik i totalno sjebana."

"Stvarno jebeno sereš", rekao je.

"Ubila ga je zbog mene", nastavljala je jednako monotonim i emocionalno praznim glasom.

"Ubila ga je zbog toga šta je to htjela. A mi možemo ovdje sjedit' i plakat', ili možemo smislit' šta da napravimo, prije nego sredi slje.dećeg od nas."

No, moja se nećakinja nije dala utješiti. Smatrala se krivom, što je neizravno sve nas, davno ranije, izložila opasnosti od Carrie.

"Carrie i želi da okriviš sebe za ovo", rekla sam joj.

Lucy nije odgovorila, pa sam se okrenula da je pogledam. Bila je u prljavoj radnoj uniformi i čizmama. Kosa joj je bila u neredu, a kako se nije okupala, još je mirisala na vatru. Nije ni jela ni spavala, bar koliko je meni bilo poznato. Oči su joj bile prazne i tvrde. Hlad.no su svjetlucale odražavajući odluku koju je donijela, a ja sam taj izraz vidjela i prije, u situacijama kada bi je beznane i neprijateljstvo gurnulo u autodestrukciju. Dio nje želio je umrijeti ili je možda dio nje već bio mrtav.

Stigli smo do moje kuće u pola šest. Kose zrake sunca još su bile vruće i blještave, a nebo magličasto plavo, iako bez oblaka. Unijela sam novine s ulaznih

stuba u kuću i ponovno osjetila mučninu, vi.djevši na naslovnoj stranici jutarnjeg izdanja vijest o Bentonovoj smrti. Iako identifikacija nije bila sigurna, vjerovalo se da je poginuo u požaru pod vrlo sumnjivim okolnostima, pomažući FBlu u velikoj potjeri za odbjeglom zatvorenicom i ubojicom, Carrie Grethen. Is.tražitelji nisu otkrili zašto se Benton našao u maloj trgovini mješovi.tom robom koja je izgorjela, ni je li bio namamljen u to mjesto.

"Šta hoćeš da se s ovim napravi?" pitao je Marino.

Otvorio je prtljažnik auta u kojem su se nalazile tri velike smeđe papirnate vreće s Bentonovim osobnim stvarima iz hotelske sobe. Nisam mogla odlučiti.

"Oš da ih samo ostavim u tvojem uredu?" upitao je. "Mogu ih i ja pregledati, ako ieliš, doktorice."

"Ne, ne, samo ih ostavi", rekla sam.

Unio je vreće u kuću i niz hodnik, uz pucketanje krutog papira. Koraci su mu bili teški i spori. Kad se vratio, ja sam još stajala na ulazu u kuću, pokraj otvorenih vrata.

"Pričat ćemo poslije", rekao je. "I nemoj ostavit' vrata otvorena, si me čula? Nek' alarm ostane uključen, a ti i Lucy nemojte nigdje iz.lazit'."

"Ne trebaš se brinuti oko toga."

Lucy je ostavila prtljagu u svojoj spavaćoj sobi, pokraj kuhinje, i ostala zuriti kroz prozor, promatrajući Marina kako odmiče u svom automobilu. Prišla sam joj s leđa i stavila ruke na ramena.

"Nemoj odustati", rekla sam joj i naslonila se čelom na njezin zatiljak.

Nije se okrenula. Osjetila sam kako je zadrhtala od navale boli. "Zajedno smo u ovome, Lucy", tiho sam nastavila. "Mi smo, zapravo, jedine i preostale. Samo ti i ja. Benton bi želio da smo slož.ne u ovome. Ne bi želio da daš otkaz. Što bih ja, u tom slučaju, ha? Ako odustaneš od posla, odustat ćeš i od mene."

Počela je ridati.

"Trebam te." Jedva sam mogla govoriti. "Više no ikada."

Okrenula se i pripila uz mene, kao nekada kada je bila malo preplašeno dijete, koje je vapilo za nekim tko mari za njega. Vrat mi je bio mokar od njezinih suza.

Neko smo vrijeme stajale tako usred sobe u kojoj se još nalazila njezina kompjuterska oprema i školske knjige i čiji su zidovi još bili oblijepljeni posterima njezinih idola iz školskih dana.

"Ja sam kriva, teta Kay. Za sve sam ja kriva. Ja sam ga ubila!" zaplakala je.

"Ne", rekla sam, čvrsto je grleći, dok su mi i samoj suze tekle. "Kako ćeš mi ikada oprostiti? Oduzela sam ti ga!"

"Nije tako, Lucy. Nisi ti ništa kriva."
"Ne mogu živjeti s tim."

"Možeš i hoćeš. Moramo jedna drugoj pomoći da živimo s tim."

"Ja sam ga isto voljela. Što sve nije napravio za mene? Omogućio mi je da počnem u Uredu, dao mi je priliku. Podržavao me. U svemu."

"Bit će dobro", rekla sam.

Izvukla se iz mog zagrljaja i srušila na rub kreveta, brišući lice krajem svoje čanave plave košulje. Naslonila se laktovima na koljena i spustila glavu, gledajući kako joj vlastite suze padaju poput kišnih kapi na pod od tvrdog drveta.

"Govorim ti, moraš me saslušati", rekla je dubokim, tvrdim glasom. "Nisam sigurna da mogu dalje, teta Kay. U svima postoji ona točka u kojoj sve počinje i završava." Grčevito je udahнула. "Nakon koje ne mogu dalje. Voljela bih da je ubila mene umjesto njega. Možda bi mi napravila uslugu."

Gledala sam je, postajući sve odlučnija, dok se ona pred mojim očima osuđivala na smrt.

"Ako ne mogu dalje, teta Kay, moraš me shvatiti i ne kriviti sebe ili misliti nešto tako", promrmljala je, brišući lice rukavom.

Prišla sam i podigla joj bradu. Bila je vruća i sva od dima, i oko nje se širio neugodan miris.

"Sad ti mene slušaj", rekla sam sa žestinom koja ju je nekada mogla prestrašiti. "Da si odmah izbila tu prokletu ideju iz glave. Drago ti je što nisi umrla i nećeš počiniti samoubojstvo, ako si na to mislila, a vjerujem da jesi. Znaš u čemu je stvar kod samoubojstva, Lucy? Stvar je u ljutnji, u osveti. To je konačno jebite se. Napravila bi to Bentonu? Napravila bi to Marinu? Napravila bi to meni?"

Držala sam joj lice u svojim dlanovima, dok me nije pogledala. "Dopustit ćeš tom zadnjem smeću od Carrie da ti to učini?" tražila sam da mi odgovori. "Gdje je nestao tvoj borbeni duh, koji ja tako dobro poznajem?"

"Ne znam", prošaptala je s uzdahom.

"O, znaš", rekla sam. "Da se nisi usudila uništiti mi život, Lucy. Već je dovoljno upropašten. Da se nisi usudila priuštiti

mi da do posljednjega dana svog života u glavi neprestano čujem jeku pucnja. Mislila sam da nisi kukavica."

"Nisam." Oči su joj se zaustavile na meni.

"Sutra uzvraćamo udarac", rekla sam.
Kimnula je, teško gutajući.

"Hajde se otuširaj", rekla sam joj.

Čekala sam da čujem vodu kako curi u
kupaonici, a zatim otišla u kuhinju.

Trebale smo nešto pojesti, premda se
nijednoj nije jelo. Otopila sam pileća
prsa i skuhala ih s koncentratom juhe i
svim povrćem što sam ga mogla pronaći u
kući. Dodala sam puno ružmarina,
lovorovog lista i šerija, ali nisam
stavila nikakav jači začim, čak ni papar.
Ovaj nas je obrok trebao umiriti. Dok smo
jele, Marino je dvaput nazvao, da
provjeri jesmo li dobro.

"Možeš doći do nas", pozvala sam ga.

"Skuhala sam juhu, iako bi mogla biti
malo pretanka za tvoj ukus."

"Dobro sam", rekao je, a ja sam znala da
ne misli tako.

"Ako bi želio prenoćiti kod mene,
slobodno. Znaš da ovdje ima dovoljno
mjesto. Trebala sam se sjetiti i pitati
te ranije."

"Ne, doktorice. Imam nekog posla."

"Ujutro idem odmah u ured", rekla sam.

"Ne znam kako možeš", odgovorio je
osunujućim tonom, kao da je to što sam
mislila na posao značilo da ne pokazujem
ono što sam u ovom trenutku trebala
pokazivati.

"Imam plan. I provest ću ga, pa kud
puklo, da puklo", rekla sam.

"Mrzim kada ti počneš planirati."

Spustila sam slušalicu i pokupila prazne
zdjelice od juhe s kuhinjskoga stola.

Što sam više razmišljala o tome što učiniti, to sam se više manično ponašala.

"Koliko bi ti bio velik problem nabaviti helikopter?" pitala sam svoju nećakinju.

"Molim?" činila se zapanjena. "Čula si me."

"Smijem li pitati zašto? Znaš, ne mogu ga samo naručiti, kao taksi."

"Zovi Teun", rekla sam. "Reci joj da preuzimam stvari u svoje ruke i da mi treba sva moguća suradnja. Rec joj da će mi, ako sve bude po planu, trebati ona i njezina ekipa, da se sastanemo u Wil.

mingtonu, u Sjevernoj Karolini. Još ne znam kada. Možda odmah. Trebaju mi odrješene ruke. Morat će mi vjerovati na riječ."

Lucy je ustala i otišla do sudopera dasi natoči još vode u čašu.

"Ovo je ludo", rekla je.

"Možeš li nabaviti helikopter ili ne?"

"Ako dobijem dozvolu, onda da. Granična patrola ih ima. Obič.no koristimo njihove. Vjerojatno mogu nabaviti jednog iz D.C. ja."

"Dobro", rekla sam. "Nabavi ga što brže. Sutra ću od laborato.rija zatražiti rezultate, koji će sigurno samo potvrditi ono što već znam. Zatim ćemo možda ići u New York."

"Zašto?" Izgledala je zainteresirano, ali sumnjičavo.

"Sletjet ćemo u Kirby. Imam namjeru prodrijeti do srži svega ovoga", odgovorila sam joj.

Marino je ponovno nazvao oko deset i ja sam ga ponovno umirila da smo Lucy i ja dobro, koliko se to može očekivati, i da se osjećamo sigurne unutar kuće opremljene sofisticiranim alarmnim sustavom, rasvjetom i oružjem. Zvučao je smušeno i odebljalog jezika, pa sam zaključila da je pio. Televizor mu je bio glasno uključen.

"Trebaš se naći sa mnom u laboratoriju u osam", rekla sam.

"Znam, znam."

"Jako je važno, Marino."

"Ne trebaš mi napominjat', doktorice."

"Odspavaj malo", rekla sam. "Takoder."

Ali ja nisam mogla spavati. Sjela sam za stol u svojoj radnoj sobi i prolazila kroz sumnjive smrtne slučajeve u požarima, podatke koje smo dobili iz ESA-e. Proučila sam ubojstvo iz Venice Beacha, a zatim ono iz Baltimorea. Trudila sam uočiti što je još, ako je uopće išta, bilo zajedničko tim slučajevima i žrtvama, osim središta požara i činjenice da, iako se sumnjalo na palež, istražitelji nisu mogli pronaći ništa čime bi to i dokazali. Prvo sam nazvala policiju u Baltimoreu. Naišla sam na detektiva koji je bio voljan govoriti.

"Johnny Montgomery je radio na tom slučaju", rekao je detektiv. Čula sam ga kako puši.

"Znate li vi išta o tome?" upitala sam.

"Najbolje da porazgovarate s njim. No, vjerojatno će trebati potvrditi na neki

način da ste vi osoba za koju se izdajete."

"Može me ujutro nazvati u ured, kao dokaz." Dala sam mu telefonski broj. "Trebala bih doći do osam. A što je s

elektronskom poštom? Ima li inspektor Montgomery adresu na koju bih mu mogla poslati poruku?"

"E, to vam mogu dati."

Čula sam kako je otvorio ladicu, a zatim mi je pročitao što sam tražila.

"Čini mi se da sam već čuo za vas", rekao je detektiv zamišljeno. "Ako ste vi sudski patolog na kojeg mislim. Znam da je žena. I još k tome zgodna, sudeći po onome što sam vidio na TV-u. Hmmmm. Dolazite li kada u Baltimore?"

"Studirala sam medicinu u vašem krasnom gradu." "Dakle, znao sam da ste pametni."

"Austin Hart, mladić koji je poginuo u požaru, također je bio student medicine na John Hopkinsu." Pokušala sam ga potaknuti na razgovor.

"Bio je također i homoseksualac. Moje je osobno mišljenje da se tu radilo o zločinu iz mržnje."

"Trebam njegovu fotografiju i nešto informacija o njegovu životu, navikama, hobijima..." Iskoristila sam trenutak slabosti kod detektiva.

"Hm, da." Povukao je dim. "Bio je jedan od onih zgodnih mladića. Čuo sam da je radio kao model kako bi si mogao platiti studij. Reklame za donje rublje kreatora Calvina Kleina i takve stvari.

Vje. rojatno se radilo o nekom ljubomornom ljubavniku. Kad sljedeći ~ut donete u Baltimore, doktorice, morate otići na Camden Yards. Culi ste za novi stadion, zar ne?"

"Apsolutno", odgovorila sam, uzbuđeno razmišljajući o tome što je upravo rekao.

"Mogu vam nabaviti karte, ako želite."

"To bi bilo krasno. Stupit ću u vezu s istražiteljem Montgome.ryjem, a vama velika hvala na pomoći."

Prekinula sam telefonsku vezu prije nego što me uspio upitati koji je moj omiljeni baseball klub. Montgomeryju sam odmah poslala e-mail, u kojem sam u grubim crtama iznijela što mi treba, iako sam osjećala da već sada znam dovoljno. Zatim sam pokušala nazvati Obalni odjel policije u Los Angelesu, koji je pokriva područje Venice Beacha. Posrećilo mi se. Istražitelj koji je vodio slučaj Marlene Farber radio je večernju smjenu i upravo je stigao na posao. Zvao se Stuckey i njemu čini se nije trebala dodatna potvrda da sam ja doista ta koja tvrdim da jesam.

"Kad bi barem netko riješio ovaj slučaj za mene", odmah je ispa.lio. "Šest mjeseci i još ništa. Svaki trag se pokazao potpuno bezvrijednim."

"Što mi možete reći o Marlene Farber?" upitala sam. "Pojavljivala se povremeno u Općoj bolnici. I Životu na sjeveru. Pretpostavljam da ste vidjeli tu seriju?"

"Ne gledam puno televiziju. PBS-~6 i to bi bilo to."

"Što još, što još? Ah, da. Ellen. Nije imala velikih uloga, ali tko zna dokle je mogla dogurati. Najljepše stvorenje koje se moglo vi.djeti. Izlazila je s nekim producentom, za kojeg smo gotovo potpuno sigurni da nema nikakve veze s tim što se dogodilo. Jedino čime se frajer bavio bilo je šmrkanje koke i tucanje mladih televizijskih zvi.jezda kojima bi nabavio ulogu. Znaite, kada sam dobio slučaj, pre.gledao sam snimke hrpetine emisija u kojima je nastupala. Nije bila loša. Šteta."

"Nešto neobično u vezi s mjestom zločina?" zapitala sam.

"Sve je bilo neobično u vezi s mjestom zločina. Blage veze ne.mam kako je takav požar mogao početi u glavnoj kupaonici u pri.zemlju. Ni ATF to nije mogao skužiti. Osim toaletnog papira i ručni.ka, u toj kupaonici nije bilo ničega što bi moglo gorjeti. Nije bilo nikakva znaka provale, a ni protuprovalni alarm se nije aktivirao."

"Istražitelju Stuckey, jesu li njezini ostaci kojim slučajem prona.deni u kadi?"

"Da, to je još jedna čudna stvar. Jedino ako nije izvršila samo.ubojstvo. Možda je zapalila vatru i zatim si prerezala žile ili tako nešto. Mnogo ljudi si prereže žile u kadi."

Public Broadcasting Service -ameri~ka državna nekomercijalna televizija.

"Možete li mi reći je li se pronašlo kakvih dokaza u tragovima?" "Gospono, od nje je ostala samo kreda. Izgledala je kao da je

bila u krematoriju. Preostao je dovoljno velik dio prsnog koša, da smo je mogli identificirati pomoću rendgenskih slika, ali osim toga, imali smo još samo nekoliko zuba, komadića raznih kostiju i nešto kose."

"Je li kojim slučajem radila kao model?"

"I to, i radila je televizijske reklame, reklame u časopisima... Dosta je dobro zarivala. Vozila je crni Viper i živjela u vraški lije.poj kući, odmah uz obalu oceana."

"Biste li mi mogli poslati njezinu fotografiju i neki izvještaj o slu.ćaju putem elektronske pošte?"

"Dajte mi svoju adresu i pokušat ću nešto napraviti za vas."

"Trebaju mi hitno, istražitelju Stuckey", rekla sam.

Spustila sam slušalicu, a misli su mi se uskovitlale. Sve su žrtve bile fizički lijepe i imale veze s fotografijom ili televizijom. To je bio zajednički nazivnik koji se nije mogao previdjeti i vjerovala sam da su Marlene Farber, Austin Hart, Claire Rawley i I~ellie Shephard, bili izabrani iz nekog ubojici vrlo važnog razloga. Put do rješenja kretao je iz te točke. Obrazac ubijanja odgovara serijskom ubojici, kao što je bio Bundy3', koji je birao žene s dugom ravnom kosom koje su sličile njegovoj

bivšoj djevojci. Ono što se nije uklapalo, bila je Carrie Grethen. Prvo, u vrijeme kada su se dogodila prva tri ubojstva, bila je zatvorena u Kirbyju, a osim toga, njezin modus operandi bio je potpuno različit.

Bila sam zbunjena. Carrie nije bila na tim mjestima zločina, a opet je bila. Nakratko sam odrijemala u svojoj stolici i u šest sati ujutro preнула se iz sna. Vrat mi je gorio, jer je satima bio savijen u krivom položaju, a leđa su mi se ukočila i boljela me. Polako sam ustala i ispravila se, sjetivši se što me sada čeka. Znala sam da to moram učiniti, ali nisam bila sigurna mogu li, jer i sama me pomisao ispunjavala užasom

i tjerala mi srce da udara silovitom snagom. Čula sam vlastito bilo poput bubnjanja šake o vrata. Zurila sam u
3~ Ted Bundy-jedan od najpoznatijih serijskih ubojica tijekom `70-ih u Sjedinjenim Državama, za kojeg se zna da je sigurno ubio 36 žena, ali pravi broj žrtava nikada nije otkriven. Bundy je osunen na smrt i pogubljen elektrokucijom.

smene vreće što ih je Marino ostavio ispred police s pravnim časopisima. Bile su zatvorene vrpcom i označene naljepnicama. Podigla sam ih i otišla niz hodnik do Bentonove sobe.

Iako smo obično spavali u mojem krevetu, suprotno krilo kuće pripadalo je Bentonu. Tu je radio i držao svoje osobne stvari i dnevne potrepštine. Naime, kako smo

postajali stariji, shvaćali smo da nam je prostor najpouzdaniji prijatelj. Kad bi naša svada prijetila da izmakne kontroli, imali smo se gdje povući, a zajedničke su noći izgledale privlačnije, ako se ne bismo vidjeli cijeli dan. Vrata njegove sobe bila su širom otvorena, kako sam ih i ostavila. Svjetla su bila ugašena, a zastori navučeni. Na trenutak sam ostala stajati, kao zaležena, zureći unutra. Sjene su polako postajale oštrije. Trebalo je prikupiti svu hrabrost, veću

no ikada u životu, da bih upalila veliko svjetlo.

Njegov krevet s plavim poplunom i plahtama bio je uredno pospremljen. Benton je uvijek bio vrlo pedantan, bez obzira na to koliko se žurio. Nikada nije čekao da mu ja promijenim posteljinu ili operem rublje. Takvo je ponašanje bilo djelomično posljedica Bentonove neovisnosti i snažnog osjećaja samosvijesti, koji nikada nisu oslabili, pa ni u vezi sa mnom. Morao je sve činiti na svoj način. U tom smo aspektu bili toliko slični da sam se čudila kako li smo samo uspjeli završiti zajedno. Uzela sam njegovu četku s toaletnog stolića, jer sam znala da može poslužiti za analizu i usporedbu DNA, u slučaju da identifikacija ne bude moguća na neki drugi način. Zatim sam otišla do malog krevetnog stolića od trešnjina drveta da pogledam knjige i debele dosjee koji su na njemu bili naslagani.

Čitao je Studengoru Charlesa Fraziera i otkinutim komadićem kuverte označio gdje je stao. Nije došao ni do polovice knjige. Na ravno, našla sam i stranice zadnjeg izdanja priručnika za klasifikaciju zločina, koji je uređivao, a pogled na njegov črčkav rukopis potpuno me je skrhao. Nježno sam okrenula stranice rukopisa i prešla

vršcima prstiju preko jedva čitljivih riječi, koje je napisao kemijskom olovkom i suze su mi iznenada navrle na oči. Onda sam stavila vreće na krevet i rastrgala njihov čvrsti papir da ih otvorim.

Policija je na brzinu pregledala njegov ormar i ladice. Stvari koje su spremili u vreće nisu bile uredno složene, nego nagurane i smotane. Jednu po jednu, nježno sam raširila pamučne košulje, kravate

smjelih dezena i dva para naramenica za hlače. Spremio je dva para

laganih odijela i oba su bila zgužvana poput krep, papira. Zatim sam izvadila elegantne cipele uz odijelo, odjeću za trčanje, čarape i bokserice i zastala kod njegova kompleta za brijanje.

Nečije su ga ruke metodično prekopale. Zatvarač na bočici Gi.venchyja nije bio dobro zatvoren i kolonjska voda je kapala van. Poznati oštri, muški miris pobudio je snažne osjećaje. Mogla sam osjetiti njegove glatko obrijane obraze. Odjednom sam ga vidjela za stolom u njegovu bivšem uredu na FBI akademiji. Sjetila sam se njegova iznimno zgodnog lica, uštirkanih

košulja i mirisa, vremena kada sam se već zaljubila, ali toga još nisam bila svjesna. Uredno sam slo.žila njegovu robu na hrpu i počela prtljati, parati i trgati sljedeću vreću. Položila sam crnu

kožnu aktovku na krevet i otvorila je priti.skom na brave s oprugom.

Bilo je očito da nedostaje njegov pištolj marke Colt Mustang .380, koji je ponekad nosio vezan oko gležnja. Činjenica da ga je uzeo sa sobom te noći kada je izgubio život, bila je vrlo važna. Svoj devetmi.limetarski pištolj uvijek je imao u futroli pod pazuhom, ali Colt mu je bio rezervna podrška u situacijama koje je smatrao opasnijima od ostalih. Ovo je bio pravi trag, onaj jedinstveni potez na osnovi kojeg sam shvatila da se u neko doba, nakon što je napustio Lehigh poža.rište, uputio na smrtonosan zadatak. Vjerovala sam da se otišao s nekim sastati, ali nisam razumjela zašto o tome nije nikoga obavijes.tio. Sumnjala sam da je odjednom mogao postati tako neoprezan.

Izvadila sam njegov rokovnik od smene kože i počela ga prelista.vati, u potrazi za bilo kakvim nedavnim sastankom koji bi mi mogao izgledati sumnjivo. Našla sam termine za šišanje, posjet zubaru i pu.tovanja koja su se bližila, ali za dan njegove smrti nije bilo upisano ništa osim ronendana njegove kćerke Michelle, sredinom sljedećeg tjedna. Pretpostavila sam da je sada zajedno sa svojim sestrama po.kraj svoje majke Connie, Bentonove bivše supruge. Grozila sam se pomisli da

na kraju moram dijeliti njihovu bol, bez obzira na to što one osjećaju prema meni.

Naškrabao je komentare i pitanja o Carrieinu profilu, profilu ču.dovišta koje je ubrzo zatim prouzročilo njegovu smrt. Kakve li neza.mislive ironije, pomislila sam, sjetivši ga se kako pokušava razložiti Carrieino ponašanje u nadi da će uspjeti predvidjeti njezin sljedeći potez. Sumnjala sam da mu je ikada palo na pamet kako je ona naj.vjerojatnije bila jednako usredotočena na njega, koliko i on na nju.

Okrug L,ehigh i videosnimka bili su dio njez~na plana i sada je već, si.gurno, paradirala negdje kao član filmske ekipe.

Pogled mi je zapeo za zapisane fraze kao što su zločinac-žrtva odnoslfiksacija i fuzija identiteta/erotomanija i žrtva vic~ena kao osoba višegstatusa. S druge strane ovog lista, načrčkao je životprema obras.cu poslije. Kako odgovara Carrieina viktimologija? Kirby. Kako je do.šla do Claire Rawley? Naočigled nikako. Ne slaže se. Ukazuje na dru.gog zločinca? Suradnika? Gault. Bonnie i Clyde. Njezin originalni modus operandi. Možda ovdje nečemu na tragu. Carrie nije sama. W/M 28-45? Bijeli helikopter?

Hladne srsi prošle su mi tijelom kada sam shvatila o čemu je Benton mislio, stojeći

u mrtvačnici, praveći bilješke i promatrajući Gerdea i mene kako radimo. Benton je razmišljao 0 onome što je

iz.nenada izglenalo toliko očito. Carrie u ovome nije bila sama. Neka.ko se udružila sa zlim partnerom, možda čak dok je bila zatočena u Kirbyju. U biti, bila sam sigurna da je ta menusobna podrška prethodila njezinom bijegu i pitala sam se je li tijekom pet godina koje je tamo provela možda susrela nekog drugog pacijenta psihopata, kojeg su poslije oslobodili. Možda se s njim dopisivala jednako slobodno i samouvjereno, kao s medijima i sa mnom.

Bilo je, također, bitno da je Bentonova aktovka bila pronađena u njegovoj hotelskoj sobi, a ja sam znala da ju je prije toga imao sa sobom u mrtvačnici. Jasno, nakon što je otišao sa zgarišta u Lehighu, vratio se u sobu. Kamo je nakon toga otišao, i zašto, ostalo je zagonetno. Pročitala sam još neke bilješke o ubojstvu Kellie Shephard. Benton je naglasio ubojstvo s pretjeranim mutilacijama, mahnjivo i neorganizirano. Načrčkao je i izgubljena kontrola i odgovor žrtve nije bio po planu. Narušavanje rituala. Nije se trebalo dogoditi na taj način. Bijes. Ubit će ponovno, uskoro.

Brave su škljocnule kad sam zatvorila aktovku i ostavila je na krevetu, osjećajući bol u srcu. Izašla sam iz spavaće sobe, ugasila svjetlo i zatvorila vrata, znajući da ću sljedeći put tamo ući da ispraznim Bentonov ormar i ladice, i prihvatim život kojim će odzvanjati njegova odsutnost. Tiho sam

provjerila Lucy i našla je kako spava s pištoljem na stoliću do kreveta. U nemirnom lutanju kućom, došla sam do predsoblja, gdje sam isključila alarm tek toliko da pokupim novine s trijema. Zatim sam otišla u kuhinju da skuham kavu. Do sedam i trideset bila sam spremna krenuti u ured. Kako Lucy još nije

dala ni znaka od sebe, ja sam opet tiho ušla u njezinu sobu. Sunce je blistalo blijedim sjajem oko rolete na prozoru, dirajući joj lice me.kim zrakama svjetla.

"Lucy?" nježno sam joj dodirnula rame.

Skočila je, probudivši se i napola sjela u krevetu. "Odlazim", rekla sam.

"I j a moram ustati." Odgurnula je pokrivače.

"Želiš li popiti kavu sa mnom?" upitala sam je. "Naravno."

Spavala je u kratkim hlačicama za trčanje i majici kratkih rukava i do kuhinje me slijedila tiho, poput mačke.

"Što kažeš na malo žitarica?" pitala sam, vadeći veliku šalicu iz kredenca.

Nije odgovorila, samo me je promatrala kako otvaram limenku domaćih zobnih pahuljica, koje je Benton obično jeo ujutro sa svje.žim bananama ili bobicama. Sama hrskava aroma pahuljica bila je dovoljna da me ponovno slomi. Grlo mi se stislo, a želudac zgrčio. Jedan beskrajni trenutak bespomoćno sam stajala, nesposobna da podignem lopaticu za pahuljice, da posegnem za zdjelicom, da išta napravim, ma kako lagano bilo.

"Nemoj, teta Kay", rekla je Lucy, koja je točno znala što se događalo. "Baš i nisam gladna."

Ruke su mi se tresle dok sam pritiskala poklopac na limenci. "Ne znam kako ćeš ostati ovdje", rekla je.

Natočila si je sama kavu. "Ovdje živim, Lucy."

Otvorila sam hladnjak i pružila joj tetrapak s mlijekom. "Gdje mu je auto?" upitala je, pripravljavajući si bijelu kavu. "Pretpostavljam na aerodromu u Hilton Headu. Otamo je letio za New York."

"Što ćeš napraviti s tim?" "Ne znam."
Jako sam se uzrujala.

"Trenutno je Bentonov auto nisko na ~ojoj listi prioriteta, s obzirom na sve njegove stvari u kući", rekla sam joj.

Duboko sam udahнула.

"Ne mogu odlučivati o svemu istovremeno", rekla sam. "Trebala bi maknuti stvari, sve do jedne, još danas."

Lucy se naslonila na kuhinjsku radnu plohu, pijući kavu i pro-matrajući me onim istim izrazom praznine u očima.

"Ozbiljno to mislim", nastavila je tonom koji nije odavao nika.kvu emociju.

"Pa, neću ništa dirati, dok ne dovezu njegove ostatke." "Mogu ti pomoći, ako želiš."

Ponovno je ispila gutljaj kave. Počela me ljutiti.

"Učinit ću to na svoj način, Lucy", rekla sam, dok se činilo da bol prodire u svaku stanicu mojeg tijela. "Konačno ovaj put

neću zalu.piti vratima i pobjeći. To sam radila veći dio svog života, počevši od smrti moga oca. Zatim je otišao Toni. Mark je poginuo, a ja sam postajala sve iskusnija u napuštanju odnosa. Kao da se radilo o ruše.vinama starih kuća. Odlazila bih, a da u njima nikada nisam ni ži.vjela. I pogodi što? Ne funkcionira."

Buljila je prema dolje, u svoje noge.

"Jesi li razgovarala sa Janet?" pitala sam.

"Ona zna. Sada je izvan sebe, jer je ne želim vidjeti. Ne želim ni.koga vidjeti."

"Što više bježiš, to više stojiš na istom mjestu", rekla sam joj. "Ako nisi naučila ništa drugo od mene, Lucy, barem nauči to. Ne.moj čekati da ti prone pola života."

"Naučila sam mnogo od tebe", rekla je moja nećakinja. Jutro se uhvatilo u prozorskim staklima i rasvijetlilo kuhinju. "I više no što misliš."

Dugo je zurila u prazna vrata što su vodila prema velikoj dnevnoj sobi.

"Stalno očekujem da će se pojaviti", promrmljala je. "Znam", rekla sam. "I ja, takoner."

"Nazvat ću Teun. Čim nešto saznam, javit ću ti na dojavljivač", rekla je.

Ranojutarnje sunce žarko je pržilo i ljudi koji su vozili prema is.toku škiljili su zbog bliještanja koje je obećavalo vedar, vruć dan. Ri.jeka prometa nosila me je na Devetu ulicu, pokraj Capitol Squarea opasanog kovanim

željezom, s dobro očuvanim bijelim zgradama iz vremena Jeffersona i spomenicima Stonewall Jacksonu i Georgeu Washingtonu. Sjetila sam se Kennetha

Sparkesa i njegova političkog utjecaja. Sjetila sam se svog straha i očaranosti njegovim nastupom, kada bi nazvao sa zahtjevima i žalbama. Bilo mi ga je strašno žao.

Sve što se dogodilo u zadnje vrijeme nije mu očistilo ime od sumnje iz jednostavnog razloga što čak i mi, koji smo znali da vjerojatno imamo posla sa serijskim ubojicom, nismo imali slobodu da takvu informaciju pustimo u javnost. Bila sam sigurna da Sparkes nije za to znao. Očajnički sam željela razgovarati s njim da mu nekako olakšam patnju, kao da ću time olakšati i svoju. Dok sam skretala s ulice Jackson prema natkrivenom prilazu moje zgrade, depresija mi je drobila dušu hladnim, čeličnim stiskom, a pogled na mrtvačka kola kako iskrcajavaju tijelo u crnoj vreći uzdrmao me kao nikada prije.

Pokušala sam ne misliti na Bentonove ostatke umotane kao što su bili ovi, ni na tamu hladnog, metalnog prostora u kojem će ostati nakon što se zatvore vrata hladnjaka. Bilo je užasno znati sve što sam znala. Smrt nije bila apstraktna, a ja sam mogla zamisliti svaki postupak, svaki zvuk i miris u prostorijama u kojima nije bilo voljenog dodira, gdje je postojao samo objekt kliničkog istraživanja i zločin koji se mora

riješiti. Upravo sam izlazila iz auta, kad se dovezao Marino.

"Imaš šta protiv da ostavim svoj auto ovdje?" pitao je, iako je znao da parkirališni prilaz nije bilo namijenjen policijskim automobila.

Marino je uvijek kršio pravila.

"Samo naprijed", odgovorila sam mu. "Jedan od kombija je na servisu. Ili barem mislim da jest. Ti i tako nećeš biti dugo ovdje."

"Kako ti to, k vragu, znaš?"

Zaključao je vrata auta i otresao pepeo. Marino je ponovno bio onaj stari grubijan i to mi je ulilo nevjerojatnu sigurnost.

"Ideš prvo u svoj ured?" upitao je, dok smo hodali rampom do vrata koja su vodila u mrtvačnicu.

"Ne. Ravno gore."

"Onda ću ti reć' što te, vjerojatno, već čeka na stolu", rekao je. "Claire Rawley je identificirana. Na temelju kose s njezine četke."

Nisam bila iznenađena, ali tuga me je ponovno pritisnula zbog ove potvrde.

"Hvala", rekla sam mu. "Sada barem sigurno znamo."

LABORATORIJI ZA DOKAZE U TRAGOVIMA NALAZILI SU SE NA TREćem katu. Moja prva stanica bila je prostorija sa skenirajućim elektronskim mikroskopom ili SEM-om. SEM je analizirao uzorke, kao što su bile, na primjer, metalne strugotine iz slučaja Shephard, tako što bi ih izložio snopu elektrona. Kemijski

elementi od kojih je uzo.rak bio granen emitirali bi elektrone, koji bi onda na videoekranu oblikovali odgovarajuće slike.

Ukratko, SEM je prepoznavao gotovo sva sto tri elementa, bilo da se radilo o ugljiku, bakru ili cinku, a zbog dubine fokusa, visoke rezolucije i velike moći povećanja, dokazi u tragovima poput trago.va od pucnja ili dlačica na listu marihuane, mogli su se vidjeti zapa.njujuće, ako ne i sablasno, detaljno.

Zeiss SEM ustoličio se unutar sobe bez prozora, opremljene zid.nim ormarima i policama zelenkaste i bež boje, radnom plohom i umivaonicima. S obzirom na to da je ovaj krajnje skup instrument bio vrlo osjetljiv na mehaničke vibracije, magnetska polja te elek.trične i toplinske promjene, uvjete okoline trebalo je precizno kon.trolirati.

Ventilacija i klimatizacijski sustav bili su neovisni o ostatku zgra.de, a rasvjetu

povoljnu za fotografiranje osiguravale su lampe sa žarnom niti koje nisu izazivale električnu interferenciju, a bile su usmjerene prema stropu tako da je soba bila mutno rasvijetljena ref.leksijom svjetlosti. Podovi i zidovi bili su načinjeni od debelog ar.miranog betona, tako da je prostorija bila zvučno potpuno izolirana od buke ljudi ili prometa na autocesti.

Mary Chan bila je sitna žena, blijedog tena i prvoklasni stručnjak na spomenutom

mikroskopu. Trenutno je razgovarala preko telefona, okružena svojim složenim aparatom. S komandnom pločom, izvorima struje, elektronskim topom i sustavom leća te rendgenskim analizatorom i vakuumskom komorom pripojenom na dušični cilindar, SEM je izgledao poput komandnog mosta svemirskog broda. Chanova je zakopčala laboratorijski ogrtač do brade i prijateljskom mi gestom dala do znanja da neće pričati duže od minute.

"Izmjeri joj ponovno temperaturu i pokušaj s tapiokom. Ako i to povрати, nazovi me opet, OK?" Chan je nekome davala upute. "Moram ići."

"Moja kći", rekla mi je, kao da se ispričava. "Pokvarila je želudac, najvjerojatnije zato što je sinoć pojela

previše sladoleda. Dočepala se Chunky Monkeyja38 dok nisam gledala."

Hrabro se, iako umorno, nasmiješila, pa sam pretpostavila da je veći dio prethodne noći bila budna.

"Čovječe, ja ga obožavam", rekao je Marino, predajući joj paketić s našim dokazom.

"Još jedna metalna strugotina", objasnila sam joj. "Stvarno mi je žao što ti nisam ovo najavila, Mary, ali molim te da to sada pogledaš. Hitno je."

"Drugi slučaj ili onaj isti?"

"Požar u Lehighu, Pennsylvania", odgovorila sam.

"Bez šale?" izgledala je iznenađeno, dok je skalpelom rezala tračkom oblijepljeni

smeni papir. "Bože", rekla je, "taj je bio jako ružan, sudeći po onome što sam čula na vijestima, u svakom slučaju. Pa i onaj FBI-evac. Čudno, čudno, čudno."

Nije bilo razloga da zna za moj odnos s Bentonom.

"Između tih slučajeva i onog u Warrentonu, trebalo bi se zapitati nije li kakav opaljeni piroman na slobodi", nastavila je.

"To pokušavamo utvrditi", rekla sam.

Chan je skinula poklopac s male metalne kutijice za dokaze i pincetom uklonila sloj snježno bijelog pamuka, otkrivši dvije sićušne strugotine. Odgurnula se na svojoj pokretnoj stolici prema pultu iza sebe i, kao sljedeće, stavila četvrtasti komadić dvostrano ljepljive crne vrpce na maleno aluminijsko postolje. Na taj je kvadratić stavila strugotinu za koju joj se činilo da ima najveću površinu. Bila je

~ Vrsta poznatog, vrlo ukusnog američkog sladoleda.

možda velika kao polovica prosječno duge trepavice. Uključila je stereooptički mikroskop, pozicionirala uzorak na postolju i namjestila uski snop svjetlosti tako da pogleda strugotinu pri manjem povećanju, prije no što upotrijebi moćniji SEM.

"Vidim dvije različite površine", rekla je, tražeći žarište. "Jednu zaista sjajnu, drugu nekako mat sivu."

"To se razlikuje od nalaza u slučaju Warrenton", rekla sam. "Tamo su obje

površine bile sjajne, zar ne?"

"Točno. Moja bi pretpostavka u ovom slučaju bila da je jedna površina iz nekog razloga oksidirala na zraku."

"Smijem li?" upitala sam.

Uklonila mi se s puta i ja sam škiljeći pogledala kroz leće. Pri povećanju od četiri puta, metalna strugotina izgledala je poput vrpce zgužvane metalne folije i jedva se mogla razaznati fina izbrazdanost koju je ostavilo oruđe što ju je sastrugalo s metala. Mary je napravila nekoliko Polaroid fotografija i zatim se odgurnula na stolici natrag prema postolju sa SEM-om. Pritisnula je puce da provjetri komoru, odnosno smanji vakuum.

"Ovo će trajati nekoliko minuta", obavijestila nas je. "Možete čekati ovdje ili otići, pa se vratiti nešto kasnije."

"Idem po kavu", rekao je Marino, koji nikada nije bio veliki poklonik sofisticirane tehnologije, a i vjerojatno je želio zapaliti cigaretu.

Chan je otvorila ventil da napuni komoru dušikom i tako spriječi kontaminaciju, na primjer, ulaskom vlage. Zatim je pritisnula tipku na konzoli i smjestila naš uzorak na elektronski optički stolić.

"Sada ga moramo dovesti na deset na minus šestu milimetara žive. To je razina vakuuma potrebna da bi se dobio snop elektrona. Postupak obično traje dvije do tri minute. Ali ja ga volim malo više ispumpati tako da dobijem stvarno dobar

vakuum", objašnjavala je, posegnuvši za kavom. "Mislim da su izvještaji u

vijestima vrlo zbu.njujući", rekla je nakon toga. "Mnogo aluzija."

"Baš neobično." suho sam komentirala.

"Da, grozni su. Kad god pročitam izvještaj svojeg svjedočenja na sudu, uvijek se pitam nije li netko drugi svjedočio umjesto mene. Mislim, prvo su uvukli Sparkesa u to i, da budem iskrena, skoro sam

pomislila da je zaista možda on sam potpalio svoje imanje, zajedno s nekom djevojkom. Vjerojatno zbog novca i da se riješi nje, jer je ne.što znala. Onda, vidi vruga, izbiju još dva požara u Pennsylvaniji i još dvoje ljudi strada, nešto govori da su svi ti zločini povezani? A gdje je bio Sparkes za to vrijeme?"

Posegnula je za svojom kavom.

"Oprostite, doktorice Scarpetta. Nisam vas ni pitala. Da vam do.nesem kavu?"

"Ne, hvala", rekla sam.

Promatrala sam zeleno svjetlo kalibratora kako se pomiče, dok se razina žive polako uspinjala.

"Neobično mi je i što je ta psihotična žena -kako se ono zove? Carrie nešto? pobjegla iz ludnice u New Yorku. I da je FBI-evac koji je vodio taj slučaj

odjednom osvanuo mrtav. Mislim da smo spremni", rekla je.

Uključila je zraku snopa elektrona i videoekran. Smanjila je po.većanje koje

je bilo postavljeno na petsto, pa se na ekranu počela pojavljivati slika struje katodne niti. Isprva je izgledala poput vala, a zatim se počela izravnavati. Mary je ispritisala još neke tipke, po.novno smanjujući povećanje, ovoga puta na dvadeset i mi smo počeli dobivati sliku signala koji su dolazili s uzorka.

"Promijenit ću površinu presjeka zrake, da dobijemo malo više energije."

Namjestila je tipke i skale, dok je radila.

"Izgleda kao naša metalna strugotina, gotovo poput kovčave vrpce", objavila je.

Topografija je bila, jednostavno, uvećana verzija onoga što smo vidjeli pod optičkim mikroskopom nekoliko trenutaka ranije. Slika nije bila najsvjetlija, što je ukazivalo na prisutnost elementa s nižim atomskim brojem. Mary je prilagodila brzinu skeniranja žive slike i malo smanjila šum, koji se vidio na ekranu poput snježne oluje.

"Ovdje možete jasno vidjeti sjajnu stranu strugotine, za razliku od one sive", rekla je.

"I ti misliš da je to zbog oksidacije", rekla sam, približavajući stolac`

"Dakle, imate dvije površine istog materijala. ,Usudila bih se reći da je sjajna strana ona koja je bila nedavno ostrugana, dok druga nije."

"Meni to nema nikakva smisla."

Zgužvani je metal izgledao poput šrapnela koji visi u zraku.

"Prošle smo godine imali slučaj", Chan je započela priču, pritišćući tipku za memoriranje slike da mi napravi fotografije, "tipa premlaćenog šipkom iz mehaničke radionice. U koži s glave pronašla se metalna piljevina s tokarskog stroja. Bila je prenesena ravno u ranu. OK, promijenimo sada sliku pozadinskog rasapa, da vidimo kakvu ćemo vrstu zračenja dobiti iz toga."

Ekran videa postao je siv i započelo je odbrojavanje u digitalnim sekundama. Mary je namjestila druge tipke na kontrolnoj ploči ispred sebe i odjednom se na pozadini ekrana jarko plave boje pojavio svijetlonarančasti spektar. Pomaknula je kursor i povećala nešto što je izgledalo poput psihodeličnog stalagmita.

"Da vidimo ima li drugih metala."

Tražila je sliku, prilagodavajući tipke.

"Ne", rekla je. "Uzorak je vrlo čist. Mislim da ponovno imamo istog sumnjivca. Izvući ćemo obrazac magnezija i vidjeti postoji li preklapanje linija."

Preklopila je spektar za magnezij preko spektra našeg uzorka i bili su isti. Otvorila je tablicu elemenata na ekranu videa na kojoj smo vidjeli da kvadrat sa znakom za magnezij svijetli u crvenoj boji. Potvrdili smo identitet našeg elementa i premda sam očekivala odgovor koji smo dobili, ipak sam bila zatečena.

"Možeš li mi ikako objasniti na koji bi se način čisti magnezij mogao prenijeti u ranu?" upitala sam Chanovu, kad se Marino vratio.

"Pa, ispričala sam vam priču sa šipkom", odgovorila je. "Kakvom šipkom?" upitao je Marino.

"Jedino što mi pada na pamet je radionica za obradu metala", Chanova je nastavila. "Ali mislim da strojna obrada magnezija nije uobičajena. Mislim, ne mogu zamisliti čemu bi to služilo."

"Hvala, Mary. Moramo otići na još jedno mjesto, ali trebala bi mi strugotina iz warrentonskog slučaja, da je odnesem prijeko do la.bosa za oružje."

Bacila je pogled na sat i telefon je ponovno zazvonio. Mogla sam zamisliti koja ju je količina posla čekala.

"Odmah", velikodušno mi je rekla.

Laboratoriji za ispitivanje vatrenog oružja i analizu tragova oru. da nalazili su se na istom katu i pripadali su, zapravo, istoj znanosti, s obzirom na to da su izbočine i brazde te utisnuća koja bi igla okida.ča ostavila na čahuri ili metku bili, u stvari, tragovi koje je ostavilo oružje kao orude. Prostor u novoj zgradi bio je veličine stadiona u usporedbi s onim u staroj zgradi, što je na svoj tužan način govorilo o neprekidnom propadanju društva s vanjske strane naših vrata.

Nije bilo neuobičajeno da školarci skrivaju vatreno oružje u svo.jim školskim ormarićima, da se time prave važni po kupaonicama ili ga unose u školski autobus. Činilo se da činjenica što su ti nasilni zlo.činci bili stari jedanaest ili dvanaest godina zaista nije

značila ništa. Vatreno je oružje samoubojicama još bilo prvi izbor, a njime su se ubijali i supružnici i susjedi čiji pas neprestano laje. Još više straha ulijevali su ogorčeni i ljudi tipovi, koji bi ušli na javno mjesto i zatim raznijeli sve oko sebe, što je objašnjavalo zašto su moj ured i pred.vorje bili zaštićeni blindiranim staklom.

Radni prostor Richa Sinclaira bio je pokriven sagom i dobro os.vijetljen, a gledao je na veliku dvoranu koja me je oduvijek podsje.ćala na metalnu gljivu koja će svakog trena uzletjeti. Koristio je utege za testiranje otpora okidača na pištolju marke Taurus, pa smo Marino i ja ušetali uz zvuk metalnog udarca čekića o iglu otponca. Nisam bila raspoložena za brbljanje i jako sam se trudila da ne bu.dem osorna prema Sinclairu, kojem sam odmah rekla što mi treba i da mi to treba odmah.

"Ovo je metalna strugotina iz Warrentona", rekla sam, otvara.jući kutijicu za dokaze. "A ovo je strugotina otkrivena na tijelu iz po.žara u Lehighu."

Otvorila sam potom tu drugu kutijicu za dokaze.

"Obje imaju izbrazdanost koja se na SEM-u jasno vidi", objas.nila sam.

Cilj je bio da se vidi slažu li se izbrazdanosti, odnosno tragovi oruda, iz oba slučaja. Time bi se dokazalo da su do sada otkrivene strugotine magnezija bile

napravljene istim instrumentom. Kako su komadići metala bili jako krhki i tanki, Sinclair je morao upotrijebiti usku plastičnu špatulu da ih podigne. No, nisu se baš dali, već su odskakivali na sve strane, kao da se nikako ne žele

nagovoriti da izadu iz mora pamuka u koje su bili uronjeni. Uzeo je četvrtaste komadiće crnog kartona te stavio strugotinu iz warrentonskog slučaja u središte jednog, a strugotinu iz slučaja u Lehighu u središte drugog kartončića. Zatim ih je postavio na postolja mikroskopa za usporedbu uzoraka.

"Oh, da", rekao je Sinclair u jednom dahu. "Tu imamo nešto zanimljivo."

Manipulirao je strugotinama pomoću špatule i malo ih izravnao, pritisnuvši ih objektivom kad je promijenio povećanje na četrdeset. "Možda neka vrsta oštrice", rekao je. "Izbrazdanosti su vjerojat

no posljedica nekog završnog postupka dotjerivanja metala, ali na kraju su to oštećenja, jer nijedan završni proces ne može napraviti metal savršeno glatkim. Mislim, proizvođač bude sretan, ali on to ne vidi iz naše perspektive. Evo, mislim da je ovdje još bolja zona."

Pomaknuo se sa strane tako da smo mogli pogledati. Marino se prvi nagnuo nad okular.

"Liči na tragove skija na snijegu", bio je njegov komentar. "To je od oštrice, je li? Il' čega ono?"

"Da, oštećenja ili tragovi oruda, načinjeni instrumentom kojim se strugao

ovaj metal. Vidite li poklapanje, kada se jedna strugotina postavi uz drugu?"

Marino ih nije vidio.

"Evo, doktorice, pogledajte vi." Sinclair mi se sklonio s puta. Ono što sam ja vidjela kroz mikroskop, sud bi prihvatio kao

dokaz. Izbraždanost warrentonske strugotine koja se nalazila u jedinom svijetlom polju odgovarala je izbraždanosti strugotine iz slučaja Lehigh u drugom polju. Jasno, isto je orune u oba ubojstva strugalo po nekom predmetu načinjenom od magnezija. Pitanje je bilo o kakvom se to orudu moglo raditi. Moralo se sumnjati na tip oruna s vrlo tankom oštricom, jer su strugotine bile strašno tanke. Sinclair je napravio nekoliko Polaroidnih fotografija za mene i ubacio ih u kuvertu.

"OK, šta sada?" Marino je pitao, slijedeći me kroz sredinu laboratorija za ispitivanje vatrenog oružja, pokraj znanstvenika u zaštitnim odijelima koji su obranivali krvavu odjeću, koja je bila biološki opasni materijal, te ostalog osoblja zaposlenog ispitivanjem odvijanja proizvođača Phillips i mačete na velikom pultu u obliku slova U.

"Sada idem u kupovinu", odgovorila sam mu.

Odgovarajući na njegovo pitanje, nisam usporila korak, nego sam zapravo postajala sve mahnitija, jer sam znala da

se približavam točnoj rekonstrukciji onoga što su Carrie ili njezin suučesnik, ili netko treći, radili.

"Kako to misliš, kupovinu?"

Kroz zid sam mogla čuti prigušene pucnjeve kod ispitivanja do meta oružja.

"Zašto ne pogledaš kako je Lucy?" rekla sam. "A ja ću vam se poslije oboma javiti."

"Ne svina mi se kad počneš srat' s tim poslije'; Marino je rekao, dok su se otvarala vrata dizala. "To znači da trčiš uokolo sama i gu.raš nos tamo gdje mu možda nije mjesto. A ovo baš i nije vrijeme da budeš sama na ulici i bez ikakve pratnje. Nemamo blagog pojma gdje je Carrie."

"Tako je, o tome pojma nemamo", rekla sam. "Ali nadam se da će se to promijeniti."

Izašli smo na prvom katu i ja sam se zaputila, odlučna u svojoj namjeri, prema vratima koja su vodila na natkriveni prilaz, gdje sam otključala svoj auto. Marino je izgledao toliko frustriran, da

sam mislila da će svakog trena dobiti napad bijesa.

"Oš mi reć' gdje, k vragu, ideš?" zahtijevao je, gotovo vrišteći. "U prodavaonicu sportske opreme", rekla sam, paleći motor auta. "Najveću koju mogu pronaći."

Bila je to prodavaonica Jumbo Sports, južno od Jamesa i vrlo blizu četvrti u kojoj je živio Marino, zbog čega sam jedino i znala da postoji, s obzirom na

to da mi je lov na košarkaške lopte, frizbije, slobodne utege i palice za golf rijetko padao na pamet.

Odlučila sam ići preko Powhite Parkwaya, pa ~sam dvije naplatne kućice dalje već izašla na Midlothian Turnpike i vozila se prema centru. Prodavaonica sportske opreme bila je velika zgrada od crvene opeke na čijim su vanjskim zidovima bile nalijepljene crvene siluete sportaša uokvirene u bijelo. Parkiralište je bilo neočekivano puno za ovo doba dana i pitala sam se koliko je ljudi dobro utegnuto. Tog tjedna tu provodilo svoju stanku za ručak.

Pojma nisam imala gdje se što nalazi i trebalo mi je nekoliko trenutaka da proučim znakove iznad kilometarskih redova robe. Boksačke su rukavice bile na rasprodaji, a bilo je i sprava za vježbanje namijenjenih mučenjima kakva ja

nisam poznavala. Na beskrajnim policama nalazila se naslagana sportska odjeća za sve sportove i u drečavim bojama. Pitala sam se što se dogodilo s civiliziranom bježom, koju sam ja još nosila u vrlo dragocjenim prilikama kada bih našla vremena za tenis. Zaključila sam da bi se noževi mogli naći gdje i oprema za lov i kampiranje -bogato opremljen odjel u stražnjem dijelu prodavaonice. Tamo je bilo lukova i strijela, meta, šator, kanua, vojničkog pribora za jelo i maskirnih pomagala, a u ovo doba dana ja bila jedina žena koja je izgledala zainteresirana za te stvari. Strpljivo

sam stajala ispred staklenog ormara s noževima, no činilo se da me nitko nije imao namjeru uslužiti.

Suncem opaljeni muškarac tražio je zračnu pušku za sinov deseti ronendan, dok se neki postariji muškarac u bijelom odijelu raspiti.vao za komplet prve pomoći kod ugriza zmije i sredstva protiv ko.maraca. Kad me je strpljenje napustilo, umiješala sam se u razgovor.

"Oprostite", rekla sam.

Prodavač, student po godinama, kao da me nije odmah čuo. "Ma radi se o tome da biste se morali posavjetovati sa svojim li.

ječnikom, prije no što upotrijebite komplet prve pomoći kod ugriza zmija",

prodavač je govorio starijem čovjeku u bijelom.

"Kako ću se, k vragu, posavjetovati s liječnikom kad se nadem negdje usred neke šume i upravo me ugrize ridovka?"

"Mislio sam da se posavjetujete s njime prije no što odete u šumu, gospodine."

Slušala sam tu njihovu uzaludnu logiku i više je nisam mogla podnijeti.

"Kompleti kod ugriza zmija ne da su beskorisni, nego su čak i štetni", rekla sam. "Podvezivanje krvnih žila, lokalne incizije, isisa.vanje otrova i sve to, samo pogoršava stvar. Kada vas ugrize zmija," rekla sam čovjeku u bijelom, "morate odmah imobilizirati taj dio svojega tijela, izbjegavati prw pomoć koja vam može samo naštetiti i što prije stići do bolnice."

Dvojica muškaraca bili su zabezeknuti.

"Znači nema smisla išta nositi sa sobom?" upitao me čovjek u bijelom. "Nema smisla išta kupiti, kažete?"

"Ništa osim para dobrih čizama i štap za hodanje kojim možete češljati grmlje oko sebe", odgovorila sam. "Držite se podalje od duboke trave i ne gurajte ruke u otvore i rupe. Kako se otrov prenosi kroz tijelo limfnim sustavom, dobri su kompresivni zavoji -kao što je Ace zavoj

-i udlaga, tako da ekstremitet bude potpuno imobiliziran."

"Jeste li vi doktorica?" upitao je prodavač. "Već sam imala posla s ugrizima zmija."

Nisam dodala da u tim slučajevima žrtve ugriza više nisu bile žive.

"Samo da pitam, imate li ovdje kakvih oštrila za noževe", obratila sam se prodavaču.

"Kuhinjska oštrila ili ona za kampiranje?" "Počnimo s onima za kampiranje", rekla sam.

Pokazao je prstom prema zidu gdje je s kukica visjelo šaroliko mnoštvo brusova i ostalih vrsta oštrila. Neka su bila metalna, druga keramička. Svi su proizvođači štitili svoju marku i nisu otkrivali sastav brusa na omotima. Pregledavala sam ih, dok mi se oči nisu zaustavile na malom paketu na dnu reda. Ispod prozirne plastike vidio se jednostavni četvrtasti komad sivosrebrnastog metala. Zvao se fire starter~9 i bio je od magnezija. Dok sam čitala upute, osjetila sam kako mi

uzbunjenje raste. Da bi se zapalilo vatru, samo je trebalo strugati nožem po površini magnezija i od strugotina napraviti hrpiću veličine kovanice od četvrt dolara. Šibice nisu bile

neophodne, jer je fire starter uključivao kresivo za iskre.

39 Sredstvo kojim se jednostavno i lako može zapaliti vatra.

Požurila sam natrag kroz prodavaonicu sa šest magnezijevih startera u ruci i u žurbi sam se prvo zagubila u jednom, a zatim u drugom dijelu prodajnog centra. Vrludala sam kroz odjel s kuglama i obućom za kuglanje, pokraj rukavica za baseball i na kraju završila menu plivačkom opremom, gdje su mi pozornost trenutno zarobile izložene kape za plivanje neonske boje. Jedna od njih bila je jarko ružičasta. Sjetila sam se ostataka pronadenih u kosi Claire Rawley. Od početka sam bila uvjerena da je nosila nešto na glavi u trenutku kada je bila ubijena ili barem kada ju je zahvatio požar.

Razgledavala sam kapu za tuširanje, ali kratko, jer tanki plastični materijal od kojeg je bila načinjena ne bi izdržao ni pet sekundi u onoj vrelini. Ono što mi uopće nije palo na pamet bila je kapa za plivanje i dok sam brzo prekopavala po policama prepunjenim kapama, otkrila sam da su sve bile načinjene ili od likre ili od lateksa ili od silikona.

Ružičasta je bila od silikona. Znala sam da taj materijal može izdržati ekstremne

temperature mnogo bolje od ostalih.

Kupila sam nekoliko kapa i odvezla se natrag u svoj ured. Imala sam sreću što me nisu kaznili, jer sam pretjecala bez obzira na prometne trakove. Slike što su mi zaokupile misli bile su previše bolne i užasne da bih se zaista sada njima bavila. Ovo je bilo jedini put da sam se nadala da moja teorija nije točna. Jurila sam natrag u laboratorije, jer sam morala znati.

"Oh, Bentone", promrmijala sam, kao da je pokraj mene. "Možda te, ne daj da ovo bude istina."

U JEDAN I TRIDESET PONOVO SAM PARHIRALA UNUTAR NATKRI.

brzo prilaza i izašla iz auta. Brzo sam došla do dizala i pritisnuvši puce, popela se ponovno na treći kat. Tražila sam Jerri Garmon, koja je ispitivala one prve ružičaste ostatke i ona me izvijestila da se radi o silikonu.

Provirujući kroz svaka vrata, našla sam je u sobi kako sprema instrumentarij za analizu širokog spektra organskih tvari, od heroina do razrjeđivača. Iglom je ubrizgavala uzorak u zagrijanu komoru plinskog kromatografa i dok nisam progovorila, nije me primijetila.

"Jerri", rekla sam. Bila sam bez daha. "Jako mi je žao što te uznemiravam, ali

imam za tebe nešto što mislim da bi htjela pogledati." Pružila sam joj ružičastu kapu za plivanje, na što me ona blijedo pogledala.

"Silikon", rekla sam. Oči su joj zasvijetlile.

"Opa! Kapa za plivanje? Ma hajde. Tko bi na to pomislio?" rekla je. "Ovo vam samo ukazuje na činjenicu da se danas ne može sa svime održati korak."

"Možemo li je zapaliti?" pitala sam.

"Ovo ionako mora neko vrijeme raditi. Donite. Sada sam se i ja zainteresirala."

Sam laboratorij za dokaze u tragovima, gdje su se dokazi obrani valili prije nego što bi ih analizirali kompliciranim instrumentima kao što su SEM i maseni spektrometar, smjestili su u veliku prostoriju, ali i u njoj više nije bilo preostalo mnogo mjesta. Deseci hermetički zatvorenih aluminijskih limenki za boju, koje su se upotrebljavale za uzimanje ostataka s mjesta požara te zapaljivih ostataka, bile

su složene u piramidama na policama. Bilo je i velikih staklenki ispunjenih zrnatim plavim Drieriteom⁴, petrijevki, čaša s kljunom za nalijevanje, tubi s drvenim ugljenom i uobičajenih dokaznih

vrećica od smeđeg papira. Test koji sam ja imala na umu bio je lagan i brz.

Specijalna peć nalazila se u kutu sobe, izgledala je kao mali keramički krematorij boje bijele kave i veličine točno kao minibar u hotelskoj sobi, koja se mogla zagrijati čak do 1250° C. Uključila ju je i toplomjer je vrlo brzo registrirao da se počela zagrijavati. Jerri je stavila kapu u posudu od bijelog

porculana, vrlo sličnu zdjelici za ži.tarice, i otvorila ladicu da izvuče debelu azbestnu rukavicu koja će joj zaštititi ruku do lakta. Stajala je, držeći kliješta u zraku, dok se temperatura polako dizala do 38° C. Na 120° C provjerila je kako stoji naša kapa. Temperatura na nju nije ni najmanje utjecala.

"Budite sigurni da bi pri ovoj temperaturi lateks i likra napravili oblak dima i počeli se taliti", objasnila mi je Jerri. "Ali ovaj materijal se još nije počeo ni lijepiti i boja se uopće nije promijenila."

Silikonska kapa nije se počela dimiti sve dok temperatura nije porasla na 260° C. Na 400° C počela je pri rubovima mijenjati boju u sivu. Postala je ljepljiva i počela se taliti. Pri nešto manje od 538° C, zapalila se i Jerri je trebala potražiti deblju rukavicu.

"Ovo je nevjerojatno", rekla je Jerri.

"Pretpostavljam da sada vidimo zašto se silikon koristi za izolaciju", ja sam se, takoner, čudila.

"Radije se odmaknite." "Ne brini."

Udaljila sam se dovoljno daleko da se slučajno ne ozlijedim, a ona je kliještima privukla zdjelu i odnijela naš plamteći eksperiment u svojoj azbestnom rukavicom zaštićenoj ruci. Izloženost svježem zraku još je više razbuktala vatru i kad je spustila zdjelicu ispod od.voda za kemijska isparavanja i uključila odvodnu ventilaciju, vanj.ska

površina kape plamtjela je bez kontrole, prisilivši Jerri da je pokrije poklopcem.

Na kraju, plamen je bio ugušen i Jerri je skinula poklopac da vidi što je ostalo. Srce mi je zabubnjalo kad sam ugledala papirnato bijeli pepeo i područja poštenog silikona koja su bila još vidljivo ruži.

°° Drierite-kalcijev sulfat, koristi se kao desikant, tj. sredstvo za održavanje suhoće.

časta. Kapa za plivanje uopće nije postala ~nekakva ljepljiva masa, niti se pretvorila u tekućinu. Jednostavno se raspadala i proces je zaustavilo ili hladenje ili nedostatak kisika, a možda i

to što se smočila. Konačni rezultat našeg eksperimenta slagao se u potpunosti s onim što sam otkrila u dugoj plavoj kosi Claire Rawley.

Slika njezina tijela u kadi s ružičastom kapom za plivanje na glavi bila je jezovita i jedva sam mogla shvatiti implikacije tog prizora. Kada je kupaonicu zahvatio potpuno razvijeni požar, vrata tuša su se urušila. Dijelovi stakla i zidovi kade zaštitili su tijelo, dok je plamen iz središta požara neobuzdano lizao prema gore, zahvaćajući strop. Temperatura u kadi nije se popela iznad tisuću stupnjeva i mali izdajnički komadići silikonske kape za plivanje bili su sačuvani iz jednostavnog bizarnog razloga što su vrata tuša bila stara i

napravljena od jednostruke debele plohe stakla.

Dok sam se vozila kući, zapela sam u prometnoj špici i što se meni više žurilo, to me je gužva više gušila. Nekoliko sam puta za malo posegnula za telefonom, očajnički želeći nazvati Bentona da mu kažem što sam otkrila. Zatim su mi se pred očima pojavile slike vode i ostataka od požara u stražnjem kutu izgorjele prodavaonice mješovite robe u Philadelphiji. Vidjela sam što je ostalo od sata od nehrnajućeg čelika, koji sam mu poklonila za Božić. Vidjela

sam što je ostalo od njega. Zamislila sam žicu kojom su mu zavezali članke i lisice zaključane ključem. Sada sam znala što se dogodilo i zašto. Benton je bio ubijen kao i ostali, ali ovaj je put to bilo učinjeno iz pakosti, iz osvete, zato da bi se zadovoljila Carrieina dijabolična želja da ga pretvori u svoj trofej.

Zaustavljajući auto na kolnom prilazu ispred kuće, bila sam potpuno slijepa od suza. Potrčala sam, a životinjski krik probio se iz mene kad sam iza sebe tresnula ulaznim vratima. Lucy se pojavila iz kuhinje. Bila je u smenezelenim vojničkim hlačama i crnoj majici kratkih rukava, a u ruci je držala bocu preljeva za salatu.

"Teta Kay!" uskliknula je, požurivši prema meni. "Što se dogodilo, teta Kay? Gdje je Marino? Bože moj, je li dobro?"

"Nije Marino", rekla sam, gušeći se.

Provukla je ruku oko mene i pomogla mi da donem do kauča u velikoj dnevnoj sobi.

"Benton", rekla sam. "Isto, kao i ostali", ,zavijala sam. "Kao Claire Rawley. Kapa za plivanje, da joj makne kosu, da ne smeta. Tuš kada. Kao operacija."

"Što?" Lucy je bila zbunjena. "Htjeli su njezino lice!"

Skočila sam s kauča.

"Zar ne shvaćaš?" vikala sam na nju. "Posjekotine na kosti sljepoočnice, na čeljusti. Kao skalpiranje, samo još gore! On ne postavlja požare da sakrije ubojstvo! On sve pali, jer ne želi da saznamo što im je napravio! Krade im njihovu ljepotu, sve što imaju lijepo, time što im izrezuje lice!"

Lucy je u šoku otvorila usta.

Zatim je promucala "Ali Carrie? Zar sada radi takve stvari?" "O, ne", rekla sam. "Ne baš."

Hodala sam gore-dolje, lomeći prste.

"To je kao s Gaultom", rekla sam. "Ona voli promatrati. Možda pomaže. Možda je zajebala stvar s Kellie Shephard ili joj je Kellie jednostavno pružila otpor, jer je Carrie žena. Zatim su se borile, bilo je rezanja i ubadanja, dok se nije umiješao Carriein partner i konačno prerezao Kellie vrat, jer u toj su rani pronađene metalne strugotine. Strugotine su iz njegova noža, ne Carrieina. On je palikuća, on podmeće požar, ne Carrie. Nije uzeo Kellieino lice jer je bilo porazano, oštećeno tijekom borbe."

"Ne misliš da su to napravili i njemu...?" Lucy je započela govoriti, čvrsto stisnuvši šake u krilu.

"Bentonu?" podigla sam svoj glas. "Mislim li da su i njemu uzeli lice?"

Udarila sam zid od broskog poda i naslonila se na njega. Umirila sam se. Moj je um bio mračan i mrtav.

"Carrie je znala da mu je jasno što bi mu sve mogla učiniti", rekla sam polako, tihim glasom. "Uživala je u svakoj minuti, dok je tamo sjedio, onako sputan. Dok ga je mučila nožem. Da. Mislim da su to napravili i njemu. Zapravo, znam da jesu."

Posljednju mi je misao bilo gotovo nemoguće dovršiti. "Samo se nadam da je već bio mrtav", rekla sam.

"Naravno da je, teta Kay."

Lucy je takoder plakala kad je došla do mene i obavila mi ruke oko vrata.

"Ne bi riskirali da ga netko čuje kako vrišti", rekla je.

U roku od jednog sata, obavijestila sam Teun McGovern o najnovijem razvoju situacije i ona se složila da nam je iznimno važno da saznamo tko je Carriein partner, ako je to moguće, i kako ga je mogla upoznati. McGovernova je bila ljućana što je htjela pokazati, kada sam objasnila što vjerujem i znam da se dogodilo. Kirby nam je mogao biti jedina nada i složila se da, s obzirom na moj

profesionalni položaj, ja imam veću šansu da uspješno obavim taj posjet od

nje. Ona je bila čuvar zakona. Ja sam bila liječnik.

Granična patrola dovela je naručeni Bell JetRanger do HeloAira pokraj richmondskog međunarodnog aerodroma i Lucy je htjela poletjeti iste minute i voziti noću.

Rekla sam joj da to ne dolazi u obzir, ako ni zbog čega drugog, onda zbog toga što kad bismo stigle u New York, ne bismo imale gdje odsjesti, a sigurno ne bismo mogle pre.spavati na Ward's Islandu.

Trebala sam javiti u Kirby da smo na putu prema njima, a to sam mogla ujutro. Nisam ih namjeravala pi.tati možemo li doći, nego ih obavijestiti da dolazimo. Marino je mi.slpio da bi trebao ići s nama, ali ja za to nisam htjela ni čuti.

"Bez murjaka", rekla sam mu, kad se u skoro deset sati navečer, zaletio do moje kuće.

"Ti si van jebene pameti", rekao je. "Bi li me krivio da jesam?"

Zurio je dolje u svoje iznošene tenisice, koje nikada nisu imale priliku ispuniti svoju prvobitnu namjenu.

"Lucy je čuvar zakona", rekao je. "Za njih, ona je moj pilot."

" i» Ha. "Moram ovo napraviti na svoj način, Marino."

"Eh, doktorice, ne znam šta da kažem. Ne znam kako imaš snage za sve ovo."

Tamno crvenilo oblilo mu je lice i kada je podigao pogled prema meni, oči su mu bile podlivene krvlju i prepune boli.

"Želim ići zato što želim pronaći te kurvin~ sinove", rekao je. "Smjestili su

mu. To znaš, zar ne? Ured je dobio snimku da je neki tip zvao u utorak poslije podne u tri sata i četrnaest minuta. Rekao je da ima informaciju o slučaju Shephard i da će je dati samo Bento.nu Wesleyju. Ovi su mu uzvratili već spremnom pričom, da naravno, svatko kaže istu stvar. Oni su nešto drugo. Moraju razgovarati s do.tičnim čovjekom direktno. Ali ovaj je doušnik bio pravi. Rekao je, citiram: Recite mu da se radi o nekoj lunakinji koju sam vidio u bolnici okruga Lehigh. Sjedila je jedan stol dalje od Kellie Shephard. "

"Prokletstvo!" uzviknula sam, dok mi je bijes tutnjao u sljepooč.

mcama.

"Tako da, koliko znamo, Benton je nazvao broj koji je to govno ostavilo. Ispalo je da je to broj telefonske govornice blizu prodavao.nice koja je izgorila", nastavio je. "Moja je pretpostavka da se Ben.ton sastao s tipom -Carrieinim psiho

kompanjonom, i nije imao pojma s kime razgovara sve dok boom!"

Skočila sam.

"Bentonu su pritisnuli pištolj, možda nož, pod grlo. Stavili su mu lisice i zaključali ih dva puta ključem. I zašto su to napravili? Zato što je on čuvar zakona i za razliku od prosječnog dripca s ulice, zna što znači dvostruko zaključavanje. Obično murjaci samo škljocnu prsten lisice oko zapešća tipa kojeg privode. Zatvorenik se vrpolji, lisice se zatežu. Ako mu uspije da se

dočepa ukosnice ili nečeg slič.nog da pritisne zapore, onda bi se čak mogao osloboditi. Ali s dvo.strukim zaključavanjem, nema šanse. Ne može iz njih bez ključa ili nečeg što točno odgovara ključu. Benton je to sigurno znao, kad su mu to priredili. Jako loš znak da ima posla s nekim tko zna kojeg vraga radi."

"Čula sam dovoljno", rekla sam mu. "Idi kući. Molim te." Osjećala sam da mi počinje migrena. Uvijek sam je mogla pred.vidjeti. Počeli bi me boljeti čitav vrat i glava, a želudac bi mi postao jako osjetljiv. Otpratila sam Marina do vrata. Zнала sam da sam ga povrijedila. Bol se gomilala u njemu i nije znao kako je izbaciti iz sebe, jer nije znao kako pokazati to što osjeća.

"On nije otiš'o, znaš", rekao mi je, kad sam otvorila vrata. "Ne vjerujem u to. Nisam to vidio i ne vjerujem u to."

"Uskoro će ga poslati kući", rekla sam, uz svirku cvrčaka u mra.ku. Moljci su se rojili pod žarom svjetiljke na trijemu moje kuće. "Nemoj ga umanjivati time što ne prihvaćaš njegovu smrt."

"Već će se on pojaviti ovih dana", Marino je govorio povišenim tonom glasa. "Samo čekaj. Znam ja tog zajebanog starog lisca. Ne da se on maknut' samo tako."

Ali Bentona jesu maknuli, samo tako. To se često doganalo upra.vo na ovaj način Versace, dok se vraćao svojoj kući iz kupovine, s kavom i časopisima pod miškom, ili princeza Diana, koja nije

bila vezana za vrijeme vožnje. Kad se Marino odvezao, zatvorila sam vrata za njim i uključila alarm. To je do sada već postala refleksna radnja, zbog koje sam ponekad znala imati i nevolja, kada bih, na primjer, otvorila klizna vrata balkona, zaboravivši da sam aktivirala zaštitni sustav. Lucy se ispružila na kauču u velikoj sobi i gledala program o umjetnosti i zabavi na televiziji. Svjetla su bila pogašena. Sjela sam do nje i stavila joj ruku na rame.

Gledale smo dokumentarni film o gangsterima iz ranih dana Las Vegasa, u tišini. Pomilovala sam je po kosi i

osjetila kako joj koža gori. Pitala sam se što se dogana u njezinoj glavi, to me je duboko brinulo. Lucy je razmišljala na drugačiji način od ostalih, način koji je bio izrazito njezin i nije se mogao interpretirati ni dešifrirati psihoanalizom ili intuicijom. Ali koliko sam je ja upoznala do sada, a poznajem je cijeli njezin život, najvažnije je bilo ono o čemu nije govorila, a Janetino ime više nije spominjala.

"Hajdemo u krevet, tako da možemo rano ujutro krenuti na put, gosponice pilotu", rekla sam.

"Mislim da ću spavati ovdje."

Usmjerila je daljinski upravljač prema TV-u i stišala. "Odjevena?"

Slegnula je ramenima.

"Ako možemo stići do HeloAira oko devet, nazvat ću Kirby od tamo."

"Što ako kažu da ne dodemo?" upitala je moja nećakinja.

"Reći ću im da sam već na putu. New York Cityjem trenutno vladaju republikanci. Ako bude potrebno, nazvat ću svojeg prijatelja senatora Lorda i zamoliti ga da intervenira. Može nahuškati na njih vladinog povjerenika za zdravstvo i gradonačelnika, a mislim da u Kirbyju to

baš ne bi željeli. Jednostavnije da nam dopuste da sletimo, ne misliš li?"

"Oni tamo nemaju nikakvih projektila zemlja-zrak, zar ne?" "Imaju, zovu se pacijenti", rekla sam i na to smo se prvi put nasmejale posljednjih dana.

Zašto sam spavala tako dobro kako jesam, nisam mogla objasniti, ali kada mi je zazvonila budilica u šest sati ujutro, okrenula sam se u krevetu. Shvatila sam da nisam ni jednom ustala otkad sam legla, malo prije ponoći, i ovo je bila prva naznaka izlječenja, obnavljanja koje mi je očajnički trebalo. Depresija je bila veo koji se već polako počinjao prozirati. Počela sam osjećati nadu. Činila sam ono što bi Benton i očekivao od mene da učinim, ne da osvetim njegovu smrt, zapravo, jer ne bi želio osvetu.

Njegova bi želja bila da spriječim da Marino, Lucy ili ja budemo ozlijeđeni. Želio bi da zaštitim druge živote koje nisam poznavala, ostale nesvjesne pojedince koji su radili u bolnicama ili kao modeli i bili osuneni na groznu smrt u djeliću sekunde, koliko je trebalo onom

čudovištu da ih spazi svojim zlim očima što gore zavišću.

Dok se sunce dizalo na nebu, Lucy je otišla trčati i premda me uzrujalo to što ide van sama, znala sam da ima pištolj u futroli oko bedra i da ne možemo

dopustiti da nam životi stanu zbog Carrie. Činilo se da je u golemoj prednosti. Ako nastavimo po starom, mogle bismo umrijeti. Ako odbacimo svoj život zbog straha, opet bismo umrle, samo na gori način, u biti.

"Pretpostavljam da je sve bilo mirno vani?" pitala sam je, kad se vratila kući i našla me u kuhinji.

Stavila sam kavu na kuhinjski stol, na mjesto za kojim je sjedila Lucy. Znoj joj se slijevao niz ramena i lice, pa sam joj dobacila kuhinjsku krpu da se obriše. Izuvala je tenisice i skidala čarape, i ja sam zastala, šokirana slikom Bentona, kako sjedi tamo gdje i ona i čini istu stvar. Nakon što bi se vratio s trčanja, uvijek bi se neko vrijeme motao po kuhinji. Tu se volio ohladiti i pričati sa mnom, prije nego što se ode otuširati i zakopčati u svoje uredno odijelo i duboke misli.

"Par ljudi vani šeta sa svojim psima pa Windsor Farmama", rekla je. "U našem kvartu nema ni žive duše na ulici."

Pitala sam tipa kod stražarskih vrata dogana li se nešto, kao, dolaze li taksiji ili pizze za

tebe, je li bilo kakvih neobičnih telefonskih poziva ili neočekivanih

posjetitelja koji pokušavaju ući u kvart.
Rekao je da nije."

"Drago mi je što to čujem."

"To je sitno sranje. Mislim da nije ona to učinila." "Nego tko?" iznenađeno sam upitala.

"Žao mi je što ti to moram reći, ali ima još ljudi na ovom svijetu kojima baš nisi draga."

"Velikom dijelu zatvorske populacije."

"I ljudima koji nisu u zatvoru, barem ne još. Kao oni pripadnici Christian Sciencea, čijeg si sina obradila. Što misliš, je li njima moglo pasti na pamet da te maltretiraju? Tako da šalju taksije, rasklopni kontejner ili nazivaju mrtvačnicu rano ujutro i spuštaju slušalicu jednom Chucku? To je sve što ti treba, asistent u mrtvačnici, previše prestrašen da i dalje bude sam u toj zgradi. Ili još gore, da da otkaz. Sitno sranje", ponovila je. "Sitno, pakosno, tanko sranje koje je stvorio zatucani, sitni um."

Ništa mi od ovoga nije prije palo na pamet. "Spuštaju li mu još uvijek slušalicu?" upitala je.

Promatrala me iskosa, ispijajući svoju kavu. Iza sudopera se, kroz prozor, vidjelo sunce kao mandarina na sumračnom plavom horizontu.

"Saznat ću", odgovorila sam.

Uzela sam slušalicu u ruku i nazvala broj mrtvačnice. Chuck se odmah javio.

"Mrtvačnica", nervozno je rekao.
Još nije bilo sedam i pretpostavila sam da je sam. "Ovdje doktorica Scarpetta", rekla sam.

"Oh!" Laknulo mu je. "Dobro jutro."

"Chuck? Što je sa spuštanjima slušalice? Još dobivaš takve pozive?"

"Da, šefice."

"Ništa se ne kaže? Čak se ne čuje ni zvuk disanja s druge strane?"

"Ponekad mislim da čujem prometnu buku u pozadini, kao da je osoba negdje u telefonskoj govornici."

"Imam ideju." "OK."

"Kada se to dogodi sljedeći put, želim da kažeš: Dobro jutro, gospodine i gospođo Quinn."

"Što?" Chuck je bio zabezeknut.

"Samo učini to", rekla sam. "Imam predosjećaj da će pozivi prestati."

Lucy se smijala kada sam prekinula.

"Gotovi su", rekla je.

POSLIJE DORUČKA LUTALA SAM IZ SPAVAĆE U RADNU SOBU I OBR. nuto, razmišljajući što da ponesem na put. Ići će moj aluminijski kovčežić, jer sam imala naviku da ga ovih dana svuda nosim sa sobom. Također sam spakirala rezervni par sportskih hlača i košulju, kao i toaletni pribor za jednu noć, a svoj sam 0.38-milimetarski pištolj marke Colt stavila u torbicu. Premda sam bila navikla nositi oružje, nikada mi prije nije palo na pamet da ga ponesem u New York, gdje je čovjek zbog takvih stvari mogao završiti u zatvoru bez ikakvih prethodnih pitanja. Kada smo

se Lucy i ja našle u autu, rekla sam joj što sam učinila.

"To se zove etika prilagodena situaciji", rekla je. "Radije bih da me uhite, nego da poginem."

"To je jedan od načina na koji to možeš gledati", rekla sam, ja .gradanka koja je nekada poštivala zakon.

HeloAir, charter servis koji je iznajmljivao helikoptere, nalazio se na zapadnom rubu richmondskog aerodroma, gdje su neke područ.ne kompanije iz Fortuneovog popisa 500 najvećih imale svoje vla.stite terminale za helikoptere marki King Air, Lear Jet i Sikorsky. Bell JetRanger nalazio se u hangaru, i dok je Lucy otišla srediti stvari oko iznajmljivanja, ja sam našla pilota koji

mi je ljubazno do.pustio da se poslužim telefonom u njegovu uredu. Kopala sam po svojem novčaniku tražeći AT&T4' telefonsku karticu i nazvala broj administracije Centra za forenzičku psihijatriju Kirby.

Direktor centra bila je žena, psihijatrica po imenu Lydia Ensor, koja mi se vrlo sumnjičavo javila na telefon. Pokušala sam joj detalj.nije objasniti tko sam, ali me je prekinula.

" ~~dna od američkih telefonskih komPani?a,

"Znam točno tko ste", rekla je, naglaskom ~ekoga sa srednjeg zapada. "Sasvim sam svjesna trenutne situacije i suradivat ću koliko mogu. Medutim, nije mi jasno, doktorice Scarpetta, što vas točno

zanima. Vi ste glavni sudski patolog u Virginiji? Točno?"

"Točno. I radim kao sudski patolog savjetnik za ATF i FBL"

"Naravno, oni su me, takoner, zvali." Zvčala je iskreno zbunjena. "Tražite, dakle, informaciju u vezi s jednim od vaših slučajeva? Neke mrtve osobe?"

"Doktorice Ensor, trenutno pokušavam povezati velik broj slučajeva", odgovorila sam. "Imam razloga sumnjati da je Carrie Grethen, bilo izravno, bilo neizravno, upletena u sve te slučajeve, a

postoji i mogućnost da je već bila upletena i dok je boravila u Kirbyju."

"Nemoguće."

"Očito, vi ne poznajete tu ženu", rekla sam čvrstim glasom. "Ja sam, s druge strane, polovicu svog radnog vijeka obrađivala slučajeve nasilno prouzročenih smrti za koje je ona bila kriva, počevši od perioda kada je s Temple Gaultom bila na ubilačkom pohodu po Virginiji, do New Yorka, gdje je Gault ubijen. I sada ovo. Postoji mogućnost da je bilo još pet, a možda i više, ubojstava."

"Poznata mi je povijest gosponice Grethen. Čak predobro", rekla je doktorica Ensor. Nije bila neprijateljski raspoložena, ali sada se obrambeni ton uvukao u njezin glas. "Možete biti sigurni da je Kirby s njom postupao kao sa svim drugim pacijentima na strogo čuvanom zatvorenom odjelu..."

"U njezinim psihijatrijskim procjenama nema gotovo nikakvih korisnih podataka", prekinula sam je.

"Otkud biste vi mogli znati za njezine zdravstvene nalaze...?" "Zato što . sam član ATF-ove nacionalne intervencijske ekipe koja istražuje sva ta ubojstva povezana s požarima", odmjeravala sam riječi. "A radim i s FBI-em, kao što sam

već napomenula. Svi slučajevi o kojima govorim pod mojom su nadležnošću, zato što sam savjetnik pri službi čuvanja zakona na federalnoj razini. Ali moja dužnost nije da nekoga uhitim, niti da oblatim instituciju kao što je vaša. Moj je posao da dovedem pravdu pred mrtve i pružim mir, ko.liko je to moguće, onima koje su ti mrtvi za sobom ostavili. Da bih u tome uspjela, prisiljena sam učiniti sve što je u mojoj moći da sprije.čim još nečiju smrt. Carrie će ponovno ubiti. Možda već i je."

Upraviteljica je na trenutak zašutjela. Pogledala sam kroz pro.zor i vidjela kako se tamnoplavi helikopter na platformi izvlači iz hangara van na asfaltiranu pistu.

"Doktorice Scarpetta, što želite da učinimo?" doktorica Ensor konačno je progovorila, napetim i uzrujanim glasom.

"Je li Carrie imala socijalnog radnika? Nekakvu dodijeljenu za.konsku pomoć? Nekoga s kime je zaista razgovarala?" upitala sam. "Sigurno. Provodila je velik dio vremena s forenzičkim psiholo.

gom, ali on nije član našeg osoblja, nego uglavnom dolazi ovamo da procijeni pacijenta i da ga preporuči sudu."

"Onda ga je vjerojatno izmanipulirala", rekla sam, promatrajući Lucy kako se

penje u helikopter i započinje s pregledavanjem komandi prije polijetanja. "Tko još? Postoji li još netko kome se mogla približiti?"

"Njezina odvjetnica. Da, dodijeljena zakonska pomoć. Ako želite razgovarati s njom, to se može urediti."

"Ja sada krećem s aerodroma", rekla sam.

"Trebali bismo sletjeti za približno tri sata. Imate li platformu za slijetanje helikoptera?" "Ne sjećam se da je itko ikada ovdje sletio, ali ima nekoliko par-

kova u blizini. Bit će mi drago da donem po vas."

"Mislim da to neće biti potrebno. Pretpostavljam da ćemo sletjeti vrlo blizu."

"Onda ću vas pričekati i odvesti do njezine odvjetnice ili kamo li ćete već trebati ići."

"Željela bih vidjeti čuvaricu Carrie Grethen i mjesta na kojima je provodila vrijeme."

"Što god vam treba."

"Vrlo ste ljubazni", rekla sam.

Lucy je otvarala razne poklopce, da provjeri razinu goriva, instalacije i sve drugo što bi moglo poći po zlu, prije no što se dignemo. Bila je okretna i

znala je što radi, a kada se uspenjala na vrh trupa helikoptera da provjeri glavni rotor, upitala sam se koliko se heli.kopterskih nesreća dogodilo na tlu. Tek kada sam se popela na sje.dište za kopilota, primijetila sam vojni automat AR-15 u stalku iza njezinih leđa, i istovremeno sam shvatila da komande preda mnoom nisu bile uklonjene. Putnici nisu smjeli imati pristup palicama skup.

nog i cikličkog koraka, a nožne pedale za antirotaciju trebale su biti dovoljno udaljene da ih neupućeni ne bi slučajno nagazili.

"Što je ovo?" upitala sam Lucy, dok sam zakopčavala svoj sigurnosni pojas.

"Pred nama je dug let."

Nagazila je nekoliko puta na gas da provjeri klizi li sve i hvata li dobro.

"To shvaćam", rekla sam.

"Let preko čitave države je dobra prilika da se oprobáš u tome." Podigla je polugu skupnog koraka i izvodila pokrete u obliku ve.

likih slova X polugom cikličkog koraka.

"Da se oprobam u čemu?" upitala sam, dok je uzbuna u meni rasla.

"U letenju, s obzirom na to da trebaš samo držati visinu i brzinu i održavati helikopter u ravnini, i to je sve."

"Nikako." Pritisnula je tipku za pokretanje motora i on je zabrujao.

"Dakako."

Lopatice su se počele okretati, a rika se vjetra pojačavala.

"Ako budeš letjela sa mnom," rekla je moja nećakinja, pilot i službeni instruktor letenja, nadglasavajući buku, "onda bih voljela da znam možeš li pomoći, ako bude ikakvih problema, OK?"

Nisam više ništa rekla, a ona je okretala polugu za gas, povećavajući broj okretaja u sekundi. Kvrcnula je prekidače i isprobala upozoravajuća svjetla, a zatim uključila radio. Stavile smo slušalice s mikrofonom na glavu i Lucy nas je podigla s platforme. Kao da je gravitacija odjednom odustala od nas. Lucy nas je okrenula u vjetar i povećavala brzinu kretanja, sve dok se nije činilo da helikopter lebdi sam od sebe. Popele smo se iznad drveća, a kada smo odmakle od tornja i grada, sunce na istoku već je bilo visoko i Lucy je započela s prvom lekcijom.

Većina mi je komandi već bila poznata i znala sam koja čemu služi, ali moje znanje glede toga kako se njima upravlja

bilo je vrlo ograničeno. Nisam znala, na primjer, da kada podigneš polugu skupnog koraka i povećaš snagu, helikopter skreće desno, što znači da moraš spustiti lijevu antirotacijsku pedalu da poništiš zakretni

moment glavnog rotora i zadržiš letjelicu na kursu. Ako ti se pak povećava visina, zahvaljujući povlačenju poluge skupnog koraka prema gore, gubiš na brzini, što znači da moraš pritisnuti polugu cikličkog koraka prema naprijed. I tako dalje. To je bilo kao da sviram bubnjeve

najbolje što znam, samo sam u ovom trenutku morala paziti na to da se ne sudarimo s tupavim pticama, tornjevima, antenama i ostalim letjelicama.

Lucy je bila vrlo strpljiva i vrijeme je brzo prolazilo. Vozile smo brzinom od sto deset čvorova. Do vremena kada smo stigli sjeverno od Washingtona, bila sam u stanju održavati helikopter relativno ujednačeno i istovremeno uskladivati smjer na žiroskopu s onim na kompasu. Kurs nam je bio 050 stupnjeva, i premda nisam mogla paziti ni na što više, kao na primjer, na Global Positioning System ili GPS, Lucy je rekla da nas sasvim dobro održavam na kursu.

"Imamo mali avion na tri sata od nas", rekla je u mikrofon. "Vidiš ga?"

" » Da. "Onda kaži, tally-ho. I avion je iznad horizonta. To vidiš, zar ne?"

"Tally-ho. "

Lucy se nasmijala. "Ne tako. Tally-ho ne znači poruka primljena. I ako je nešto iznad horizonta, onda to znači i da je iznad nas. To je važno, jer ako su obje letjelice na horizontu i ona koju gledamo ne izgleda kao da se miče, onda to znači da je na našoj visini i da leti od nas, ili ravno prema nama. Bilo bi pametno posvetiti pozornost tome i skužiti koje je od toga dvoga, zar ne?"

Njezine su se poduke nastavile sve dok se na vidiku nisu pojavile siluete nebodera New Yorka. Nakon toga nisam imala više što tražiti s komandama. Lucy nas je prevezla tik iznad Kipa slobode i otoka

Ellis, gdje su se davno okupili moji talijanski preci da počnu od ničega u svijetu mogućnosti. Grad se okupljao oko nas; zgrade u financijskom dijelu bile su zastrašujuće velike. Letjele smo na sto
°z Naprava za automatsko određivanje pozicije s obzirom na geografsku širinu i dužinu, putem satelita.

'3 Za određivanje položaja drugih letjelica u zraku spram vlastite, koristi se broččanik sata; "na tri sata" znači u smjeru male kazaljke sata kada pokazuje tri sata, to jest, ravno desno.

^° Pozdrav.

pedeset metara visine, a sjena našeg helikoptera, klizila je ispod nas po površini vode. Bio je vruć, vedar dan i turistički helikopteri odra. nivali su svoje rute dok su drugi prevozili razne direktore koji su imali sve osim vremena.

Lucy je imala pune ruke posla s radijem i kontrola leta kao da nas nije htjela priznati jer je zračni promet bio toliko gust i kontrolori nisu bili jako zainteresirani za letjelicu koja leti ispod dvjesto deset metara. Na ovoj visini u ovom gradu, vrijedilo je pravilo: ugledaj i iz.bjegni i to je otprilike bilo sve. Slijedile smo East River preko mostova Brooklyna, Manhattana i Williamsburga, krećući se brzinom od devedeset čvorova iznad puzećih šlepera smeća, tankera s gorivom i bijelih turističkih brodica što su kružile duž obale. Dok smo prolazili pokraj propalih zgrada i starih bolnica

Roosevelt Islanda, Lucy je obavijestila La Guardianu što radimo. Sada se Ward's Island nalazio ravno ispred nas. Naziv Hell Gate⁴⁵ sasvim je odgovarao dijelu rijeke kod jugozapadnog vrha otoka. Ono što sam znala o Ward's Islandu bilo je rezultat mojeg trajnog zanimanja za povijest medicine. Za taj je otok vrijedilo isto što i za mnoge druge otoke

New Yorka u ranijim danima, a to je da su bili mjesta egzila za zatvorenike, bolesnike i mentalno oboljele. Koliko sam se mogla prisjetiti, prošlost Ward's Islanda bila je osobito nesretna, jer je polovicom osamnaestoga stoljeća to bila ustanova bez grijanja i tekuće vode, gdje su stavljali u karantenu ljude s tifusom, a Židove, izbjeglice iz Rusije, smještali u velika skladišta. Na prijelazu stoljeća, na otok su premjestili gradski azil za lunake. Uvjeti su tu danas sigurno bili bolji, iako su stanovnici postali maničniji od onih iz prethodnog stoljeća. Bolesnici su imali klimatizaciju, odvjetnike i hobije. Imali su pristup stomatološkoj i zdravstvenoj njezi, psihoterapiji, grupama za psihičku potporu i organiziranim sportskim aktivnostima.

Ušli smo u zračni prostor B klase iznad Ward's Islanda na naizgled civiliziran način, leteći nisko iznad zelenih parkova osjenčanih drvećem, dok su se ružne, žućkastosmede ciglene visokokatnice Psihijatrijskog centra Manhattan, Dječjeg psihijatrijskog centra i Kirbyja,

nazirale ravno ispred nas. Triborough
Bridge Parkway pro.

's yrata pakla.

°~ Zračni prostor do 10 000 stopa (cca
3500 m) nadmorske visine, u blizini

najprometnijih držav.nih zračnih luka.
Treba imati dozvolu kontrole leta zračne
luke za let i manevriranje u tom
prostoru.

tezao se preko sredine otoka i na njemu
se smjestio, potpuno ne.primjerenom, mali
otvoreni cirkus s bijelo ispruganim
šatorima, ponijima i artistima na
uniciklima. Gledala ih je jedna grupica
ljudi. Mogla sam prepoznati djecu kako
jedu šećernu vatu i pitala sam se zašto
nisu u školi. Malo dalje na sjeveru
nalazilo se postrojenje za odlaganje
otpadnih voda i vatrogasna akademija New
York Cityja, gdje je kamion s ljestvama
vježbao okretanje na parkiralištu.

Centar za forenzičku psihijatriju
smjestio se u zgradi od dva.naest katova
s prozorima neprozirnih stakala
zaštićenima čeličnim rešetkama i načičkan
jedinicama za klimatizaciju. Neuredni
navoji oštne žice savijali su se u
lukovima preko staza i prostora za
rekreaciju, da bi spriječili bijeg
bolesnika, no Carrie se ipak očito vrlo
lako snašla. Rijeka je ovdje bila široka
oko kilometar i pol, namreškana i
zloslutna, brze struje, pa sam
pretpostavljala da nije vjerojatno da je
itko prepliva. No, tu je bio mali drveni

most, kako su mi rekli. Bio je obojen zelenkastim preljevom oksidiranog bakra i

nalazio se možda kilometar i dvjesto metara južnije od Kirbyja. Rekla sam Lucy da preleti iznad njega. Iz zraka sam mogla vidjeti ljude kako prelaze preko njega u oba smjera, ulazeći i izlazeći iz Harlemove stambene četvrti na East Riveru.

"Ne vidim kako je mogla prijeći prijeko usred bijela dana", rekla sam Lucy kroz mikrofon. "Netko ju je sigurno vidio. Ali, čak i da je mogla prijeći i uspjeti u tome, što je mogla učiniti kao sljedeće? Po.licija je vrlo brzo preplavila čitavo ovo mjesto, osobito zonu s druge strane mosta. I kako li je samo došla do okruga Lehigh?"

Lucy je polagano kružila na sto pedeset metara visine, a lopatice rotora glasno su udarale. Vidjeli su se ostaci trajekta koji je u jedinom povijesnom trenutku omogućio prolaz iz East River Drivea na 106. ulicu, te ruševine stupova mosta, koji se sveo na gomilu trulog, kreozotom premazanog drveta što strši s malog otvorenog polja na zapadnoj strani Kirbyja u neprijateljsku rijeku. Polje je izgledalo pogodno za slijetanje, jedino što smo se morali držati bliže rijeci, nego žičanom mrežom natkrivenim puteljcima i klupama bolnice. Dok je Lucy obavljala visoko izvinanje, ja sam gledala ljude na tlu. Svi su bili

odjeveni u civilnu odjeću. Neki su se protezali i ležali na travi, drugi na klupama, a neki šetali niz puteljke izmenu zahrnalih bačvi za smeće. Čak i s visine od sto pedeset metara, prepoznala sam one specifično neuredne bolesnike, u neprikladnoj odjeći i ne-

običnu načina hoda, kako već izgledaju i hodaju neizlječivo slomljeni ljudi. Oni su, kao skamenjeni, buljili prema gore u nas koje smo letjele iznad tog područja, gledajući gdje bi nas mogli dočekati problemi kao što su kabeli struje, žičana užad i mekano, neravno tlo. Nisko izvinanje potvrdilo je da je naše spuštanje sigurno, a do tada je iz zgrada izašlo još više ljudi. Oni koji su ostali unutra, gledali su kroz prozore ili stajali na dovracima da mogu vidjeti što se dogana.

"Možda smo trebale pokušati sletjeti na jednom od parkova", rekla sam. "Nadam se da nećemo izazvati nemire."

Lucy je lebdjela na metar i pol od tla, a korov i visoka trava silovitost su se povijali. Ženka fazana sa svojim potomstvom bila je primjereno prestrašena te su svi zajedno zbrisali niz obalu, među rogoz, izvan vidnog polja. Bilo je teško zamisliti da nešto tako nevino i ranjivo živi tako blizu poremećenog čovječanstva. Odjednom sam se

sjetila Carriena pisma, njezina neobičnog opisa Kirbyjeve adrese kao Trga fazana. Sto mi je htjela time reći? Da je i ona

vidjela faza.ne? Ako je, zašto bi to bilo važno?

Helikopter se graciozno spustio na zemlju i Lucy je povukla ruči.cu gasa u prazan hod. Trebalo je čekati dvije vrlo duge minute da se ugasi motor. Lopatice su se vrtjele kao digitalne sekunde, a boles.nici i bolničko osoblje i dalje su mirno zurili. Neki su stajali savršeno mirni, pribijajući nas ukočenim pogledima, dok su drugi, nesvjesni stvarnosti, tresli ogradu ili hodali uz nagle nevoljne trzaje tijela, zu.reći u zemlju. Starac koji je motao cigaretu je mahnuo, žena u vikle.rima je mrmljala, a mladić sa slušalicama na glavi počeo je plesati na pločniku uvijajući koljena. U naše ime, kako se činilo.

Lucy je okrenula polugu gasa u ler do prestanka rada motora i zakočila glavni rotor, potpuno sve ugasivši. Kad su se lopatice ko.načno zaustavile, a mi izašle van, iz okupljene gomile mentalno po.remećenih i onih koji su se o njima brinuli, pojavila se jedna žena. Usprkos vrućini, bila je u elegantnom kostimu uzorka "riblja kost" i sakou. Tamna joj je kosa bila kratko ošišana i elegantnog stila. Od.mah sam znala da je to

doktorica Lydia Ensor, a činilo se da je i ona za mene točno pretpostavila tko sam, jer dok se predstavljala, prvo je stisnula ruku meni, a zatim Lucy.

"Moram primijetiti da ste izazvale mnogo uzbunjenja", rekla je s blagim osmijehom.

"Ispričavam se zbog toga", rekla sam. ,
"Ne brinite."

"Ja ostajem uz helikopter", javila se
Lucy. "Jesi li sigurna?" upitala sam je.

"Sigurna sam", odgovorila je,
promatrajući prijeteću gužvu oko nas.

"Većina njih su vanjski pacijenti iz
psihijatrijskog centra tamo prijeko",
doktorica Ensor je pokazala na drugu
visokokatnicu. "iz Odisejeve Kuće."

Kimnula je prema mnogo manjoj zgradi od
opeke, što se nalazila izvan Kirbyja, za
koju se činilo da ima vrt i izrovani
asfaltirani teniski teren s oštećenom
mrežom što se ljuljala na vjetru.

"Droga, droga i samo droga", dodala je.

"Ulaze unutra na savjetovanje i onda ih
uhvatimo kako, na izlasku, motaju joint.

"

"Bit ću točno tu", rekla je Lucy. "Ili
mogu otići po gorivo i onda se vratiti",
dodala je, gledajući me.

"Radije bih da pričekam", rekla sam.

Doktorica Ensor i ja krenule smo na našu
kratku šetnju do Kirbyja, opkoljene
užarenim očima koje su se prelijevale
crnom, neopisivom boli i mržnjom.
Muškarac s raščupanom bradom vikao nam je
da se želi provozati, gestikulirajući
nešto prema nebesima, mašući rukama kao
ptica i skaćući na jednoj nozi. Bijesna
lica bila su u nekim drugim carstvima,
ili praznim, ili ispunjenim gorkim
prijezirom koji je mogao doći jedino iz
toga što su oni bili unutra i gledali van
na ljude poput nas koji nisu bili

porobljeni drogama ili demencijom. Mi smo bili privilegirani. Mi smo bili oni koji žive. Mi smo bili bogovi u očima onih koji su nemoćni da učine išta drugo, osim da unište sebe i druge. I mi smo na kraju dana išli svojim kućama.

Ulaz u Centar za forenzičku psihijatriju Kirby bio je običan ulaz, kao u svim državnim institucijama, sa zidovima obojenim u istu zelenkastu boju kao i mostić preko rijeke. Doktorica Ensor odvela me iza ugla do gumba u zidu, koji je pritisnula.

"Približite se interfonu." Odjednom se začuo glas kao da pripada Čarobnjaku iz Oza.

Nastavila je bez dodatnih uputa i progovorila u interfon. "Doktorica Ensor", rekla je.

"Da, šefice." Glas je postao ljudski. "Samo naprijed."

Ulaz u srce Kirbyja izgledao je uobičajeno za kaznionicu, s hermetički zatvorenim vratima, koja nikada nisu dopuštala da dvoja od njih budu otvorena u isto vrijeme, te s obješenim upozorenjima o unošenju zabranjenih predmeta, kao što su vatreno oružje, eksplozivi, municija, alkohol ili predmeti od stakla. Bez obzira na to koliko političari, zdravstveni radnici i ACLU~ bili neumoljivi, ovo nije bila bolnica. Bolesnici su bili zatvorenici, nasilni zločinci koji su se našli u strogo čuvanoj ustanovi, jer su silovali i tukli. Jedni su izrešetali svoju

obitelj, drugi zapalili vlastitu majku, treći rasporili svoje susje.de i raskomadali ljubavnika. Oni su bili čudovišta koja su postala zvi.jezde, poput Roberta Chambersa iz čuvenog Yuppie4g ubojstva ili Rakowitza koji je ubio i skuhao svoju djevojku te navodno dijelovi.ma njezinog tijela hranio skitnice, ili Carrie Grethen koja je bila puno gora od svih njih.

Zeleno obojena vrata od šipki otključala su se uz elektronički škljocaj i čuvari javnog reda u plavim uniformama bili su vrlo ljuba.zni prema doktorici Ensor, a i prema meni takoner, s obzirom na to da je

bilo očito da sam njezina gošća. Menutim, morale smo proći kroz detektor za metal i naše su torbice bile temeljito pregledane. Bilo mi je neugodno kada su me podsjetili da se smije ući s lijekom samo u količini dovoljnoj za jednu dozu, a ja sam imala Motrina, Im.modiuma, Tumsa i aspirina dovoljno da opskrbim čitav odjel.

"Gospodo, vi se sigurno ne osjećate dobro", rekao je dobrohot.no jedan od čuvara.

"Nakupi se", rekla sam, zahvalna što sam zaključala svoj pištolj u kovčežić, koji je ostao sigurno pohranjen u prtljažniku helikoptera. "Pa, morat ću sve to zadržati, dok ne izadete. Čekat će vas točno tu, OK? Ne zaboravite uzeti."

"Hvala", rekla sam, kao da mi je upravo učinio uslugu.

Bilo nam je dopušteno da pronemo kroz sljedeća vrata na koji.ma je pisalo upozorenje: Ne držite se rukama za rešetke. Zatim smo se našle u golim, bezbojnim hodnicima, zaokrećući oko uglova, pro.lazeći pokraj zatvorenih vrata iza kojih su se obavljala saslušavanja.

" American Civil Liberties Union-američka unija za gradanska prava.

's Ubojstvo u kojem je ubojica R. Chambers zadavio svoju djevojku tijekom spolnog odnosa u Central Parku 1985. godine i bio osuden za ubojstvo na mah.

"Trebate shvatiti da su zakonski dodijeljeni odvjetnici zaposleni u Drušvu za zakonsku pomoć, koja je neprofitna, privatna organiza.cija pod ugovorom s gradom New Yorkom. Jasno, osoblje koje im radi ovdje dio je njihova odjela za kriminal. Oni ne pripadaju zapo.slenicima Kirbyja."

Htjela je biti sigurna da razumijem.

"Premda, nakon što provedu ovdje odreneni broj godina, sigur.no se mogu sprijateljiti s mojim osobljem", nastavila je govoriti, dok smo hodale, a naše pete kuckale po keramičkim pločicama. "Dotič.na odvjetnica, koja je radila s gosponicom Grethen otpočетка, naj.vjerojatnije će se opirati odgovoriti na naša pitanja."

Letimično me pogledala.

"Nad time nemam kontrolu", rekla je.

"Potpuno razumijem", odgovorila sam. "Da se neki javni brani.telj ili zakonski

zastupnik meni ne opire, pomislila bih da se svijet promijenio."

Zakonska pomoć za mentalnu higijenu nalazila se zagubljena negdje u

unutrašnjosti Kirbyja i ja sam se samo mogla zakleti da se nalazila na prvom katu. Upraviteljica mi je otvorila drvena vrata i zatim me uvela u mali ured koji je bio toliko nakrcan papirima da su stotine dosjea sa slučajevima bile naslagane u hrpama na podu. Od vjetnica iza stola izgledala je katastrofalno, u šlampavoj odjeći i s divljački sitno nakovrčanom crnom kosom. Bila je debela, velikih grudi kojima bi grudnjak dobro došao.

"Susan, ovo je doktorica Kay Scarpetta, glavna sudska patologinja u Virginiji", rekla je doktorica Ensor. "Tu je zbog Carrie Gretchen, kao što znate. Doktorice Scarpetta, ovo je Susan Blaustein."

"Dobro", rekla je gosponica Blaustein, koja nije imala namjeru ni ustati, niti se rukovati sa mnom. Jednostavno je nastavila pažljivo listati debeli sažetak zakonskog predmeta.

"Onda, ostavljam vas. Susan, vjerujem da ćete vi doktorici Scarpetti pokazati odjel, u protivnom, naći ću nekoga od osoblja da to učini", rekla je doktorica Ensor, i ja sam mogla pročitati iz pogleda koji mi je uputila kako zna da sam pred paklenim obilaskom.

"Nema problema."

Anneo čuvar zločinaca imala je bruklinski naglasak, toliko grub i zgusnut, da čovjek odmah pomisli na teglenjak smeća.

"Sjednite", rekla mi je, kada je upraviteljica nestala. "Kada je Carrie stigla ovamo?" upitala sam.

"Prije pet godina."

Nije htjela podići pogled sa svojih papira.

"Svjesni ste njezine povijesti, slučajeve ubojstva koji tek trebaju doći na sud u Virginiji?"

"Svjesna sam ja svega i svačega."

"Carrie je pobjegla odavde prije deset dana, desetoga lipnja", nastavila sam.

"Je li netko dokučio kako se to dogodilo?"

Blausteinova je okrenula stranicu i dohvatila svoju šalicu kave. "Nije se pojavila na večeri. To je sve", odgovorila je. "Bila sam šokirana, kao i svi, kada je nestala."

"Kladim se da jeste", rekla sam.

Okrenula je drugi list, ali ipak me morala pogledati. Sada mi je bilo dosta.

"Gospođice Blaustein," rekla sam čvrstim glasom, naslonivši se na njezin stol.

"Uza sve dužno poštovanje prema vašim klijentima, biste li željeli čuti nešto o

mojim? Biste li željeli čuti o muškarcima, ženama i djeci koji su bili iskasapljeni rukom Carrie Grethen? Ma.lom dječaku otetom iz prodavaonice 7-Eleven, kamo ga je majka poslala po konzervu juhe od gljiva? Bio je ustrijeljen u glavu, a dije.love njegova mesa bili su uklonjeni da bi se sakrili tragovi ugriza, nje.govo jedno tijelo ostavljeno samo u gaćicama i

naslonjeno na kon.tejner pod ledenom kišom?"

"Rekla sam vam, znam za slučajeve."

Nastavila je raditi.

"Predlažem vam da odložite taj sažetak i posvetite pozornost meni", upozorila sam je. "Možda sam ja sudska patologinja, ali sam također i odvjetnica i vaši trikovi vas kod mene neće nikamo dovesti. Vas je jednostavno zadesilo da zastupate ženu psihopata koja je, dok sada razgovaramo, vani i ubija ljude. Nemojte da na kraju sa.znam da ste imali informaciju koja je mogla spasiti nečiji život, a niste mi je rekli."

Pogledala me hladnim i arogantnim očima, jer jedina moć koju je imala u životu bila je da brani gubitnike i zavlači ljude poput mene.

"Samo da vam osvježim pamćenje", nastavila sam. "Otkad je vaša klijentica pobjegla iz Kirbyja, vjeruje se da je ili ubila ili sudjelovala u ubojstvu u dva

slučaja, koja su se dogodila u razmaku od nekoliko dana. Okrutna, brutalna ubojstva koja su se pokušala zamaskirati podmetanjem požara. Tim su požarima prethodili drugi slučajevi ubojstava s požarom za koja sada vjerujemo da su povezani, premda je u to vrijeme vaša klijentica još bila zatočena ovdje."

Susan Blaustein je šutjela, zureći u mene. "Možete li mi pomoći oko toga?"

"Svi moji razgovori s Carrie su povjerljivi. Sigurna sam da to znate",

dala je primjedbu, no ipak sam vidjela da ju je zanimalo to što govorim.

"Vjerojatno se povezala s nekim izvana?" nastavila sam. "Ako je to točno, kako i s kime?"

"Recite vi meni."

"Je li vam ikada pričala o Templeu Gaultu?" "Povjerljivo."

"Znači da jest", rekla sam. "Naravno, da jest. Nije vam mogla ne reći. Jeste li znali da mi je pisala, gosponice Blaustein, tražeći da je dodem posjetiti i da joj donesem fotografije s Gaultove obdukcije?"

Nije rekla ništa, ali oči su joj se vratile u život.

"Pregazio ga je vlak u Boweryju. Raznio ga duž tračnica." "Jeste li vi obavili njegovu obdukciju?" upitala je.

"Ne." "Zašto bi onda Carrie od vas tražila fotografije, doktorice Scarpetta?"

"Zato što je znala da ih mogu nabaviti. Carrie ih je željela vidjeti, krv i meso, i sve zajedno. To se dogodilo ni tjedan dana prije no što je pobjegla. Samo se pitam jeste li vi znali da je slala takva pisma? Jasna indikacija, po mojem mišljenju, da je unaprijed smislila sve što je trebalo poslije napraviti."

" Ne.

Blausteinova je uperila prst u mene.

"Carrie je razmišljala samo o tome kako su njoj natovarili kriviću za zločine, jer se FBI zapetljao kao pile u kućine i

trebao je sve to nekome prišiti",
izbacila je optužbu.

"Vidim da čitate novine."

Lice joj je postalo ljutito.

"Razgovarala sam s Carrie pet godina",
rekla je. "Nije ona spa.vala s FBI-em,
zar ne?"

"Na neki način je." Pomislila sam na
Lucy. "I iskreno rečeno, gosponice
Blaustein, nisam ovdje da mijenjam vaše

mišljenje o vašoj klijentici. Tu sam zato
da istražim brojne smrti i učinim što
mogu da spriječim nove."

Carriena po zakonu dodijeljena odvjetnica
ponovno je počela kopati po papirima.

"Čini mi se da je razlog Carrieina tako
dugog boravka ovdje bio taj što svaki put
kada bi se napravila evaluacija njezina
mentalnog statusa, vi biste se pobrinuli
da svima bude jasno kako još nije
uspo.stavila kompetenciju", nastavila
sam. "Što bi značilo da je ona bila
toliko duševno bolesna da nije bila ni
svjesna optužbi kojima je te.rete? A opet
je morala biti nekako svjesna svoje
situacije, jer kako bi drugačije
izmislila sve ono o FBI-evoj
namještaljki? Ili ste to izmi.slili vi?"

"Ovaj sastanak je upravo završio",
objavila je Blausteinova, i da je bila
sudac, tresnula bi čekićem o stol.

"Carrie nije ništa drugo doli simulant",
rekla sam. "Ona je to odigrala,
izmanipulirala. Da pogodim. Bila je vrlo
deprimirana, nije se mogla sjetiti ničega
u trenutku kada bi to bilo važno.

Vjerojatno je bila na Ativanu, koji na nju nije djelovao. Ona je očito imala ener.gije pisati pisma. I koje je još privilegije mogla uživati? Telefon? Fo.tokopiranje?"

"Bolesnici imaju grananska prava", Blausteinova je rekla jedno.ličnim glasom. "Bila je vrlo tiha. Često je igrala šah i karte. Voljela je čitati. Postojale su olakšavajuće i otežavajuće okolnosti u vrijeme tih zločina i ona nije bila odgovorna za svoja djela. Strašno se kajala."

"Carrie je uvijek bila odlična kad je trebala prodati priču", rekla sam. "Uvijek majstor u tome da dobije što želi, a željela je biti ovdje dovoljno dugo da povuče sljedeći potez. I sada ga je povukla."

Otvorila sam svoju torbicu i izvadila kopiju Carrieina pisma koje mi je napisala. Bacila sam ga pred Blausteinovu.

"Obratite osobitu pozornost na povratnu adresu na vrhu pisma. Tig fazana br. 1, Ženski odjel Kirby"; rekla sam.

"Imate li kakvu ideju što je pod time mislila? Ili biste željeli riski.rati da poganam?"

"Nemam pojma." Čitala je pismo, zbunjena izraza lica.

"Vjerojatno je ovaj dio Tig fazana br.1. igra riječi na TrgHogana br. 1. ili je to adresa državnog tužioca koji bi je na kraju sudski gonio."

"Nemam blagog pojma što se doganalo u njezinoj glavi." "Vratimo se na fazane"; rekla sam zatim. "Imate fazane uz obalu rijeke odmah izvan vaših vrata."

"Nisam primijetila."

"Ja jesam, jer smo sletjeli tamo na polje. I točno, ne biste ih primijetili ako niste pregazili pola jutra prerasle trave i korova i došli do ruba vode, pokraj starog potpornja."

Nije rekla ništa, ali mogla sam vidjeti da postaje uznemirena. "Moje pitanje je kako je Carrie, ili bilo tko od zatvorenika, znao za fazane?"

Još je šutjela.

"Znate vrlo dobro zašto, zar ne?" pritiskala sam je. Zurila je u mene.

"Strogo čuvani bolesnik nikada ne bi trebao doći na to polje, čak mu se ni približiti, gosponice Blaustein. Ako ne želite sa mnom o tome razgovarati, onda ću jednostavno prepustiti policiji da se pozbavi vama, s obzirom na to da je Carriein bijeg ovih dana jedan od prioriteta službama čuvanja zakona. Uistinu, sigurna sam da vaš što.vani gradonačelnik nije sretan glede nastavljanja lošeg publiciteta koji Carrie donosi gradu, koji je postao ponosan na to da pobjeđuje kriminal."

"Ne znam kako je Carrie znala", gospodica Blaustein je konačno prozborila. "Sada prvi put čujem za jebene fazane. Možda joj je netko od osoblja nešto rekao. Možda tko od dostavljača iz trgovine,

netko izvana, drugim riječima, poput vas."

"Kakve prodavaonice?"

"Programi privilegija bolesnika dopuštaju im da zarade kredite ili novac za trošenje u prodavaonici. Uglavnom grickalice. Imaju dostavu jedanput na tjedan i moraju trošiti vlastiti novac."

"Odakle je Carrie dobivala novac?"

Blausteinova nije željela reći. "Kojim su danom bile dostave?"

"Ovisi. Obično rano u tjednu, ponedjeljkom ili utorkom, uglavnom kasno poslije podne."

"Pobjegla je kasno poslije podne, u utorak", rekla sam. "Točno." Oči su joj postale tvrde.

"Što je s dostavljačem?" potom sam zapitala. "Je li se itko potrudio provjeriti imaju li on ili ona kakve veze s tim?"

"Dostavljač je bio on", rekla je Blausteinova bez ikakva osjećaja. "Nitko ga do sada nije uspio locirati. Bio je

zamjena za radnika, koji je vjerojatno bio na bolovanju."

"Zamjena? Tako je. Carrie je zanimalo više od prženih krumpirića!" Glas mi se povisio. "Dajte da pogodim. Dostavljači nose uniforme i voze kombi. Carrie odjene uniformu i išeta ravno van sa svojim dostavljačem. Ulazi u kombi i izlazi iz ove ustanove."

"Spekulacije. Ne znamo kako je izašla."

"Oh, mislim da znate, gosponice Blaustein. I pitam se niste li mogli

Carrie novčano, takoner, s obzirom na to da vam je bila tako posebna štíćenica."

Ustala je i ponovno uprla prstom u mene.

"Ako me optužujete da sam joj pomogla pri bijegu..." "Pomogli ste joj na ovaj ili onaj način", presjekla sam je.

Borila sam se sa suzama, misleći na Carrie kako slobodno šeta ulicama, misleći na Bentona.

"Čudovište jedno", rekla sam joj, gledajući je u oči vrelim pogledom.

"Voljela bih da provedete samo jedan dan sa žrtvama. Samo

jedan prokleti dan, da stavljate svoje ruke u njihovu krv i dodirujete njihove rane. Nevini ljudi koje Carrie ovog svijeta mesare iz zabave. Mislim da ima još nekih ljudi koji baš ne bi bili

sretni kad bi saznali za Carrie, njezine privilegije i nerazjašnjen izvor prihoda", rekla sam. "Osim mene."

Prekinulo nas je kucanje na vratima i ušla je doktorica Ensor. "Pomislila sam da bih vas ja mogla povesti u razgledanje", rekla mi je. "Izgleda da je Susan prezaposlena. Jeste li završile?" upitala je zakonski dodijeljenu odvjetnicu.

"Skoro." "Vrlo dobro", rekla je uz hladan osmijeh.

Tada sam shvatila da je upraviteljici bilo savršeno jasno koliko je Susan Blaustein zlorabila svoju moć, povjerenje i običnu pristojnost drugih ljudi. Na kraju, Blausteinova je manipulirala bolnicom koji.ko i Carrie.

"Hvala", rekla sam upraviteljici.

Otišla sam, okrenuvši lena Carrieinoj braniteljici. Da Bog da se pekla u paklu, pomislila sam.

Slijedila sam ponovno doktoricu Ensor, ovaj put u prostrano di.zalo od nehrnajućeg čelika koje se otvorilo prema praznom hodniku bež boje, zatvorenom teškim crvenim vratima kroz koja se moglo ući samo uz šifru. Sve se snimalo zatvorenim krugom TV kamera. Car.rie je navodno uživala raditi na programu o kućnim ljubimcima, što je uključivalo

dnevne posjete jedanaestom katu, gdje su se životinje držale u kavezima u maloj sobi s pogledom na oštru žicu.

Menažerija je bila prigušeno osvijetljena i vlažna, ispunjena mo.šusnim mirisom životinja i drvenim iverjem i zvukovima kandžica koje jurcaju po podu kaveza. Bilo je papigica, zamoraca i ruskih pa.tuljastih hrčaka. Na stolu se nalazila kutija zemlje s bogato izraslim nježnim izdancima mladica.

"Ovdje uzgajamo vlastito sjemenje za ptice", objasnila je dokto.rica Ensor.

"Ohrabrujemo bolesnike da ga uzgajaju i prodaju. Na.ravno, ne govorimo o masovnoj produkciji. Ovo jedva da dostaje za naše vlastite potrebe, a kao što vidite po ovome što se nalazi u nekim kavezima i na podu, bolesnici su skloni hraniti svoje ljubimce kugli.cama sira i prženim krumpirićima."

"Carrie je bila ovdje gore svaki dan?" upitala sam.

"Tako sam saznala, provjeravajući što je sve radila dok je bila ov.dje..."

Napravila je stanku, tražeći pogledom po kavezima, dok su se životinje s ružičastim nosićima trzale i grebale.

"Očito nisam znala sve u to doba. Na primjer, slučajno, tijekom šest mjeseci dok je Carrie nadgledala program kućnih

ljubimaca, imali smo neobičan broj smrtnih slučajeva i neobjašnjivih nestana.ka. Papigica ovdje, hrčak ondje. Bolesnici bi ušli i našli svoje ljubim.ce mrtve u kavezima ili bi vrata kaveza bila otvorena a ptica se nigdje ne bi mogla pronaći."

Vratila se u hodnik, čvsto stisnutih usnica.

"Velika šteta što niste bili tu u tim prilikama", suho je rekla. "Možda ste mi mogli reći od čega umiru. Ili od koga."

Na kraju hodnika nalazila su se još jedna vrata, a ta su vodila u malu, prigušeno osvjetljenu sobu gdje se na običnom drvenom stolu nalazio relativno suvremen kompjuter s pisačem. Takoner sam pri.mijetila utičnicu za telefon u zidu. Zle slutnje smračile su mi misli još prije no što je doktorica Ensor progovorila.

"Ovdje je Carrie provodila možda najveći dio svoga slobodnog vremena", rekla je.

"Kao što nesumnjivo znate, ima široko znanje o kompjuterima. Bila je izuzetno dobra u poticanju drugih bolesnika da nauče raditi na kompjuteru i PC je bio njezina ideja. Predložila je da nademo

donatore za rabljenu opremu i sada imamo po jedan kompjuter i pisač na svakom katu."

Prišla sam terminalu i sjela ispred njega. Udarivši tipku, isključila sam screen saver i na ekranu pogledala sličice raspoloživih programa.

"Dok su bolesnici ovdje radili", upitala sam, "jesu li bili pod nadzorom?"

"Ne. Uveli bi ih unutra, a vrata bi se zatvorila i zaključala za njima. Jedan sat kasnije, odveli bi ih natrag na njihov odjel." Zamislila se. "Prva bih priznala da sam bila impresionirana brojem bolesnika koji su počeli učiti korištenje programa za obradu teksta i u nekim slučajevima tablične kalkulatora."

Otišla sam na američku mrežu America Online i prozorčić na ekranu zatražio je da unesem korisničko ime i lozinku. Upraviteljica je promatrala što radim.

"Naravno da nisu imali pristup Internetu", rekla je. "Kako znamo?"

"Kompjutori nisu spojeni na Internet", odgovorila je.

"Ali imaju modeme", rekla sam. "Odnosno, barem ovaj ima. Ne spaja se s Internetom samo zato što nema telefonske žice uvedene u telefonsku utičnicu."

Pokazala sam u malenu utičnicu u zidu, a zatim se okrenula ličnom prema njoj.

"Je li kojim slučajem odnekud nestala telefonska žica?" upitala sam. "Možda iz

jednog od ureda? Iz ureda Susan Blaustein, na primjer?"

Upraviteljica je skrenula pogled, lica ljutita i potresena, jer je počela uvinati na što sam ciljala.

"Bože", promrmljala je.

"Naravno, mogla je to dobiti i izvana. Možda od onoga tko joj je dostavljao grickalice iz prodavaonice."

"Ne znam."

"Stvar je u tome što ne znamo mnogo, doktorice Ensor. Ne zna.mo, na primjer, kojeg je vruga Carrie radila dok je bila u ovoj sobi. Mogla se uključivati i isključivati iz raznih razgovora putem Inter.neta, ispitivati teren preko osobnih oglasa, nalaziti prijatelje dopisi.vanjem. Sigurna sam da ste dovoljno pratili vijesti da znate koliko se zločina počini preko Interneta? Pedofilija, silovanje, ubojstvo, dje.čja pornografija."

"Zato se ovo strogo nadgledalo", rekla je. "Ili se trebalo nadgle.datu."

"Carrie je ovim putem mogla planirati svoj bijeg. I vi kažete da je počela raditi s kompjuterima prije koliko vremena?"

"Prije otprilike godinu dana. Nakon dugoročnog uzornog pona.šanja."

"Uzornog ponašanja"; ponovila sam.

Mislila sam na slučajeve u Baltimoreu, Venice Beachu i onom najnovijem, u Warrentonu. Pitala sam se je li bilo moguće da je Car.rie upoznala svojeg ortaka putem elektroničke pošte, preko web stranice ili kroz chat na Internetu. Je li moguće da je mogla počinuti zločine

preko kompjutera, dok je bila zatočena ovdje? Je li mogla

raditi iza kulisa, savjetujući i ohrabrujući psihopate koji su krali ljud.ska lica, a zatim pobjeći i od tog trenutka svoje zločine počinili osob.no, vlastitom rukom.

"Je li tijekom protekle godine iz Kirbyja bio otpušten netko tko je bio palikuća, osobito netko s poviješću ubojice? Netko koga je Car.rie mogla upoznati? Možda na satovima poduke koje je držala?" upitala sam da budem sigurna.

Doktorica Ensor ugasila je svjetlo iznad nas i mi smo se vratile u hodnik.

"Nitko mi ne pada na pamet", rekla je. "Nitko tko bi odgovarao tom opisu. Moram dodati da je čuvar javnog reda bio uvijek prisu.tan."

"A muški se i ženski pacijenti nisu miješali za vrijeme rekrea.cije?"

"Ne. Nikada. Muškarci i žene su potpuno odvojeni."

Iako nisam sigurno znala da je Carrie imala muškog ortaka, vje.rovala sam da je tako, i sjetila sam se što je Benton napisao u svojim bilješkama na kraju, o muškarcu, bijelcu, životne dobi izmenu dva.deset osam i četrdeset pet godina. Čuvari javnog reda, koji su bili samo čuvari bez oružja, mogli su osigurati održavanje reda u učioni.cama, ali duboko sam sumnjala da su imali ikakvog pojma o Carriei.nu korištenju Interneta za kontaktiranje. Ponovno smo ušli u dizalo, ovaj put spustivši se na treći kat.

"Ženski odjel", objasnila je doktorica Ensor. "Trenutno imamo dvadeset i šest pacijentica, od ukupno sto sedamdeset pacijenata. Ovo je soba za posjetitelje."

Pokazala je kroz staklo na prostrani, nepregradeni prostor s udobnim stolicama i televizorima. Sada tamo nije bilo nikoga.

"Je li je ikada itko posjetio?" zapitala sam, dok samo nastavile hodati.

"Ne izvana, ni jednom. To je izazvalo samo još više sažaljenja prema njoj, pretpostavljam." Gorko se osmjehnula. "Žene, zapravo, ostaju tamo unutra."

Pokazala je u drugi prostor namješten krevetima.

"Spavala je tamo, pokraj prozora", rekla je doktorica Ensor.

Izvukla sam Carrieno pismo iz svoje torbice i počela ga ponovno čitati, zastajući kod petog odlomka:

L UCY BOO na Thu. Leti kroz prozor. Doni
Sa mnom

Pod pokrivače. Docii do zore. Smij se i pjevaj. istu staru pjesmu.

LUCYLUCYLUCYi mi!

Odjednom sam se sjetila videosnimke Kellie Shephard i glumice iz Venice Beacha koje su igrale sporedne male uloge u televizijskim emisijama. Sjetila sam se fotografskih snimanja i filmskih ekipa i bila sam sve uvjerenija da postoji veza. Ali kakve je veze Lucy imala sa svime time? Zašto bi Carrie vidjela Lucy na televiziji? Ili je je.dnostavno nekako

saznala da Lucy zna letjeti, da zna voziti helikop.tere?

Iza ugla je nastalo nekakvo komešanje. Čuvarice javnog reda pratile su s rekreacije skupinu bolesnica. Bile su znojne i glasne, s iz.mučenim licima, a jednu su vodili u remenju za prevenciju agresije, ili SPA, što je bio politički korektan izraz za sputavanje lancima koji su spajali članke šaka i gležnjeve za kožni remen oko struka. Bole.snica je bila mlada bjelkinja, s očima koje su se

raširile poput zvije.zda kada su se zalijepile za mene, a usta joj se iskrivila u priglupi, iskrivljeni osmijeh. Sa svojom izblajhanom kosom i blijedim andro.ginim tijelom, mogla je biti Carrie i na trenutak, u mojoj mašti, ona je to i bila. Tijelom mi je prošao neugodan grč. Činilo se da se njezi.ne šarenice okreću kao virovi, usisavajući me. Ostale su se pacijenti.ce gurale, prolazeći pokraj nas, a nekoliko ih je dalo do znanja što misle, bubnuvši u mene.

"Si ti odvjatnica?" jedna me debela crnkinja gotovo pljunula, prživši me očima.

"Da", rekla sam nepokolebljivo, uzvraćajući pogled, jer su me ljudi koji mrze odavno prestali plašiti.

"Dodite." Upraviteljica me povukla za sobom. "Zaboravila sam da su po rasporedu gotove u ovo vrijeme. Ispričavam se."

Ali meni je bilo drago što se to dogodilo. U izvjesnom sam smi.slu

pogledala Carrie u oči, a da pritom nisam okrenula glavu.

"Recite mi, molim vas, što se točno dogodilo te noći kada je nestala."

Doktorica Ensor je otiskala šifru na sljedećoj tastaturi i gurnula sljedeći par žarkocrvenih vrata.

"Koliko smo uspjeli rekonstruirati", odgovorila je, "Carrie je otišla s ostalim bolesnicama na ovaj isti sat rekreacije. Dostavljene su joj grickalice i na večeri se nije pojavila."

Spustile smo se dizalom.

"Odmah je započela potraga i obavijestilo se policiju. Od nje ni kakva znaka i to me je stalno mučilo", nastavila je. "Kako je uspjela otići s otoka usred bijela dana a da je nitko nije vidio? Imali smo policiju, imali smo pse, imali smo helikoptere..."

Tu sam je zaustavila, usred hodnika na prvom katu. "Helikoptere?" upitala sam. "Više od jednog?" "O, da."

"Vidjeli ste ih?"

"Bilo bi ih teško ne vidjeti", rekla je. "Kružili su i zujali satima, čitava je bolnica bila uzbuđena."

"Opišite mi helikoptere", rekla sam joj, a srce mi je počelo bubnjati.

"Eh, dakle", počela je. "U početku tri policijska, a zatim su doletjeli i iz medija, kao roj stršljenova."

"Jeste li kojim slučajem vidjeli je li jedan od njih bio malen i bijel? Kao vilin konjic?"

Izgedala je iznenađeno.

"Sjećam se da sam vidjela jednog takvog", rekla je. "Mislila sam da je to samo neki znatiželjni pilot kojeg je privukla sva ta gungula."

LUCY I JA SMO UZLETJELE S WARD'S ISLANDA U VRELINU VJETRA i niski barometarski tlak, zbog kojeg je Bell JetRanger bio spor. Sli.jedile smo East River i nastavile letjeti kroz zračni prostor B klase oko La Guardie. Tamo smo sletjele samo da napunimo rezervoar i kupimo kreker sa sirom i sodu iz automata , te da ja nazovem Sve.učilište u Sjevernoj Karolini u Wilmingtonu. Ovog su me puta spojili s direktoricom savjetovališta za studente. To sam shvatila kao dobar znak.

"Razumijem da se trebate zaštititi", rekla sam joj, stojeći iza zat.vorenih vrata telefonske govornice u terminalu Signatures. "Ali molim vas da ponovno razmotrite ovaj slučaj. Još je dvoje ljudi ubijeno nakon Claire Rawley."

Nastupila je duga tišina.

Zatim je doktorica Chris Booth rekla: "Možete li doći osobno?" "To sam i planirala", rekla sam joj.

"Onda u redu."

Zatim sam nazvala Teun McGovern da joj ispričam što se doga.dalo.

"Mislim da je Carrie pobjegla iz Kirbyja u istom bijelom helikop.teru marke Schweizer, koji smo vidjele kako leti iznad farme Ken.netha Sparkesa dok smo obradivale zgarište", rekla sam.

"Zna li ona pilotirati?" vratio mi se zbunjeni glas McGovernove.

"Ne, ne. Ne mogu to zamisliti." " »

Ah.

"S kim god da je, " rekla sam, "ta je osoba pilot. To je taj koji joj je pomogao u bijegu i koji čini sve ovo. Prva su dva slučaja bila samo zagrijavanje. Baltimore i Venice Beach. Mogli smo nikada i ne sa-

znati za njih, Teun. Vjerujem da je Carrie čekala, da nas uvuče u ovo. Čekala je do Warrentona."

"Onda, misliš da je Sparkes bio namjerno odabrana meta", za. mišljeno je konstatirala.

"Da nam privuče pozornost. Da bude sigurna da ćemo doći. Da, to mislim", rekla sam.

"A kako se tu uklapa Claire Rawley?"

"Zato i idem u Wilmington da saznam, Teun. Vjerujem da je ona na neki način ključ svega ovoga. Ona je veza s njim. Tko god on bio. A također vjerujem da

Carrie zna da ću to učiniti i da me očekuje." "Misliš da je ona tamo."

"O, da. Kladam se u to. Očekivala je da će Benton doći u Phila. delphiju, i došao je. Očekuje Lucy i mene da donemo u Wilmington. Zna kako razmišljamo, kako radimo, zna o nama u najmanju ruku onoliko koliko i mi o njoj."

"Kažeš da ste joj vi sljedeće na odstrelu."

Ta je pomisao bila poput hladne vode u mojem želucu. "Odabrane mete."

"Ne smijemo nimalo riskirati, Kay. Bit ćemo tamo kada sletite. Sveučilište sigurno ima igralište. Uredit ćemo to vrlo diskretno. Kad god sletiš po gorivo ili nešto, dojavij mi i tako ćemo biti u kontaktu i pratiti što ona druga radi."

"Carrie ne smije primijetiti da si tamo", rekla sam. "To bi sve pokvarilo."

"Neće znati, vjeruj mi", rekla je McGovernova.

Odletjele smo iz La Guardie sa sedamdeset pet galona goriva i sviješću o nepodnošljivo dugom putovanju koje je pred nama. Već i tri sata u helikopteru bilo mi je previše. Težina slušalice s mikrofonom na glavi, buka i vibracije skupile su se u jednu vrelu točku na mojem tjemenu i činilo mi se kao da sam

potpuno rasklimana. Podnositi takvo stanje duže od četiri sata uglavnom je rezultiralo teškom glavoboljom. Imale smo sreće jer nam je vjetar velikodušno puhao u rep i iako je brzinomjer pokazivao sto deset čvorova, na GPS-u smo očitale da nam je brzina na zemlji bila sto dvadeset.

Lucy me je ponovno natjerala da preuzmem upravljanje. Ovaj sam put zadatak obavljala glatko. Naučila sam da ne pokušavam

silom zadržati kontrolu i da se ne borim s komandama. Kad bi nas termički stupovi i vjetrovi počeli tresli kao ljuta majka dijete, prepuštala bih im se. Pokušavati izbjegavati nalete vjetra i strujanje zrakom uvis samo bi pogoršavalo situaciju

i taj mi je dio letenja bio vrlo zahtjevan. Voljela sam mijenjati stvari na bolje. Naučila sam paziti na ptice, a povremeno bih spazila avion istovremeno s Lucy.

Sati su monotono tekli poput mutne vode, a naš je let slijedio zakrivljenosti obale, preko Delaware rijeke i dalje prema Eastern Shore. Uzele smo goriva pokraj Salisburyja, u Marylandu, gdje sam popila Coca-Colu i iskoristila priliku da odem u zahod. Nastavile smo put prema Sjevernoj Karolini, čija je topografija bila isprugana dugim aluminijskim stajama

svinjogojskih farmi i golemim jarcima za obradu gnojiva, boje krvi. Ušli smo u zračni prostor Wilmingtona malo prije dva sata. Kada sam zamislila što bi nas tamo moglo čekati, živci su mi počeli vrištati.

"Spustimo se na sto osamdeset metara visine", rekla je Lucy. "I smanji brzinu."

"Želiš da ja to učinim?" provjerila sam jesam li je dobro razumjela.

"Brod je tvoj."

Nije bilo lijepo, ali sam uspjela.

"Pretpostavljam da Sveučilište nije na vodi i da vjerojatno izgleda kao gomila zgrada od opeke na jednoj hrpi."

"Hvala, Sherlock."

Gdje god sam pogledala vidjela sam samo vodu, stambene komplekse, hidrocentrale i ostale tvornice. Ocean je bio na istoku, bliještav i namreškan, nesvjestan tamnih, nabijenih oblaka što

su se sku.pljali na horizontu. Spremala se oluja. Činilo se da ne žuri, ali sve je prijetilo da će biti gadna.

"Gospode, ne želim se prizemljiti ovdje", rekla sam preko mi.krofona, kada se dovoljno jasno pojavio grozd georgijanskih zgrada od opeke na vidiku.

"Nisam baš sigurna", Lucy se ogledavala uokolo. "Mislim, da je Carrie ovdje. Gdje je, teta Kay?"

"Gdje god misli da smo mi." Zvučala sam potpuno uvjerena u to.

Lucy je preuzela komande.

"Komande su moje", rekla je. "Ne znam d~li se nadam da si u pravu ili da nisi."

"Nadaš se da sam u pravu", odgovorila sam joj. "Zapravo, toliko se nadaš da sam u pravu da me to plaši, Lucy."

"Nisam nas ja dovela ovamo."

Carrie je pokušala uništiti Lucy. Carrie je ubila Bentona. "Znam tko nas je doveo ovamo", rekla sam. "Ona."

Sveučilište je bilo tik ispod nas i mi smo pronašli vježbalište na kojem nas je čekala McGovernova. Žene i muškarci igrali su nogo.met. Blizu teniskih igrališta nalazila se čistina i tu je Lucy trebala sletjeti.

Dvapat je obletjela područje, jednom visoko, drugi put nisko i ni jedna od nas nije primijetila nikakve prepreke, osim tu i tamo pone.ko drvo. Nekoliko je automobila bilo parkirano sa strane i dok smo slijetali u travu, primijetila sam da je jedan od njih bio tamnoplavi Explorer

u kojem je sjedio vozač. Zatim sam shvatila da je nogomet.nu utakmicu unutar

zidina Sveučilišta sudila Teun McGovern, u gimnastičkim hlačicama i sportskoj košulji. Oko vrata je nosila zviždaljku, a u ekipama su bili atletski graneni mladići i djevojke.

Osvrnula sam se oko sebe, kao da Carrie sve ovo promatra, ali nebo je bilo prazno i ništa nije nagoviještalo njezinu blizinu. Istog trenutka kad smo se našli na zemlji i u praznom hodu, Explorer se prevezao preko trave i zaustavio na sigurnoj udaljenosti od lopatica našeg helikoptera. Vozila ga je nepoznata žena i ja sam se zabezek.nula, ugledavši na suvozačevu sjedištu Marina.

"Ne vjerujem vlastitim očima", rekla sam Lucy.

"Kako je on, k vragu, dospio ovamo?" I ona je bila iznenanena. Dok smo čekale da pronu dvije minute da isključimo sve koman.

de, Marino je buljio u nas kroz prednje staklo automobila. Nije imao smiješak na licu i nije bio ni najmanje prijateljski raspoložen, kada sam sjela na zadnje sjedište automobila. Lucy je za to vrijeme vezi.vala lopatice glavnog rotora za tlo. McGovernova i njezini nogome.taši nastavili su svoju insceniranu utakmicu, ne posvećujući nam ni.malo pozornosti. No, primijetila sam sportske torbe ispod klupa uz teren i uopće nisam imala dvojbi

što je u njima. Kao da smo očekivali nekakvu vojsku koja se približava, nekakvu zasjedu neprijatelj.

skih trupa, a ja sam se morala zapitati nije li nam se Carrie još jedanput narugala.

"Nisam očekivala da ću tebe vidjeti", komentirala sam Marinu. "Misliš da je moguće nekud letit' USAirwaysom a da avion ne ide preko Charlotte?" prigovorio je. "Trebalo mi je dovd, kol'ko i tebi."

"Ja sam Ginny Correll." Naša se vozačica okrenula i pružila mi ruku.

Imala je najmanje četrdeset godina. Vrlo atraktivna plavuša, odjevena u svijetlozeleni kostim kao stara cura, i da nisam znala o čemu se radi, pretpostavila bih da pripada profesorskom kadru pri Sveučilištu. Ali u autu su se nalazili skener i radio primopredajnik, a uhvatila sam okom i obris pištolja ispod sakoa, u futroli pod njezinim pazuhom. Čekala je dok Lucy ne uđe u Explorer, a zatim počela okretati auto preko tratine, dok se nogometna utakmica nastavljala.

"Evo što se događa", Correllova je počela objašnjavati. "Nismo znali bi li vas sumnjivci mogli čekati, slijediti ili nešto treće, pa smo se pripremili za to."

"Vidim da jeste", rekla sam.

"Za otprilike dvije minute svi će otići s igrališta. Važno je da su naši momci raspoređeni po čitavom mjestu. Neki su odjeveni kao studenti, drugi su u gradu, provjeravaju hotele i kafiće, i takve stvari. Mi sada idemo u savjetovalište za

studente, gdje će nas dočekati po.moćnica direktora. Ona je bila savjetnica Claire Rawley i ima sve za.pise njihovih razgovora."

"Dobro", kratko sam komentirala.

"Samo da znaš, doktorice," javio se Marino, "imamo policajca koji radi tu, na Sveučilištu, i koji misli da je jučer vidio Carrie u stu.dentskom društvenom centru."

"Točnije, u The Hawk's Nest"; rekla je Correllova. "To je kafete.rij a."

"Kratko ošišane crveno obojene kose, čudnih očiju. Kupovala je sendvič i primijetio ju je zato što ga je prostrijelila pogledom, dok je prolazila pokraj njegovog stola. A onda je, kad smo svima podijelili njezinu fotku, rek'o da je to mogla biti ona. Makar se ne bi mogao zakleti."

"Bilo bi to njezinu stilu, da tako zuri u murj,aka", rekla je Lucy. "Zezati uokolo ljude njezin je omiljeni sport."

"No, ja moram primijetiti da za djecu s koledža nije neobično da izgledaju kao beskućnici", rekla sam.

"Provjeravamo obližnje zalagaonice da vidimo je li netko tko od.govara Carrieinu opisu, možda kupio kakvo oružje. Tragamo i za ukradenim automobilima u okolici", Marino je rekao. "Pretpostav.ljamo da ako su ona i njen pajdaš ukrali aute u New Yorku ili Phila.delphiji, ovdje se neće pojaviti s tim istim tablicama."

Sveučilišni je kompleks bio besprijeekorna kolekcija adaptiranih georgijanskih zgrada umotanih među palme, magnolije, mirte, gor. donije i borove s dugim iglicama. Gardenije su bile u punom cvatu i kada smo izašli iz auta, njihov ljepljivi miris u vrelom, vlažnom zraku udario mi je u glavu.

Voljela sam mirise američkoga Juga. Na trenutak mi se učinilo kako se ovdje jednostavno ne može dogoditi ništa loše. Završio je ljetni semestar i kampus nije bio gusto naseljen. Parkirališta su bila napola puna, a većina mjesta za bicikle prazna. Neki auti što su vo. zili cestom kroz Sveučilište imali su daske za jedrenje zavezane za krov.

Savjetovalište za studente nalazilo se na drugom katu Westside Halla, a čekaonica ambulante bila je svijetloljubičasta i

puna svjetla. Slagalice od tisuću komada nalazile su se u raznim stupnjevima do. vršenosti na stolićima za kavu, pružajući dobrodošao način odvrća. nja pozornosti onima koji su imali dogovorene posjete liječniku. Re. cepcionar nas je očekivao i odveo niz dugačak hodnik, pokraj soba za opservaciju, prostorija za grupnu terapiju i onih za psihološko testiranje studenata. Doktorica Chris Booth bila je energična žena, toplih mudrih očiju, šezdesetih godina. Pretpostavila sam da je i žena koja voli sunce, s obzirom na to da je bila preplanula. To je pri. donosilo njezinu karakteru -duboko potamnijela i izborana

koža, kratka bijela kosa i krhko, ali vitalno tijelo.

Bila je psihologinja i prozori njezina ureda, koji se nalazio na uglu, gledali su na zgradu odsjeka za likovnu umjetnost i arhitekturu i na raskošne američke crnike⁴⁹. Uvijek me fasciniralo kako se u izgledu ureda prepoznaje ličnost kojoj pripada. Mjesto gdje je ona ra.

a9 Vrsta hrasta.

dila bilo je umirujuće i neprovokativno, ali oštromno namješteno, sudeći po rasporedu i izgledu stolica koje su odgovarale vrlo različitim ličnostima. Tu je bila papasans^o stolica za pacijente koji su se željeli sklupčati i utonuti u

meke, debele jastuke, otvoreno tražeći po. moć, zatim stolac za ljuljanje s naslonom od trske i tvrdi tapecirani dvosjed. Kombinacija boja u sobi bila je nježno zelena, na zidovima su bile slike jedrilica, a u glinenim lončanicama raslo je tropsko bilje, popularno zvano slonovo uho^s.

"Dobar dan", doktorica Booth nas je pozdravila s osmijehom, pozivajući nas da uđemo. "Jako mi je drago da vas vidim."

"I meni je jako drago da vidim vas", odgovorila sam.

Izabrala sam stolicu za ljuljanje, dok se Ginny ugnijezdila na tapeciranom dvosjedu. Marino se osvrnuo uokolo smetenim pogledom i polagano se spustio u papasan stolicu, trudeći se, koliko god je to bilo moguće, da ne utone potpuno u nju. Doktorica Booth je sjela u svoj

službeni stolac, lenima okrenuta savršeno čistom stolu na kojem nije bilo ničega doli limenke dijetalne Coca-Cole. Lucy je os.tala stajati kod vrata.

"Nadala sam se da će me netko doći vidjeti", doktorica Booth je započela razgovor, kao da je ona sazvala ovaj sastanak. "Ali zaista nisam znala s kim kontaktirati, ni bih li to uopće trebala."

Pogledala je svakoga od nas svojim vedrim sivim očima.

"Claire je bila jako posebna-znam da to svi kažu za preminule", rekla je.

"Ne svi", Marino je cinično odvratio.

Doktorica Booth tužno se nasmiješila.

"Samo kažem da sam sa.vjetovala mnogo studenata tijekom ovih godina i Claire me duboko dirnula. Polagala sam velike nade u nju. Strašno me pogodila vijest o njezinoj smrti."

Zastala je, zureći kroz prozor.

"Posljednji sam je put vidjela dva tjedna prije njezine smrti. Po.kušala sam se prisjetiti bilo čega što bi moglo pružiti odgovor na ono što se moglo dogoditi."

so yeliki naslonjač u obliku polukruga, s okvirom od bambusa, ispunjen velikim jastukom. Colocasia esculenta, Taro.

"Kada kažete da ste je vidjeli?" pitala sam. "Mislite ovdje? Na seansi?"

Kimnula je. "Sastale smo se na sat vremena." Lucy je postajala sve nemirnija.

"Prije no što počnete s tom pričom," rekla sam, "možete li nam reći nešto više

o njoj i njezinu porijeklu?"

"Apsolutno. I usput budi rečeno, imam datume i vrijeme njezinih dolazaka, ako

trebate sve to. Vidala sam je uz prekide tijekom tri godine."

"Uz prekide?" Marino je zapitao iz duboke stolice, nagnuvši se prvo naprijed, a zatim ponovno klizeći natrag u duboke jastuke. "Claire je sama plaćala svoje školovanje. Radila je kao konoba.

radila u kafiću Blade Runner u Wrightsville Beachu. Samo bi radila i štedjela, a zatim bi platila semestar, pa opet izgubila godinu, da zaradi još novaca. Nisam je vidala kad nije bila na fakultetu i vjerujem da je odatle poteklo mnogo njezinih poteškoća."

"Ostavit ću vas, društvo, da to sredite", naprasno je rekla Lucy. "Želim da netko bude pokraj helikoptera."

Lucy je izašla i zatvorila za sobom vrata, a mene je preplavio val straha. Nisam znala neće li Lucy sama otići tražiti Carrie po ulicama. Marino i ja nakratko smo se pogledali i ja sam shvatila da smo pomislili na isto. Naša agentica u pratnji, Ginny, sjedila je ukočeno u tapeciranom dvosjedu, adekvatno nenametljiva, nudeći nam samo svoju pozornost.

"Prije otprilike godinu dana," nastavila je doktorica Booth, "Claire je susrela Kennetha Sparkesa. Znam da vam govorim

nešto što već znate. Bila je jedna od najboljih surferica, a on je imao kuću na

plaži u Wrightsvilleu. Ukratko, započeli su kratku, iznimno intenzivnu ljubavnu vezu koju je on prekinuo."

"To se dogodalo dok je bila upisana na godinu", rekla sam.

"Da. Na drugu godinu. Prekinuli su u ljeto, a ona se nije vratila na fakultet sve do sljedeće zime. Nije me došla posjetiti sve do te večera, kada je njezin profesor engleskoga jezika primijetio da svaki put zaspi na satu i smrdi na alkohol. Zabrinut, otišao je do dekana i dopustili su joj studiranje uz nadzor, uz uvjet da me ponovno nastavi posjećivati. Bojim se da je to sve imalo veze sa Sparkesom. Claire je bila posvojeno dijete, cijela je situacija bila vrlo nesretna. Otišla je od kuće kad joj je bilo šesnaest, došla je u Wrightsville i radila svakojake poslove, samo da preživi."

"Gdje su sada njezini roditelji?" upitao je Marino. "Njezini pravi roditelji? Ne znamo tko su oni." "Ne. Oni koji su je posvojili."

"U Chicagu. Nisu imali nikakva kontakta s njom otkad je otišla od kuće. Ali znaju da je mrtva. Ja sam razgovarala s njima."

"Doktorice Booth," zatim sam je upitala, "imate li ikakvu ideju zašto bi Claire otišla u Sparkesovu kuću u Warrentonu?"

"Bila je potpuno nesposobna prihvatiti odbijanje. Mogu samo nagadati da je otišla tamo da ga vidi, u nadi da će možda nešto riješiti. Znam da ga je prestala zvati prošlog proljeća, zato što

je konač.no promijenio telefonski broj u onaj koji nije u imeniku. Pretpostavljam da je jedini mogući način da ostvari kontakt s njim bio da se jednostavno pojavi kod njega."

"U jednom starom Mercedesu koji je pripadao psihoterapeutu Newtonu Joyceu?" upitao je Marino, ponovno se namještajući u stolicu.

Doktorica Booth bila je zaprepaštena.

"Oh, pa to nisam znala", rekla je.

"Vozila je Newtonov auto?"

"Poznajete ga?"

"Ne osobno, ali sigurno poznajem njegovu reputaciju. Claire je počela ići kod njega zato što je osjetila potrebu za muškom perspektivom svojih problema. To se doganalo posljednja dva mjeseca. On zasigurno ne bi bio moj izbor."

"Zašto?" upitao je Marino.

Doktorica Booth se sabrala, lica stisnuta od ljutnje.

"Sve je to vrlo zbrkano", konačno je progovorila. "Što objašnjava moje prvotno oklijevanje da razgovaram o Claire, kad ste prvi put nazvali. Newton je razmaženi bogati dečko koji nikada nije morao raditi, nego se iz dokonosti odlučio za psihoterapiju. Za njega je to, pretpostavljam, vježbanje moći."

"Nestao je bez traga", rekao je Marino.

"To nije ništa neobično", kratko je odgovorila. "Dolazi i odlazi kako mu se sviđa, ponekad ga nema mjesecima, jednom ga čak nije bilo godinama. Ja sam na ovom Sveučilištu već trideset i nešto godina

i sjećam ga se dok je bio dječak. Mogao je navesti mačku u vodu i nagovoriti vas na sve živo. Ali, sve što radi, radi zbog sebe. I ja sam se duboko zabrinula kada ga je Claire počela posjećivati. Recimo samo da nitko nikada ne bi mogao Newtona optužiti za etičnost. On stvara svoja vlastita pravila. No, nikada ga nisu uhvatili."

"U čemu?" upitala sam. "Uhvatili u čemu?"

"U kontroliranju pacijenata na najneprimjereniji mogući način."

"Imao je seksualne odnose s njima?" upitala sam.

"Nikada nisam čula dokaz tomu. Više se radilo o mentalnom pristupu, psihičkoj dominaciji. Bilo je vrlo očito da je

kompletno dominirao nad Claire. Ona je postala potpuno ovisna o njemu, jednostravno ovako." Pucnula je prstima. "Nakon njihove prve seanse, došla je ovamo i provela cijelo vrijeme pričajući samo o njemu. Potpuno opsjednuta. Eto, to je toliko čudno u činjenici da je otišla vidjeti Sparkesa. Ja sam zaista mislila da ga je preboljela i bila opijena Newtonom. Iskreno vjerujem da bi napravila sve što bi joj Newton rekao da napravi."

"Postoji li mogućnost da joj je on rekao da ode vidjeti Sparkesa? Iz terapijskih razloga, kao što je završetak te ljubavne priče?" pitala sam.

Doktorica Booth ironično se nasmiješila.

"Možda joj je sugerirao da ga ode vidjeti, ali sumnjam da je to bilo zato

da joj pomogne", odgovorila je. "Žao mi je što to moram reći, ali ako je odlazak tamo bio Newtonova ideja, onda je to najvjerojatnije bila nekakva manipulacija."

"Ja bi' baš volio znat' kako su se njih dvoje spannali", rekao je Marino, nagnuvši se naprijed brzim pokretom iz papasan stolice. "Pretpostavljam da ju je ne'ko uputio k njemu."

"O, ne" odgovorila je. "Susreli su se na fotografskom snimanju." "Kako to

mislite?" zapitala sam je, a krv mi je prestala kolati žilama.

"On je prilično zaljubljen u sve što nalikuje Hollywoodu i neka.ko si je namjestio da počne raditi sa snimateljskim ekipama, na snimanju filmova i na fotografskim snimanjima. Zna da se studio Screen Gems nalazi tu, u gradu, a Clairein drugi predmet zvao se filmski studiji. San joj je bio da postane glumica. Samo nebo zna da je bila dovoljno lijepa za to. Na temelju onoga što mi je rekla, radila je kao model na plaži, za nekakav časopis o surfanju, koliko se sjećam. A on je bio član snimateljske ekipe, u ovom slučaju fotograf. Navodno -jako dobar u tome."

"Rekli ste da je često prekid'o praksu", umiješao se Marino. "Možda je imao druge adrese boravka?"

"Ne znam, zapravo, ništa više o njemu", odgovorila je.

U roku od jednog sata, policijska uprava u Wilmingtonu imala je nalog da pretraži

imanje Newtona Joycea u povijesnom dijelu
gra.da, nekoliko ulica dalje od obale.
Njegova bijelo obrubljena kuća bila je
prizemnica s krovom koji se lomio na
zabatu, prekrivajući tri.jem pred ulazom,
a nalazila se na kraju tihe ulice s
umornim devet.naestostoljetnim kućama sa
strehama i verandama.

Goleme magnolije bacale su guste sjene na
njegovo dvorište, tako da su se kroz njih
mogle probiti samo rijetke krpice sunčeva
svjetla. Zrak je bio pun kukaca.
McGovernova nas je do sada već sustigla,
pa smo čekali na propalom stražnjem
trijemu da detektiv, uz pomoć taktičkog
pendreka, razbije staklo vrata. Nakon
toga je posegnuo rukom unutra i oslobodio
braw.

Marino, McGovernova i detektiv Scroggins
ušli su prvi, držeći pištolje blizu sebe
i ciljajući, spremni pucati. Ja sam bila
odmah iza njih, nenaoružana i
obeshrabrena užasom ovog mjesta koje je
Joyce zvao svojim domom. Ušli smo u malu
primaću sobu koja je bila preuređena za
primanje pacijenata. Tu su se nalazili
prilično sabla.stan stari crveni plišani
viktorijanski kauč, stol s mramornom
plo.čom, smješten pokraj svjetiljke od
mliječnog stakla i stolić za kavu
prekriven razbacanim časopisima koji su
bili mjesecima stari. Kroz vrata se
vidjela njegova radna soba, koja je bila
još čudnija.

Zidovi obloženi požutjelom borovinom na
kojoj su se vidjeli čvo.rovi, bili su

gotovo potpuno prekriveni uokvirenim fotografijama ljudi za koje sam pretpostavljala da su modeli i glumci u raznim rek.

lamnim pozama. Bilo ih je doslovno na stotine, p~ sam pretpostavila da ih je snimio sam Joyce. Nisam mogla zamisliti pacijenta kako izli.jeva bujicu svojih problema usred tolikog broja prekrasnih tijela i lica. Na Joyceovu radnom stolu nalazio se Rolodex52, rokovnik, pa.pirologija i telefon. Dok je Scroggins puštao poruke ostavljene na telefonskoj sekretarici, ja sam još malo razgledala uokolo.

Na policama za knjige nalazila su se izdanja klasika u izlizanim platnenim i kožnim ukoričenjima, koji su bili toliko puni prašine da se sigurno nisu godinama otvarali. Tu je bio slomljeni smeđi kožni kauč, vjerojatno namijenjen njegovim pacijentima, a odmah pokraj njega stolić i na njemu jedna jedina čaša vode. Bila je gotovo prazna i zamrljana na rubu ružem blijedo narančaste boje. Ravno preko puta kauča nalazio se zanimljivo izrezbaren naslonjač od mahago.nija s visokim naslonom, koji je podsjećao na prijestolje. Kroz razne glasove što su dopirali iz Joyceove telefonske sekretarice, čula sam kako Marino i McGovernova provjeravaju ostale prostorije. Sve su poruke bile ostavljene nakon večeri šestog lipnja, odnosno dana prije Claireine smrti. Pacijenti su zvali

zbog dogovorenih posjeta. Putni agent je ostavio poruku o dvjema kartama za Pariz.

"Što ste rekli, kako ono izgleda onaj potpaljivač?" pitao je de.tektiv Scroggins, kad je otvorio sljedeću ladicu radnog stola. "Tanka pločica srebrnastog metala", odgovorila sam mu. "Pre.poznat ćete je kada je vidite."

"Ovdje nema ničega sličnog. Ali tip je sigurno lud za gumenim vrpcama. Sigurno ih ima tisuće. Izgleda da je on radio ove čudne loptice."

Podigao je savršeno oblikovanu kuglicu načinjenu potpuno od gumenih vrpca.

"Pa kako, k vragu, mislite da je to radio?" Scroggins je bio zapa.njen.

"Mislite da je počeo samo s jednom i zatim nastavio motati druge oko prve, kao što rade loptice za golf?"

Nisam znala.

"Kakav li je to mozak, ha?" Scroggins je nastavljaio. "Mislite da je sjedio ovdje i radio kuglice, razgovarajući s pacijentima?"

sz p~astična kutija, nosač za posjetnice.

"U ovom bi me trenutku", odgovorila sam, "malo toga iznena.dilo."

"Kakav čudak. Do sada sam našao trinaest, četrnaest... uh, de.vetnaest loptica."

Izvlačio ih je van i slagao na stol. Marino me pozvao iz stražnjeg dijela kuće.

"Doktorice, mislim da bi bilo dobro da doneš ovamo."

Slijedeći zvkove koje su stvarali on i McGovernova, prošla sam kroz malenu kuhinju sa starim kućanskim pomagalicama koja su bila obložena slojevima prethodnih obroka. Gomila neopranog suda bila je naslagana u hladnoj prljavoj vodi u sudoperu, a kanta za smeće prelijevala se sadržajem užasnog smrada. Newton Joyce bio je neuredniji čovjek od Marina, iako sam ja mislila da takav ne može postojati. To se, uostalom, nije slagalo ni s urednošću Joyceovih lopatica od gumenih vrpca, ni s onim za što sam vjerovala da su njegovi zločini. Ali usprkos kriminalističkim tekstovima i njihovim holivudskim izvedbama, ljudi nisu bili znanost i nisu bili dosljedni u svom ponašanju. Vrhunski je primjer toga bilo ono što su Marino i McGovernova pronašli u garaži.

Garaža je bila povezana s kuhinjom vratima koja su imala zakračunati lokot, koji je Marino spretno uklonio kliještima za rezanje čelika što ih je McGovernova donijela iz Explorera. S druge strane tih vrata nalazio se radni prostor, bez vrata koja vode van, jer su bila zaganjena

gradevnim blokovima. Zidovi su bili obojeni u bijelo, a uz jedan se zid nalazila metalna bačva od pedeset galona s avijacijskim gorivom. Tu je bio hladnjak marke Sub-Zero od nehrnajućeg čelika, čija su vrata također, zloslutno, bila zakračunata lokotom. Betonski pod bio je vrlo čist, a u uglu se nalazilo pet aluminijskih kućišta za kamere i

putni hladnjaci od Styrofoama⁵³ različitih veličina. U sredini je bio veliki stol sa šperpločom, pokriven pustom na kojem su bili aranžirani instrumenti za Joyceove zločine.

Šest noževa, međusobno potpuno jednako udaljenih, bilo je porredano u savršenom slijedu, jedan za drugim. Svi su se nalazili u svojim kožnim futrolama, a u maloj crvenoj drvenoj kutiji bilo je spremljeno kamenje za oštrenje.

33 Sputvasti materijal, koji se lako oblikuje, a koristi se za izolaciju.

"Nek' sam proklet", rekao je Marino, pokazujući na noževe. "Da ti objasnim kakvi su ovo noževi, doktorice. Ovi s drškom od kosti su R.W. Loveless noževi za deranje kože, proizvodi ih Beretta, za kolekcionara i pod brojem, a koštaju oko šesto dolara po komadu."

Gledao ih je s divljenjem, ali ih nije dotaknuo.

"Ove bebice od plavog čelika su Chris Reeves, najmanje četrsto dolara po komadu, a krajevi drški se mogu odvrnuti, ako hoćeš u njima držat' šibice", nastavio je.

Čula sam kako se zatvaraju neka udaljena vrata, a zatim su se pojavili Scroggins i Lucy. Detektiv je bio jednako očaran noževima kao i Marino, a zatim su njih dvojica i McGovernova nastavili otvarati ladice kutija s alatom i zavirivati u dva kabineta, koja su sadržavala dodatne jezovite znakove po kojima smo znali da smo pronašli našega ubojicu. U

plastičnoj torbi marke Speedo našli smo osam silikon.skih kapa za plivanje, sve odreda vrištavo ružičaste boje. Svaka je bila zatvorena u plastičnu vrećicu s naljepnicom, preko koje smo saznali da je Joyce svaku od njih platio šesnaest dolara. Što se tiče potpaljivača od magnezija, pronašli smo ih četiri u torbi sa znakom Wal-Mart prodavaonice.

U svojoj betonskoj pećini, Joyce je imao i sklopivi stol, a Lucy smo prepustili kompjuter. Sjela je na stolicu na rasklapanje i počela tipkati po tipkovnici, a Marino je za to vrijeme, uzevši kliješta za rezanje, otišao do hladnjaka. Sablasni detalj -hladnjak je bio isti model kakav sam imala kod kuće.

"Ovo je prejednostavno", rekla je Lucy. "Prebacio je svoju elek.tronsku poštu na disk. Ni lozinke, ni ništa. Tu je sva pošta koju je slao i primao, stara oko osamnaest mjeseci. Evo jednog korisničkog ime.na, IKIRBY. Iz Kirbyja, pretpostavljam. No, baš se pitam s kime li se to mogao dopisivati", sarkastično je dodala.

Približila sam se i pogledala preko njezina ramena kako prelista.va poruke koje je Carrie slala Newtonu Joyceu, čije je korisničko ime bilo užasavajuće Derač, kao i poruke koje je on slao

Carrie. Desetog svibnja napisao je:

Pronašao sam je. I~eza odlična, za umrijeti. Kako ti zvuči -najveći medijski tajkun? Jesam li dobar?

A sljedećeg dana, Carrie je odgovorila:

Da, DOBRO. Želim ih. Onda me odnesi odavde, krilati čovječe. Možeš mi pokazati kasnije. Želim pogledati u njihove prazne oči i vi.djeti.

"Bože moj", promucala sam. "Željela je da on počini ubojstvo u Virginiji i to na takav način, da bude sigurno da ću ja sudjelovati u rješavanju."

Lucy je prelistala još nekoliko poruka, nestrpljivo i ljutito pritišćući tipku sa strelicom prema dolje.

"Tako je on naletio na Claire Rawley na fotografskom snimanju, i na kraju je ispalo da je ona mamac. Savršen mamac, zapravo, zbog svoje prošlosti sa Sparkesom", nastavila sam. "Joyce i Claire odlaze na njegovu farmu, ali on je na putu, pa biva pošteđen. Joyce ubija i unakazuje Claire, a zatim pali kuću." Zastala sam, čitajući još neke stare poruke. "I evo nas sada, tu gdje jesmo."

"Ovdje smo, jer ona želi da budemo ovdje", rekla je Lucy. "Mi smo i trebali pronaći sve ovo."

Okrenula se i pogledala me.

"Dovukla nas je ovamo, unutra, tako da bismo sve ovo vidjeli", rekla je.

Kliješta za rezanje metala odjednom su glasno škljocnula, prošavši kroz čelik, i vrata hladnjaka su se otvorila uz cokatj.

"Isuse Bože", Marino je viknuo. "Jebo te!" zavapio je.

NA NAJGORNJOJ ŽIČANOJ POLICI HLADNJAKA NALAZILE SU SE DVIJE gole glave lutaka iz izloga, jedna muška, druga ženska, s

praznim li.cima umrljanim sada već
pocrnjelom smrznutom krvlju. Bile su
upo.trebljavane kao podloga za lica koja
je Joyce krao. Sva ta, nekad živa lica,

položio bi preko lica lutaka, da se
smrznute i ukrute, tako da mu trofeji ipak
imaju oblik. Zatim je umotao te svoje
maskolike užase u trostruki sloj
plastičnih vrećica za duboko smrzavanje,
koje su sve imale naljepnicu s brojem,
mjestom i datumom. Poput dokaza.

Najsvježije lice nalazilo se na vrhu i ja
sam ga automatski uzela u ruke. Srce mi
je počelo tako jako lupati da mi se
svijet na trenutak zacrnio. Počela sam se
tresti i nisam bila svjesna ničega, sve
dok se nisam odjednom našla u
McGoverninim rukama. Pomogla mi je da
sjednem na stolac za sklopivim stolom, na
kojem je prije sjedila Lucy.

"Neka joj netko donese vode", govorila je
McGovernova. "Do.bro je, Kay. Sve je
dobro."

Fokusirala sam se na hladnjak, njegova
širo otvorena vrata i naslagane
plastične vrećice kroz koje su se
nazirali meso i krv. Mari.no je hodao po
garaži, provlačeći prste kroz pramenove
svoje prori.jedene kose. Lice mu je bilo
purpurno, pred moždani udar, a Lucy je
nestala.

"Gdje je Lucy?" pitala sam suhих usta.

"Otišla je po komplet za prvu pomoć",
odgovorila je McGover.nova nježnim
glasom. "Samo budi tiho, pokušaj se

opustiti i odvest ćemo te odavde. Ne trebaš gledati sve ovo."

Ali već sam sve vidjela. Vidjela sam prazno lice, iskrivljena usta i nos bez hrbata. Vidjela sam narančasto, smrznuto meso kako svje.tluca pod mrazom. Datum na vrećici za smrzavanje bio je sedam.naesti lipnja, mjesto Philadelphija, i to mi je doprlo do svijesti u tre.

nutku dok sam gledala u to, u trenutku kada je bilo prekasno. Mo.žda bih pogledala i ovako i onako, jer sam rnorala znati.

"Bili su tu", rekla sam.

Borila sam se da ustanem i ponovno mi se zavrtilo u glavi. "Došli su ovamo tek toliko da ostave svoj trofej. Tako da ga mi nanemo", rekla sam.

"Prokleti kučkin sin!" Marino je vrištao. "PROKLETO KOPILE, JEBO MAJKU SVOJU!"

Grubo je obrisao oči šakom i nastavio poput lunaka hodati gara.žom. Lucy je silazila niz stube. Bila je blijeda, staklena pogleda. Izgledala je ošamućeno.

"McGovernova Correllovoj", rekla je Teun u svoj primo-predaj.nik.

"Correllova", uzvratio je glas. "Dolazite ovamo." "Razumijem."

"Zovem naše forenzičare", rekao je detektiv Scroggins.

I on je bio zgranut, ali ne tako kao mi. Za njega to nije bilo osob.no. On nije nikada čuo za Bentona Wesleyja. Scroggins je pažljivo pregledavao vrećice u hladnjaku. Usnice su mu se micale, dok ih je brojio.

"Dragi Bože", rekao u zaprepaštenju. "Tu ima dvadeset i sedam ovih stvarčica."

"Datum i mjesto", rekla sam, skupivši posljednju rezervu snage da odem do njega.

Pogledali smo ih zajedno.

"London, 1981. Liverpool, 1983. Dublin, 1984. i jedan-dva-tri.-četiri-pet-šest-sedam-osam-devet-deset-jedanaest.

Jedanaest, ukupno, iz Irske, tijekom 1987. Izgleda da se stvarno ufurao", rekao je Scroggins. Postajao je uzburan, onako kako to čine ljudi kada su na rubu histerije.

Nastavili smo pregledavati što smo pronašli. Joyceova ubijanja počela su u Sjevernoj Irskoj, u Belfastu, a nastavila su se u Republici Irskoj, s devet ubojstava u Dublinu i mjestima kao što su Ballboden, Santry i Howth a tu je također bilo i ubojstvo u ~alwayu. Zatim je

Joyce počeo svoj grabežljivi lov po Sjedinjenim ~Državama, uglavnom po zapadu, u udaljenim područjima država Utah, Nevada, Montane i Washingtona, a jednom i u gradu Natchesu, u državi Misissippi, zbog čega je meni odjednom postalo štošta jasno. Osobito kada sam se još prisjetila i onoga što mi je Carrie rekla u pismu koje mi je poslala. Spomenula je nešto vrlo neobično, spomenula je prepiljenu kost.

"Trupla", rekla sam, kad me je istina pogodila poput munje. "Neriješena ubojstva sa sakaćenjima u Irskoj. Zatim je nastupilo primirje tijekom osam

godina, jer je ubijao po zapadu, a tijela nisu nikada pronađena ili barem nikad nisu bila prijavljena u centar. Tako da nismo znali za njih. On, zapravo, nikada nije prestao ubijati. Kad je konačno došao u Virginiju, njegova je prisutnost definitivno privukla moju pozornost i dovela me do očajja."

To je bilo 1995. godine, kada su iskrsnula dva trupla, prvo blizu Virginia Beacha, a drugo u Norfolku. Sljedeće godine pojavila su se još dva, taj put u zapadnom dijelu države, jedno u Lynchburgu, a drugo u Blacksburgu, vrlo blizu virginijskog sveučilišnog kompleksa. 1997. godine, činilo se da se

Joyce pritajio. U to sam vrijeme počela sumnjati da se Carrie povezala s njim.

Publicitet oko osakaćenih trupala postao je golem, a samo su dva tijela bez glave i udova bila identificirana, i to rendgenskim snimcima koje su se usporedile s premortalno načinjenim snimkama nestalih ljudi. Oba su bili muški studenti s koledža. Bili su moji slučajevi i ja sam podigla užasnu galamu oko njih, pa se FBI umiješao u istragu.

Sada sam shvatila da Joyceova prvobitna namjera nije bila da osujeti identifikaciju, nego nešto puno važnije, da sakrije kako je unakazivao tijela. Nije želio da saznamo kako je krao ljepotu svojih žrtava, kako im je u biti krao njihov identitet, tako da bi prinio svoj nož njihovim licima, a zatim ih dodavao svojoj smrznutoj kolekciji. Možda

se bojavao da bi dodatni slučajeви sakaćenja mogli još više povećati razmjere lova na njega, pa je prebacio svoj modus operandi na požar. A možda je i sama Carrie to predložila. Njih se dvoje nekako povezalo preko Interneta. To mi se činilo jedinim mogućim putem.

"Ne kužim", Marino je govorio.

Malo se smirio i uspio se natjerati da malo prekopa po Joyceovim paketićima.

"Kak' ih je sve donio dovde?" pitao je.

"Skroz iz Engleske i Ir.ske? Iz Venice Beacha i Salt Lake Cityja?"

"Suhi led", jednostavno sam odgovorila, gledajući u metalna ku.čišta za kamere i putne hladnjake od Styrofoama. "Mogao ih je dobro zapakirati i staviti ih u prtljagu, a da to nitko nikada ne sazna."

Daljnje pretraživanje Joyceove kuće dovelo je do drugih inkriminirajućih dokaza, koje uopće nije trebalo pomno tražiti. U pismenom nalogu za pretres bili su navedeni potpaljivači od magnezija, noževi i dijelovi tijela, a to je policiji dalo dopuštenje da prekopa sve ladice, pa čak i da raskopa zidove, ako žele. Dok je mjesni mrtvozornik vadio sadržaj hladnjaka da bi ga prebacio u mrtvačnicu, ostali su pretražili kabinete i bušilicom otvorili sef. Unutra se pronašao strani novac i tisuće fotografija stotina i stotina ljudi, koji su imali veliku sreću da ne osvanu negdje mrtvi.

Na nekim fotografijama bio je i Joyce, kako smo pretpostavili. Na jednoj je

sjedio na mjestu pilota u bijelom Schweizeru, a na dru.goj ga se vidjelo kako stoji naslonjen na svoj helikopter, ruku prekri.ženih na prsima. Buljila sam u njegov sliku i pokušala shvatiti iz toga što vidim, tko je on. Bio je nizak,

sitan čovjek, smeQe kose, čak bi bio i zgodan da nije imao užasne ožiljke od akni.

Koža lica i vrata bila mu je izrovana od ožiljaka, koji su se spuštali niže prema raskopčanoj košulji što ju je na toj fotografiji nosio. Mogu zamisliti koliko se samo sramio kao mladić, sve to ruganje i podrugljiv smijeh njegovih vršnjaka. Kao djevojka, poznavala sam mladiće poput njega. One koji su se rodili unakaženi ili ih je unaka.zila neka bolest, koji nisu mogli uživati u svojoj mladosti, ni biti predmetom nečije ljubavi.

Tako je Joyce otimao drugima ono što sam nije imao. Uništavao je, kako je i sarn bio uništen, a središte iz kojeg je sve kretalo, bilo je njegov jadni ždrijeb u životu, njegovo bijedno ja. Nisam osjećala sa.žaljenje prema njemu, niti sam mislila da su on i Carrie još uvijek u ovom gradu ili igdje u blizini. Carrie je dobila što je htjela, barem za sada. U zamku koju sam postavila, uhvatila sam se samo ja. Htjela je da nanem Bentona, i pronašla sam ga.

Bila sam sigurna da će njezina posljednja riječ biti ono što će učiniti meni, no u ovom sam trenutku bila previše iscrpljena da bih marila. Bila sam mrtva. Sjela sam

u tišini na jednu staru, izlizanu
mramornu klupu usred neobuzdane guštare

Joyceova zaraslog vrta. Hoste, begonije i
grmolike smokve borile su se s visokom
ukrasnom travom Cortaderia za svoj komad
sunca, a na rubu nemirnih sjena pod
drvetom američke crnike, gdje je rastao
divlji hibiskus jarkih žutih i crvenih
cvjetova, pronašla sam Lucy.

"Lucy, hajdemo kući."

Sjela sam do svoje nećakinje na hladan,
tvrd kamen koji me podsjećao na groblja.

"Nadam se da je bio mrtav prije no što su
mu to napravili", rekla je još jedanput.

Nisam željela misliti o tome. "Samo se
nadam da nije patio."

"Ona i želi da brinemo oko takvih
stvari", rekla sam, dok mi je ljutnja
izvirivala ispod vela nevjerice. "Uzela
nam je dovoljno, ne misliš li? Ne dajmo
joj više, Lucy."

Nije mi odgovorila.

"ATF i policija vodit će dalje ovaj
slučaj", nastavila sam, držeći je za
ruku. "Hajdemo kući, nastavit ćemo od
tamo."

"Kako?" "Nisam sigurna da znam", rekla
sam najiskrenije.

Zajedno smo ustale i obišle kuću, te
došle do njezina pročelja. Ispred kuće
je McGovernova, stojeći pokraj svojeg

auta, pričala s agentom. Kad nas je
ugledala, oči su joj se smekšale izrazom
suosjećanja.

"Hoćete li nas prebaciti natrag do helikoptera?" rekla je Lucy mirnoćom koju nije osjećala. "Odvest ću ga do Richmonda, gdje ga može preuzeti Granična patrola. Ako je to u redu, mislim."

"Nisam sigurna da bi sada trebala letjeti." McGovernova je odjednom ponovno postala Lucyn nadreñeni.

"Vjerujte mi, dobro sam", odgovorila je Lucy, a glas joj je postao grublji. "Osim toga, tko bi ga drugi mogao voziti? A ne možete ga ostaviti tu na nogometnom igralištu."

McGovernova je oklijevala, motreći Lucy netremice. Otključala je Explorer.

"OK", rekla je. "Penjite se."

"Prenijet ću plan letenja", rekla je Lucy sjedajući naprijed. "Tako da možete u svakom trenutku provjeriti gdje smo, ako se tako budete bolje osjećali."

"Hoću", rekla je McGovernova, uključujući motor.

Teun je uzela radio u ruku i pozvala jednog od agenata koji je bio u kući.

"Daj mi Marina", rekla je.

Nakon kratkog čekanja, kroz eter je dopro Marinov glas. "Reci", rekao je.

"Društvo polijeće. Ideš i ti?"

"Ja se držim tla", vratio se njegov odgovor kroz eter. "Prvo ću pomoć ovdje."

"Primljeno. Cijenimo tvoju odluku."

"Reci im da paze kako lete", rekao je Marino.

Kad smo stigli do helikoptera, pokraj njega je na straži stajao policajac iz

sveučilišnog kompleksa, koji je bio u ophodnji biciklom. Na susjednom se igralištu igrao žestoki tenis, čulo se udaranje lopti.ca, a nekoliko je mladića oko jednog gola vježbalo nogomet. Nebo je bilo svijetloplavo, drveće gotovo nepokretno, sve je izgledalo kao da se ovdje nije dogodilo ništa ružno. Dok je Lucy obavljala temeljite provjere prije polijetanja, McGovernova i ja smo čekale u autu.

"Što ćeš učiniti?" upitala sam je.

"Bombardirat ću medije njihovim fotografijama i svim drugim informacijama, po kojima bi ih netko mogao prepoznati", odgovorila je.

"Moraju jesti. Moraju spavati. A on mora negdje napuniti rezervoar Avgasom, ne može beskonačno letjeti."

"Ne razumijem kako ga još nitko nije primijetio kod uzimanja goriva, slijetanja, letenja, čega sve ne."

"Izgleda da je imao vlastitog Avgasa upravo tu, u svojoj garaži, u izobilju. Da ne spominjem bezbroj malih slijetališta, na koja se

mogao spustiti i natankati se gorivom", rekla je. "Ima ih posvuda` I

ne mora imati vezu s tornjem, kada leti u nekontroliranom zračnom

prostoru, a Schweizeri i nisu baš rijetkost. Osim toga," pogledala me je, "bio je primijećen. Same smo ga vidjele, kao i potkivač i upravite.ljica Kirbyja. Samo nismo znali u što gledamo."

"Valjda." Raspoloženje mi je postajalo sve depresivnije iz trenutka u trenutak. Nisam željela ići kući. Nisam željela nikamo ići. Vrijeme kao da je postalo sivo, bilo mi je hladno, osjećala sam se usamljeno i nisam mogla pobjeći ni od hladnoće ni od usamljenosti. Misli bi mi se lako uzburkale od pitanja i odgovora, zaključaka i vriskova. Umirale bi se samo pred njegovim likom. Vidjela bih ga u tinjajućem zgarinu. Vidjela bih njegovo lice pod teškom plastikom.

"...Kay?" Shvatila sam da mi je McGovernova nešto govorila.

"Želim znati kako si. Ali zaista." Oči su joj se zalijepile za mene. Udahnula sam duboko i drhtavo, a glas mi je pukao kada sam rekla: "Preživjet ću, Teun. Više od toga, ne znam kako sam. Nisam čak sigurna ni što radim. Ali znam što sam do sada napravila. Uništila sam sve. Otplesala sam svaki takt koji je Carrie odsvirala i Benton je mrtav. Ona i Newton Joyce još su negdje vani, spremni da ponove kakvu gadost. Ili možda već jesu. Sve što sam do sada napravila, nije ništa promijenilo."

Kroz suze što su mi ispunile oči, nejasno sam vidjela kako Lucy provjerava je li čep rezervoara dobro zatvoren. Tada je počela odvezivati lopatice glavnog rotora. McGovernova mi je dodala papirnatu maramicu i nježno mi stisnula ruku.

"Bila si briljantna, Kay. Iznad svega, da ti nisi pronašla to što si pronašla, ne

bismo imali što napisati na nalogu za pretres. Mogli smo ga i ne dobiti, gdje bismo onda bili? Da, još ih nismo uhvatili, ali barem znamo koga lovimo. I naći ćemo ih."

"Našli smo ono što su željeli da nanemo", rekla sam joj. Lucy je završila svoju inspekciju i pogledala u mojem smjeru. "Mislim da bih trebala krenuti", rekla sam McGovernovoj. "Hvala ti."

Uzela sam njezinu ruku i stisnula je. "Pazi na Lucy", rekla sam.

"Mislim da se sasvim dobro brine za sebe."

Izašla sam i okrenula se da joj mahnem u pozdrav. Otvorila sam vrata sa strane kopilota i popela se na sjedalo, a zatim zakopčala svoju opremu i prsluk za letenje. Lucy je izvukla i provjerila kontrolnu listu iz pretinca na vratima, fokusirajući se na prekidače i sklopke za struju i provjeravajući je li poluga skupnog koraka spuštena, a ventil za gas otvoren. Moje srce nije htjelo normalno lupati, a disanje mi je bilo plitko.

Poletjele smo i okrenuli u vjetar. McGovernova nas je promatrała kako se uspinjemo, držeći ruku iznad očiju. Lucy mi je uručila kartu područja nad kojim smo letjele i rekla da ću joj pomoći pri navigaciji. Prebacila nas je u lebdenje i kontaktirala s kontrolom leta.

"Toranj u Wilmingtonu, ovdje helikopter dva jedan-devetka Sierra Bravo."

"Recite, helikopter dva jedan-devetka, ovdje toranj u Wilmingttonu."

"Tražim dozvolu za let sa sportskog terena Sveučilišta, ravno prema vašoj lokaciji za ISO Aero. Gotovo."

"Kontaktirajte s tornjem kada se približite aerodromu. Imate dozvolu uzlijetanja sa sadašnje pozicije, na kursu, ostanite na vezi i izvjestite i provjerite kod ISO."

"Dva Sierra Bravo, u redu."

Lucy se zatim obratila meni: "Slijedit ćemo smjer tri-tri-nula, pa će tvoj posao, nakon što natankamo rezervoar, biti održavanje žiro.skopa u skladu s kompasom i pomaganje pri čitanju karte."

Popela se na sto pedeset metara i toranj je ponovno uspostavio vezu s nama.

"Helikopteru dva Sierra Bravo", glas je dolazio kroz eter. "Ne.identificirana letjelica ti je na repu, na devedeset metara visine i približava se."

"Dva Sierra Bravo provjerava, ne vidim je."

"Zovemo neidentificiranu letjelicu na tri kilometra jugoistočno od aerodroma, identificirajte se", toranj je odašiljao svima koji su mogli čuti.

Nije stigao nikakav odgovor.

"Zovemo neidentificiranu letjelicu u wilmingtonskom zračnom prostoru, identificirajte se", ponovili su iz tornja.

Usljedila je tišina. ~ .

Lucy je prva vidjela letjelicu, točno iza nas i ispod horizonta, što je značilo da je letjela na visini manjoj od naše.

"Tornju u Wilmingtonu", rekla je kroz eter. "Ovdje helikopter dva Sierra Bravo. Vidim letjelicu u niskom letu. Zadržat ćemo raz.mak."

"Nešto nije u redu", Lucy mi je komentirala, okrećući se na sje.dištu da ponovno pogleda iza nas.

ISPRVA SE ČINILA KAO TAMNA MRLJA, LETEĆI ZA NAMA TOČNO NA

istoj putanji i sustižući nas. Kad se približila, postala je bijela. Zatim se pretvorila u Schweizera s odbljесkom sunca na kuglastom staklu. Srce mi je poskočilo kad ga je šćepao strah.

"Lucy!" uzviknula sam.

"Vidjela sam ih", rekla je, razbjесnivši se. "Jebote. Ne mogu vje.rovati."

Potegla je polugu skupnog koraka i mi smo se počele uspinjati. Schweizer je zadržao istu visinu, leteći brže od nas jer smo mi dobi.vale na visini, pa nam je brzina opala na sedamdeset čvorova. Lucy je gurnula polugu cikličkog koraka naprijed. Schweizer nas je susti.zao. Približavao nam se, krivudajući, s naše desne strane,

gdje je sje.dila Lucy. Lucy je uključila mikrofon.

"Zovem toranj. Neidentificirana letjelica izvodi agresivne pote.ze", rekla je.

"Izvodit ćemo manevre izbjegavanja.

Obavijestite mje.sne policijske vlasti.

Osumnjičeni u neidentificiranoj letjelici poznat kao naoružan i opasan bjegunac.

Izbjegavamo naseljena područja,

poduzimamo akcije izbjegavanja prema moru."

"Primljeno, helikopteru. Zovem mjesne vlasti."

Zatim se toranj prebacio na frekvenciju za upozoravanje svih letjelica.

"Pozor svakoj letjelici, ovdje toranj u Wilmingtonu upozorava, zona zračnog prometa sada je zatvorena za sve letjelice koje dolaze. Sve letjelice još na zemlji, zaustavite polijetanje. Ponavljam, zona zračnog prometa sada je zatvorena za sve letjelice koje dolaze. Sve letjelice na zemlji, zaustavite polijetanje. Sve letjelice na ovoj frekvenciji, odmah se prebacite na wilmingtonsku kontrolu zračnog prilaza na Victor 135.75 ili Uniform 343.9. Ponavljam, sve letjelice na ovoj frekvenciji odmah se prebacite na Victor 135.75 ili Uniform 343.9.

Helikopteru dva Sierra Bravo, ostanite na ovoj frekvenciji."

"Primljeno, dva Sierra Bravo", Lucy je odgovorila.

Znala sam zašto se uputila prema oceanu. Ako padnemo, nije željela da se to dogodi u naseljenom području gdje bi drugi ljudi mogli biti ozlijeđeni ili smrtno nastradati. Također sam bila sigurna da je Carrie predvidjela da će Lucy učiniti upravo to, jer Lucy je bila dobra osoba i uvijek je stavljala druge ispred sebe. Krenula je na istok. Schweizer je slijedio svaki naš pokret, ali je ostajao na istoj udaljenosti iza nas, na otprilike devedeset metara, s potpunim samopouzdanjem da ne treba žuriti. Tada

sam shvatila da nas je Car.rie vjerojatno pratila cijelo vrijeme.

"Ne mogu ići brže od devedeset čvorova", rekla mi je Lucy, a na.petost u nama rasla je poput vrućine.

"Vidjela nas je danas ranije, kako slijećemo na polje", rekla sam. "Zna da nismo uzeli gorivo."

Letjeli smo nagnuti pod kutem iznad plaže i kratko je slijedili, iznad plivača koji su pljuskali po moru i onih koji su se sunčali. Svi su prestali raditi što su radili i gledali ravno gore u dva helikoptera kako jure iznad njihovih

glava prema otvorenom moru. Šesto me.tara nad oceanom, Lucy je počela usporavati.

"Ne možemo držati ovu brzinu", rekla mi je. Činilo mi se kao da je izgovorila prokletstvo. "Ako preforsiram motor, nećemo se us.pjeti vratiti, a i imamo premalo goriva."

Mjerač goriva očitavao je manje od dvadeset galona. Lucy je oštro zaokrenula za sto osamdeset stupnjeva. Schweizer se nalazio možda četrdeset pet metara pod nama, napredujući. Zbog odbljes.ka sunca bilo je nemoguće vidjeti tko se nalazi unutra, ali ja sam znala. Nisam nimalo sumnjala, a kada Schweizer više nije bio sto pe.deset metara od nas i dizao se s Lucyne strane, osjetila sam nekoliko trzaja od udaraca metaka i mi smo odjednom zakrivudali. Lucy je zgrabila svoj pištolj iz futrole pod pazuhom.

"Pucaju na nas!" uzviknula je.

Pomislila sam na automatsku pušku, na Calico, koji je nestao iz Sparkesove kolekcije.

Lucy se borila da otvori vrata. Izbacila ih je u letu i ona su se prevrtala u zraku, jezdeći dolje u dubinu. Usporila je.

"Pucaju!" Lucy se vratila u eter.

"Uzvrćamo vatru! Zadržite sav promet izvan područja Wrightsville Beacha!"

"Primljeno! Tražite li daljnju asistenciju?"

"Brzo pošaljite ekipu za hitnu pomoć, Wrightsville Beach! Oče.kujte ozlijeđene!"

Dok je Schweizer letio točno ispod nas, vidjela sam bljeskove iz otvora cijevi i vršak cijevi puške koji je jedva virio iz prozora sa kopilotove strane. Osjetila sam još nekoliko brzih trzaja.

"Mislim da su pogodili pauk glave rotora", Lucy je gotovo vrištala, pokušavajući namjestiti svoj pištolj kroz otvorena vrata i letjeti istovremeno, pucajući preko ruke.

Odmah sam zavukla ruku u svoju torbicu i shvatila u očaju da je moj .38 pištolj još u kovčežiću, koji je ostao spremljen u odjeljku za prtljagu. Zato mi je Lucy dala svoj pištolj, a ona posegnula iza glave za AR-15 vojnom puškom. Schweizer nas je oblijetao i tjerao nas prema kopnu, znajući da smo stjerane u kut, jer nismo željele riskirati sigurnost ljudi na zemlji.

"Moramo se vratiti nad more!" rekla je Lucy. "Ne mogu ovdje pucati na njih. Otvori vrata udarcem noge. Skini ih sa šarki i baci!" Nekako sam uspjela učiniti što je tražila. Vrata su se otrgnula, a

mene je zapljusnuo udar zraka. Tlo mi se odjednom učinilo bliže. Lucy je načinila još jedan okret, Schweizer se također okrenuo, a igla na mjeraču goriva spustila se još niže. Činilo se da ova igra traje beskonačno, Schweizer koji nas tjera nad otvoreno more i mi koji se nastojimo vratiti nad zemlju, tako da možemo sletjeti. Nije mogao pucati prema gore a da ne pogodi lopatice rotora.

Onda je na visini od tristo trideset pet metara, kada smo se nalazili iznad vodene površine, leteći brzinom od stotinu čvorova, pogođen trup helikoptera. Obje smo osjetile udarac točno iza nas, udaljen kao i lijeva stražnja putnička vrata.

"Okrećem odmah", rekla mi je Lucy. "Možeš li nas držati ravno na ovoj visini?"

Bila sam prestravljena. Umrijet ćemo.

"Pokušat ću", rekla sam, preuzimajući komande.

Išli smo ravno na Schweizera. Nije mogao biti dalje od petnaest metara od nas i možda trideset metara niže, kada je Lucy povukla zatvarač puške, ubacujući metke.

"Zabij cikličku dolje! Sada!" vikala je na mene, gurnuvši cijev puške kroz otvorena vrata.

Padali smo brzinom od tristo metara u minuti i bila sam sigurna da ćemo naletjeti ravno na Schweizer. Pokušala sam skrenuti s puta, ali Lucy ni da čuje za to.

"Ravno na njega!" vikala je.

Nisam mogla čuti pucnjeve jer smo letjeli točno iznad Schweizera i tako blizu da sam mislila da će nas njegove lopatice progutati. Ispalila je još nekoliko metaka i ja sam vidjela vatrene bljeskove. Onda je Lucy uhvatila polugu cikličkog koraka i gurnula je ulijevo do kraja, oštro zaokrenuvši da se udaljimo od Schweizera, dok se rasprskavao u plamenu loptu, pri čemu smo se gotovo prevrnule na drugu stranu. Lucy je prihvatila komande, a ja sam zauzela položaj u slučaju pada letjelice.

Zatim su nestali sa silovitim udarnim valom eksplozije, i ja sam ugledala komadiće plamtećih ostataka kako panaju u Atlantski ocean. Zurila sam zapanjeno u svoju nećakinju, ne vjerujući.

"Jebite se", hladno je rekla, dok su se vatra i razbijeni trup Schweizera rušili u svjetlucavo more.

Javila se u eter smirena kako je još nikada prije nisam vidjela. "Zovem toranj", rekla je. "Letjelica s bjeguncima je eksplodirala. Ostaci su

dva i pol kilometra od obale u Wrightsville Beachu. Ne vidimo da ima preživjelih. Kružimo za znakovima života."

"Primljeno. Trebate li pomoć?" došao je mehanički odgovor. "Malo kasno. Ali odgovor negativan. Vraćamo se odmah na vašu lokaciju zbog uzimanja goriva."

"Uh. Primljeno." Svemoćni toranj je mucao. "Nastavite ravno. Lokalne vlasti će vas susresti na ISO."

Ali Lucy je načinila još dva kruga, spustivši se na petnaest metara iznad površine, dok su vatrogasna kola i policijski auti jurili prema plaži s upaljenim svjetlima za uzbunu. Uspaničeni plivači trčali su van iz mora, udarajući nogama, padajući, boreći se s valovima i mašući rukama, kao da se pojavila velika bijela morska psina. Plutajući ostaci ljuljuškali su se na valovima. Iznenada su isplutale svijetlonarančaste jakne za spašavanje, ali se u njima nije nalazio nitko.

TJEDAN DANA KASNIJE OTOK HILTON HEAD
JUTRO JE BILO OBLAL`NO, A NEBO SIVO POPUT
MORA. NEKOLICINA

nas koji smo voljeli Bentona Wesleyja okupila se na praznom, neobranenom dijelu plantaže Sea Pines što se pružao u ocean.

Parkirali smo blizu naselja i slijedili puteljak koji je vodio do pješčane dine. Odatle je svatko nalazio svoj put kroz pješčane nabore i suhu morsku travu. Plaža je tu bila uža, pijesak manje nabijen, a naplavine su zadržavale sjećanja na mnoge oluje.

Marino je bio u prugastom odijelu kroz koje mu je probio znoj, bijeloj košulji i tamnoj kravati. Mislim da je ovo bilo

prvi put u životu da sam ga vidjela tako pristojno odjevena. Lucy je bila u crnom, ali znala sam da ću je vidjeti tek kasnije, jer je morala obaviti nešto vrlo važno.

McGovernova i Kenneth Sparkes nisu došli zato što su poznavali Bentona. Njihova je nazočnost bila dar meni. Connie, Bentonova bivša žena i tri njihove odrasle kćeri, činile su grupicu blizu mora i sada ih je bilo neobično vidjeti i osjećati pritom samo tugu. U nama nije preostalo ni malo ogorčenja, ni neprijateljstva, ni straha. Osjećaje koje je život donio, smrt je odnijela.

Tu je bilo i drugih ljudi iz Bentonove dragocjene prošlosti, umirovljenih agenata, a došao je i bivši direktor FBI Akademije, koji je prije mnogo godina vjerovao u vrijednost Bentonova rada, njegove posjete zatvoru i istraživanje u profiliranju ličnosti. Bentonova je

ekspertiza sada bila iscrpljeno i umorno područje istraživanja, uništeno televizijom i filmovima, ali nekada, to je bio novitet. Nekada je Benton bio pionir, stvaratelj boljeg načina razumijevanja ljudskih bića, koja su zaista bila psihotična, zla i bez imalo grižnje savjesti.

Nije bilo predstavnika crkve, jer Benton nikada nije išao u crkvu, barem otkad sam ga ja upoznala. Tu je bio samo kapelan prezbiterijanske crkve, koji je savjetovao agente i razgovarao s njima, kad bi ih nešto mučilo. Njegovo ime je

bilo Judson Lloyd. Bio je slabašan čovjek s tankim polumjesecom bijele kose oko glave. Velečasni Lloyd nosio je svećenički ovratnik, a u rukama malu Bibliju ukoričenu u crnu kožu. Nije nas se ni dvadeset okupilo na obali.

Nije bilo glazbe, ni cvijeća, ni hvalospjeva ni smišljenih rečenica u glavama, jer Benton je jasno naveo u svojoj oporuci što želi da se učini. Ostavio je meni u zadatak da se pobrinem za njegove posmrtno ostatke, zato što, kako je sam napisao: To je nešto u čemu si ti izvrsna, Kay. Znam da ćeš paziti da se ispune moje želje.

Nije htio nikakvu ceremoniju. Nije želio vojni pokop na koji je imao pravo, ni policijska kola koja bi predvodila

kolonu, ni pozdravne pucnjeve, ni lijes pokriven zastavom. Njegov je zahtjev bio jednostavan. Želio je da ga se kremira i raspe po mjestu koje je najviše volio, po uljunenoj zemlji iz snova Hilton Heada, gdje smo se znali ograditi od svijeta kad god bismo imali priliku i gdje smo na trenutke kratke poput snova zaboravljali ono protiv čega smo se borili.

Nikada neću prežaliti što je proveo svoje posljednje dane ovdje bez mene i nikada se neću oporaviti od okrutne ironije da me je bilo zadržalo krvavo djelo Carrieinih ruku. To je bio početak kraja, koji je bio Bentonov kraj.

Da sada želim da se nikada nisam umiješala u slučaj, bilo bi prelako. Da nisam ja, netko bi drugi prisustvovao

pokopu, negdje drugdje na ovom svijetu, kao i mnogi ljudi do sada, a nasilje ne bi prestalo. Kiša je počela lagano sipiti. Dodirivala mi je lice poput promrzlih, tužnih ruku.

"Benton nas nije~okupio danas da nam kaže zbogom", započeo je velečasni Lloyd. "Zelio bi da prikupimo snagu jedni iz drugih i da nastavimo raditi ono što je on radio. Podupirući dobro i osunujući zlo, boreći se za posrnule i držeći svu bol u sebi, pateći kroz užase sam, zato što nije želio raniti druge nježne duše. Ostavio je svijet boljim no što ga je

našao. Ostavio je nas boljima nego što nas je našao. Prijatelji, idite i činite što je on činio."

Otvorio je svoju Bibliju na Novom zavjetu.

"Neka nam ne dodija činiti dobro, jer ćemo u svoje vrijeme žeti ako sad ne malakšemo", pročitao je.

Osjetila sam vrućinu i pustoš u sebi i nisam mogla zadržati suze. Tapkala sam rupčićem oči i zurila dolje u pijesak što mi se zadržao na vrhovima cipela od crne antilop kože. Velečasni Lloyd dodirnuo je jagodicom prsta usnice i izgovorio još nekoliko stihova iz poslani.ce Galaćanima, ili je to možda bilo iz Timoteja?

Do mene je, kao kroz maglu, dopiralo to što je govorio. Njegove su se riječi pretvorile u neprestani tijek, poput vode što teče u potocima, i nisam im mogla razaznati značenje, dok sam se borila sa

slikama iz sjećanja, pokušavajući ih suzbiti, iako potpuno bezuspješno. Uglavnom sam pamtila sliku Bentona odjevena u crvenu vjetrovku, kako stoji uspravan i zuri u rijeku, one večeri kada sam ga povrijedila. Dala bih cijeli svijet da mogu povući svaku grubu riječ što sam mu je rekla. A opet, razumio je. Znam da jest.

Sjetila sam se njegova pravilna profila i kako bi mu lice postalo nepristupačno kada bi bio u društvu s još nekim ljudima osim mene. Njima se možda činio hladnim, a ja sam znala da je to, zapravo, bila samo ljuštura školjke oko nježnog i dragog bića. Pitala sam se bih li se sada osjećala drugačije da smo se vjenčali. Pitala sam se nije li moja neovisnost bila ronena iz neke duboke, pradavne nesigurnosti. Pitala sam se nisam li bila u krivu.

"Znajući da zakon nije stvoren za ispravnog čovjeka, nego za razuzdane i neposlušne, za bezbožne i za grješnike, za nesvete i profane, za ubojice očeva i ubojice majki, za koljače", propovijedao je velečasni.

Dok sam buljila u lijeno, depresivno more, osjetila sam dašak vjetra za lenima. Zatim se pokraj mene našao Sparkes. Ruke su nam se jedva dodirivale. Gledao je ravno naprijed, čvrsto stisnute i odlučne čeljusti, stojeći uspravan kao svijeća u tamnom odijelu. Okrenuo se prema meni i pogledao me u oči s velikim suosjećanjem. Blago sam kimnula glavom.

"Naš je prijatelj želio mir i dobro."
Velečasni Lloyd okrenuo se drugoj knjizi.
"Želio je sklad koji žrtve koje je branio
nisu imale. Želio je biti slobodan od

bijesa i žalosti, oslobođen od ljutnje i
besanih noći užasa."

Začula sam lopatice u daljini, muklu
tutnjavu čija će me buka zauvijek
podsjećati na moju nećakinju. Pogledala
sam prema gore. Sunce je jedva sjalo iza
oblaka koji su plesali ples velova,
beskonačno klizeći nebom, nikada potpuno
ne otkrivajući ono što bismo željeli
vidjeti. Plavetnilo se pokazivalo u
komadićima, briljantno poput obojenog
stakla preko horizonta, prema zapadu.
Prethodnica lošeg vremena započela je
pobunu i dina iza naših lena je planula.
Zvuk helikoptera postajao je sve glasniji
i ja sam pogledala unatrag, preko palmi i
borova, primijetivši ga kako leti nosom
blago nagnutim prema naprijed, dok je
slijetao.

"Stoga želim da ljudi mole posvuda,
podižući svete ruke, bez gnjeva ili
sumnje", velečasni je nastavljao.

Bentonov pepeo nalazio se u maloj
mjedenoj urni, koju sam držala u svojim
rukama.

"Pomolimo se."

Lucy je glatko zaokružila preko krošnji
drveća, a zrak sječen lopaticama zaglušio
nam je uši. Sparkes se nagnuo bliže da mi
nešto kaže. Nisam ga čula, ali blizina
njegova lica bila je blagodatna.

Velečasni Lloyd nastavio je moliti, ali nitko od nas više nije imao snage, ni volje preklinjati Svemoćnog. Lucy je održavala JetRanger u lebdenju, nisko iznad površine vode.

Vidjela sam njezine oči kako me fiksiraju kroz okruglo staklo helikopterske kabine i prikupila rasplinutu snagu svoga duha u jezgru. Krenula sam naprijed, u oluju turbulentnog zraka koju je Lucy stvorila. Velečasni se držao za ono malo kose što mu je preostalo. Zagazila sam u vodu.

"Bog te blagoslovio, Bentone. Duša ti počivala u miru. Nedostaješ mi, Bentone." Rekla sam riječi koje nitko drugi nije mogao čuti. Otvorila sam urnu i pogledala gore u svoju nećakinju, koja je

stvarala energiju koju je Benton želio kada bi bilo vrijeme da krene dalje.

Kimnula sam Lucy i ona mi je pokazala podignute palce, pokret koji je rastrgao moje srce i oslobodio još suza. Zaronila sam rukom u urnu i uhvatila ga na dlan. Pepeo je bio poput svile, u čijoj su se mekoći nalazili komadići spaljene, bijele kosti. Zavitlala sam ga u vjetar. Vratila sam ga višem redu, koji bi sam stvorio, da je to bilo moguće.